Jayne Ann Krentz

Vịnh Nhật Thực

Nhà xuất bản Văn học vh AMAK

Vịnh Nhật Thực

Vịnh Nhật Thực

Tác giả: Jayne Ann Krentz

Dịch giả: Nguyễn Trang

Số trang: 363

Kích thước: 13.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 01/08/2014

Giá bìa: 92.000 ₫

Công ty phát hành: AMAK

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: sundaefruit

Type

undead_nd: 1-8
nguyenkienphuc: 9-16
koi_fish: 17-hết

Beta: kararoxbee

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://www.luv-ebook.com

Giới thiệu

Một vụ án mạng vừa xảy ra tại Vịnh Nhật Thực nổi tiếng yên bình. Rafe Madison - gã “trai hư” của thị trấn - bị nghi ngờ đã giết chết cô bạn gái lẳng lơ của mình. Nhưng khó tin làm sao, bất chấp mối thâm thù truyền đời giữa hai nhà Madison và Harte, anh ta lại được làm chứng vô tội bởi Hannah Harte, một cô gái rất mực ngoan hiền.

Thoát khỏi tù tội trong gang tấc, Rafe rời bỏ thị trấn, anh không bao giờ quên sự dũng cảm của Hannah khi vứt bỏ danh dự và đối chọi với dư luận để cứu giúp mình.

Tám năm sau, họ cùng quay về Vịnh Nhật Thực và đối mặt nhau trong cuộc chiến giành quyền sở hữu Mộng Tưởng, tòa nhà được bà cô của Hannah di chúc lại cho hai người, với mong muốn kết thúc mối thâm thù giữa hai dòng họ. Cùng lúc đó, những sự kiện kỳ lạ cùng những bí ẩn về vụ án mạng năm xưa liên liếp xuất hiện, kéo theo mối nguy hiểm đưa họ lại gần nhau.

Liệu kẻ thủ ác có thành công trong nỗ lực bịt đầu mối hòng chôn vùi mãi mãi bí mật của mình?

Liệu lần này, Romeo và Juliet sẽ có kết thúc tốt đẹp?

Với văn phong hóm hỉnh và đặc biệt là lời thoại hết sức lôi cuốn giữa các nhân vật, tác giả Jayne Ann Krentz dẫn dắt bạn đến với thế giới của chàng Romeo và nàng Juliet thời hiện đại, và câu chuyện này sẽ hấp dẫn bạn cho đến tận những trang cuối cùng.

“Dễ hiểu vì sao các tiểu thuyết của Krentz luôn nằm trong danh sách bán chạy nhất.” - ***Publishers Weekly***

“Rất hóm hỉnh.” - ***Cosmopolitan***

“Thật sống động… nhân vật hết sức cá tính cùng lời thoại hài hước.” - ***Library Journal***

“Tiết tấu nhanh .. tính cách nhân vật thú vị… rất hứng thú khi thưởng thức.” - ***Chicago Tribune***

“Cùng với Nora Roberts, Krentz là một trong những tác giả tiểu thuyết lãng mạn đáng trông đợi nhất.” - ***Sunday Times (CA)***

“Hết sức hài hước... bạn luôn muốn được gặp các nhân vật do Krentz miêu tả và biết rõ hơn về họ.” - ***Southern Pines Pilot (NC)***

Tác giả

Jayne Ann Krentz (Amanda Quick)

Jayne Ann Krentz là nhà văn trinh thám - lãng mạn hết sức được yêu mến tại Mỹ, tác giả của vô số tiểu thuyết bán chạy nhất theo xếp hạng của tờ New York Times.

Sáng tác ở ba thể loại văn chương với ba bút danh khác nhau - Jayne Castle (tên khai sinh) cho thể loại tiểu thuyết vị lai, Jayne Ann Krentz (tên sau khi kết hôn) cho tiểu thuyết hiện đại và Amanda Quick chỉ dùng để viết tiểu thuyết lãng mạn lịch sử - bà đã cho ra đời một gia tài đồ sộ với 122 tác phẩm và 35 triệu bản in trên toàn thế giới. Hiện bà sống cùng gia đình tại Seattle, bang Washington.

Jayne Ann Krentz là một nhà văn có vô số các tác phẩm lọt vào danh mục sách bán chạy nhất do tờ *New York Times* bình chọn. Bà được đánh giá cao trên những ấn phẩm như *People* hay *Entertainment Weekly* và nổi tiếng rộng rãi với những tác phẩm được viết dưới bút danh Amanda Quick và Jayne Castle. Nguyên là một thủ thư có bằng cấp trong lĩnh vực lịch sử, bà cũng là biên tập viên của một tuyển tập những bài luận được trao giải, Đàn ông nguy hiểm và Phụ nữ phiêu lưu: Những nhà văn lãng mạn trước sức hút của Tình yêu. Trang web trực tuyến của bà là www.jayneannkrentz.com.

Mục lục

Mở đầu

Vịnh Nhật Thực, Bang Oregon

Nửa đêm, tám năm về trước…

"Đường về nhà sẽ dài đấy."

Giọng nói trầm, khàn, vẻ nam tính không thể nhầm lẫn. Kiểu giọng khiến phụ nữ phải rùng mình. Giọng nói phát ra từ trong bóng tối mênh mông gần chân Vòm Nhật Thực, tảng đá nguyên khối cao nổi bật nơi đoạn đường hẻo lánh thuộc bãi biển đầy đá này.

Hannah Harte rời mắt khỏi ánh đèn hậu trên xe của Perry Decatur đang mờ dần và xoay người. Nhịp tim cô vốn đã đập dồn sau cuộc ẩu đả không lấy gì làm dễ chịu trên ghế trước vừa xong, giờ đây lại tăng tốc nhanh hơn.

Có lẽ rời khỏi xe không phải là một ý tưởng thông minh. Vào tầm khuya như vậy, đoạn đường Cảnh Vịnh này rất vắng vẻ. Hay đấy, Hannah, cô tự nhủ. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà, trong khi mày cũng được xem là đứa biết nghĩ và thận trọng. Người không bao giờ mạo hiểm. Người không bao giờ dính vào rắc rối.

"Ai đó?" Cô lui lại một bước, sẵn sàng chạy.

Người đàn ông trên bãi biển thong dong bước khỏi vùng tối dày đặc của vòm đá vào miền ánh sáng của mặt trăng đêm cuối hè dịu nhẹ. Hắn cách cô khoảng sáu mét.

"Cô là người nhà Harte", hắn nói. Chất giọng lạnh lùng mang theo thích thú mỉa mai. "Cô không nhận ra một kẻ nhà Madison vô dụng, hèn mạt, bất tín ngay tức thì sao?"

Hannah nhận ra người kia bằng mái tóc sẫm đen lấp lánh ánh bạc và cái vẻ lang thang tự mãn không lẫn vào đâu, mà không cần thêm mấy manh mối khác như chiếc áo khoác da, áo phông đen cổ tròn cùng với quần bò.

Rafe Madison. Thành viên khét tiếng nhất của gia tộc Madison tai tiếng bất hảo thuộc cùng thế hệ với cô. Suốt ba đời qua, kể từ cuộc chiến đường phố huyền thoại giữa Mitchell Madison và Sullivan Harte ngay trước siêu thị Fulton, nhà Harte luôn có ý thức nhắc nhở con cháu mình đừng có dây vào cái nhà Madison phóng túng, ngông cuồng ấy.

Có vẻ như Rafe quyết tâm sống sao cho xứng với tiếng xấu của gia tộc. Là kết quả của một mối tình tai tiếng giữa một điêu khắc gia với một người mẫu, ở tuổi lên chín non nớt, Rafe và anh trai đã trở thành trẻ mồ côi. Cả hai đứa được ông nội Mitchell bất hảo nuôi dưỡng, và theo quan điểm của mẹ Hannah thì ông ta chẳng có tí khả năng làm cha nào hết.

Rafe lớn lên và trở thành một gã hư đốn có tiếng, nhưng không hiểu sao anh ta luôn biết liệu đường suýt soát để không phải vào tù. Hầu hết người dân sống tại Vịnh Nhật Thực cho rằng việc anh ta có mặt sau chấn song sắt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Anh ta hai mươi tư, hơn mình bốn tuổi, Hannah nghĩ. Mọi người đều biết rằng ông nội của Rafe đã cực kỳ điên tiết vì cái tội

anh ta dám bỏ trường đại học ngay giữa năm thứ hai. Rafe tham gia quân đội một thời gian ngắn, chẳng ra đâu vào đâu, và dựa vào những gì người ta nói thì anh ta đã thành công khi chứng minh tất cả các thông báo tuyển dụng đều sai, và anh ta cũng chẳng thu nhặt được kỹ năng thương mại hữu ích nào. Có lời đồn rằng hè năm nay ông Mitchell đang cố gắng ép buộc Rafe vào làm việc cho anh trai Gabe, người đang nỗ lực hồi sinh việc kinh doanh của gia đình bất chấp mọi khó khăn. Thật đáng buồn, không một ai nghĩ Gabe thành công cả.

Mặc dù cùng gia đình dành các mùa hè và rất nhiều dịp cuối tuần cũng như những kỳ nghỉ ở Vịnh Nhật Thực, nhưng trong suốt thời gian trưởng thành Hannah không có liên hệ trực tiếp nào với Rafe. Từ trước đến nay, khoảng cách bốn tuổi giữa họ đã ngăn ánh mắt họ gặp nhau ở mức an toàn, kể cả trong cộng đồng ven biển nho nhỏ nơi cả hai gia đình có gốc gác. Đối với trẻ con, bốn năm là một cách biệt lớn.

Nhưng đêm nay là sinh nhật thứ hai mươi của cô. Đến mùa thu cô sẽ bắt đầu năm thứ nhất đại học ở Portland. Vì lẽ gì mà khoảng cách bốn năm giữa cô và Rafe Madison dường như không còn là ranh giới bất khả xâm phạm nữa thế này.

Phản ứng đầu tiên khi Hannah nhận ra anh ta đã chứng kiến cuộc vật lộn trên ghế trước xe Perry là xấu hổ vô cùng. Nhà Harte không cho phép gây ra điều tiếng gì cả. May mắn tình cờ làm sao cô lại được một người nhà Madison chứng kiến khi phá vỡ luật lệ bất thành văn đó. Nỗi tức giận đối chọi với sự xấu hổ sâu sắc.

“Anh có hay làm thế này không?” Cô hỏi một cách thô lỗ.

“Hay làm gì?”

“Nấp sau mấy khối đá để theo dõi chuyện riêng tư của người

ta?”

“Tôi phải thừa nhận rằng ở thị trấn này các trò giải trí khá là hạn chế.”

“Tôi cho chuyện đó đặc biệt đúng nếu anh có hiểu biết cực kỳ *hạn chế* về những gì hợp thành giải trí.” Ai cũng biết xe máy của Rafe thường xuyên đỗ tại bãi để xe nhỏ đằng sau cửa hàng Sách và Phim Người Lớn Virgil. “Khi không làm kẻ nhìn lén người ta thì anh làm gì?”

“Kẻ nhìn lén à?” Anh ta khẽ huýt sáo. “Đó là từ để chỉ Tom Nhìn Trộm[1] hả?”

[1] Nguyên văn là Peeping Tom, thường dùng để chỉ những kẻ nhìn lén người khác khi họ đang tắm hoặc ở trần - ND.

Cô cứng người. “Đúng vậy.”

“Biết ngay mà, dù không chắc lắm. Tôi rời đại học trước khi được dạy thêm mấy từ đao to búa lớn khác.”

Anh ta đang chế nhạo cô. Hannah biết vậy nhưng không biết nên phản ứng thế nào.

“Nếu tôi là anh thì tôi sẽ không khoe khoang về việc bỏ học đâu.” Cô siết chiếc ví chặt hơn phía trước mình, như thể nó là tấm chắn ma thuật mà cô có thể dùng để ngăn chặn bất kỳ rung cảm quỷ ám nào phát ra từ Rafe. “Cha tôi nói rằng anh phá hủy tương lai của mình như thế thật là tệ. Ông nói anh có tiềm năng đấy.”

Răng Rafe khẽ lộ ra khi anh ta nhếch môi cười nhạo. “Bao nhiêu năm nay nhiều người vẫn nói thế đấy, bắt đầu từ giáo viên dạy lớp một của tôi. Nhưng tất cả họ đều đi đến kết luận dù nó có là gì thì tôi cũng sẽ không bao giờ đạt được tiềm năng đó.”

“Giờ anh trưởng thành rồi. Xây dựng cho mình cuộc sống tốt đẹp là trách nhiệm của anh. Anh không thể đổ thất bại của mình lên những người khác.”

“Tôi không bao giờ làm thế”, anh ta cam đoan một cách nghiêm túc. “Tôi tự hào mà nói rằng chỉ mình tôi chịu trách nhiệm cho những thất bại của tôi thôi.”

Mình đang bị nói móc. Cô nắm chặt ví và lùi bước nữa.

“Ban nãy cô ngụ ý rằng cô và anh chàng mới rời khỏi đây đang nói chuyện riêng.” Lời anh ta nói theo đuổi cô trong bóng tối. “Nhưng tôi không có cảm giác hai người đang có cái mà cô gọi là một cuộc đàm thoại ý nghĩa. Mà này, tên ngốc đó là ai đấy?”

Không hiểu sao cô cảm thấy buộc phải bảo vệ Perry, chứ không hùa theo Rafe Madison, một ngày nào đó anh ấy sẽ trở thành một người quan trọng. Hoặc có thể thứ cô muốn bảo vệ là hình ảnh của chính mình. Cô không thích nghĩ mình lại là loại đàn bà hẹn hò kẻ ngốc.

Mà Perry có ngốc đâu. Anh ấy sắp là giảng viên đại học.

“Tên anh ấy là Perry Decatur”, cô điềm đạm nói. “Anh ấy là sinh viên cao học ở Chamberlain. Mà đấy không phải chuyện của anh.”

“Tôi đoán anh ta nghĩ tối nay sẽ kết thúc hơi khác thế này.”

“Perry không xấu. Chẳng qua tối nay anh ấy hơi sấn tới một chút.”

“Sấn tới hả? Cô gọi chuyện đó thế à?” Rafe nhún vai thoải mái. “Ờ, có vẻ cô sấn lại khá tốt đấy. Có một lúc tôi nghĩ biết đâu cô cần giúp đỡ, nhưng rồi tôi nhận ra cô kiểm soát tình hình rất ổn.”

“Perry không phải tuýp người bạo lực.” Giận dữ bùng lên. “Trời đất, anh ấy là sinh viên cao học mà. Anh ấy có ý định dạy ngành khoa học chính trị.”

“Đúng không đó? Chính trị trở thành khoa học từ lúc nào vậy?”

Cô khá chắc đó là câu hỏi tu từ. “Anh ấy chờ để có được một suất biên chế ở Chamberlain ngay khi có bằng Tiến sĩ.”

“A, trời ạ. Nếu biết vậy thì tôi sẽ chẳng hơi đâu lo lắng cho cô trong khi hai người trình diễn màn vật tay kia. Ý tôi là một anh chàng lên kế hoạch lấy bằng Tiến sĩ và trở thành vị giáo sư đáng kính ở Chamberlain sẽ không cưỡng bức phụ nữ đâu. Chẳng hiểu tôi nghĩ gì nữa.”

Hannah biết ơn sâu sắc vì giờ là nửa đêm. Ít nhất thì Rafe không thể thấy mặt cô đang ửng hồng. “Không cần phải châm biếm. Chẳng qua Perry và tôi có bất đồng thôi.”

“Này, cô hẹn hò nhiều tên ngốc à?”

“Đừng gọi Perry là tên ngốc nữa.”

"Tôi chỉ tò mò thôi. Trong trường hợp này không thể trách tôi được, nhỉ?"

"Có chứ." Cô trừng mắt. "Anh đang cố ý cư xử rất khó chịu."

"Nhưng không khó chịu như tên ngốc kia chứ? Thậm chí tôi còn chưa chạm vào cô."

"Ôi, im đi. Tôi về nhà đây."

"Tôi ghét phải nói ra, nhưng cô có một thân một mình trên dải đường hẻo lánh này ngay giữa đêm. Như tôi đã nói, đường về nhà cô sẽ dài đấy."

Cô chộp lấy điểm yếu duy nhất tìm thấy trong luận điệu của Rafe. "Tôi đâu có một mình."

Trong ánh trăng mờ ảo, nụ cười của anh ta lóe lên nguy hiểm. "Cả hai ta đều biết rằng đối với gia đình cô thì việc tôi ở đây với cô còn khiến tình hình tệ hơn là có mình cô. Tôi là người nhà Madison mà, nhớ chứ?"

Cô nghênh cằm lên. "Tôi chẳng quan tâm khỉ gì về mối thù truyền kiếp ngu ngốc đó. Đối với tôi nó là lịch sử xưa lắc rồi."

"Phải. Lịch sử xưa lắc. Nhưng cô biết người ta nói gì về lịch sử đấy. Ai không học từ lịch sử sẽ buộc phải sống lại nó."

Giật mình, cô chầm chầm nhìn anh ta. "Anh nói như bà trẻ Isabel vậy. Bà luôn nói những điều như thế."

“Tôi biết.”

Hannah chết trân. “Anh nói chuyện với bà tôi à?”

“Bà ấy nói chuyện với tôi.” Anh ta nhún vai khinh miệt. “Thi thoảng tôi làm một số việc trong tòa nhà lớn của bà ấy. Quý bà tử tế. Hơi kỳ lạ, nhưng phải thôi vì bà ấy là người nhà Harte.”

Cô tự hỏi cha mẹ mình sẽ nói gì nếu họ biết rằng bà Isabel thuê Rafe làm mấy việc kỳ cục ở ngôi nhà Mộng Tưởng. “Giờ thì tôi hiểu anh kiếm ra câu đó ở đâu.”

“Cô không nghĩ thực tế tôi có thể đọc nó trong một cuốn sách à?”

“Ai cũng biết phần lớn những gì anh đọc nằm trong cửa hàng khiêu dâm của ông Virgil.” Trời ạ, mình nói năng nghe khó chịu quá. “Tôi nghi ngờ việc anh tìm được mấy câu như thế trong đống sách và tạp chí ông ấy nhập về.”

Rafe thoáng im lặng, như thể nhận xét của cô khiến anh ngạc nhiên. Nhưng anh ta trở lại là mình ngay tức thì. “Đúng đấy. Dẫu sao tôi chỉ nhìn hình là chính.”

“Tôi tin chuyện đó.”

“Tôi cá tên ngốc kia đọc nhiều lắm.”

Bỗng nhiên Hannah cảm thấy đã quá đủ rồi. Đến lúc cần phải cân bằng lại sân chơi này. Rafe Madison hơn cô bốn tuổi và cả một đời kinh nghiệm, nhưng cô là người nhà Harte. Cô có thể đương

đầu với người nhà Madison.

“Nếu anh không tới đây để chơi trò tọc mạch”, cô lạnh lùng nói, “thì anh đang làm gì ở Vòm Nhật Thực giữa đêm hôm thế này hả?”

“Như cô thôi”, anh ta nói trôi chảy. “Bạn gái tôi và tôi có chút bất đồng, và cô ấy đá tôi ra khỏi xe.”

Hannah ngạc nhiên. “Kaitlin Sadler ném anh ra khỏi xe vì anh không quan hệ với chị ấy sao?”

“Chúng tôi không tranh cãi về tình dục”, anh ta nói với vẻ hết sức chân thành. “Chúng tôi tranh cãi về việc cô ta đang hẹn hò những gã khác.”

“Tôi hiểu rồi.” Việc Kaitlin hò hẹn đám đàn ông khác không phải là bí mật. “Tôi nghe nói chị ấy muốn lấy người có thể đưa chị rời khỏi Vịnh.”

“Cô nghe đúng đấy. Hiển nhiên tôi không nằm ở vị trí đó, xét từ thất bại của tôi trong mọi việc.”

“Hiển nhiên.”

“Chết tiệt, thậm chí tôi còn không có việc ổn định.”

“Tôi không nghĩ chị Kaitlin sẽ cho rằng việc tung bánh kẹp rau ở quán Snow’s Café là vị trí có khả năng thăng tiến tốt.” Hannah ngẫm nghĩ.

“Đúng rồi. Cô ấy đã nói thẳng như vậy.”

Hannah kinh hoàng nhận ra mình có chút cảm thông quái quỷ dành cho anh ta. “Anh phải công nhận là chẳng đời nào anh có đủ khả năng chi trả cho nhu cầu sống cao cấp mà chị ấy muốn vươn tới.”

“Tôi biết. Nhưng tôi đã nghĩ bọn tôi có thỏa thuận ngầm là trong thời gian hẹn hò nhau thì sẽ không tán tỉnh những người khác.”

“Vậy là chị Kaitlin không làm theo thỏa thuận đó?”

“Ừ. Cô ta nói không muốn bị trói buộc với tôi. Nói rõ ưu tiên số một của cô ta là tìm một gã chồng giàu. Vậy là tôi đau lòng mà hiểu rằng đối với cô ta tôi chỉ một kẻ để tiêu khiển.”

“Phải rồi. Đau lòng thật.”

“Này, người nhà Madison cũng có cảm xúc đấy.”

“Thật không?” Cô lẩm bẩm. “Tôi chưa nghe bao giờ.”

“Gia đình tôi thích giữ bí mật chuyện đó.”

“Tôi không thấy lạ. Lộ ra sẽ phá hủy hình tượng nhà anh mất.”

“Phải. Này, cô sẽ ngạc nhiên khi biết cảm giác khó chịu ra sao nếu hẹn hò với người phụ nữ tích cực săn tìm gã chồng giàu có ở nơi khác.”

“Rõ ràng chị Kaitlin hoạt động tích cực”, Hannah hơi lừng khừng. “Mọi người trong thị trấn đều biết.”

Rafe mím miệng cười. “Kể từ đêm nay cô ta có thể hoạt động tích cực với một gã khác.”

“Tôi đoán chị ấy tức lắm khi anh bảo không muốn tiếp tục vai trò làm, ừm, kẻ tiêu khiển?”

“Cô ta tức điên lên ấy.”

Hannah cố gắng nhìn nét mặt Rafe trong bóng tối, nhưng không thể biết anh ta đang nghĩ gì hay cảm thấy gì. Đấy là giả sử anh ta có nghĩ ngợi hoặc có cảm giác.

“Tôi thấy anh không buồn lắm về việc chia tay chị ấy”, cô đánh bạo hỏi.

“Chắc chắn có buồn chứ. Mới bảo cô rồi, tôi là chàng trai nhạy cảm. Nhưng tôi sẽ vượt qua thôi.”

“Thế còn chị Kaitlin?”

“Trong danh sách các việc ưu tiên của tôi bây giờ thì lo lắng về cảm xúc của Kaitlin không nằm trên đầu.”

Hannah chầm chầm nhìn anh ngạc nhiên. “Ý anh là anh thật sự *có* danh sách các việc ưu tiên sao?”

“Được rồi, nó không giống cái kế hoạch năm-năm-được-đánh-

máy bậc thầy như cái cô đã treo trên tường phòng ngủ, hẳn thế. Nhưng ở đời có những người đi đến đâu biết đến đó thôi.”

Cô nhăn mặt khi nghĩ tới danh sách các mục tiêu cá nhân cô đã lập ra đầu hè này. Quả thật là nó đang được treo trên bảng thông báo đặt nơi tủ quần áo của cô. Nó là tờ danh sách đã được cập nhật và thực tế hơn bản danh sách cô đã lập ra khi kết thúc phổ thông trung học. Hình thành các mục tiêu, sau đó vẽ ra đường đi nước bước để đạt được chúng gần như là bản năng của cô. Mọi thành viên trong gia đình cô đều được tôi luyện để có khả năng tổ chức và biết lo xa. Như cha cô, ông Hamilton, hay nói ‘Cuộc sống không kế hoạch là cuộc sống bừa bãi’.

Ngược lại, nhà Madison nổi tiếng vì thiên hướng bị chi phối bởi những đam mê thất thường, những ham muốn kỳ quặc và thỉnh thoảng là những cơn bốc đồng điên cuồng. Người ta nói rằng khi một người nhà Madison bị đam mê dẫn lối, họ không cho phép thứ gì cản đường. Đêm nay, thái độ bình thản của Rafe đối với việc chia tay Kaitlin Sadler cho thấy cô nàng không được xếp vào hàng đam mê của anh ta.

“Được rồi, tôi sẽ hỏi câu này”, Hannah nói, vẫn không chắc về chuyện Rafe có đang đùa bỡn mình không. “Danh sách các việc ưu tiên của anh gồm những gì?”

Trong một lúc cô nghĩ anh ta sẽ không đáp. Đoạn Rafe, ấn tay sâu hơn vào túi chiếc áo da, kiểu áo mặc khi lái xe mô-tô, và khẽ quay mặt về hướng vịnh.

“Tôi nghĩ cô không thích thú gì các kế hoạch của tôi đâu”, anh ta nói gọn. “Tôi đâu có định lấy bằng Tiến sĩ hay làm việc gì to lớn.”

Hannah nhìn anh ta, tỏ vẻ hứng thú. “Cứ nói đi.”

Rafe im lặng một chốc khiến cô có cảm giác anh ta đang tham gia vào trận chiến nội tâm.

"Ông tôi bảo rằng những khi không gây chuyện thì tôi cũng có đầu óc làm ăn", cuối cùng anh ta lên tiếng. "Ông muốn tôi làm việc cho Gabe."

"Nhưng anh không muốn thế?"

"Công ty Madison là đứa con tinh thần của Gabe. Anh ấy điều hành nó và sẽ luôn như vậy. Chúng tôi hòa thuận với nhau, nhưng trong thời gian tham gia quân đội tôi đã hiểu một số điều về bản thân mình. Một trong số đó là tôi không phải loại người ưa nghe lệnh của người khác."

"Tôi thấy không có gì ngạc nhiên cả."

Rafe rút một tay khỏi túi áo, nhặt một hòn đá nhỏ, ném nó nhảy lên làn nước tối đen của vịnh. "Tôi muốn xây dựng cơ ngơi của mình."

"Tôi hiểu."

Anh ta liếc qua vai. "Thật à?"

"Tôi cũng không muốn làm việc trong công ty hoặc làm công chức", cô bình thản nói. "Tôi sẽ thành lập công ty riêng ngay khi tốt nghiệp."

"Lên kế hoạch hết rồi hả?"

“Chưa hoàn thiện. Nhưng đến lúc xong đại học, tôi sẽ xác định được cụ thể hầu hết các chi tiết. Còn anh thì sao? Mục tiêu lớn nhất của anh là gì?”

“Không bị đi tù.”

“Chắc chắn là mục tiêu sự nghiệp ấn tượng đây. Tôi cá là anh cần nghiên cứu rất nhiều năm, rồi hẳn phải đi thực tập và cả thực tập nâng cao nữa thì mới có thể giành được mục tiêu đó.”

“Tất cả những người tôi biết dường như đều cho rằng không bị đi tù sẽ là thành tựu quan trọng của tôi.” Anh ta quay người lại nhìn cô. “Còn cô? Cô định kinh doanh thứ gì đây, hả quý cô sắp Thành Đạt Đến Nơi?”

Cô bước vài bước qua bãi biển đầy đá cuội và ngồi xuống một tảng đá. “Tôi chưa biết chắc. Tôi vẫn đang xem xét các khả năng và trao đổi với bố tôi. Ông bảo rằng bí quyết là khai phá thị trường riêng, nhỏ thôi, trong lĩnh vực dịch vụ. Kiểu thị trường mà các công ty lớn không thể chinh phục hết bởi quy mô của họ.”

“Kiểu như dịch vụ mát xa tại nhà, hoặc cho thuê người tháp tùng riêng hả?”

“Buồn cười đấy.”

“Tôi thấy quảng cáo trong cuốn Những Trang Vàng. Cô biết mà, chúng nhắm vào dân kinh doanh và những người tham gia hội nghị phải đi công tác nhiều. Dịch vụ cá nhân kín đáo được cung cấp tới tận phòng khách sạn của bạn.”

“Anh biết không, tính hài hước của anh cũng giới hạn như ý

tưởng về các trò giải trí buổi tối của anh vậy.”

“Ờ, cô mong đợi gì từ một người không có bằng Tiến sĩ chứ?”

“Rõ là quá nhiều.” Cô co chân lên và vòng tay ôm chúng.

Anh ta bước lại cạnh tảng đá cô đang ngồi. “Xin lỗi. Tôi không nên trêu cô như thế.”

“Thôi quên đi.”

“Tôi chắc chắn cô sẽ tìm được thị trường riêng hay những gì cô muốn. Chúc may mắn.”

“Cảm ơn.”

“Hôn nhân có nằm trên danh sách mục tiêu cá nhân của cô không?”

Cô ngước mắt nhìn anh ta, giật mình. “À, có, dĩ nhiên rồi.”

“Tôi đoán hẳn là cô sẽ lấy người như tên ngốc kia, đúng không?”

Cô thở dài. “Tôi chưa từng nghiêm túc với Perry. Anh ấy chỉ là người cùng tận hưởng niềm vui trong hè này thôi.” Cô chun mũi. “Tối nay thì anh ta chẳng vui cho lắm.”

“Hẳn nhiên không phải Đối Tượng rồi.”

"Ừ."

"Cá là cô có danh sách dài các yêu cầu dành cho Đối Tượng trước khi đồng ý lấy anh ta, hử?"

Câu hỏi tỉnh khô khiến cô không thoải mái. "Ừ đấy, tôi biết mình muốn gì ở một người chồng. Thì sao nào? Chỉ vì anh không xây dựng kế hoạch lâu dài không có nghĩa những người khác phải sống kiểu được chăng hay chớ."

"Đúng vậy." Không nói năng gì, anh ta thả mình xuống tảng đá cạnh cô. Chuyển động hết sức uyển chuyển, tưởng như mèo vậy. "Nói xem, Đối Tượng sẽ phải nhảy qua những gì trước khi cô đồng ý lấy anh ta?"

Bị chạm nọc, cô giơ một tay lên và phác ra những điểm cơ bản. "Anh ấy sẽ là người thông minh, có giáo dục, tốt nghiệp một trường tên tuổi và thành công trong lĩnh vực của mình. Anh ấy cũng sẽ chung thủy, chính trực, đứng đắn và đáng tin."

"Không có tiền án chứ?"

"Dứt khoát không có tiền án." Cô giơ tay kia lên và tiếp tục danh sách. "Anh ấy sẽ là người có thể trông cậy được, tốt bụng, nhạy cảm và có trách nhiệm. Người có thể chuyện trò cùng tôi. Người chia sẻ sở thích và mục tiêu của tôi. Điều đó rất quan trọng, anh biết đấy."

"Ờ ờ."

“Anh ấy cũng sẽ hòa hợp với gia đình tôi, yêu động vật và hết sức hỗ trợ cho sự nghiệp của tôi.”

Rafe ngả người ra tì vào hai khuỷu tay. “Nhưng nói tóm lại thì chỉ là một anh chàng bình thường thôi hả?”

Không hiểu vì lẽ gì sự châm biếm của anh ta khiến cô tổn thương. “Anh nghĩ tôi đòi hỏi quá nhiều ư?”

Anh ta khẽ mỉm cười. “Thực tế đi. Anh chàng cô tìm không tồn tại trên đời. Nếu có thì thể nào hắn cũng sở hữu thói xấu chết người mà cô không ngờ tới.”

“Thế hả?” Cô nheo mắt lại. “Thế còn Đối Tượng của anh? Có hình dung cô ta sẽ thế nào không?”

“Không. Tôi còn nghi ngờ sự tồn tại của cô ta ấy chứ. Việc đó cũng chẳng thành vấn đề.”

“Bởi anh không thích một vợ một chồng hả?” Cô hỏi gay gắt.

“Không, bởi đàn ông trong gia đình tôi không giỏi chuyện hôn nhân. Tỉ lệ thất bại không cho phép tôi gặp may.”

Hannah khó có thể tranh cãi luận điểm ấy. Ai cũng biết bốn cuộc hôn nhân thất bại có tiếng của ông nội anh ta. Cha Rafe, Sinclair, đã có hai đời vợ trước khi đính hôn và có quan hệ gây xôn xao dư luận với một người mẫu, người đã sinh cho ông mấy đứa con trai. Giả sử nếu không mất trong vụ tai nạn xe máy, Sinclair hẳn sẽ có hàng chuỗi những vụ li dị và quan hệ còn vượt xa ông bố Mitchell.

“Đừng nên xem hôn nhân là chơi xổ số hay trò xúc xắc”, cô nghiêm nghị nói. “Đó là một bước quan trọng của cuộc đời, cần có thái độ sáng suốt và logic đối với nó.”

“Cô nghĩ chuyện dễ thế à?”

“Tôi chưa từng nói chuyện đó dễ. Tôi chỉ nói rằng nên tiếp cận nó với trí thông minh và hiểu biết lẽ thường.”

“Thế thì có gì vui?”

Cô nghiến răng. “Anh lại đang trêu tôi.”

“Đối mặt với sự thật đi - nhà Madison chúng tôi thường không làm những gì gắn với lẽ thường hết. Ắt hẳn chúng tôi thiếu cái gen đó.”

“Đừng nói vớ vẩn. Tôi nghiêm túc đấy, Rafe. Tôi từ chối tin rằng anh không thể thay đổi điều mà anh xem như định mệnh của mình.”

Rafe ném cho cô cái nhìn đánh giá. “Thật lòng cô nghĩ tôi có thể là người phá vỡ khuôn mẫu đó?”

“Có chứ, nếu quyết tâm phá vỡ của anh đủ mãnh liệt, tôi thực nghĩ vậy.”

“Ngạc nhiên thật. Ai mà nghĩ một người nhà Harte lại là kẻ mơ mộng thế nhỉ?”

“Thôi được rồi, vậy anh sẽ làm gì với đời mình hả?”

“À”, anh ta dài giọng, “tôi đã để ý thấy mấy việc lễ bái với đứng đầu tôn giáo có lợi nhuận ghê lắm.”

“Nghiêm túc nào. Anh còn cả một đời phía trước. Đừng ném nó đi. Nghĩ xem anh muốn gì. Lên vài kế hoạch rõ ràng. Phác ra vài mục tiêu chắc chắn và nỗ lực đạt được chúng.”

“Cô không nghĩ mục tiêu sự nghiệp hiện tại của tôi là đáng làm à?”

“Không phải vào tù cũng tốt thôi. Nhưng vậy đâu có đủ, Rafe. Anh biết thế mà.”

“Có thể không đủ, nhưng ngay lúc này nó là tất cả những gì tôi có.” Anh ta liếc đồng hồ. Mặt kính sáng lóe trong ánh trăng. “Tôi nghĩ đến lúc cô nên về nhà rồi.”

Cô cũng nhìn đồng hồ của mình. “Trời đất, hơn một giờ rồi. Từ đây về nhà tôi cũng mất ít nhất nửa giờ. Tôi phải đi thôi.”

Anh ta xuống khỏi tảng đá mà không gây tiếng động. “Tôi sẽ đi cùng cô.”

“Không cần đâu.”

“Cần chứ. Tôi là người nhà Madison còn cô là người nhà Harte.”

“Thì sao?”

“Thì nếu có chuyện gì xảy ra với cô trên đường từ đây về nhà và người nhà cô biết được tôi là người cuối cùng gặp cô, chắc chắn tôi sẽ bị đổ tội.”

Cô mỉm cười. “Và có thể bị Cảnh sát trưởng Yates ném vào tù chứ gì?”

“Ừ. Và vụ đó sẽ thực sự chọc gậy bánh xe vào cái kế hoạch sự nghiệp khả thi duy nhất tôi có lúc này.”

Cung đường bán nguyệt rộng rãi bắt đầu từ khu vực phía sau Hannah, gần Vũng Ẩn Giấu nơi mức nước luôn thay đổi. Nó kết thúc đâu đó phía trước mặt trong bóng tối, tại rẻo đất nhô ra được biết đến như Mũi Hoàng Hôn. Không có chiếc đèn đường nào trên con đường dài dốc đứng, uốn lượn vây bọc vùng nước thất thường của Vịnh Nhật Thực. Rải rác đây đó là ánh đèn tại cầu tàu, bến đậu du thuyền và khu vực kinh doanh nhỏ xíu của thị trấn nằm cách cuối đường hơn hai dặm, thẳng hướng từ Vũng Ẩn Giấu.

Hannah chỉ trông thấy mỗi bóng tối dày đặc ở phía trước. Mũi Hoàng Hôn hoàn toàn bị bao bọc trong màn đêm. Cô biết có một số căn nhà và nhà tranh nằm đây đó dọc theo các sườn dốc cây cối rậm rạp, nhưng cô không thấy cửa sổ nào có ánh đèn. Căn nhà dùng làm nơi nghỉ hè của gia đình cô cách đây gần một dặm, ngự trên một vũng nhỏ kín đáo. Ngôi nhà lớn của bà cô, có tên Mộng Tưởng, cách chỗ đó ít nhất nửa dặm nữa.

Quả thật đường về nhà sẽ dài đây.

Hannah liếc lại qua vai mình. Ánh sáng mờ nhạt của một bãi đỗ xe sáng đèn có thể trông thấy trên sườn đồi. Nó phát ra từ một khu

đất trống giữa rừng cây phía trên thị trấn. Khu đỗ xe thuộc về Trung Tâm Nghiên Cứu Chính Sách Vịnh Nhật Thực, nơi tụ họp nhóm chuyên gia mới được thành lập gần đây, được xây dựng gần Đại học Chamberlain.

"Tối nay cha mẹ tôi có mặt trên đó", cô nói sau một lúc im lặng, chỉ để cho có chuyện. "Họ đang dự bữa tiệc chiêu đãi của Trevor Thornley."

"Gã dẻo miệng đang chạy đua vào cơ quan lập pháp bang à?"

"Ừ." Cô ngạc nhiên vì Rafe biết chiến dịch của Thornley. Anh ta không giống kiểu người quan tâm đến chính trị. Nhưng cô kiềm chế không nói ra nhận xét ấy. "Có vẻ bữa tiệc diễn ra muộn đấy. Có khi tôi về nhà còn trước cha mẹ tôi."

"May cho cô, hả? Cô sẽ không phải nghĩ ra hàng đống lời giải thích vụng về vì sao tối nay cô lại về nhà với tôi thay vì tên ngốc kia."

Cô liếc nhìn anh, ngạc nhiên. "Đến sáng tôi sẽ kể cho họ nghe chuyện đã xảy ra mà."

Anh ta vỗ tay vào trán. "Phải rồi, tôi cứ quên mất. Người tôi đang đi cùng là quý cô Đức Hạnh mà. Dĩ nhiên cô sẽ kể cho bố mẹ biết chuyện cô ở cùng tôi giữa đêm trên bãi biển."

Cô sững người. "Tôi *không* ở cùng anh giữa đêm trên bãi biển, Rafe Madison. Nếu anh dám kể cho đám bạn bè anh đằng quán Bar và Nướng Nhật Thực Toàn Phần như thế thì tôi thề rằng tôi sẽ… tôi sẽ *kiện* anh. Hoặc làm gì đó."

“Đừng lo”, anh ta thầm thì. “Tôi không định thông báo cho toàn thị trấn biết chúng ta đã làm gì bên dưới Vòm Nhật Thực đâu.”

“Tốt hơn hết là thế.” Cô siết chặt ví và bắt đầu bước rảo chân hơn. Càng chóng về nhà càng tốt.

Rafe lại bước đi cạnh cô. Hannah cảm nhận được sự hiện diện của anh ta rất mạnh mẽ. Cô đã dạo bước trên con đường này nhiều lần trong bao năm qua, nhưng chưa bao giờ muộn thế này. Ở thị trấn này tỉ lệ tội phạm rất thấp, nhưng không hẳn là không có, đặc biệt vào mùa hè khi du khách lũ lượt kéo tới bãi biển. Cô rất mừng vì tối nay có người cùng về. Một mình trên con đường dài thế này sẽ khiến thần kinh căng thẳng không ít.

Nửa giờ sau đó họ đã đến đoạn đường trồng cây cối hai bên dẫn vào căn nhà gỗ dùng để nghỉ hè của nhà Harte. Rafe đi cùng cô tới chỗ bậc thang dẫn lên hiên và dừng lại.

“Tôi đi đến đây thôi”, anh ta nói. “Tạm biệt Hannah.”

Cô bước lên một bước và dừng lại. Bỗng dưng cô nhận ra cuộc gặp lạ lùng này đã kết thúc. Cảm giác bâng khuâng từ từ xuất hiện trong cô. Hannah giẫm đạp lên cảm xúc đó bằng tất cả sự nhẫn tâm cô gom lại được. Một chút mơ mộng chuyện lãng mạn với Rafe Madison thì không sao. Dù thế nào anh ta cũng là anh chàng nổi danh nhất thị trấn - chí ít cũng nổi danh nhất trong đám cùng lứa tuổi với cô. Nhưng không thể có mối quan hệ nghiêm túc với một người như thế. Không có tương lai.

“Cảm ơn vì đã đưa tôi về”, cô nói.

“Không có gì. Đêm nay tôi cũng chẳng có việc gì hay hơn để làm.” Trong ánh đèn hiên vàng vọt, cặp mắt anh ta sâu thẳm đầy bí

ẩn. “Chúc may mắn với kế hoạch năm năm của cô.”

Cô chạm vào lai áo khoác của Rafe trong cơn bốc đồng. “Hãy suy nghĩ về việc lên kế hoạch cho riêng mình, Rafe. Đừng làm hỏng cả đời anh.”

Anh ta nhăn nhở. Không một lời cảnh báo, anh ta nghiêng về phía trước và đặt lên môi cô một nụ hôn ngắn, kiểu hôn trong sáng bất ngờ. “Một người đàn ông phải dựa vào những điểm mạnh của anh ta, và tôi quá giỏi làm hỏng việc.”

Nụ hôn ngắn ngủi vô tư đó khiến cô mất bình tĩnh. Nhiệt truyền qua khắp cơ thể cô. Theo sau đó là cảm giác râm ran. Cô che giấu khoảnh khắc lúng túng ấy bằng cách vội vàng đi lên hết cầu thang.

Tới cửa cô dừng lại lấy khóa. Bàn tay cô khẽ run khi mở cửa. Cuối cùng khi đã vào trong nhà, cô quay người nhìn Rafe. Anh ta vẫn đứng đó quan sát cô. Hannah giơ một tay lên chào tạm biệt, rồi mau chóng đóng cửa lại.

Sáng hôm sau, tiếng động ầm ùng đánh thức cô dậy. Hannah mở mắt và thấy mình đang chằm chằm ngó ra một bức tường sương mù dày đặc.

Sương sớm là chuyện bình thường vào mùa hè và đầu thu. Đến trưa chúng thường biến mất, mặc dù lớp mây bao phủ có thể tồn tại cả ngày. Hy vọng ánh nắng thưa thớt sẽ đủ để tăng nhiệt độ lên tầm trên hai mươi độ vào buổi chiều, đây là điều tốt nhất người ta có thể mong đợi rồi. Chẳng ai đến Vịnh Nhật Thực để tắm nắng cả. Các bãi biển miền nam California chuyên phục vụ cho những người thích nướng da họ trong ánh mặt trời chói chang. Các bãi biển gồ ghề hoang dã của duyên hải Oregon thích hợp cho những người thích mặc áo gió, đương đầu với sương sớm để khám phá các vũng thủy triều cùng những vũng đá ven bờ. Chúng dành cho

những người thích đi bộ mạo hiểm dọc theo các sườn dốc lộng gió và thích thú hình ảnh nước biển dữ dội khuấy tung trong các vạc đá dưới chân những vách đá dốc đứng.

Tiếng động dưới nhà trở nên to hơn. Cha mẹ cô đang nói chuyện với ai đó trong bếp. Một người đàn ông. Cô không nghe ra lời gì, nhưng không khí có vẻ căng thẳng.

Lắng nghe thêm một lúc nữa, sự hiếu kỳ của cô cũng tăng nhanh. Ai lại đến vào giờ này nhỉ? Và rồi cô nghe được một cái tên. Rafe Madison.

"Ôi, chết tiệt thật."

Hannah đẩy chăn sang một bên, bò khỏi giường rồi mau chóng mặc chiếc quần bò với áo cổ rùa màu xám. Cô nhét chân vào đôi giày lười, chải nháo qua tóc, sau đó đi ra cầu thang.

Hannah thấy cha mẹ đang ngồi ở bàn bếp cùng một người đàn ông bụng phệ đầu hói mà cô nhận ra ngay tức thì.

"Cảnh sát trưởng Yates."

"Chào buổi sáng, Hannah." Phil Yates gật đầu với phong thái chậm chạp thường thấy của mình. Từ lúc Hannah nhớ được thì ông là nhân viên hành pháp duy nhất trong thị trấn, nhưng đây là lần đầu tiên ông tới nhà Harte.

Cô che giấu sự bất an của mình bằng nụ cười tươi rói và quay sang dò hỏi cha mẹ. Chỉ cần liếc mắt một cái là đủ để cô biết có chuyện gì đó kinh khủng đã xảy ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của bà Elaine Harte căng lại vì lo âu. Hàm ông Hampton cứng đờ. Một nỗi khiếp sợ vô định nhói qua Hannah. Cảm giác như thể một bóng ma đã quét qua người cô vậy.

"Chuyện gì vậy ạ?" Cô hỏi một cách khẩn thiết, khiến cha cô nheo mắt lại sau cặp kính.

"Mẹ vừa định lên gác đánh thức con", bà Elaine lặng lẽ nói. "Cảnh sát trưởng Yates có tin xấu."

Trong một khoảnh khắc đáng sợ Hannah hình dung thấy Rafe nằm sóng soài trên đường Cảnh Vịnh, bị xe đâm và bị bỏ lại đó. Đêm qua anh ta phải mất nhiều thời gian hơn cô để về đến nhà mình.

Cô đi tới bàn và nắm chặt lưng chiếc ghế trống. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Sáng nay người ta tìm thấy Kaitlin Sadler chết ở Vũng Ẩn Giấu", cha cô nói với giọng buồn rười rượi.

"Lạy Chúa tôi." Vậy là không phải Rafe. Anh ta an toàn. Hannah sụp xuống ghế. Sau đó cô nhận thức cái tên kia. "Kaitlin Sadler ư?"

"Có vẻ là tai nạn", ông Yates nói. "Dường như cô ấy ngã từ đường mòn xuống vách đá. Nhưng tôi cần hỏi cô vài câu."

Có gì đó trong giọng ông thu hút toàn bộ chú ý của Hannah. Rafe không sao, nhưng bạn gái anh ta đã chết. Không cần là thiên tài mới hiểu vì sao Cảnh sát trưởng lại tới đây. Khi một người phụ nữ chết không rõ nguyên nhân, cảnh sát luôn đến tìm bạn trai hoặc chồng cô ta trước tiên. Anh trai cô đã nói vậy.

Ông Hamilton quan sát cô với vẻ khó chịu. “Hình như đã có nhầm lẫn, Hannah. Phil bảo rằng tối qua Kaitlin hẹn hò với Rafe Madison. Nhưng Rafe nói với Yates rằng đêm qua hắn ở cùng con vào khoảng thời gian Kaitlin chết.”

“Cha mẹ đã giải thích với Phil rằng không thể nào có việc đó”, bà Elaine quả quyết nói. “Con đi cùng cậu trai tử tế ở đại học Chamberlain mà. Cậu Perry Decatur.”

Ông Yates hắng giọng. “Ừm, tôi đã nói chuyện với cậu Decatur. Cậu ta nói chuyện đó không đúng hẳn.”

Ông Hamilton thảy cái nhìn bực bội vào khuôn mặt to đầy vẻ kiên nhẫn của ông Yates. “Cha mẹ cũng bảo ông ta rằng kể cả nếu con không đi cùng Decatur thì cũng không thể có chuyện con lại gần Rafe Madison.”

“Tôi hiểu rằng nhà Harte không qua lại với nhà Madison”, ông Yates nói lớn. “Nhưng cậu Rafe thề rằng cậu ta ở cùng với Hannah, và tôi cần kiểm tra chuyện đó.”

Ngụ ý trong điều ông ta nói cuối cùng cũng xâm nhập vào đầu Hannah. “Cháu không hiểu. Bác vừa mới nói rằng cái chết của chị Kaitlin là tai nạn. Có nghi ngờ xung quanh cái chết của chị ấy sao?”

“Không thể loại bỏ khả năng con bé đã nhảy.” Ông Yates bao phủ cốc cà phê bằng một nắm tay có kích cỡ đùi lợn của mình. “Con bé ấy thuộc tuýp người dễ bị kích động.”

Bà Elaine cau mày. “Con bé sinh ra trong gia đình không hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng nghe ai nhắc đến việc nó có thể tự sát

cả."

Ông Yates nhấp cà phê. "Có một khả năng khác."

Tất cả họ đều nhìn ông chờ đợi.

"Có thể họ đã tranh cãi", ông Yates lặng lẽ nói.

"Chúa tôi", bà Elaine thì thầm. "Anh đang nói rằng có thể nó bị đẩy khỏi đường sao?"

Hannah thẩy tay lên bàn. "Chờ chút. Bác đang có ý nói rằng Rafe Madison đã giết Kaitlin sao?"

"Có thể là tai nạn", ông Yates nói. "Như tôi đã nói, có thể họ cãi nhau."

"Nhưng thế thì điên quá. Sao Rafe lại làm thế chứ?"

"Cả thị trấn đều đồn cậu ta không thích việc con bé hẹn hò những gã khác", ông Yates nói.

"Đúng, nhưng –"

Ông Hamilton nhìn cô. "Rafe đang cố gắng dùng con làm chứng cớ ngoại phạm, con ạ. Cha không thích việc nó lôi con vào vụ này tí nào hết. Nhưng cha sẽ lo chuyện đó sau."

"Cha, nghe con nói –"

“Giờ con chỉ cần bảo cho bác Yates biết đêm qua con ở đâu trong khoảng từ nửa đêm đến hai giờ sáng.”

Hannah chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ chắc chắn sẽ đến. “Con đã ở cùng Rafe Madison.”

Ba ngày sau, cái chết của Kaitlin Sadler được thông báo chính thức là một vụ tai nạn. Mất rất nhiều thời gian hơn thế mới khiến cơn bão đàm tiếu dịu đi. Tin tức Hannah đã ở cùng Rafe Madison vào cái đêm Kaitlin chết quét qua cộng đồng nhỏ với sức mạnh của một cơn đại hồng thủy. Rất ít người chịu tin rằng họ chỉ nói chuyện bình thường.

Người duy nhất dường như thật lòng vui về chuyện Rafe và Hannah đã ở bên nhau trong hai tiếng trên bãi biển sáng ánh trăng là bà trẻ của Hannah, Isabel Harte.

Tám mươi ba tuổi, bà Isabel tự nhận mình là người lãng mạn độc nhất trong gia đình. Bà là giáo sư Anh ngữ đã về hưu, chưa từng kết hôn. Bà sống một mình ở Mộng Tưởng, ngôi nhà ba tầng mênh mông do cha bà xây dựng bằng số tiền tiết kiệm được nhờ nghề cá.

Chính Isabel là người đã cung cấp vốn ban đầu cho hãng Harte-Madison, công ty phát triển bất động sản thương mại được sáng lập bởi Sullivan Harte và Mitchell Madison nhiều năm về trước. Đối với bà, mối cừu thù cay đắng đã phá hủy hãng cũng như tình bạn giữa Sullivan và Mitchell là nỗi thất vọng to lớn. Bà vẫn nuôi dưỡng mơ ước kết thúc sự bất hòa đã làm tan vỡ mối giao hảo và châm ngòi tình trạng thù địch giữa hai người đàn ông.

Hannah rất quý bà trẻ. Cô cũng nhận thức được rằng cha mẹ cô vẫn đang cố gắng thuyết phục bà Isabel bán Mộng Tưởng và chuyển tới căn hộ ở Portland. Nhưng bà Isabel từ chối rời khỏi đây.

Vào ngày thứ tư kể từ khi những lời đồn đại sôi lên, bà Isabel ngồi với bà Elaine Harte tại căn bếp của gia đình Harte.

“Lãng mạn làm sao”, bà Isabel nói, chả buồn quan tâm tới biểu cảm tức tối của bà Elaine. “Y như Romeo và Juliet vậy.”

“Thật lố bịch”, bà Elaine há miệng.

“Quá chuẩn”, Hannah nói từ ngưỡng cửa. “Chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra cho Romeo và Juliet. Theo ý cháu là kết cục cực kỳ xấu.”

“Lần này Romeo và Juliet sẽ có kết cục tốt đẹp”, bà Isabel bình thản nói. “Cái kết hạnh phúc sẽ giúp chấm dứt mối thù truyền kiếp giữa hai gia đình.”

Bà Elaine đảo mắt lên trời. “Bố chồng cháu và ông Mitchell là những người dính líu vào mối thù truyền kiếp, cô Isabel. Những người còn lại như bọn cháu chỉ lờ nhau đi thôi. Rafe Madison thực sự chẳng thích thú gì một đứa con gái ngoan như Hannah đâu.”

“Tuyệt, cảm ơn mẹ.” Hannah bước tới quầy bếp, đổ cho mình cốc cà phê. “Sao mẹ không dán cái nhãn ‘Nhàm chán’ lên con cho xong?”

Bà Elaine nghiêm khắc nhìn cô. “Con hoàn toàn hiểu rõ ý mẹ.”

“Chắc chắn rồi mẹ.” Hannah nhăn mặt. “Dứt khoát mẹ nói đúng đấy. Rafe chẳng thích thú gì con đâu. Con không phải tuýp của anh ta.”

Đôi mắt xanh biển sống động của bà Isabel sáng bừng sự quan tâm. “Cháu có ý gì vậy, cháu yêu?”

Hannah mỉm cười hài hước. “Rafe nghĩ cháu là một đứa tham vọng đạo mạo, khó tính, nghiêm nghị.”

“Cháu nghĩ sao về nó?” Bà Isabel mau miệng hỏi.

“Cháu nghĩ anh ta đang lãng phí đời mình. Cháu cũng bảo anh ta thế rồi. Đêm hôm đó khi đụng mặt nhau trên bãi biển, điểm chung duy nhất của bọn cháu là cả hai đứa đều phải cuốc bộ về nhà sau một buổi hẹn hò tệ hại. Tin cháu đi, quyến rũ là điều cuối cùng trong đầu anh ta.”

“Nhưng hầu như chả ai trong thị trấn tin như vậy cả”, bà Elaine nói dứt khoát. “Mẹ nghe người ta kháo rằng anh trai của Kaitlin Sadler còn tin vào điều tệ hơn nữa. Cậu ta bị thuyết phục rằng chính Rafe đã xô Kaitlin xuống vực, rồi sau đó quyến rũ con nhằm thuyết phục con làm chứng cho nó.”

“Con biết”, Hannah nói. “Khổ thân Dell. Anh ấy đã mất em gái, thế mà mọi người cứ kể với nhau về chuyện Rafe làm tình điên cuồng cả đêm với con trên bãi biển.”

Mắt bà Isabel sáng bừng vẻ quan tâm đầy suy đoán. “Bà không cho là quả thực nó đã –”

“Không ạ.” Hannah cộc lốc cắt ngang. “Cháu kể cho bà rồi mà, bọn cháu chỉ nói chuyện thôi.”

Bà Elaine lắc đầu: “Mẹ tin con. Và mẹ cũng nhẹ nhõm khi biết Rafe không ở gần Kaitlin khi con bé chết. Mẹ chỉ ước gì nó tìm được người khác làm chứng cho nó. Mẹ e rằng phải mất một thời gian dài thì người ta mới thôi nói về chuyện của hai đứa.”

***

“Nghĩ về chuyện đó mà xem, thực sự kỳ lạ đấy.” Ngày hôm sau, Pamela nói trong khi đang ăn món bánh kẹp rau và khoai tây rán kiểu Pháp tại quán Snow’s Café. “Ý tớ là xác suất bao nhiêu để cậu hay tớ có thể ở cùng một anh chàng như Rafe Madison vài tiếng trên bãi biển chứ?”

Hannah nhìn bạn mình qua đỉnh chiếc bánh sữa. Pamela đang học tại đại học Chamberlain. Cô ấy muốn theo sự nghiệp dạy văn học Anh cho sinh viên. Hiện thời cô đã mặc bộ đồng phục của một giảng viên trẻ thành công: tất chân đen, giày đen dáng vuông, sơ mi đen dài, áo khoác thõng vai, kính gọng mỏng. Mái tóc nâu dài ngang vai được giữ gọn nơi gáy bằng chiếc kẹp giả đồi mồi.

“Tớ công nhận xác suất không cao.” Hannah ngoạm một miếng bánh kẹp đậu. “Chỉ một trong số các khả năng thôi. Tất cả là nhờ Perry Decatur.”

Pamela nhăn mặt. “Đấy, mẹ cậu cứ đánh giá cao Perry. Bác cứ chắc chắn anh ta là loại tử tế, nhiều cơ hội thăng tiến.”

“Tất nhiên anh ta rất có cơ hội thăng tiến. Nhiều khả năng sẽ tiến xa trong giới học thuật.”

“Nhưng không phải người tử tế hả?”

“Trơn nhẫy.” Hannah hồi tưởng vụ vật lộn trên ghế trước xe và rùng mình. “Không tử tế.”

Pamela liếc nhìn đám đông trong quán. Có vẻ thỏa mãn vì không ai nghe lén, cô nghiêng người qua bàn, hạ giọng. “Chính xác chuyện

gì đã xảy ra giữa cậu và Rafe Madison?"

"Chẳng có gì cả. Tớ bảo cậu rồi, bọn tớ chỉ nói chuyện. Thế thôi."

Mắt Pamela tràn đầy thất vọng. "Thế thôi à? Nói thật chứ?"

Hannah thoáng nghĩ về nụ hôn tạm biệt không có gì đáng kể Rafe đã dành cho cô. "Thật."

Pamela thả mình lại ghế. "Chán thế."

"Cậu nghĩ vậy à?"

"Đương nhiên. Phụ nữ thông minh, có giáo dục và nhạy bén như chúng ta biết tốt nhất là không nên lấy người như Rafe Madison. Nhưng không có nghĩa chơi bời với người như thế không vui."

"Hơi khó để bảo toàn tiếng tăm đấy, đặc biệt ở một thị trấn như Vịnh Nhật Thực. Tin tớ đi, giờ tớ biết chuyện đó. Sau hai giờ tai tiếng trên bãi biển với Rafe Madison, hình ảnh gái ngoan của tớ đã tụt xuống cận điểm không rồi."

"Đáng ra thì ít nhất cậu cũng nên mua vui cho mình trên đường tụt xuống."

***

Rafe gọi điện vào ngày anh rời thị trấn. Lúc ấy Hannah đang ở

nhà một mình. Khi nghe thấy giọng anh ở đầu dây bên kia, cô có cảm giác anh biết cha mẹ cô đã lái xe xuống vịnh.

"Tôi nợ cô", anh ta nói không rào đón.

"Không, anh không nợ gì cả." Cô nắm ống nghe rất chặt. Qua điện thoại giọng anh ta gợi cảm y như lúc nửa đêm trên bãi biển tối om. "Tôi chỉ nói ra sự thật thôi."

"Đối với cô mọi thứ đơn giản thế à, hả quý cô sắp Thành Công Đến Nơi? Chỉ trắng hoặc đen? Chỉ đúng hoặc sai?"

"Trong trường hợp này thì đúng."

"Cô không quan tâm chuyện mọi người trong thị trấn nghĩ rằng đêm hôm đó tôi không chỉ dừng lại ở nắm tay cô ư?"

Cô tìm kiếm nơi trú ẩn trong sự thật không thể phản bác. "Anh còn không nắm tay tôi nữa mà."

Một khoảng dừng bên kia đường dây. Cô tự hỏi liệu anh có đang nghĩ về nụ hôn trong sáng đã dành cho cô ngay trước khi cô vào nhà không. Về phần cô thì chắc chắn.

"Sao cũng được", cuối cùng anh lên tiếng. "Tôi vẫn nợ cô."

"Quên đi. Không có gì to tát. Ngoài ra, nói thật là tôi nợ anh."

"Sao lại thế?"

“Tôi không còn bị mọi người cho là quý cô Đức Hạnh Nhàm Chán nữa.”

Một khoảng dừng khác. “Chắc chắn cô không hề nhàm chán.”

Hannah không chắc nên nói gì. Cô cuốn dây điện thoại quanh tay và nín lặng. Đây là một bài tập tự kiềm chế.

“Hannah à?”

“Sao?”

“Đêm trước tôi nói thật lòng đấy. Chúc cô may mắn với kế hoạch năm năm đó. Tôi hy vọng mọi chuyện sẽ thuận theo những gì cô muốn. Hy vọng cô sẽ làm tốt việc kinh doanh của mình.” Anh dừng lại. “Hy vọng cô sẽ tìm được người đàn ông thỏa mãn tất cả yêu cầu trên danh sách của cô nữa.”

Nghe anh ta nói thật chân thành, Hannah nghĩ.

“Rafe à?”

“Ừ?”

“Đêm đó tôi cũng nói thật lòng đấy. Hãy sống cho ra sống.”

Chương 1

Portland, Bang Oregon

Hiện tại...

Chiếc váy cưới bằng xa tanh bóng màu kem có phần đuôi váy dài đính ngọc trai đổ xuống như thác thành những xếp nếp duyên dáng phía sau cô dâu khi nàng lướt tới điểm dừng phía trước bệ thờ. Nàng kín đáo mỉm cười với chú rể qua làn vải sa mờ ảo của chiếc khăn trùm. Tiếng đàn organ ngưng lại. Không gian trở nên im ắng. Vị mục sư hắng giọng.

“Xong việc của tôi rồi”, Hannah rì rầm với người trợ lý khi họ lui về mái cổng trước nhà thờ. “Giờ tôi đi đây. Cô có thể lo phần cô dâu chú rể đứng cùng phù dâu phù rể cảm ơn khách. Xe limo đã sẵn sàng. Để mắt đến thằng cháu bốn tuổi nhé. Nhiều khả năng nó sẽ túm đuôi váy cô dâu lần nữa khi cô ấy bước về lối đi. Gặp cô ở tiệc chiêu đãi.”

“Hoàn hảo quá!” Carla Groves nắm chiếc khăn giấy và chấm lên mắt. Cô liếc lại vào trong nhà thờ. “Hoa, nến. Mọi thứ. Trông cô dâu như vừa bước ra từ truyện cổ tích vậy.”

“Tôi không biết nói sao, Carla, nhưng cô sẽ không làm được lâu trong ngành này nếu cứ mỗi lần thấy cô dâu đi về bệ thờ là lại khóc.”

“Nhưng cô ấy đẹp quá. Dường như phát sáng vậy”

“Ừ ừ.” Hannah đóng khóa cặp táp. “Lần này trông còn đẹp hơn lần trước. Ắt là vì ngân sách lần này lớn hơn nhiều. Cô ấy kiếm được rất khá nhờ li dị đây. Có luật sư xuất sắc mà.”

Carla đảo mắt. “Cô đúng là người hoài nghi, Hannah.”

“Không đâu. Tôi đồng ý với cô, Jennifer Ballinger là một cô dâu xinh đẹp. Và là người mang lại nhiều lợi nhuận cho công ty Tổ Chức Đám Cưới Harte. Đây là cuộc hôn nhân thứ hai chúng ta làm cho cô ấy rồi, và tôi có nhiều kỳ vọng sau một vài năm cô ấy sẽ quay lại đặt làm lần ba. Không gì bằng một khách hàng thân thiết, tôi luôn nói vậy đấy.”

***

Lúc năm rưỡi chiều hôm đó, Hannah rời thang máy bước vào hành lang được trang hoàng bằng các sắc độ khác nhau của màu be, rồi sang lối dẫn tới cửa căn hộ của mình. Tiếng chân cô bước đi bị tấm thảm dày xanh xám nuốt lấy, nhưng cánh cửa nhà hàng xóm sát vách mở ra trước khi cô đến nơi.

Winston lao tới đón mừng cô với niềm hăng hái của một chú chó nhỏ thuần giống Schnauzer nhiệt tình bày tỏ trong những dịp như thế này. Lúc nào cũng vậy, bóng dáng chú chó nhỏ xinh xắn lông muối tiêu chạy vội về phía cô khiến căng thẳng trong Hannah giảm xuống vài độ.

Cô mỉm cười khi cúi mình gãi gãi sau tai Winston. Nó khẽ kêu grừ với sự thỏa mãn và liếm tay cô.

“Chào anh bạn nhỏ. Xin lỗi tao về muộn. Hôm nay nhiều việc quá.”

Winston ngước nhìn cô qua hàng mi dài màu bạc, đôi mắt thông minh ánh lên tia nhìn hiểu biết.

Bà Blankenship ló đầu khỏi cửa. "Ồ, cô về rồi à. Winston mới bắt đầu lo lắng một chút. Đám cưới thế nào?"

"Không có gì đặc biệt cả. Nơi đón tiếp vẫn hỗn loạn như thường. Bên cung cấp thực phẩm mang tới bánh tác pho mát thay vì bánh măng tây cô dâu đã chọn. Thợ chụp hình uống đôi ba ly sâm-panh rồi bắt đầu tán tỉnh nhân viên phục vụ quầy. Cô bé rải hoa suýt chút nữa thì cãi nhau to với đứa cháu bốn tuổi."

"Vậy đúng là bình thường." Bà Blankenship gật đầu hiểu biết. Bà luôn thích nghe kể về đám cưới. "Nhưng bác chắc là cháu đã âm thầm chặn đứng mọi thảm họa tiềm tàng ngay khi chúng còn trong trứng nước."

"Cháu được trả tiền để làm vậy mà." Hannah ngả người xuống vỗ về Winston, nó đang nhấp nhổm quanh đôi giày cao gót của cô. "Cháu nghĩ cô dâu thỏa mãn với mọi sự. Như cô ấy thấy thì mọi việc vận hành như được máy tính điều khiển vậy."

Bà Blankenship bĩu môi. "Bác không nghĩ so sánh thế là hay. Ý tưởng đám cưới tạo bởi máy móc thật dễ sợ. Nghe lạnh lùng quá. Nói cho cùng, đám cưới cần phải khơi gợi tất cả những cảm xúc tuyệt vời cơ mà."

"Tin cháu đi bác Blankenship, đằng sau hậu cảnh của một đám cưới được tổ chức tốt có rất nhiều điểm chung với một vụ phóng tàu con thoi."

"Này cháu, bác không muốn nói ra, nhưng kể từ lúc kết thúc vụ đính hôn năm ngoái, càng ngày cháu càng trở nên hoài nghi đấy.

Thật buồn khi phải thấy một người phụ nữ trẻ trung, khỏe mạnh, đầy sức sống như cháu trở nên chán nản. Có lẽ cháu đã bị nhồi quá nhiều khi đăng ký bao nhiêu lớp buổi tối hồi còn đại học.”

“Bác Blankenship –”

“Cả năm qua cháu làm việc nhiều quá. Có lẽ cháu cần đi nghỉ. Đến đâu đó nghỉ ngơi, lấy lại niềm hứng thú trong công việc và cuộc sống xã hội.”

“Cháu không có cuộc sống xã hội nào cần phục hồi cả, bác Blankenship, về sự nghiệp thì chẳng bao giờ có thứ gì khiến cháu lãng mạn hóa công việc của mình được. Những đám cưới duy nhất cháu thật sự thích thú khi tổ chức là những đám mà cô dâu chú rể gặp nhau qua trung tâm của chị cháu. Chí ít cháu có cơ sở tin rằng những cuộc hôn nhân ấy có cơ hội kéo dài.”

“Ừ, chị cháu có tài mai mối thật nhỉ?” Đôi mắt bà Blankenship trở nên mơ màng. “Rõ ràng con bé có trực giác tuyệt vời về chuyện ấy.”

“Cháu ghét làm bác vỡ mộng, bác Blankenship ạ, nhưng Lillian dùng máy tính chứ không phải trực giác.” Hannah móc chìa khóa khỏi chiếc túi đeo vai khổ to. “Winston có cần đi dạo ngay không ạ?”

“Không cháu ạ, bác vừa dắt nó đi về”, bà Blankenship nói.

“Tuyệt.” Hannah bước tới cửa nhà mình, mở cửa, Winston hớn hở lon ton chạy theo chân cô. “Cảm ơn lần nữa, bác Blankenship.”

“Thoải mái đi cháu.” Bà dừng lại. “Này, thật tình cháu nên nghĩ

đến việc nghỉ một chút đi. Mùa cưới xong rồi. Cháu có thể nghỉ ngơi một thời gian.”

“Thật ngộ, cháu vừa mới nghĩ y như vậy.”

Bà Blankenship sáng rỡ. “Bác mừng khi biết thế. Thực sự từ lúc bỏ vụ đính hôn, cháu không hẳn là chính mình nữa.”

“Vài người đã bảo cháu thế.” Hannah mở cửa. “Có giả thiết là cháu đã bị ám bởi một thực thể ngoài hành tinh.”

“Cháu nói gì cơ?”

“Không có gì ạ. Chào bác Blankenship.”

“Chào cháu.”

“Chờ tao thay đồ một lúc đã, Winston. Rồi tao sẽ kiếm đồ ăn cho chúng ta.”

Trong phòng ngủ, cô cởi bỏ chiếc áo khoác và chân váy công sở màu xanh, sau đó mặc chiếc quần legging đen cùng chiếc áo dài trùm cổ đổ và đi đôi giày búp bê đế bằng. Dừng lại một khắc trước gương, cô chải tóc ra sau tai và ghim lại bằng chiếc bờm khổ nhỏ.

Khi đã xong xuôi, cô nhẹ bước ra hành lang vào nhà bếp, lấy một chiếc xương loại tổng hợp đặc biệt, đắt tiền cho Winston. Chú chó Schnauzer từ tốn lấy thức ăn từ tay cô.

“Cứ thoải mái đi.”

Winston không cần hối thúc hơn. Nó ngấu nghiến chiếc xương một cách hào hứng.

Hannah mở tủ lạnh, suy ngẫm một thoáng. Sau đó cô lấy một miếng pho mát mặn làm từ sữa cừu to tướng và một chai rượu nho trắng gần hết.

Hannah xếp thành quả thu gom nho nhỏ của mình lên một chiếc khay rồi bê vào phòng khách phụ, nơi cô làm văn phòng tại nhà. Winston đi theo, phần còn lại của khúc xương nằm giữa hai hàm nó. Thả mình xuống chiếc ghế lưng cao, Hannah đặt chân lên góc bàn và tóp tép nhai một chiếc bánh quy giòn phết pho mát.

Winston chiếm cứ vị trí quen thuộc trên sàn cạnh ghế làm việc. Theo sau đó là âm thanh ngấu nghiến được kiềm chế.

"Chuẩn bị tinh thần đi Winston." Hannah với lấy điện thoại. "Tao kiểm tra tin nhắn đây. Ai biết có chuyện hay ho gì đang chờ chúng ta chứ?"

Dịch vụ trả lời tự động thông báo có ba lời nhắn. Cái đầu tiên từ một người bán hoa báo về việc hoa phong lan cô đã đặt cho đám cưới của Cooke và Anderson sẽ có giá cao hơn dự định.

"Tao đã bảo khách hàng là chúng sẽ đắt mà."

Tin nhắn thứ hai là của anh trai cô, Nick, bảo rằng anh mới gửi bản thảo tác phẩm mới nhất trong loạt sách rất thành công và được chờ đợi của anh cho biên tập viên. "Anh sẽ đưa Carson đến Disneyland, sau đó bọn anh đến Phoenix thăm ông bà nội. Sẽ mất gần một tháng. Nếu cần anh thì em biết liên lạc thế nào đấy."

“Đến lúc anh ấy nên tái hôn rồi”, Hannah nói với Winston. “Chị Amelia đã mất được ba năm. Anh ấy và nhóc Carson đã cô đơn đủ rồi.”

Winston khẽ nhướng hai mày.

“Ừ, tao biết. Tao nói thì dễ.”

Cô ấn phím để nghe tin nhắn cuối... và suýt ngã khỏi ghế khi nghe thấy giọng nói sâu như biển, không thể nhầm lẫn của Rafe Madison. Hai gót chân cô rơi khỏi bàn với một tiếng uỵch nhỏ. Cô hít một hơi, nửa như bị bóp nghẹt rồi đột ngột ngả người tới. Rượu nho trắng lắc dữ dội trong ly. Vài giọt bắn qua thành, rơi trúng sau tai Winston.

Nó nhìn lên từ khúc xương đang gặm với vẻ khó hiểu.

“Xin lỗi Winston.” Cô túm giấy ăn, thấm rượu trên đầu nó. “Tao hơi hoảng, nhưng tao không nghĩ mình sắp ngất hay bị sao đâu.”

Hannah thảy tờ giấy ăn vào xô rác, chậm rãi hít vào, sau đó bình tĩnh nhấp một ngụm rượu.

Tám năm qua cô không nghe giọng anh, và mặc dù chỉ nghe qua băng ghi âm nhưng tối nay nó tác động đến cô y như lần trước. Những tia lửa điện nhỏ lách tách trong các điểm kết hệ thần kinh của cô. Người cô như đang lơ lửng trên mây.

“Tôi là Rafe Madison…”

Lần trò chuyện cuối với anh vụt qua đầu cô. *Chúc may mắn với kế hoạch năm năm đó. Tôi hy vọng mọi việc sẽ thuận theo những gì cô muốn.*

Cô tự hỏi liệu anh có sống đứng đắn hơn không.

"... Đã nhận lời nhắn qua luật sư của cô. Câu trả lời là không. Xem ra chúng ta có vài chuyện phải bàn đấy, và tôi không định thông qua đại diện pháp luật của chúng ta. Gặp cô ở Vịnh Nhật Thực."

"Không à?" Ký ức cũ bốc hơi, thực tại ập về. Cô nhấn nút tua lại.

"... Câu trả lời là không… Gặp cô ở Vịnh Nhật Thực."

Hannah không hiểu nhầm. Câu trả lời của anh ta đối với lời đề nghị của cô là hết sức rõ ràng.

"Tao nghĩ chúng ta gặp rắc rối, Winston."

***

Cô thông báo tin động trời cho chị mình vào sáng hôm sau.

"Ý em là sao, hắn từ chối bán á?" Lillian sẵng giọng trên đầu dây kia. "Ngôi nhà ấy thuộc về bà trẻ *của chúng ta*, chứ không phải của hắn. Hắn không thể từ chối bán được."

Hannah lắng nghe âm thanh mơ hồ của máy in phía bên kia.

Lillian làm việc rất chăm chỉ. Cô điều hành hãng mai mối của riêng mình, trung tâm Tìm Cho Bạn, trong một văn phòng tọa lạc trên một tòa nhà cao tầng cách căn hộ nơi Hannah và Winston sống có vài dãy nhà.

"Chị có mặt lúc đọc di chúc của bà Isabel mà", Hannah nhắc chị mình một cách mệt mỏi. "Bà để lại ngôi nhà cho Rafe và em, hai phần bằng nhau. Luật sư nói anh ta có thể làm bất cứ điều gì anh ta thích với phần của mình."

"Ừm. Có lẽ em đề nghị hơi ít tiền."

"Còn chưa thỏa thuận đến chuyện đó. Em chỉ mới gửi tin nhắn cho anh ta qua luật sư, bảo rằng em sẵn lòng mua lại phần của anh ta. Em đã chờ anh ta đưa ra giá."

"Em nghĩ anh ta định làm cái quái gì với một nửa Mộng Tưởng chứ?" Lillian ngẫm nghĩ.

"Ai mà biết?" Hannah cau mày nhìn dãy ảnh cưới trang trí trên tường văn phòng cô. "Nhưng em có kế hoạch cho Mộng Tưởng, và chắc chắn em sẽ không để anh ta ngáng đường đâu."

"Em sẽ gặp anh ta ở Vịnh Nhật Thực phải không?"

"Còn lựa chọn nào khác đâu. Em muốn Mộng Tưởng. Bằng cách nào đó em phải thuyết phục Rafe bán lại phần sở hữu của anh ta."

"Những năm qua chúng ta không nghe mấy về Rafe. Chỉ biết anh ta đã kết hôn rồi ly hôn."

Hannah nhớ lại cuộc chuyện trò lúc nửa đêm với Rafe. *Đàn ông trong gia đình tôi không giỏi trong hôn nhân… Tỉ lệ thất bại không cho phép tôi gặp may...*

"Ly dị là truyền thống của gia đình Madison", cô lặng lẽ nói.

"Không may, ngày nay nó là truyền thống rất phổ biến của nhiều gia đình." Lillian tặc lưỡi. "Chị không biết vì sao quá nhiều người từ chối thấy điều hiển nhiên. Hôn nhân là sự cộng tác. Nó cần được tham gia với cùng thái độ như khi thỏa hiệp bất cứ vấn đề kinh doanh nghiêm túc nào. Tất cả các yếu tố cần được kiểm tra dưới mọi góc độ trước khi tiến hành gắn bó với nhau."

"Lillian –"

"Có một số lượng đáng kinh ngạc các bằng chứng khoa học gợi ý rằng các cặp đôi được mai mối với nhau qua các bài kiểm tra tâm lý hiện đại và đánh giá tính cách có nhiều cơ hội thành công trong hôn nhân hơn nhiều những người để cảm xúc của mình –"

"Đủ rồi, Lillian. Em đã nghe diễn thuyết nhà nghề của chị rồi mà, nhớ chứ?"

"Xin lỗi. Em biết đôi khi chị hơi bị bệnh nghề nghiệp mà." Lillian ngập ngừng. "Về Rafe Madison –"

"Về anh ta thì sao?"

"Em có nghĩ anh ta đã thay đổi không?"

"Sao em biết được?" Hannah đứng dậy, vẫn cầm điện thoại

trong tay và đi tới cửa sổ. “Chị thắc mắc liệu anh ta có giành được mục tiêu sự nghiệp to lớn không à?”

“Chị còn không biết anh ta có mục tiêu đấy.”

“Ồ, anh ta có.” Hannah ngắm nghía cảnh tượng trên dòng sông Willamette rải khắp những cây cầu. “Trước đây tham vọng to lớn của anh ta là không phải vào tù.”

“Xét theo hướng mà ai cũng nghĩ anh ta đang đi theo tám năm trước đây thì đó sẽ là thành tựu nổi bật.”

“Chắc chắn chúng ta sẽ nghe nói nếu anh ta bị đi tù.”

Hannah nắm chặt điện thoại. “Tin tức ấy sẽ trở thành đề tài bàn tán sôi nổi ở Vịnh Nhật Thực.”

“À, nhưng theo những gì chúng ta biết thì anh ta không hay quay về vịnh lắm kể từ khi Kaitlin Sadler chết. Như cha mẹ nói thì mỗi vài tháng anh ta có đôi ba lần về thăm ông nội vào dịp cuối tuần, thế thôi. Ai mà biết anh ta làm gì chứ?”

“Em nghĩ anh ta quá thông minh nên không bị vào tù”, Hannah nói.

“Không phải lúc nào thông minh cũng bằng hiểu biết lẽ thường. Cả hai ta đều làm công việc liên quan đến hôn nhân. Ngày nào chúng ta chẳng thấy những người thông minh làm những việc ngu ngốc.”

“Quả đúng.”

Lillian ngừng lời. “Em vẫn nghiêm túc về kế hoạch dành cho Mộng Tưởng à?”

“Rất nghiêm túc.”

“Chị đã e là vậy. Lời khuyên của chị là đừng để Rafe biết em mong muốn biến Mộng Tưởng thành khách sạn mini.”

“Sao không?”

Lillian thốt ra một tiếng bực mình. “Suy nghĩ đi nào. Nếu biết em muốn nơi đó như thế, anh ta sẽ đòi giá rất cao cho phần của mình.”

“Em sẽ cẩn thận trong nói năng. Em là người nhà Harte mà, nhớ chứ? Em có thể điềm tĩnh.”

“Nhớ đấy”, Lillian nói cụt lủn. “Này em, chị thấy việc cha mẹ đi nghỉ trên tàu biển cả tháng là chuyện tốt. Nếu biết em đang chuẩn bị sẵn sàng đấu với Rafe Madison để giành Mộng Tưởng, họ sẽ lao về Vịnh Nhật Thực như thiên thần báo thù.”

“Nhân nói về can thiệp của gia đình, em tin tưởng chị sẽ giữ im lặng về quyết định đến Vịnh Nhật Thực của em trong lúc này. Em muốn có thời gian dàn xếp với Rafe. Việc ấy sẽ không thể thực hiện nếu em gặp người nhà Harte, hết người này đến người khác hăm hở muốn giúp đỡ.”

“Chị sẽ giữ im lặng”, Lillian thở dài. “Chị vẫn không thể hình dung bà trẻ Isabel nghĩ gì nữa. Kể từ khi Rafe sử dụng em làm

chứng cớ ngoại phạm của anh ta vào cái đêm Kaitlin Sadler chết, bà cứ bị ám ảnh bởi ý nghĩ hai đứa em là Romeo và Juliet trong mối thâm thù của hai nhà Harte-Madison.”

“Rafe không *sử dụng* em làm chứng cớ ngoại phạm của anh ta”, Hannah nói. “Em *là* chứng cớ ngoại phạm của anh ta.”

“Có khác à?”

“Ồ, có chứ”, Hannah nói. “Có khác.”

Chương 2

Điều khác thường nhất là ở chỗ anh chưa từng có ý định ở lại nhiều hơn một đêm, chỉ là chuyến thăm trách nhiệm để xem ông Mitchell thế nào. Vậy mà giờ anh đã quyết tâm xây dựng tương lai của mình ở đây, tại Vịnh Nhật Thực.

Thật khó hiểu.

Rafe chống một chân đi giày Sneaker lên chấn song cuối của lan can tầng hai bao quanh ngôi nhà lớn, tì hai khuỷu tay lên thành lan can và quan sát chiếc xe Honda thể thao nhỏ nhắn màu đỏ đang đi vào đường dẫn.

Tám năm trước anh không có nhiều tham vọng. Anh chỉ biết

rằng mình không được làm hỏng đời mình. Căn cứ vào truyền thống gia đình thì đó là một thách thức. Mày đã giành được mục tiêu ban đầu, Rafe nghĩ khi nhìn chiếc ô tô đỏ bóng tiến lại gần. Mày đã xoay xở để không vào tù.

Anh tự hỏi liệu Hannah có bị ấn tượng về điều đó.

Chiếc xe đỏ thẫm khựng bánh cạnh chiếc Porsche màu bạc của anh. Niềm náo nức mãnh liệt quét qua anh. Anh nhìn cửa xe Honda mở ra.

Điều đầu tiên anh chú ý khi Hannah rời xe là mái tóc màu nâu hổ phách của cô ngắn hơn. Tám năm trước nó dài qua vai cả đoạn. Hiện tại nó được cắt thành kiểu cách tinh tế đầy vẻ hiện đại, bồng và ôm dọc theo xương hàm.

Hình như cô không tăng cân trong những năm qua, nhưng vóc dáng có nét khác biệt. Chiếc quần đen cùng áo phông đen ôm sát bộc lộ một cơ thể uyển chuyển, khỏe khoắn với eo thon, hông hơi nở và bộ ngực gồ lên một cách kín đáo. Mất vài giây anh mới quyết định được sự khác biệt nằm ở vẻ tự tin từng trải cô mang trong mình. Cái đêm trên bãi biển, cô có vẻ trẻ trung và ngây thơ đến nao lòng. Vẫn còn là một cô gái. Giờ đây cô là một người phụ nữ.

Hannah dừng lại, giữ cửa xe mở, khẽ cúi xuống nói chuyện với ai đó trên ghế trước. Từ chỗ đang đứng trên hiên, anh không thể thấy ai đi cùng cô. Nỗi thất vọng thình lình bóp chặt anh. Không biết vì sao anh đã cho rằng cô chỉ có một mình. Anh chờ đợi cái khỉ gì chứ? Anh nghe nói việc đính hôn của cô đã kết thúc một năm trước, nhưng không có lý do gì để cho rằng từ đó đến nay cô không hẹn hò nghiêm túc với ai khác.

Cửa sau xe không mở, và Hannah bước lui lại, tránh đường cho một chú chó Schnauzer nhỏ nhắn với bộ lông xám tỉa tót nhảy khỏi

xe.

Nhẹ nhõm tràn qua Rafe. Vậy là không phải bạn trai. Chỉ là con chó. Anh có thể đối phó với một chú chó.

Cảm nhận được sự hiện diện của Rafe trên hiên, nó đột ngột dừng lại và ngước nhìn anh. Rafe chờ cho con quái vật bé nhỏ ấy bắt đầu sủa ăng ẳng theo kiểu chó cảnh điển hình. Nhưng chú chó nhỏ không sủa. Thay vì thế, nó ngước nhìn Rafe bằng sự điềm tĩnh đầy cảnh giác.

Được rồi, có lẽ nó không hoàn toàn là chó cảnh.

Hannah ngước lên xem điều gì thu hút sự chú ý của chú chó. Ánh chiều tà sáng lóe trên chiếc kính râm kiểu cách của cô.

“Chào Rafe.”

Tám năm trước cô không có sự dè dặt bình thản này, anh nghĩ.

“Đã lâu lắm rồi”, anh lừng chừng nói.

“Đúng vậy”, cô đáp. “Tôi vẫn tự hỏi trong thời gian qua anh có sống cho ra sống không?”

“Phụ thuộc vào quan niệm của cô. Còn cô thì sao? Kế hoạch năm năm có như cô mong đợi không?”

“Không hẳn.” Cô ra hiệu bằng tay một cách duyên dáng hướng về ngôi nhà lớn. “Anh sẽ gây khó khăn về chuyện này, đúng

không?”

“Ờ.”

Cô gật đầu. “Có cảm giác là vậy.”

Cô bước lên mấy bậc thang ở mặt tiền và biến mất vào trong nhà. Chú chó Schnauzer dành cho Rafe cái nhìn đánh giá cuối cùng rồi theo Hannah vào bên trong.

Anh tìm thấy cô đứng ở phòng sưởi nắng, hai tay khoanh lại. Cô mỉm cười bình thản, nhưng hai vai thẳng đơ. Cô đã sẵn sàng cho trận chiến. Khi Rafe bước vào căn phòng có tường bằng kính ấy, chú chó Schnauzer ngước lên, bỏ dở cuộc thám hiểm một cây cọ trồng trong chậu.

“Chó ngoan.” Rafe cúi xuống, giơ tay ra.

“Tên nó là Winston”, Hannah nói khô khốc.

“Chào Winston.”

Cực kỳ lịch sự, chú chó Schnauzer băng qua sàn lát đá tới chỗ Rafe đang chờ và ngửi. Có vẻ thỏa mãn với những gì thu được, nó ngồi xuống trên hai chân sau và ngước nhìn Hannah.

Rafe đứng lên. “Tôi nghĩ chó của cô thích tôi.”

Trông cô không được hài lòng. “Winston luôn cư xử biết điều. Nếu là anh tôi sẽ không đọc ra quá nhiều từ hành động của nó đâu.”

“Phải rồi. Biết đâu nó đang chờ tôi quay lưng rồi sẽ lao tới họng tôi liền. Cô nuôi nó lâu chưa?”

“Vài năm.”

Rafe gật đầu. “Lâu hơn hôn phu của cô, nhỉ? Con chó may mắn.”

Miệng cô mím lại. “Tôi không ở đây để nói về Winston hay cựu hôn phu của tôi.”

“Gì cũng được. Uống cà phê không?”

Cô do dự. “Cũng được.”

“Không cần giúp tôi đâu.”

Cô đi theo anh ra hành lang dẫn vào một nhà bếp lớn kiểu cổ. Winston nhanh nhẹn chạy lon ton theo chân cô, dừng chỗ này chỗ khác để thăm dò góc nọ góc kia hoặc một món đồ nào đó.

“Sao anh biết về việc đính hôn của tôi?” Hannah hỏi. Sự bực bội trong cô khiến câu nói trở nên khó chịu.

“Cô biết chuyện phiếm qua lại giữa nhà Harte và nhà Madison ra sao đấy.”

“Nói cách khác, bà Isabel kể cho anh.”

“Ừ”, Anh đặt ấm lên bếp. “Bà ấy bắn tin cho tôi ngay sau khi cô chia tay. Có vẻ thích chí lắm. Tôi đoán là Đối Tượng không được hợp mắt bà lắm.”

Hannah nhìn anh chăm chú. “Anh đã ở Mộng Tưởng bao lâu rồi?”

“Đến đây đêm qua.” Anh múc cà phê vào chiếc bình thủy tinh cao cổ.

Cô liếc nhìn chiếc máy pha cà phê dạng nén anh đang sử dụng. “Bà Isabel chẳng bao giờ pha cà phê bằng mấy cái máy này cả. Bà luôn dùng phin pha nhỏ giọt.”

“Cái này của tôi. Tôi mang theo.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô đưa mắt tới chiếc chõ hấp rau củ bằng thép không gỉ sáng loáng trên kệ bếp. “Đấy cũng không phải đồ của bà Isabel.”

“Ừ.”

Cau mày, Hannah bước tới bên tủ bếp và mở cửa. Anh biết cô thấy gì bên trong. Đám đồ anh mang theo bao gồm vài hộp mì Ý khô nhiều kích cỡ của nhãn hiệu anh yêu thích, một chai giấm thơm mười hai năm tuổi, và một thùng nụ bạch hoa được bảo quản trong muối. Ngoài ra còn có thảo mộc khô, ớt đỏ và đậu lăng Pháp.

Hannah sập cửa tủ. “Chắc chắn anh đã tự nhiên như ở nhà.”

“Sao lại không? Giờ một nửa nơi này thuộc về tôi.”

“Chị Lillian nói đúng”, cô nói qua bờ môi mím chặt. “Tôi không thể hình dung bà Isabel đã nghĩ gì khi viết bản di chúc ấy.”

Anh đổ nước sôi vào bình. “Cô biết quá rõ bà ấy nghĩ gì.”

“Romeo và Juliet.”

Anh đặt ấm nước xuống. “Với cái kết vui vẻ hơn.”

“Tôi sẵn lòng trả anh mức giá thị trường mà anh thấy phù hợp cho phần của anh ở Mộng Tưởng.”

“Quên đi.” Anh khẽ mỉm cười. “Tôi không ham.”

Mắt cô ghim thẳng vào mắt anh với tia nhìn sắc lạnh. “Anh định mua lại phần của tôi chứ?”

Anh tựa người vào kệ bếp. “Cô có muốn bán không?”

“Không. Tôi có kế hoạch cho Mộng Tưởng.”

“Thật tình cờ. Tôi cũng có.”

Cô ném cho anh cái nhìn suy đoán. “Xem ra chúng ta có vấn đề đây.”

“Thật sao?”

“Anh định ở lại Vịnh Nhật Thực bao lâu?”

Rafe nhún vai, quay lưng để pha nốt cà phê. “Chừng nào xong việc.”

“Anh có thể chấp nhận cứ bỏ lại mọi thứ rồi chuyển về đây trong một khoảng thời gian không xác định sao?”

“Chẳng có gì giữ chân tôi lại San Diego cả.”

“Mấy năm qua anh đã ở đó à?” Giọng cô chứa đựng sự hiếu kỳ không mong muốn.

Kiểu gì cũng phải hỏi, anh nghĩ. Như thể không kiềm được. Dấu hiệu tốt. Có lẽ vậy.

“Phần lớn thời gian”, anh đáp.

Anh ấn pít-tông xuống đáy bình để nén cà phê lại. Đoạn anh liếc nhìn Hannah qua vai. Cô đang quan sát anh với biểu cảm khó hiểu.

“Còn cô thì sao?” Anh khẽ chọc. “Cô định ở lại Vịnh bao lâu?”

Chân mày cô nhướng lên. “Chừng nào xong việc.”

“Có ba tầng đấy. Nhiều phòng ngủ với nhà tắm. Cô cứ việc chọn.”

“Anh định ở đây á?”

“Chắc chắn rồi, sao không?”

“Vậy thì tôi sẽ ở nhà cha mẹ tôi”, cô lạnh lùng.

Mày chờ gì chứ? Đương nhiên sẽ không dễ dàng rồi. Chẳng có gì đến với mày một cách dễ dàng cả. Mày có tài làm mọi thứ theo cách khó khăn.

“Tùy cô thôi”, anh nói. “Nhưng đây là Vịnh Nhật Thực. Cô là người nhà Harte còn tôi là người nhà Madison, và đến thời điểm này ai cũng biết bà Isabel để lại Mộng Tưởng cho chúng ta.”

“Thì sao?”

“Thì người ta sẽ bàn tán thôi, bất kể cô ngủ ở đâu chăng nữa.”

Cô nhìn anh đổ cà phê. Khi anh đưa chiếc cốc cho cô, ngón tay cô cọ vào tay anh. Anh cảm giác một chút rùng mình và tự hỏi liệu cô có cảm thấy gì không.

Cô quay đi có vẻ hơi gấp gáp và bước tới góc xa của quầy bếp.

“Quay lại phòng sưởi nắng đi.” Anh dẫn đường rời khỏi bếp. “Chúng ta có thể ngồi nói chuyện ở đó.”

Hannah không nói gì, nhưng cô đi theo anh. Rafe quan sát cô thả mình gọn gàng xuống chiếc ghế mây trắng lót đệm. Winston lon ton vào phòng, kiếm một chỗ lý tưởng gần cửa sổ rồi nằm xuống. Nó đặt mõm lên hai chân trước và quan sát Rafe qua hàng lông tơ nơi chân mày.

Hannah xoay cốc giữa hai lòng bàn tay. “Chính xác anh định làm gì với Mộng Tưởng hả?”

“Tôi sẽ mở một khách sạn mini kiêm nhà hàng.”

Miệng cô há hốc. Cô chằm chằm nhìn anh, đôi mắt mở to sững sờ.

“Anh định làm gì cơ?” Âm thanh pha trộn giữa tiếng rít và tiếng nghẹt.

“Cô nghe tôi nói rồi đấy”, anh nhẹ nhàng nói.

“Anh đùa sao”, cô lắp bắp. “Đó là kế hoạch của tôi. Ít nhất thì khách sạn mini nằm trong kế hoạch của tôi.” Cô do dự, cau mày. “Tôi đã không nghĩ đến việc thêm một nhà hàng.”

“Lẽ ra cô nên nghĩ đến. Bất cứ khách sạn nào cũng gia tăng danh tiếng đáng kể nếu có một nhà hàng chất lượng cao.”

“Tôi không có ý xúc phạm, nhưng theo tôi nhớ thì hồi anh sống ở đây, hình mẫu của một cơ sở thượng hạng là quán Bar và Nướng

Nhật Thực Toàn Phần. Tôi thực lòng nghi ngờ vụ một nơi sử dụng câu khẩu hiệu *Nơi mặt trời không chiếu sáng* lại xuất hiện trong phần trọng tâm cuốn sách hướng dẫn của anh.”

“Nhật Thực Toàn Phần có vị trí của riêng nó trong khu vực thượng hạng.”

“Tôi đành tin anh.” Cô nhìn Rafe. “Vậy anh biết gì về việc điều hành khách sạn mini và nhà hàng hả?”

“Tôi đã làm việc tại một khách sạn năm sao ở San Diego một thời gian.”

“Tuyệt.” Cô ném cho anh cái nhìn lạnh băng. “Vì từng làm việc trong khách sạn nên anh nghĩ mình có thể điều hành một nơi như thế?”

“Tôi thú nhận là mình mạnh về kiểu nhà hàng ăn uống hơn là lĩnh vực khách sạn.”

“Công việc của anh tại cái khách sạn năm sao ở San Diego là gì? Phục vụ bàn à?”

“Và những việc khác”, anh nói. “Cô thì sao? Cô biết gì về kinh doanh khách sạn không?”

“Tôi đã tham dự các lớp quản lý khách sạn tăng cường gần một năm, kể từ lúc tôi có ý tưởng biến Mộng Tưởng thành khách sạn mini.”

“Thế à? Vậy cô lấy đâu ra cái ý tưởng xuất chúng là biến nó

thành khách sạn vậy?”

Cô do dự. “Bà Isabel và tôi bắt đầu thảo luận về chuyện đó từ một năm trước.”

Anh khẽ huýt sáo. “Trùng hợp quá nhỉ.”

Hàm Hannah trở nên cứng đờ. “Đừng có nói là bà đề cập ý tưởng đó với anh cùng lúc nhé?”

“Chuẩn.”

Hannah gõ gõ ngón tay với chiếc móng được cắt giũa gọn gàng lên gờ cốc. “Để tôi làm rõ chuyện này. Đây không phải là ý tưởng nhất thời nảy ra của tôi. Suốt cả năm qua tôi đã suy nghĩ nhiều và lên kế hoạch. Tôi đã đi đến quyết định bán công ty Tổ Chức Đám Cưới Harte rồi mở khách sạn mini. Tôi toàn tâm toàn ý cho dự án này.”

“Tình cờ làm sao”, anh lại nói.

“Hãy thực tế đi nào. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải đi đến một thỏa thuận về Mộng Tưởng.”

Anh thoải mái dựa mình vào ghế và trông ra vịnh. “Tôi chẳng đi đâu mà vội.”

Cô ném cho anh nụ cười lạnh. “Tôi đã nhận ra rồi.”

Chương 3

Quán Snow's Café chỉ thay đổi chút ít trong tám năm qua. Bất cứ khi nào bước vào quán, Hannah luôn cảm thấy như thể mình bước vào nếp gấp thời gian. Những tấm áp phích rực rỡ sắc màu trên tường chẳng bao giờ thay đổi - những tấm hình quảng cáo của ban nhạc rock cổ điển trộn lẫn với mấy câu tục ngữ hàm súc thể hiện lý thuyết âm mưu[1] của chủ quán, bà Arizona Snow. Tấm áp phích lớn nhất treo phía trên quầy thu ngân tóm lược thế giới quan của bà Arizona. Bức hình người ngoài hành tinh với đôi mắt to cộ như côn trùng và bộ trang phục màu kim loại, mang theo vũ khí của tương lai. Thông điệp bên dưới viết 'Chúng tôi đại diện cho chính phủ và chúng tôi có mặt ở đây để giúp các bạn'.

[1] Lý thuyết âm mưu cho rằng các sự kiện kinh tế, chính trị, xã hội quan trọng là sản phẩm của các âm mưu bí mật, phần lớn của các chính phủ - ND.

Quán là địa điểm tụ tập chủ yếu của thành viên trong khoa và các sinh viên trong vùng lân cận đại học Chamberlain. Trung Tâm Nghiên Cứu Chính Sách Vịnh Nhật Thực không xa đó lắm, nhưng những người làm việc ở đấy không muốn đụng mặt bà Snow. Việc bà Arizona luôn để mắt tới trung tâm với mối hoài nghi sâu sắc kể từ ngày nơi đây mở cửa không phải là điều bí mật. Bà tin rằng những gì người ta đang làm trong đó là mối đe dọa nguy hiểm đối với những ai trân quý xã hội tự do.

"Đằng này, Hannah." Nét mặt Pamela rạng rỡ đón chào. Pamela McCallister hiện giờ làm việc tại khoa Anh ngữ đại học Chamberlain, và qua tám năm con đường thăng tiến gai góc của cô trong giới đại học được đánh dấu bởi sự thay đổi tinh tế nhưng rất đáng kể trong gu thời trang. Cô vẫn mặc nhiều đồ đen, nhưng vẻ thi

sĩ mơ màng giờ đã bớt đi, thay thế bằng vẻ chuyên nghiệp hợp thời trang. Tóc cô ngắn hơn trước nhiều, đánh dấu sự chuyển đổi từ sinh viên sang giảng viên. Chiếc cặp cỡ bự cô mang theo được làm bằng nguyên liệu đắt tiền hơn nhiều chiếc cặp cô yêu thích tám năm trước.

"Xin lỗi tớ đến muộn." Hannah ôm Pamela một thoáng trước khi ngồi vào dãy ghế đối diện cô trong khoang ăn của họ. "Tớ tạt qua Mộng Tưởng, sau đó phải chở con chó và đồ đạc tới căn nhà nghỉ của bố mẹ tớ."

Pamela ném cho cô cái nhìn hiểu biết. "Cậu không ở Mộng Tưởng à?"

"Rafe đến đó trước tớ."

"Tớ nghe nói người ta trông thấy xe của anh ta đỗ trước ngôi nhà cả đêm qua."

"Hẳn nhiên anh ta đã sống như ở nhà." Hannah nhấc tờ thực đơn bọc nilon nhàu nát khỏi khe hở phía sau giá đựng khăn ăn. "Tớ nghĩ anh ta sẽ bám lấy lập luận rằng người sống trong nhà có quyền khẳng định sở hữu hơn."

"Ồ, ố, ô." Trông Pamela cực kỳ gian manh. "Chuyện này sẽ thú vị đây."

"Cậu nghĩ vậy à?"

"Chứ còn gì nữa. Tớ nóng lòng xem chuyện gì tiếp theo quá." Ánh mắt Pamela nhấp nháy sau cặp kính sát tròng "Mà nghĩ xem, cả thị trấn sẽ hóng vào đấy."

“Tớ mừng vì mọi người thấy vụ lộn xộn này thú vị đến thế.” Hannah liếc nhìn tờ thực đơn, cô thấy nó cũng không hề thay đổi sau tám năm. Vẫn những món bánh kẹp rau, khoai tây rán, pizza, bánh ngô kiểu Mỹ latinh và mì được phân thành loại theo cách dễ gây tò mò và không kém phần phong phú. “Tớ cam đoan với cậu là ở vào vị thế hiện giờ, tớ chẳng thấy chuyện này có gì thú vị. Chiều nay Rafe đã thể hiện rõ ý định sẽ trở thành một vấn đề phiền phức cho tớ.”

“Như tớ nhớ thì anh ta lúc nào cũng là một vấn đề phiền phức.” Pamela đặt hai khuỷu tay lên mặt bàn phủ phooc-mi-ca màu vàng rồi hạ cằm xuống giữa hai bàn tay đan vào nhau. “Kể nghe nào. Anh ta có thay đổi nhiều không?”

“Không. Hiện giờ anh ta lái Porsche thay vì xe máy, nhưng tớ có thể nói rằng anh ta vẫn không có nguồn thu hiện hữu nào.”

“Hừm.”

Hannah thoắt nhìn lên tờ thực đơn. “‘Hừm’ nghĩa là gì hả?”

“Người ta nói rằng có thể anh ta đã dính vào một số hoạt động không-được-hợp-pháp-lắm trong tám năm qua.”

“Tuyệt. Cậu nghĩ tớ đang chia sẻ tài sản thừa kế với một gã găng-xtơ à?”

“Chẳng ai dám chắc cả. Nhưng cậu phải thừa nhận hơi khó để giải thích việc anh ta đi xe Porsche.”

Hannah ngẫm nghĩ vài giây. “Ờ, chắc chắn một điều là cho dù có thế nào trong mấy năm qua thì giờ anh ta vẫn xem tớ như một kẻ hám danh khó tính. Đấy không phải là khởi đầu cho mối quan hệ lâu dài.”

“Giờ ai đang nói về lâu dài đấy?”

“Tớ sẽ không để trí tưởng tượng đầy dục tính của cậu lây sang tớ, Pam.” Hannah thở dài. “Tớ nghĩ sẽ biết anh ta có thay đổi hay không sớm thôi. Nếu anh ta bắt đầu dành các buổi tối ở quán Nhật Thực Toàn Phần thì sẽ là manh mối rõ ràng, nhỉ?”

“Tớ sẽ nói đó là một dấu hiệu.”

“Thôi đổi chủ đề đi.” Hannah thả tờ thực đơn lên bàn. “Brad và bọn trẻ sao rồi?”

“Bọn trẻ ổn cả.” Ánh mắt Pamela dịu đi và sáng bừng hào hứng. “Tớ đã hứa với chúng là cậu sẽ sớm qua ăn tối.”

“Tất nhiên rồi. Còn Brad thì sao? Anh ấy đã được bổ nhiệm vị trí trong khoa chưa?”

Nụ cười trên mặt Pamela mờ dần. “Lúc trước bọn tớ nghĩ chỉ cần chờ nhận tin vui sẽ được thông báo trong tháng này. Nhưng giờ bọn tớ không dám chắc.”

“Có chuyện gì à?”

“Nói thế cũng được. Chuyện tên là Perry Decatur. Như bọn tớ được biết thì anh ta chính là người đang ngáng đường việc bổ

nhiệm. Anh ta đã ghen tị với Brad nhiều năm rồi. Nhiều khả năng vì sợ rằng nếu Brad gia nhập trung tâm thì anh ta sẽ bị gạt sang một bên.”

Hannah ngả người ra sau với nỗi ngạc nhiên. “Tớ không biết Perry làm việc ở trung tâm nghiên cứu.”

“Tớ tưởng đã kể cậu rồi. Anh ta rời Chamberlain sáu tháng trước. Chức danh của anh ta là Phó chủ tịch Tài chính và Điều hành. Lôi kéo được nhiều nhà hiến tặng về trung tâm. Ai cũng cho rằng anh ta để mắt đến vị trí giám đốc.”

Hannah lắc đầu ghê tởm cách nói đầy châm biếm. “Perry luôn là kẻ ba hoa nhanh mồm.”

***

“Tôi chẳng đời nào nghĩ cậu sẽ quay về đây sống luôn cả.” Jed Steadman nghiêng người tới trước, anh ta đang ngồi trên chiếc ghế mây và hai bàn tay nắm chặt để giữa hai gối. “Cứ nghĩ với quan hệ giữa cậu và ông cậu như vậy thì cậu sẽ muốn tránh Vịnh Nhật Thực càng xa càng tốt.”

Rafe đặt chân lên thanh gióng và đu ghế của mình ngả ra sau, anh tu một hơi bia trong cái chai lấy từ bếp. “Một điều tôi học được trong tám năm qua đó là ‘Đừng bao giờ nói không bao giờ’.”

“Tôi nghe rồi.” Jed quan sát một chú mòng biển đang cưỡi gió phía trên vách đá. “Đời nhiều khi có lắm bất ngờ. Chính tôi cũng từng nghĩ rằng mình phải ra đi lâu rồi mới phải.”

“Phải rồi. Kế hoạch để đời của anh là trở thành phóng viên

ngoại quốc của một tờ nhật báo tên tuổi nào đó mà. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Sống thì nên linh hoạt, nếu không ta sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội tuyệt không ngờ đấy. Vài năm trước khi Ed Bolton bảo tôi rằng ông ta muốn bán tờ tạp chí, tôi đã nắm luôn cơ hội tuyệt vời không ngờ. Vừa là biên tập vừa là ông chủ, tôi có thể làm mọi thứ như mình muốn.”

“Nói được thế cần nhiều yếu tố đấy.”

“Cậu nói đúng.” Jed liếc xéo anh. “Chiếc Porsche đỗ ở ngoài kia cho thấy cậu làm ăn cũng khá đó chứ.”

Rafe nhấp thêm ngụm bia nữa. “Xoay xở để không phải vào tù.”

Jed bật cười. “Suýt quên. Mục tiêu sự nghiệp lớn lao của cậu là không phải xộ khám nhỉ?”

Rafe giơ chai bia lên, cử chỉ chúc mừng giả tạo. “Và giờ tôi ở đây, thành công lừng lẫy trong lĩnh vực của mình. Một bài học dành cho tuổi trẻ ương ngạnh trên đất nước vĩ đại này.”

“Chính xác thì lĩnh vực *của cậu* là gì?” Ánh mắt Jed hấp háy tò mò. “Không có ý xúc phạm đâu, nhưng tôi chưa từng nghe thấy ai nói rằng cậu kiếm cho mình một công việc mà dân tình thích gọi là công việc thực sự.”

“Tôi sống được.”

“Tôi có nhìn ra.” Jed nhìn anh chăm chú. “Dân tình bàn tán rằng

có vẻ cậu đã làm một số việc, ừm nói thế nào nhỉ, việc không chính thống lắm để đạt được thành công.”

“Anh bắt đầu nói năng như nhà báo rồi, Jed.”

Jed xòe hai tay ra, giơ lên. “Được rồi, tôi hiểu. Không hỏi han gì về vụ đó nữa. Cậu không thể trách tôi đã hỏi được. Dù sao chăng nữa tôi cũng làm báo mà.”

Họ ngồi trong yên lặng thân tình trong vài phút.

“Nghe nói anh và Connie chia tay vài năm trước”, cuối cùng Rafe lên tiếng. “Rất tiếc.”

“Cuộc hôn nhân là một sai lầm.” Jed liếc xuống đôi tay nắm chặt của mình, đoạn nhìn lên. “Cô ấy đã quay về Seattle. Không chịu được cuộc sống ở thị trấn nhỏ. Giờ đã tái hôn rồi.”

Rafe dựa mình vào ghế. “Bản thân tôi cũng chẳng hay ho gì hơn với hôn nhân.”

“Tôi thấy ngạc nhiên về chuyện cậu để bị cuốn vào hôn nhân cơ đấy. Cậu luôn nói rằng cậu chẳng có tí khả năng nào về vụ đó.”

“Hóa ra tôi đúng.”

“Có một điều cậu nên biết”, Jed lặng lẽ nói sau một hồi. “Dell Sadler vẫn nghĩ cậu là người đã đẩy em gái anh ta xuống vực. Có thể trong thời gian lưu lại thị trấn, cậu nên tránh xa anh ta thì hơn.”

"Cảm ơn vì lời khuyên."

"Không có gì. Bạn bè để làm gì chứ?" Jed trông xuống dọc theo hành lang mặt tiền rộng rãi ôm vòng quanh tòa nhà. "Cậu sẽ làm gì với nơi này?"

"Mở khách sạn mini và nhà hàng."

"Cha cha!" Rõ ràng Jed bị ấn tượng. "Đúng là kế hoạch hoành tráng đây! Mặc dù sẽ tốn kém đấy."

"Không thành vấn đề", Rafe nói.

Chương 4

Hannah đứng trên bãi biển đầy đá phía dưới căn nhà nghỉ của gia đình cô, dõi mắt theo Winston vờn đám mòng biển ở Vũng Chi Tử. Sáng nay, thủy triều vẫn chưa lên. Năm tảng đá cao hình ngón tay nhô lên từ cát ẩm làm người ta hình dung một cách kỳ quái về cánh tay lủng lẳng của một tử thi, đó cũng là bắt nguồn cho tên của Vũng. Hoặc đấy là những gì mà nhiều năm trước cô, anh Nick và chị Lillian đã kết luận vậy. Vài tiếng nữa khi triều dâng, tất cả những ngón tay đó sẽ chìm dưới mặt nước

Vũng từng là sân chơi ưa thích của ba đứa trẻ nhà Harte. Ngoài dãy đá đáng sợ, nơi đây nổi tiếng với hệ thống hang động nhỏ phức tạp bên trong các vách đá bao quanh bờ biển này. Cùng với anh

Nick và chị Lillian, Hannah đã dành hàng giờ khám phá hệ thống hành lang đá. Các hang động không quá sâu hay ngoằn ngoèo đến mức gây nguy hiểm, vì vậy họ đã có những chốn ẩn náu tuyệt vời cho lòng ham thích phiêu lưu mạo hiểm của thời thơ trẻ.

Bên ngoài vũng, Winston đang đuổi theo một chú mòng biển khác. Rõ ràng nó thích ở lại Vịnh Nhật Thực này, Hannah nghĩ. Ngạc nhiên làm sao, Hannah thấy mình cũng có cảm giác toại nguyện lạ lùng như vậy, bất chấp vấn đề không lấy gì làm triển vọng với Rafe Madison.

Hannah và Winston đã ở đây gần một tuần, nhưng cô vẫn chưa tiến gần hơn đến một giải pháp nào cho Mộng Tưởng so với ngày đầu tiên đặt chân tới đây. Thậm chí Rafe từ chối việc thảo luận về khả năng bán phần của anh ta. Một cuộc chiến tâm lý đang được định hình. Chuyện không thể cứ tiếp diễn vô hạn định như thế này, cô tự nhủ. Sớm muộn gì một trong hai người sẽ phải khai thông bế tắc.

Trên bãi cát, Winston tìm thấy một mảnh gỗ trôi dạt, nó ngoạm lấy, nhảy cỡn lên đầy vẻ chiến thắng và chạy về phía Hannah. Giữa đường băng qua vũng, đột nhiên nó khựng lại và ngước nhìn lên con đường dẫn lên vách đá.

Cùng lúc đó cảm giác nhận biết rộn lên trong Hannah. Cô cảm thấy sự hiện diện của Rafe trước khi anh lên tiếng.

“Thật là hay khi thấy Winston không phải lúc nào cũng đứng nghiêm trang”, anh nói.

Hannah chuẩn bị tinh thần đối phó với chút náo nức đến choáng váng luôn xuất hiện mỗi lần trông thấy anh. Cô quay lại, thấy anh đã xuống tới cuối con đường. Anh tiến về phía cô hết sức uyển chuyển với thân hình cơ bắp.

Thời gian không phương hại tới Rafe. Cặp mắt xanh ánh lên sự thông minh hiểu biết và vẻ bình thản hình như nguy hiểm hơn và dữ dội hơn - không hồ nghi là kết quả của từng trải phong ba. Những đường nét và góc cạnh sắc sảo trên khuôn mặt gầy trước đây đã luôn có vẻ nghiêm khắc, nay thời gian đã thêm vào nét khắc khổ suy tư.

Anh đã bỏ lại sau lưng một vài dấu vết thời trai trẻ bồng bột vẫn còn rơi rớt vào cái đêm trên bãi biển. Tuy nhiên, không hiểu sao trông anh thực sự ưa nhìn hơn bao giờ hết trong chiếc quần bò. Bên dưới lớp vải đen chật căng của chiếc áo phông dài tay đang mặc, bờ vai anh có vẻ rộng hơn và vững chãi hơn. Bụng anh vẫn rất phẳng.

Có chuyện quái gì xảy ra với mình thế nhỉ? Cô tự hỏi. Trong tám năm qua cô đã viện hết cớ nọ đến cớ kia cho chút tình cảm bồng bột đã từng dành cho Rafe Madison. Dẫu sao anh ta cũng là anh chàng xấu xa của Vịnh Nhật Thực, và đã có lần cuốc bộ về nhà cùng cô. Nhưng hiện tại cô đủ trưởng thành để tránh xa thứ cảm xúc lãng mạn vô lý đó. Hẳn rồi?

Dĩ nhiên cô chưa từng tiết lộ việc phải lòng Madison cho bất cứ ai - kể cả chị Lillian, mặc dù cô nghi chị ấy đã đoán ra. Mình có quyền mơ mộng một mình chứ, cô tự nhủ. Mà cũng đâu phải cô dành mấy năm qua thắc mắc về điều cô nhớ. Thực ra, cô đã quên hết về Rafe Madison cho tới khi luật sư của bà Isabel điện cho cô thông báo về di chúc.

“Chào buổi sáng, Rafe. Gặp anh ở đây thật hay. Qua bàn về Mộng Tưởng hả?”

“Tôi có nguyên tắc là không bàn công việc trước buổi trưa.”

“Anh tích cực bàn sau buổi trưa à?”

“Chỉ lúc nào tôi thực sự có hứng thôi.” Anh cúi xuống chào Winston. “Tôi đang trên đường vào thị trấn kiểm tra thư tín. Tôi muốn xem cô và con chó có muốn đi cùng không.”

Phản ứng đầu tiên của Hannah là ngạc nhiên. Đây là lời đề nghị đầu tiên anh đưa cho cô kể từ cuộc đối đầu ở Mộng Tưởng. Có lẽ anh ta sẽ là người phá vỡ bế tắc.

Hoặc có lẽ mình nên cực kỳ cẩn trọng.

Mặt khác, sớm muộn gì họ cũng phải bắt đầu đối thoại.

“Đúng là tôi cần mua sắm một số đồ”, cô nói một cách cảnh giác.

“Vào thị trấn cùng nhau cũng được.” Anh dành cho cô một nụ cười khó hiểu. “Tặng cho dân tình Vịnh Nhật Thực một cơn náo động.”

Hannah vuốt lọn tóc nâu khỏi mắt, rồi chăm chú nhìn anh. Cô không nói được liệu anh có đùa không.

“Được thôi”, cuối cùng cô đáp.

Anh khiến cô giật mình với nụ cười rạng rỡ thoáng qua. “Đây là một trong những phẩm chất tôi luôn ngưỡng mộ ở cô. Cô chẳng bao giờ sợ Sói Lớn Xấu Xa[1] cả.”

[1] Nhân vật trong truyện Cô Bé Quàng Khăn Đỏ - ND.

Cô vẫy tay về phía Winston. “Hiện tại tôi có con sói của riêng mình rồi.”

Rafe ngó Winston, đánh giá. “Cá với cô một ăn hai là tôi có thể hạ gục con chó này với một tay bị trói sau lưng.”

“Đừng chắc cú thế, anh chàng mạnh mẽ ạ.”

Một giờ sau, Hannah rời khỏi siêu thị Fulton, mỗi tay mang một bao lớn. Cô nhìn dãy xe tải hạng nhẹ cùng xe SUV đậu trên bãi đỗ xe nhỏ và trông thấy chiếc Porsche bạc. Rafe đã lấy xong thư từ và đang chờ cô. Anh tựa người vào thanh chắn bùn sáng bóng, tay khoanh lại. Cặp kính râm có lớp gương phản chiếu làm tăng thêm vẻ găng-xtơ.

Winston đứng lên hai chân sau trên ghế tài xế, móng trước ôm chặt cạnh cửa, mũi gí vào khoảng hở nơi cửa kính. Hannah cảm thấy ấm lòng khi thấy nó ngóng cô quay lại. Bạn luôn có thể tin tưởng ở chú chó của mình.

Nửa đường đi tới chỗ chiếc xe Porsche, Hannah ngạc nhiên khi thấy Rafe cười một cách bình thản và ngạo mạn với cô. Anh ta cố ý buông tay ra, với sang gãi gãi sau tai Winston.

Rõ rành rành Winston không phản đối. Hannah trông thấy nó thè lưỡi liếm tay Rafe. Bỗng dưng cô thấy bực mình. Winston chưa bao giờ gần gũi với người lạ, đặc biệt là đàn ông. Winston có tiêu chuẩn của mình.

Vậy mà không hiểu bằng cách nào chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi cô vào cửa hàng tạp hóa, Rafe đã quyến rũ được chú chó của cô.

"Ừm."

Cô bước mau hơn, quá để tâm đến cảnh tượng thân thiết giữa Winston và Rafe đến nỗi không trông thấy một người đàn ông to lớn bước xuống từ chiếc xe tải cũ xác xơ, cho tới lúc hắn bước vào đường cô đang đi.

"Nghe nói cô và Madison quay lại thị trấn", Dell Sadler nói. "Quay về để mây mưa trên bãi biển cho giống ngày xưa hả?"

Hannah thắng gấp, vừa đủ để tránh vụ va chạm. Nhưng cú dừng đột ngột cũng khiến một chiếc túi rơi khỏi tay. Cô nghe tiếng uỵch êm một cách đáng ngại. Hẳn phải là đám cà chua, cô nghĩ. May mà trứng nằm trong túi kia.

"Chào anh Dell", Hannah bình tĩnh nói.

Cô biết rất ít về Dell Sadler, anh ta điều hành dịch vụ cứu hộ xe và một tiệm sửa chữa xe nằm ở ngoại biên Vịnh Nhật Thực. Dell có vóc dáng to lớn, gần bốn mươi tuổi, tóc thưa, đôi tay lực lưỡng. Bao quanh anh ta luôn là bầu không khí ủ ê chán nản, như thể anh ta quá ư thất vọng với đời và cũng chẳng mong có sự tiến triển nào hết.

"Hai đứa mày cả gan nhỉ, quay về đây sau những gì đã gây ra."

"Xin lỗi tôi có việc, anh Dell –"

Hắn bước về phía cô, hai tay nắm chặt thành đấm. “Mày nghĩ là đến giờ tao biến rồi hả? Hay nghĩ tao đã quên chuyện đã xảy ra với Kaitlin? Hay chúng mày cóc thèm quan tâm?”

“Đây không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện.” Cô ráng giữ giọng điềm tĩnh và nhẹ nhàng. “Để lúc khác đi.”

“Đừng nghĩ vì tất cả người dân thị trấn này tin chuyện mày và Rafe Madison bày trò trên bãi biển vào đêm em tao chết thì tao cũng tin. Tao biết tỏng chính nó giết con bé và mày đã nói dối cho nó.”

“Đó không phải là sự thật, và tôi nghĩ bản thân anh biết thế.” Hannah lui một bước đề phòng, chuẩn bị tinh thần lao vòng qua hắn. “Làm ơn tránh ra.”

Hắn nghênh đầu ra, giơ tay lên, chĩa một ngón vào ngực cô. “Đừng bảo tao làm nọ làm kia. Có thể bọn người quanh đây quỵ lụy nhà Harte chúng mày, nhưng tao còn lâu mới thế. Mày và bọn nhà Madison cùng một giuộc cặn bã hết.”

“Tôi rất tiếc về chuyện xảy ra với chị Kaitlin”, Hannah nói. “Ai cũng rất tiếc. Nhưng tôi thề với anh là Rafe chẳng liên can gì đến việc đó.”

“Hẳn là nó làm tình với mày đến mụ cả người nên mày mới làm chứng cho nó dữ thế.”

“Thôi đi.”

“Tao nghe nói mày quay lại thị trấn vì cái nhà lớn kia. Nghe nói Madison muốn cả chỗ đó. Tao cá là nếu nó chơi mày đủ lâu, đủ khỏe, hẳn mày sẽ đưa cho nó phần của mày luôn.”

Hannah tiếp tục lui ra sau, tay nắm chặt túi đồ còn lại. Cô đụng mạnh vào thiết bị chắn bùn cứng ngắc của chiếc xe SUV cỡ bự. Dell tiến đến gần.

“Tránh ra”, cô nói rất kiên quyết, sẵn sàng chạy về phía xe Rafe.

“Khi nào tao thích đã. Tao muốn mày biết một việc. Tao sẽ không đời nào –”

Dell ré lên khi một bàn tay ôm cứng lấy vai hắn từ phía đằng sau.

Rafe nhẹ nhàng sử dụng lực kìm để xoay Sadler khỏi đường đi của Hannah. Anh ấn gã đàn ông to lớn vào cửa chiếc xe tải nhỏ mà hầu như chẳng mất chút sức nào.

Cùng lúc đó Hannah nghe tiếng sủa trầm, dữ dằn. Cô liếc xuống và trông thấy Winston. Chú chó Schnauzer thủ thế ngay trước mặt Dell Sadler.

“Cô ấy đã bảo anh tránh khỏi đường, Sadler”, Rafe nói bằng giọng rất khẽ.

“Mẹ kiếp thằng chó. Mày đã giết Kaitlin, tao biết rõ.”

“Tôi không giết Kaitlin. Tôi không có lý do nào để giết cô ấy. Nếu lúc nào anh muốn nói về chuyện đó, hãy tới gặp tôi. Đừng làm phiền Hannah nữa. Cô ấy chẳng can hệ gì đến chuyện xảy ra với em gái anh.”

Dell trừng mắt. “Bỏ tay ra khỏi tao, thằng chó.”

Rafe nhún vài, buông ra và bước lui lại. Anh nhặt túi đồ Hannah đánh rơi rồi nắm cánh tay cô.

“Đi nào”, anh nói.

Cô không tranh cãi. Họ bước nhanh về chỗ chiếc Porsche, Winston bước đều bên cạnh. Khi Rafe mở cửa, nó nhảy vào chỗ trống nhỏ giữa các ghế. Winston áp mũi vào Hannah và giữ nguyên như vậy trong khi Rafe khởi động xe.

Hannah biết rõ rằng một số người hiếu kỳ đà trông thấy họ. “Vài ngày tới thế nào cũng có đồn đại này nọ cho mà xem.”

Rafe lái xe khỏi con đường nhỏ để vào Đường Cảnh Vịnh. “Tôi đã bảo cô là chúng ta sẽ tặng cho họ chút náo động mà.”

Một khoảng lặng bao trùm. Hannah mở ví lấy kính râm đeo vào. Winston liếm tai cô. Hannah dịu dàng vuốt ve nó.

“Đồ hai lòng”, cô lầm rầm. “Lúc nãy tao thấy mày liếm tay Rafe.”

Winston đặt cằm lên vai cô và thở dài khoan khoái.

“Rốt cuộc thì con chó của cô và tôi đã quyết định sẽ không đấu súng lúc bình minh.” Rafe nói.

“Cả hai đều nhát gan hả?”

“Tôi và nó thích nghĩ đó là sự thỏa hiệp hơn.”

“Hừm. Dịch ra nghĩa là không ai trong hai sẵn lòng chiến đấu vì danh dự của mình.”

Rafe liếc cô, ánh mắt không thể đọc được qua lớp kính râm. “Khi người đàn ông đến một độ tuổi nhất định, anh ta phải biết chọn trận nào mà đánh. Tôi nghĩ thế được gọi là trở nên sáng suốt.”

“Chỉ lấy cớ thôi.” Cô liếc nhìn vào trong chiếc túi đã bị rơi trên sân. Y như dự đoán, cà chua nhão nhoét bên trong túi nilon đựng rau. Rau diếp và nấm trông cũng có vẻ bị giập. “Bữa tối thế này đây.”

Rafe không nói gì một lúc. Anh lái xe một cách dễ dàng, nhưng có vẻ tập trung vào con đường hơn mức cần thiết.

“Tôi có ý này”, anh nói sau một hồi.

“Tôi nghe đây.”

“Sao cô và Winston không ăn tối tại chỗ tôi hôm nay nhỉ? Tôi có nhiều đồ ăn đấy.”

Một lời đề nghị nữa à? Biết đâu anh ta thật sự đang rơi vào thế yếu. Hannah ráng không tỏ ra quá hứng khởi.

“Với tình trạng không có gì hấp dẫn trong túi đồ kia, tôi có thể thay mặt Winston và bản thân mình nói rằng chúng tôi lấy làm hân

hạnh chấp nhận lời đề nghị của anh."

"Được rồi. Tốt. Xong."

Cô quan sát anh từ khóe mắt. "Hình như anh có vẻ hơi do dự khi đặt lời mời. Mời tôi qua ăn tối khó thế à?"

Anh thả lỏng tay trên vô lăng. "Cần lấy can đảm."

"Gì cơ?"

"Tôi sợ cô sẽ từ chối."

"Sao tôi lại làm thế?" Cô nhún vai tỏ ra hờ hững. "Không sớm thì muộn chúng ta cần phải thảo luận về việc chung kia. Có thể tối nay luôn."

"Tối nay tôi không định bàn về ngôi nhà."

Cô trân người. "Thế anh định nói về chuyện gì?"

"Kỷ niệm thì sao nhỉ?"

Cô suy ngẫm một chốc. Đoạn khẽ hắng giọng. "Giữa anh và tôi chỉ có một vụ rắc rối có thể được xem như kỷ niệm."

"Đúng thế. Nhưng cô phải công nhận rằng đó là vụ rắc rối kinh khủng. Nếu không nhờ cô tôi đã phải vào nhà đá rồi. Chuyện ấy sẽ làm rối loạn kế hoạch sự nghiệp hoành tráng của tôi. Ngày tôi gọi

điện chào tạm biệt, tôi đã nói là tôi nợ cô.”

“Anh vẫn cảm thấy thế chứ?” Cô cười ngọt ngào. “Bán cho tôi nửa ngôi nhà đi, chúng ta coi như hòa.”

“Không biết ơn đến thế đâu”, anh đáp.

Rafe quay lại phòng sưởi nắng ngay khi bầu trời tháng Chín vừa tối hẳn. Hannah để ý thấy anh không bật đèn lên. Winston đang nằm bẹp trên sàn, ngước lên đầy hy vọng nhưng rồi mất hứng khi thấy hai chiếc ly miệng hẹp Rafe mang ra.

Rafe hạ mình xuống chiếc ghế tựa làm bằng mây bên cạnh Hannah rồi trao một chiếc ly cho cô.

Hannah ngắm nhìn bóng tối bao trùm vịnh, nghĩ về món sa lát với hồ đào, pho mát xanh, củ cải và cải tàu bay cùng món mì Ý mới ăn. Rafe đã tráng một lớp đường và muối lên quả hồ đào rồi nướng trong lò trước khi thêm vào sa lát. Món mì Ý ngon hơn với dầu ô liu quyện vị nấm đậm đà khó tin. Hương vị trên cả tuyệt vời.

“Được rồi, vậy là anh biết nấu ăn”, cô nói.

“Đàn ông cũng có sở thích chứ.”

“Đồng ý.” Cô nhấp một ngụm rượu brandy. “Nhớ là lúc nào anh cũng có thể chuẩn bị bữa tối cho tôi nhé.”

“Cảm ơn. Tôi sẽ nhớ.” Anh nâng ly rượu bằng cả hai tay, ánh mắt trông ra màn đêm ngày càng sẫm bên ngoài cửa sổ. “Xin lỗi về chuyện xảy ra với Dell Sadler chiều nay.”

“Đâu phải lỗi của anh.”

“Còn tùy cô nhìn sự việc thế nào. Nếu đêm hôm Kaitlin chết cô không ở bên tôi thì hôm nay cô đã không phải đụng độ Sadler rồi.”

“Ừm, đúng vậy.” Hannah nhận thức rõ sự hiện diện của anh, ngồi cách cô chỉ mấy phân. Bóng tối càng khiến sự gần gũi thêm sâu đậm. “Về tối hôm đó –”

Anh nhấp một ngụm brandy, chờ đợi.

“Chúng ta chưa bao giờ thực sự nói về chuyện đó.” Cô hít một hơi, đánh liều. “Anh biết Kaitlin rõ như mọi người. Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra? Anh có nghĩ chị ấy tự sát không? Hay đó là tai nạn?”

Anh yên lặng một chốc: “Tôi khá chắc cô ấy không nhảy khỏi vách đá.”

“Sao anh biết chắc vậy?”

Anh ngắm nghía ly rượu trong tay mình. “Đêm hôm đó khi đá tôi khỏi xe, cô ấy tức điên. Giận dữ chứ không chán nản hay tuyệt vọng gì.”

“Giận cỡ nào?”

Anh tựa đầu vào lưng ghế. “Cực giận. Nói rằng cô ấy đã quá chán Vịnh Nhật Thực và người dân ở đây rồi. Nói rằng cô ấy chỉ

muốn thổi tung cái thị trấn này thôi."

"Kiểu như chị ấy lên kế hoạch cho tương lai rồi."

"Ừ."

"Vậy cái chết của chị ấy hẳn phải là tai nạn."

Rafe không đáp.

Hannah hắng giọng. "Tôi nói cái chết của chị ấy hẳn phải là tai nạn."

"Đương nhiên đó là cách giải thích tiện nhất."

Hannah lặng người mất mấy giây. Cuối cùng cô cũng đủ bình tĩnh để hít một hơi và thở dài ra một cách cố ý. "Anh muốn nói thêm về chuyện đó chứ?"

"Chẳng nghĩa lý gì." Rafe nhấp rượu. "Giờ chẳng còn nghĩa lý gì nữa."

"Đúng đấy. Tôi đoán chúng ta sẽ chẳng đời nào biết được thực sự chuyện gì đã xảy ra đêm hôm đó."

"Ừ."

Rafe yên lặng một chốc. Hannah có cảm giác tâm trí anh đã chuyển tới các vấn đề khác. Cho dù là gì thì dường như anh cũng không sẵn lòng thảo luận.

Cô dằn lòng, không muốn nhận thức quá rõ việc anh ngồi bên cô gần như vậy, nhưng thật vô vọng. Có khi đến lúc về rồi, cô nghĩ. Phải nói là dứt khoát đến lúc về rồi. Hannah định bảo rằng trời đang tối dần thì Rafe cất tiếng.

"Có việc này tôi cứ muốn hỏi cô."

"Sao?"

"Có gì không ổn với Đối Tượng vậy?"

Hannah quá bất ngờ với câu hỏi đó. Cô do dự, không chắc mình muốn nhắc lại chuyện ấy đến mức nào.

"Chuyện không thành. Anh thì sao?" Cô nhanh chóng đổi chủ đề. "Nghe nói anh đã lấy vợ."

"Một thời gian."

"Chuyện gì không ổn?"

"Tôi đã bảo cô rằng đàn ông trong nhà tôi không giỏi chuyện hôn nhân", anh đáp.

"Như tôi nhớ thì tôi đã bảo rằng anh chỉ lấy cớ thôi."

Không hề cảnh bảo, Rafe ngồi dậy trên thành ghế và chống hai tay lên đầu gối. “Hôm nay ông Mitchell gọi.”

Hannah chớp mắt. Anh ta cũng đổi chủ đề nhanh quá sức. “Ông nội anh á?”

“Ông muốn tôi qua ăn tối mai. Octavia Brightwell sẽ ở đó. Bảo là muốn tôi gặp cô ấy.”

Hannah nghĩ nhanh. “Brightwell à. Chủ phòng triển lãm nghệ thuật mới mở gần bến tàu hả?”

“Ừ.” Rafe đặt ly xuống bàn. “Hình như họ có chuyện với nhau, đại khái thế.”

“Lạy chúa. Hôm trước tôi thấy cô ấy trên phố. Cô ấy đáng tuổi cháu ông nội anh đấy.”

“Tôi đã được nghe.” Anh gặp ánh mắt cô trong bóng tối. “Vấn đề là tôi cần người đi cùng.”

Cô suýt ngã khỏi ghế. “Anh muốn tôi tới nhà ông Mitchell Madison ăn tối á?”

“Có việc hay ho hơn để làm rồi à?”

“Ờ, nếu đặt như vậy thì tôi đoán là không. Như anh có lần đã quan sát rất tài, các trò giải trí ở Vịnh Nhật Thực này khá là giới hạn.” Cô dừng lời. “Ông anh sẽ không hào hứng khi thấy anh bước

vào với một người nhà Harte đâu.”

“Đừng lo. Ông sẽ cư xử lịch thiệp vì sự có mặt của cô bạn gái mới.”

“Ông Mitchell Madison đối xử tử tế với một người nhà Harte.” Cô chậm rãi mỉm cười. “Giờ nghe chuyện này thú vị đấy.”

“Sao?”

“Được”, cô đáp.

Đến lượt anh cảnh giác. “Cô đồng ý à?”

“Sao không. Với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Anh phải hứa với tôi là sau đó chúng ta sẽ thảo luận về tương lai của Mộng Tưởng.”

Anh nghĩ thêm vài giây. Đoạn nhún một bên vai lên. “Thỏa thuận thế.”

Hannah cảm thấy lạnh sống lưng. Nhưng giờ quá trễ để tự hỏi liệu mình có vừa bị Rafe Madison nắm lấy.

***

Hannah thình lình tỉnh giấc, căng các giác quan, lắng nghe trong yên lặng. Ý nghĩ đầu tiên là có kẻ đã vào nhà. Nhưng giây tiếp theo cô nhắc mình rằng không ai có thể vào mà Winston không biết.

Hannah chầm chậm ngồi dậy. “Winston ơi?”

Không có hồi đáp. Cô không cảm thấy trọng lượng của nó nơi chân giường. Lúc này đây cô mới nhận ra suốt hai năm qua mình đã quá quen với sự hiện diện của nó mỗi đêm.

Cô quăng chân xuống sàn nhà lạnh lẽo, đứng dậy. “Winston ơi? Tới đây nào anh bạn.”

Không nghe thấy tiếng móng vuốt di chuyển trên sàn gỗ cứng ở hành lang. Lo lắng khiến cô nổi da gà. Cô túm lấy áo choàng, đi dép lê vào, vừa làm vừa lắng nghe, chờ đợi những tiếng động nhỏ nhất.

Không có gì cả.

Cô bước tới cửa.

“Winston.” Lần này gọi lớn hơn.

Một tiếng rên khẽ trả lời vang lên từ chân cầu thang. Winston đang ở trong phòng khách. Có vẻ nó không bị thương hay sợ hãi gì. Chẳng những vậy, Hannah nghĩ mình nghe thấy tiếng gầm gừ khẽ của kẻ đi săn đang trong trạng thái đề phòng.

Nhẹ nhõm đến choáng váng. Vậy là không có ai lẻn vào nhà. Winston đã nghe thấy tiếng con vật bé nhỏ nào đó sục sạo tìm thức ăn bên ngoài nên đã xuống dưới nhà tìm hiểu. Ở Vịnh Nhật Thực

này, mọi thứ đều thật mới mẻ với một chú chó được nuôi lớn trong một căn hộ cao tầng.

Hít thêm vài hơi thở sâu để loại bỏ cảm giác mơ hồ, Hannah nhanh chóng bước ra hành lang xuống nhà dưới.

Winston đang đứng nơi cửa trước, tư thế sẵn sàng. Nó thoáng liếc cô, sau đó ngay lập tức lại hướng sự chú ý vào thứ gì đó lảng vảng bên ngoài. Nó cào cào lớp gỗ đầy hy vọng.

“Không có gì đâu, anh bạn. Chú mày là chó thành phố, chưa quen với đám sinh vật sống lang thang lục thùng rác tìm thức ăn ở vùng xa xôi hẻo lánh này. Tin tao đi - chú mày không muốn bắt được một con như thế đâu.”

Cô đưa tay vỗ đầu nó. Ngay khi chạm vào Winston, cô nhận ra rằng cơ thể bé nhỏ mượt mà của nó đang rung động với sự căng thẳng của kẻ săn mồi. Nó lờ tay cô đi.

Mọi giác quan trong Winston đang tập trung vào thứ gì đó đã đánh thức nó dậy và kéo nó xuống nhà dưới.

Hannah tới bên cửa sổ. Cô kéo mành sang một bên và thấy màn sương dày đặc đã đổ xuống vịnh lúc nào đó trong đêm. Cô vẫn để đèn hiên bật, nhưng ánh sáng từ đó không thể xâm nhập qua lớp sương dày vây quanh ngôi nhà.

Tự nhủ lòng nên quay lại giường, để mặc Winston với những thú vui ban đêm. Nhưng không hiểu sao, cô nấn ná lại cửa trước, chờ cho chú chó mất hứng với thứ lẩn lút trong bóng tối ngoài kia.

Cảm tưởng rất nhiều thời gian trôi qua trước khi Winston thả

lỏng người, liếm tay cô và lanh lợi dẫn đường lên gác.

Chương 5

"Em nghĩ có thể khiến Bryce kể cho em nghe về những chuyến đi đến Portland không?" Gabe hỏi.

"Còn lâu." Rafe kẹp điện thoại vào hõm vai, hai tay băm hành trên thớt. "Anh biết Bryce rồi đấy. Ông ta chỉ nghe lệnh của ông Mitchell thôi."

"Và ông Mitchell bảo ông ta đừng có nói về những chuyến đi đến Portland."

"Anh hiểu rồi đấy."

Im lặng vo ve trên đường dây. Rafe hình dung anh mình ngồi trên ghế trong văn phòng chủ tịch tại công ty Madison. Cá là Gabe đang mặc chiếc áo sơ mi may đo cùng chiếc quần đắt tiền, một bộ trong đám đồ của anh ấy. Khả năng rất cao là Gabe đang đeo cà vạt lụa và đi giày da sản xuất tại Ý. Không nghi ngờ gì về chuyện Gabe đã có mặt ở trụ sở lúc bảy rưỡi sáng nay, ngay sau khi kết thúc buổi rèn thể lực lúc sáu giờ tại câu lạc bộ. Anh ấy sẽ không rời trụ sở cho tới bảy giờ tối, thế đã là sớm nhất, và luôn mang theo chiếc cặp táp đầy giấy tờ khi quay về căn hộ giản dị của mình. Công ty Madison là niềm đam mê của Gabe. Anh ấy dốc toàn tâm toàn lực cho nó với cao độ mà chỉ có một người nhà Madison khác mới có thể hiểu được.

“Hơn mười tháng rồi”, Gabe nói. “Thứ Sáu nào cũng thế. Đều như vắt chanh.”

Rafe cắt xong hành rồi thả tất cả vào máy chế biến thực phẩm. “Em biết anh đang nghĩ gì.”

“Em cũng nghĩ thế mà.”

“Có thể chúng ta đều nhầm.” Rafe thêm ba loại quả ô liu đột lỗ vào với hành. Anh đổ nụ bạch hoa đã rửa sạch với một chút nước chanh tươi vắt vào bát. “Nhưng cả hai ta đều hiểu rằng nếu ông đang phải thường xuyên đi điều trị bệnh thì chúng ta sẽ là những người cuối cùng được biết.”

“Anh đoán vì lo cho chúng ta.” Gabe do dự. “Trông ông thế nào?”

“Khỏe như trâu, nếu không kể chứng viêm khớp. Tối mai em sẽ gặp ông ở bữa tối.” Rafe dừng lời. “Em sẽ gặp cô bạn gái mới.”

“Có thật cô ta đáng tuổi chúng ta không?”

“Em nghe nói thế”, Rafe đáp.

Gabe rên rỉ. “Nếu chuyện đó không quá đỗi kinh ngạc thì sẽ là xấu hổ.”

“Ừ.”

“Nên nhìn vào mặt tích cực của vấn đề”, Gabe rầu rĩ nói. “Nếu ông có thể thỏa mãn cô ta trên giường thì ông chưa đến trước cửa tử được đâu.”

“Chắc vậy”, Rafe đồng ý. Anh đóng nắp máy chế biến thực phẩm lại. “Em không định thay đổi chủ đề đâu, nhưng cuộc hẹn tối thứ Bảy vừa rồi với cô Hartinger đáng yêu thế nào vậy?”

“Nếu em không phiền, anh chẳng muốn thảo luận về vụ đó.”

“Lại thảm họa nữa hả?”

“Anh không muốn thừa nhận, nhưng đau khổ là cô ta chỉ thích thú với danh mục đầu tư của anh thôi.”

“Tưởng anh bảo cô ấy hoàn hảo.”

“Ừ thì anh nhầm, được chưa? Đừng nói thêm về chuyện này nữa.”

“Em vẫn bảo anh là tìm vợ như thế là nhầm cách đấy.”

“Anh đang cố tiếp cận vấn đề không theo cách truyền thống của nhà Madison. Anh đã giải thích lý thuyết cho em rồi đấy.”

“Em hiểu việc anh đang cố gắng làm. Em chỉ bảo là em không nghĩ cách này sẽ được việc. Tìm vợ không giống như kiếm được một tòa tháp văn phòng mới cho công ty Madison. Anh không thể sử dụng cùng kỹ thuật được.”

“Em trở thành chuyên gia từ khi nào thế?”

“Nói có lý lẽ mà. Thôi quên đi.” Rafe gõ gõ ngón tay lên nắp máy chế biến thực phẩm. “Tối mai em sẽ đưa một người đi cùng đến nhà ông Mitchell.”

“Người đó ở Vịnh hả?” Giọng Gabe không có vẻ thích thú đặc biệt.

“Anh nói thế cũng được. Hannah Harte.”

“*Hannah* á? Em đùa à?”

“Không.”

“Cô ấy đồng ý đi cùng em à?”

“Ờ.”

“Tại sao?”

“Nói thật em không chắc. Nhiều khả năng rằng như thế sẽ giúp cô ấy trong việc sở hữu Mộng Tưởng.”

“Ừm, em khiến cô ta nghĩ có khả năng đó hả?” Gabe hỏi dè chừng.

“Đại khái vậy.”

“Nhưng em đâu có ý định từ bỏ quyền sở hữu.”

“Không”, Rafe đáp. “Em không định từ bỏ.”

“Chuyện quái gì đang diễn ra thế?”

“Em sẽ cho anh biết khi em tìm ra. Giờ em phải đi rồi. Nói chuyện với anh sau.”

Rafe gác điện thoại rồi bật máy chế biến thực phẩm. Anh nghĩ đến Hannah trong khi máy biến hỗn hợp bên trong thành món *tapenade*[1]. Một câu tục ngữ cổ thoáng qua tâm trí anh, câu tục ngữ nói gì đó về chuyện mang theo chiếc thìa dài khi bạn ăn tối với quỷ dữ. Suốt nhiều năm qua nhà Madison vẫn dùng nó để mô tả về những rủi ro khi thỏa hiệp với nhà Harte.

[1] Món ăn của vùng Provence, Pháp, bao gồm quả ô liu, nụ bạch hoa, cá trổng và dầu ô liu băm nhuyễn hoặc nghiền đặc sệt - ND.

Chương 6

Rafe vịn tay lên thành lan can, đưa mắt nhìn mảnh vườn ấn tượng của ông mình. Nhiều người sống tại Vịnh Nhật Thực có vườn, nhưng không nơi nào sánh được sự khoe mình đầy ngoạn mục của đám dương xỉ sum sê, những luống thảo mộc cùng những khóm hồng trong vườn của ông Mitchell. Một nhà kính lớn chiếm cứ không gian phía góc xa. Bên trong còn có những sản phẩm thực

vật đáng kinh ngạc hơn. Một khu đất nhỏ trồng rau nằm gần ngôi nhà. Vào chớm thu khi hoa bắt đầu tàn, mảnh vườn của ông Mitchell trông như một tác phẩm nghệ thuật.

Trong những tháng ngày đau buồn sau cái chết của vợ chồng con trai, ông Mitchell thường đưa hai đứa cháu đến vườn. Ba người họ đã dành không biết bao nhiêu thời gian ở đó. Ông Mitchell đã chỉ cho Rafe và Gabe thấy làm đất ra sao, tưới nước cho cây cà chua và cắt tỉa khóm hoa hồng thế nào. Họ không nói mấy, nhưng Rafe biết rằng cả ba người họ đều tìm được niềm an ủi khi trồng cây trong vườn.

Theo bất cứ tiêu chuẩn nào cũng có thể nói rằng ông Mitchell đã sống một đời bất ổn. Năm tháng đã chứng kiến sự hủy hoại về cả tiền bạc lẫn tình cảm, bởi sự sụp đổ của hãng Harte-Madison, cùng với mối thâm thù ngày càng lớn giữa ông và người đồng đội hồi còn trong quân ngũ, Sullivan Harte. Cuộc sống xáo động giữa bốn vụ li hôn và một số lượng không đếm xuể những vụ chia tay bạn gái đã gây ra thiệt hại. Việc mất đi người con trai duy nhất, Sinclair, là cú đánh tàn nhẫn. Rafe biết rằng bỗng dưng phải nuôi dạy hai đứa cháu trai là một cú sốc đối với người đàn ông trước giờ chưa từng lo lắng quá nhiều về trách nhiệm gia đình. Nhưng trải qua biết bao thăng trầm, ông Mitchell chưa bao giờ hết hứng thú với việc làm vườn.

Làm vườn là đam mê của ông Mitchell. Và ai ai cũng biết, người nhà Madison không cho phép thứ gì cản đường đến với niềm đam mê của mình.

Rafe bước xuống cầu thang. “Làm thế nào ông quen Octavia Brightwell?” Anh hỏi, phần tò mò, phần vì muốn tìm một chủ đề an toàn. Những cuộc chuyện trò giữa anh và ông Mitchell luôn chứa đầy vấn đề.

Anh không thể nhớ nổi mình đã bất hòa với ông từ bao giờ.

Mấy năm gần đây tình hình đã bớt căng thẳng dù vẫn còn gai góc, nhưng đó chỉ là vì cả hai đã ngầm từ bỏ cuộc chiến công khai vốn luôn biểu hiện trong cách họ đối thoại với nhau trước đây. Một số người sẽ gọi đó là trưởng thành, Rafe nghĩ. Nhưng cả anh và ông Mitchell đều biết sự thật. Hai người họ hầu như từ bỏ sự cứng đầu bởi việc ấy đã trở thành bài tập vô nghĩa rõ rành rành. Mặc dầu thi thoảng họ vẫn tiến hành việc đó, chỉ để cho có luyện tập.

Tối nay họ đã cư xử tử tế qua hết bữa ăn, anh ngẫm nghĩ. Đúng là có vài phút căng thẳng chút ít khi anh bước vào cửa với Hannah, nhưng phải khen ông Mitchell vì đã trấn tĩnh mau chóng. Rafe cho rằng lý do là bởi ông già quyết tâm ra vẻ chủ nhà thân thiện trước mặt cô bạn gái mới.

Octavia Brightwell quả thực đáng tuổi làm cháu ông Mitchell. Rafe rất ngạc nhiên. Octavia ấm áp, thân thiện và thông minh. Anh có thể nói rằng Hannah thích Octavia ngay khi gặp. Trong cuộc chuyện trò qua bữa ăn, Octavia giải thích rằng phòng triển lãm tại Vịnh Nhật Thực là nơi thứ hai cô mở. Phòng triển lãm kia nằm tại Portland. Hè này cô chia thời gian giữa hai địa điểm đó.

“Một sáng đầu hè cô ta thò đầu qua hàng rào quanh vườn rồi bảo ông rằng cách ông chăm sóc hoa hồng sai hết cả.” Ông Mitchell khịt mũi. “Ông bảo cô ta rằng ông đã chăm sóc hoa hồng từ trước khi cô ta sinh ra kia. Rồi cô ấy mang một quyển sách dạy trồng hoa hồng đến cho ông, bảo ông đọc vài trang. Ông bảo cô ấy rằng gã tác giả là đồ ngốc. Thế là bọn ta thân thiện với nhau luôn.”

“Cháu hiểu rồi.” Rafe quan sát ông Mitchell dừng lại, ngắt bỏ một bông hồng héo.

Thứ gì đó trong anh quặn lại khi nhìn người ông có nét tựa chim ưng của mình. Bỗng dưng anh nhận ra người chiến binh già thường chiến đấu với anh sẽ không ở đây mãi mãi. Thực khó hình dung thế giới không có ông Mitchell.

Ông Mitchell nóng nảy, dữ tợn thường để tiếng xấu cho gia đình Madison, Rafe nghĩ, nhưng ông đã trở thành chiếc mỏ neo vững chắc trong cuộc sống của hai đứa cháu kể từ ngày cha chúng đâm xe máy vào một chiếc xe tải.

Rafe nghĩ về những chuyến đi hàng tuần bí ẩn đến Portland. Nếu có chuyện đáng ngại thì nó cũng không lộ ra. Ông Mitchell dùng một cây ba toong, nhưng trông ông vẫn khỏe mạnh, giữ dáng. Bề ngoài ông trẻ hơn tuổi thật đến mười lăm tuổi. Đôi mắt màu lục đã hơi nhạt do thời gian vẫn ánh lên tia nhìn sắc sảo. Đường nét khuôn mặt trở nên mềm hơn một chút. Giờ vai ông hơi khom, cơ bắp một phần không còn săn chắc, nhưng những thay đổi trên cơ thể được che đậy hiệu quả bởi ý chí và lòng quyết tâm kiểm soát thế giới của mình và những người liên quan không hề suy giảm.

“Vậy là ông và Octavia dành nhiều thời gian với nhau”, Rafe tỏ ra bình thường hết mức có thể.

“Cũng bình thường thôi.” Ông Mitchell ngắt một bông hồng héo khác.

Rafe quyết định chuyện trò sẽ chẳng được việc. Nếu ông Mitchell không muốn thảo luận về quan hệ giữa ông và Octavia Brightwell, không ai có thể lay chuyển. Bao năm qua ông nội anh chưa bao giờ nói nhiều về các quan hệ của mình. Đối với phụ nữ, ông sống theo nguyên tắc cổ truyền. Đàn ông không tiết lộ chuyện phòng the. Ông đã rèn Rafe và Gabe với nguyên tắc cốt yếu đó.

Rafe bước xuống thang, dừng chân đột ngột trên đường cạnh ông Mitchell khi ông đang kiểm tra một cụm rào.

“Cháu biết là ông thường xuyên tới Portland”, Rafe nói. “Để gặp

Octavia à?"

"Không." Ông bứt một bông hoa héo nữa.

Rafe biết như vậy là hết chuyện. Chắc Gabe sẽ làm khá hơn, anh nghĩ.

Ông Mitchell nheo mắt nhìn anh. "Cháu và Hannah Harte sẽ làm cái quái gì với căn nhà chết dẫm đó?"

"Bọn cháu vẫn chưa quyết định."

"Hừ. Đúng là chỉ có Isabel mới bày trò điên khùng như vậy trong di chúc. Cô ta cứ có ý tưởng lãng mạn về cháu và Hannah kết thúc mối thâm thù. Ta đã bảo cô ta rằng cô là đồ ngốc."

"Bảo bà ấy là đồ ngốc không hẳn hữu ích cho lắm."

Ông Mitchell lại lầm bầm. "Không ai ngang ngược như người nhà Harte."

"Ngoại trừ người nhà Madison."

Ông Mitchell không chối bỏ. "Cháu có vẻ khá thân mật với Hannah."

"Không dám nói bọn cháu đã đến giai đoạn thân mật, nhưng con chó của cô ấy thích cháu. Đó là điểm khởi đầu."

“Nghe nói con bé có một công ty nhỏ làm ăn phát đạt ở Portland. Tổ chức đám cưới hay mấy cái vớ vẩn như thế.”

“Đúng. Cô ấy có nhiều khách hàng thường xuyên.”

“Con bé là người nhà Harte, không dễ bỏ qua thực tế ấy. Nhưng ông phải thừa nhận là nó dám nghĩ dám làm đấy.” Ánh mắt ông Mitchell đầy tư lự. “Ông không bao giờ quên những gì nó làm tám năm trước. Lúc nào cũng cảm thấy chúng ta nợ nó vì cái cách nó giúp cháu.”

“Cháu biết.”

“Một thời gian người ta bàn tán chuyện bẩn thỉu trong thị trấn. Những người tin con bé khi nó nói đã ở cùng cháu trên bãi biển đêm hôm đó cho rằng cháu đã quyến rũ nó để ăn thua với nhà Harte.”

“Cháu có nghe.”

Ông Mitchell khẽ gõ cây ba toong một cách lơ đãng vào chân đế của chiếc đồng hồ mặt trời. “Vẫn còn một hai người nghĩ Hannah Harte nói dối cho cháu đêm hôm đó. Họ nghĩ chính cháu là người đã đẩy Kaitlin Sadler khỏi vách đá.”

Rafe cảm thấy căng thẳng quặn trong lòng. Anh luôn tự hỏi liệu ông Mitchell có nằm trong số những người thầm tin rằng anh chịu trách nhiệm cho cái chết của Kaitlin hay không.

“Điểm cốt yếu”, ông Mitchell nói tiếp, “là chúng ta chịu ơn Hannah Harte.”

“Đúng vậy.”

“Ông ghét chịu ơn người nhà Harte”, ông Mitchell thở dài. “Như giẫm phải gai.”

Rafe nhìn ông. “Cháu không biết chuyện ấy làm ông bận lòng suốt thời gian qua.”

“Đúng thế đấy.”

“Nó không phải vấn đề của ông. Là vấn đề của cháu.”

“Đúng rồi.” Ông Mitchell nheo mắt. “Cháu sẽ làm gì để trả nợ? Từ bỏ nửa phần nhà của Isabel à?”

“Không.”

“Ông cũng không nghĩ thế.” Ông Mitchell bắt đầu tiến về phía nhà kính. “Đi nào. Ông sẽ cho cháu xem mấy cây mới lai được.”

Rafe liếc về phía cửa lưới. Không gì cứu thoát anh được. Anh miễn cưỡng đi theo ông.

“Mấy ngày trước ông nói chuyện với Gabe”, ông nói.

Rafe chuẩn bị tinh thần. “Vậy à?”

“Nó nói có thể tìm một chỗ cho cháu trong công ty Madison.” Giọng ông Mitchell không có nhiều hy vọng.

“Thôi cho cháu xin. Cháu làm việc cho Gabe á?”

“Ờ, có mà điên.” Cặp mày ông dựng đứng lên. “Nó trông đợi người ta nhảy lên khi nó ra lệnh.”

“Câu đó cũng tổng kết vấn đề của cháu với anh ấy.”

Ông Mitchell lầm bầm. “Ờ, cũng đáng thử.”

Họ đi dọc hết vườn trong im lặng. Ngay khi tới nhà kính, ông Mitchell nổ súng sang một hướng hoàn toàn khác.

“Cháu không nghĩ đến lúc nên lấy vợ rồi à?” Ông nói.

Rafe cảm giác như thể bị búa tạ đập vào đầu. Mất vài giây anh mới tỉnh người. Khoảng thời gian đó miệng anh há hốc.

“Lấy vợ á?” Cuối cùng anh lên tiếng. “Ông mất trí rồi à? Cháu thử một lần rồi còn gì? Có được đâu.”

“Sớm muộn gì cháu cũng sẽ phải tiếp tục, dù khó chịu. Cháu để lâu đủ rồi đấy. Nếu chờ lâu nữa cháu sẽ quá quen với cách sống của mình, khó mà điều chỉnh cho hôn nhân.”

“Từ lúc nào ông trở thành chuyên gia hôn nhân thế?”

“Ông có nhiều kinh nghiệm.”

“Ông nói đúng”, Rafe lầm bầm. “Ông nên biết rằng cháu đã quá quen với cách sống của mình rồi.”

“Vớ vẩn. Cháu còn trẻ, dễ thay đổi.”

Cửa hành lang hậu mở ra. Họ quay lại nhanh đến nỗi Rafe chắc chắn trông họ có vẻ tội lỗi.

Một người phụ nữ đẹp thanh tú với những lọn tóc dày màu đỏ rực rỡ đứng nơi ngưỡng cửa.

“Cà phê xong rồi”, Octavia Brightwell kêu vui vẻ.

Rafe không lừng chừng. Anh để ý ông Mitchell cũng không chậm rãi. Anh hiểu rằng ông cũng mừng vì được xen vào đúng thời điểm như anh vậy.

Đi cạnh nhau, họ mau lẹ quay lại dường dẫn vào nhà.

***

Hannah tra khóa vào ổ trên cửa trước. “Anh không có lý do gì quan tâm đến ý kiến của tôi đâu, nhưng tôi thích Octavia.”

Bên cạnh cô, Rafe nhún vai. “Tôi cũng vậy. Thế thì sao? Cô ấy vẫn quá trẻ đối với ông. Gabe nói đúng. Thật là xấu hổ.”

Hannah thích thú. “Nghe thế khá buồn cười, anh là người nhà Madison mà. Không có ý gì đâu, nhưng đàn ông trong gia đình anh được biết đến là không xấu hổ hay ngượng ngùng gì về đời sống

tình dục của họ.”

“Nó khác khi đó là đời sống tình dục của ông cô”, Rafe rầu rĩ.

Hannah nghe tiếng chú chó nhảy và cào điên cuồng lên phía bên kia cửa gỗ. “Hy vọng chuyện này an ủi được anh, Octavia bảo tôi rằng cô ấy và ông anh chỉ là bạn bè thôi. Tôi tin cô ấy.”

“Thật à?”

Cô thoáng liếc anh đầy dò xét khi mở cửa. Tâm trạng anh khá lạ kể từ sau chuyến dạo bộ trong vườn sau bữa tối. Rafe chưa bao giờ là người dễ hiểu cả, nhưng giờ từ anh tỏa ra bầu không khí đăm chiêu xám xịt không hề hiện diện trước tối nay. Cô tự hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa anh và ông nội anh.

Winston nhảy vụt qua cánh cửa mở, như thường lệ bị chi phối giữa thái độ đường hoàng chuyên nghiệp và bộc lộ cảm xúc một cách om sòm.

“Thật là chú chó dễ thương.” Cô cúi xuống vỗ nó. “Giống loài Schnauzer xuất sắc nhất trên đời.”

Winston rạng rỡ.

Rafe ngắm họ với sự thích thú khác thường. “Cô biết không, nó thực sự tin lời cô đấy.”

“Thì sao? Đó là sự thật.” Cô lui lại, cho phép Winston phi qua hiên xuống dưới đường. Chú chó thoáng dừng lại gí mũi vào tay Rafe, đoạn kín đáo biến mất trong mấy lùm cây.

Hannah với tay vào cạnh cửa, bật đèn. “Tôi chẳng muốn dính dáng đâu, nhưng không nói không được. Lúc nãy ở ngoài vườn anh và ông anh bình thường chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Rafe lướt qua cửa vào hành lang, không chờ được mời.

“Tôi hiểu.” Lúc này cô không biết chắc sẽ làm gì với Rafe, khi anh đang ở trong nhà cô.

Cô giữ cửa mở cho Winston. Nó nhảy qua hiên vào hành lang trong nhà, chạy thẳng đến chỗ Rafe.

Hannah đóng cửa, dựa người vào đó. Rafe cúi xuống gãi tai Winston. Chú chó ngay tức khắc ngồi xuống và tỏ vẻ hạnh phúc vô ngần.

“Chuyện như mọi khi thôi”, Rafe nói sau một hồi.

“Chuyện như mọi khi à?”

Rafe vẫn chú ý vào Winston, rõ ràng nó đang hết sức sẵn sàng và sẵn lòng được quan tâm. “Ông nhắc tôi chưa quá muộn để gia nhập công ty Madison.”

“À phải. Như mọi khi.” Cô rời khỏi cửa, tiến vào bếp. Khi nghi hoặc, hãy uống trà. “Và không nghi ngờ là anh đáp lại ông ấy bằng phản ứng như mọi khi.”

“Ờ, đương nhiên. Đó là cách ông và tôi đối thoại với nhau. Ông bảo tôi nên làm thế này, tôi bảo ông tôi không làm đâu. Chúng tôi hiểu nhau hoàn toàn.”

“Bà Isabel luôn nói rằng anh và ông anh gặp nhiều vấn đề với nhau kể từ khi anh đến tuổi dậy thì là bởi hai người quá giống nhau.” Cô lấy đầy nước vào ấm và đặt lên bếp.

“Trước đây tôi nghe lý thuyết đó rồi.” Rafe vỗ Winston cái cuối rồi đứng dậy, tới bên khung cửa hình vòm. Dựa một bên vai vào đó, anh khoanh tay. “Cả tôi và ông đều không tin.”

Hannah nhận thức mãnh liệt sự có mặt của anh trong căn bếp. Cô cảm thấy ánh mắt anh dõi theo nhất cử nhất động của mình trong khi cô chuẩn bị bình trà.

“Sự thật là thế đấy”, cô nói khẽ. “Cả hai người đều cứng cỏi, kiêu ngạo, độc lập và nhiều lúc ngoan cố quá cỡ. Hẳn hai người cũng có cùng phương châm.”

“Là gì?”

“Đừng xin lỗi, đừng giải thích.”

Rafe giả vờ trông bị tổn thương. “Cô không nghĩ là có thể tôi có điểm chung với con chó của cô à?”

“Ví dụ?”

Anh mỉm cười không chút hài hước. “Có thể tôi thực lòng tin khi cô nói những gì cô nghĩ về tôi.”

Cô nhướng mày. “Tôi không cho rằng anh quá tin vào đánh giá của bất cứ ai.”

“Xem cô biết bao nhiêu kìa. Tôi chỉ là con người thôi.”

“Có bằng chứng không?”

“Được rồi, tôi sẽ chấp nhận cứng cỏi, kiêu ngạo và độc lập.” Anh ném cho cô cái nhìn chế giễu. “Nhưng tôi phản đối cái cuối. Vì sao cô nói tôi ngoan cố.”

Hannah nở nụ cười chiến thắng điềm nhiên. “Anh từ chối thảo luận về những gì phải làm với Mộng Tưởng”

“À. Cái đó.”

“Ừ. Cái đó.”

Anh nhún một bên vai. “Ờ, chết tiệt có ai hoàn hảo đâu.”

“Dĩ nhiên ngoại trừ Winston”, cô nói nhanh, đề phòng trường hợp Winston nghe được và bắt đầu lo lắng.

Một thoáng im lặng.

“Ông cũng nói về chuyện khác nữa”, rốt cuộc Rafe nói tiếp.

Cô liếc anh qua vai trong khi thả một vốc trà vào bình. "Chuyện gì vậy?"

Anh quan sát cô với đôi mắt chớp chớp. "Ông bảo tôi rằng đến lúc tôi nên lấy vợ rồi."

Không biết vì lý do gì, bụng cô quặn lại. Cô hy vọng nguyên nhân không phải vì miếng cá hồi nướng trong bữa tối. Món ăn có vị quá ngon lành, nhưng cá có thể gây rắc rối.

"À", cô nói. "Áp lực gia đình."

"Đúng thế."

"Tôi chắc anh đáp rằng ông đừng có can thiệp vào quan hệ cá nhân của anh chứ gì." Cô tập trung chú ý vào ấm trà, mong nó chóng sôi.

Rafe không nói gì.

Ấm trà rít lên khe khẽ. Đúng lúc đấy, Hannah thấy mừng vì tạm thời bị sao lãng, cô mau chóng rót nước nóng vào bình.

Không sao, cô nghĩ một thoáng sau. Giờ mình bình tĩnh rồi. Nhưng khi Hannah quay lại với nụ cười lịch sự hết mức nở trên môi, cô khám phá ra rằng Rafe đã rời ngưỡng cửa, và giờ đứng cách cô chưa tới hai bước chân.

Quá gần.

“Tôi không nói trắng ra như thế.” Ánh mắt Rafe bám lấy mặt cô. “Nhưng cô nói đúng? Tôi thể hiện rõ rằng tôi sẽ làm điều mình muốn.”

“Như mọi khi.”

“Ừ.”

Hannah gắng nghĩ một cách đối đáp thông minh. Nhưng cuối cùng cô hắng giọng. “Thế anh muốn làm gì?”

“Ngay lúc này tôi muốn hôn cô.”

Chương 7

Cô lặng người. Hannah nhận ra phần thực sự đáng sợ là cô cũng muốn thế. Cô linh cảm rằng anh có thể nhận ra điều đó trong ánh mắt mình.

Hannah liếm môi rồi hỏi câu duy nhất quan trọng vào lúc này. “Tại sao?”

“Cần phải có lý do à?”

“Phải.” Cô cảm thấy kệ bếp áp vào lưng mình. Cô mở rộng tay

đặt sang hai bên, bám vào cạnh vát tròn nơi kệ bếp. “Tôi nghĩ là có. Đặc biệt với tình huống chúng ta gặp phải hiện nay.”

“Tình huống gì?”

“Anh. Tôi. Mộng Tưởng.”

“Chuyện gì tiếp theo nếu tôi không thể nghĩ ra lý do nào ngoại trừ thực tế là tôi muốn hôn cô?”

“Điều quan trọng”, cô gắng làm cho rõ, “điều cốt yếu là cho dù lý do gì chăng nữa thì cũng không được liên quan tới Mộng Tưởng.”

Anh giơ tay lên, chậm rãi áp vào gáy cô. Lòng bàn tay anh ấm và nặng nề trên da cô. Hannah cảm thấy sức mạnh nơi anh, nhưng cũng cảm nhận được cả sự kiềm chế. Một kết hợp thật kích thích.

Hai ngón tay cái khẽ chuyển tới sau tai cô. Anh ngả đầu cô ra một chút và hạ miệng mình xuống.

“Việc này chẳng liên quan gì đến ngôi nhà cả”, anh nói trên môi cô. “Tôi hứa với cô như vậy.”

Lần này nụ hôn là thật, không phải chỉ lướt môi anh qua môi cô một cách thuần khiết, trong sáng như cái đêm anh đi cùng cô về nhà. Và nụ hôn này chính xác là những gì cô luôn hồ nghi: tuyệt cú mèo.

Náo nức châm ngòi đến từng tế bào cảm giác. Giống y như chạm que diêm vào bùi nhùi khô rang vậy. Lửa bùng lên không cảnh báo, dữ dội và mãnh liệt. Sức nóng ướt át tuôn ra đâu đó dưới bụng cô. Hannah nghe được nhịp đập con tim mình. Cảm giác nghẹn thở này ắt hẳn trong tình huống khác sẽ dẫn thẳng tới phòng cấp cứu.

Rafe hôn cô nồng nàn hơn, chậm rãi một cách cố ý.

Đúng là ảo tưởng của trẻ thành niên, cô nghĩ. Có điều chẳng đứa nhóc tuổi vị thành niên nào có thể hiểu được nụ hôn tuyệt vời làm sao. Chỉ có người phụ nữ trưởng thành từng trải biết rằng hiếm khi người ta gặp được sự tuyệt vời đến dường này, mới có thể thưởng thức trọn vẹn mọi sắc thái nhỏ nhất của nụ hôn.

Rafe nhẹ áp cô vào kệ bếp. Cô cảm nhận được hình dáng của thứ không thể nhầm lẫn nơi anh áp vào đùi mình.

Được rồi, không phải tất cả các sắc thái đều nhỏ.

Miệng anh ập xuống miệng cô. Tay anh kéo xuống họng cô, rồi bao phủ ngực. Cảm giác cần kíp vô cùng tràn qua cơ thể Hannah. Với một nỗ lực, cô buông cạnh bếp ra. Cô nghe anh nói gì đó, chắc chắn đủ khiến anh bị bắt nếu nói nơi công cộng. Anh không thèm

che giấu cơn đói của mình. Biết rằng anh muốn cô mụ mẫm không còn nghĩ được gì.

Chỉ là một nụ hôn thôi, cô nghĩ. Một nụ hôn thì đáng kể gì chứ?

Cô nghe tiếng rên rỉ khe khẽ. Chắc là mình rồi. Không hay tí nào. Chỉ là một nụ hôn thôi mà. Nhưng ngay lúc này cô không quan tâm nếu mình có đang hành động theo bản năng mà thiếu đi sáng suốt. Điều duy nhất quan trọng lúc này là vòng tay quanh cổ Rafe.

Khoảnh khắc bàn tay đến được mục tiêu Hannah nghe thấy tiếng rên khàn đục. Lần này không phải là cô. Rafe.

Vòng tay anh thình lình chặt lại. Cô cảm thấy anh đang mất dần kiềm chế. Hannah tự hỏi liệu anh có nhận thức được điều đó chăng. Rồi cô tự hỏi mình sẽ làm gì nếu anh không còn chút kiềm chế nào nữa. Cô có quan tâm không? Cô có nên quan tâm không?

Thế giới chao nghiêng quanh trục. Cô lờ mờ nhận biết rằng Rafe đã bế cô lên. Cảm giác rùng mình tràn qua.

Anh dừng lại một thoáng để tắt đèn, đoạn bế cô khỏi bếp vào phòng khách. Sau đó anh đặt cô xuống chiếc ghế sô-pha cũ kỹ rồi hạ mình lên người cô. Môi anh ấp nơi cổ cô. Cô thề là mình cảm thấy răng anh. Một cơn rùng mình nữa tràn qua người cô. Giờ đây cô run rẩy. Trọng lượng cơ thể anh đè cô xuống đám đệm trên ghế.

Nghe tiếng móng vuốt cào trên sàn gỗ, cô mở mắt ra một khắc. Trong bóng tối cô thấy hình bóng Winston đang mau chóng leo cầu thang lên tầng hai. Hẳn là xấu hổ khi thấy cách cư xử bất nhã trên ghế sô-pha.

Mình cũng nên xấu hổ mới phải, cô nghĩ. Mà có lẽ mình sẽ thấy xấu hổ. Lát nữa.

Trong khi đó, cơ thể cô đang ngân nga giai điệu quyến rũ. Những năm qua, thi thoảng cô cũng bắt gặp vài nốt trong giai điệu đặc biệt này, nhưng chưa từng trải hết chương cuối huy hoàng.

Cô cảm giác tay Rafe lướt xuống bên dưới áo. Móc áo ngực tuột ra dưới bàn tay anh. Khi ngón tay cái chạm vào ngực cô, cô suýt kêu lên. Cảm giác như thể từng phần nhỏ trên cơ thể cô đều trở nên nhạy cảm. Cô đang ở đâu đó trên vùng đất "không-bao-giờ", nơi ranh giới giữa sung sướng đến nhức nhối và sự đau đớn trở nên mờ mịt.

"Cả ngày nay anh đã nghĩ cảm giác sẽ thế này", Rafe thì thầm trên bờ vai cô. "Anh gần phát điên vì muốn xem cảm giác ra sao."

Tay anh di chuyển đến hông cô. Hannah cảm thấy tay anh nằm trên khóa quần. Mọi thứ diễn biến quá nhanh. Quá sức nhanh. Nhưng dường như cô không thể tập trung tâm trí để đưa ra những lý do dừng chuyện này lại.

Cô nghe tiếng Winston trên cầu thang lần nữa. Không hiểu sao ý nghĩ về chú chó quay lại phòng xua tan bớt sương mù bám lấy đầu óc cô.

"Tôi nghĩ chuyện này tiến đủ xa rồi đấy", cô xoay xở thốt ra.

"Chưa đến." Rafe lật áo cô lên và hôn một bên ngực. "Anh đã muốn em kể từ lúc em đến đây."

"Tốt."

Rafe cứng người. Đoạn anh ngước đầu lên, đôi mắt sáng rực nhìn vào mắt cô. "Tốt à?"

"Tôi cảm kích. Thật đấy."

"Cảm kích", anh thận trọng nhắc lại. "Tuyệt. Cảm kích. Bố khỉ."

Cô nuốt xuống. "Tôi không muốn anh nghĩ tôi ra vành ra vẻ hay gì đó, nhưng –"

"Nhưng cô vẫn là quý cô Đức Hạnh, phải thế không?"

"Không hẳn thế." Cô bắt đầu thấy khó chịu. "Chỉ có điều chúng ta là người dưng theo nhiều nhẽ."

"Cô là người nhà Harte. Tôi là người nhà Madison. Theo như tôi thấy, chúng ta biết nhau từ hồi bé tí."

Cô chớp mắt. "Chắc chắn đây là quan điểm thú vị. Có thể nó đúng trong một chừng mực nào đó. Nhưng anh không nghĩ nói thế là đơn giản hóa quá sức à?"

"Cô luôn thế này khi hẹn hò sao?"

"Tối nay chúng ta không hẹn hò. Tôi đã giúp anh."

Anh mỉm cười hết sức chậm rãi, hết sức quyến rũ. "Ồ, trong

trường hợp đó, cho phép tôi đền đáp.” Anh bắt đầu cúi xuống miệng cô lần nữa.

Cô đẩy tay vào vai anh để ngăn lại. “Quan điểm của tôi là –”

Anh ném cho cô cái nhìn ngạc nhiên một cách lịch sự. “Ý là cô thật sự có quan điểm hả?”

“Quan điểm của tôi”, cô kiên quyết nói tiếp, “là mặc dù chúng ta biết đến *sự tồn tại* của nhau từ hồi bé tí, thì ngụ ý rằng chúng ta có mối quan hệ gì đó gần gũi hơn đều là nói quá. Về mặt này tôi vẫn nói chúng ta là người dưng.”

“Suỵt.” Tay anh bao phủ miệng cô.

“Ưmmm?” Điên tiết, cô túm lấy cổ tay anh, ráng giật bàn tay khỏi miệng mình.

Hannah quá tập trung đến việc nói cho anh biết rằng cô không thấy hành động này kích thích tí khỉ nào hết, đến nỗi mất vài giây cô mới nhận ra rằng anh không chú ý đến cô. Rốt cuộc cô cũng nhận thấy anh đang nằm quá sức bất động, đầu hướng về cửa trước.

Cô nghe một tiếng gầm gừ rất khẽ. Winston lại đang đứng trước cửa, y như đêm qua. Sự căng thẳng đầy cảnh giác và báo động của nó hiển hiện qua phòng.

“Nó nghe thấy gì đó.” Rafe bỏ tay khỏi miệng Hannah. Vẫn để mắt đến con chó, anh ngồi dậy.

“Chắc là con gì đó sục sạo thùng rác.” Hannah hấp tấp kéo áo về lại vị trí cũ. “Chồn hôi chẳng hạn. Hoặc mèo.”

“Chắc vậy.” Rafe chăm chú quan sát Winston.

Hannah chậm rãi ngồi dậy. “Đêm qua nó cũng làm thế.”

Rafe đứng lên, băng qua phòng tới bên Winston, chú chó đang run lên vì căng thẳng nơi cửa. Anh đột ngột dừng chân ở cửa sổ, kéo mành sang một bên. “Sương mù quá dày, giờ đến mép hiên cũng không thấy nổi.”

Winston khẽ rên rỉ. Nó liếc nhìn Rafe, rồi cánh cửa, rồi trở lại chỗ Rafe. Lời nhắn quá rõ ràng. Nó muốn ra ngoài điều tra.

Hannah lạnh người. Cảm giác khó chịu này cô đã trải qua đêm trước.

“Cho dù là gì thì nó cũng không đến gần nhà cho lắm”, cô nói nhanh. “Winston sẽ sủa như điên nếu có con vật nào lảng vảng trong bụi rậm cạnh hiên.”

“Đúng thế.” Rafe với tay về phía nắm cửa. Winston căng người rướn tới trước, sẵn sàng phóng qua khe cửa ngay khi nó được mở ra.

Nỗi sợ hãi thực sự bùng lên trong Hannah. Mọi giác quan trong cô thình lình tập trung vào mối nguy hiểm khi mở cửa.

“Gì cơ, anh điên à?” Cô nhảy lên, phóng vội qua phòng, đoạn cúi xuống túm lấy vòng cổ của Winston. “Anh không thể để nó ra ngoài

được. Trời đất ơi, nó được nuôi lớn trong một căn hộ cao tầng ngay giữa thành phố. Nó chẳng biết gì về động vật hoang dã cả. Nhỡ thứ ngoài kia to hơn và thiện chiến hơn nó nhiều thì sao?”

Winston cố gắng thoát khỏi cái ôm của cô. Nó run lên với niềm háo hức. Mũi nó không rời khỏi vị trí khe hẹp giữa cảnh cửa và khung cửa.

Rafe liếc xuống nhìn nó. “Được rồi, chú chó thành thị. Ở trong này làm kẻ yếu đuối đi. Tao sẽ lo việc này”

“Ồ không, anh không được đi.” Bực bội, Hannah buông Winston ra và ném mình tới trước cửa, hai tay dang lộng “Anh cũng không được ra ngoài.”

Trông Rafe rất thích thú. “Cô nghi có thứ gì ngoài đó lại to hơn và thiện chiến hơn tôi sao. Đây là Vịnh Nhật Thực mà, nhớ chứ? Tỉ lệ tội phạm ở đây hầu như không có.”

Winston lại rên rỉ và không ngừng đập vào gót chân Rafe.

Hannah liếc cả hai. Cô không mảy may dịch khỏi vị trí trước cửa. Cô tìm kiếm điên cuồng một lý do thực tế, sáng suốt để không cho phép họ ra ngoài.

“Thôi cái trò hooc-môn nam bùng nổ này đi, cả anh và Winston. Hãy biết nghĩ một chút đi nào, được chứ? Hoàn toàn có khả năng bên ngoài kia là một con chồn hôi. Anh và nó có biết mất bao lâu mới mất được mùi nếu bị chồn hôi xịt không? Cả hai sẽ phải ngủ trên bãi biển cả tuần đấy.”

“Tôi không nghĩ đó là chồn hôi.” Rafe trầm ngâm. “Chồn hôi sẽ

tiến thẳng tới chỗ thùng rác. Nếu vậy đến giờ chúng ta đã nghe thấy tiếng lạch cạch rồi.”

“Nếu không phải chồn hôi thì có khi là con gì đó còn kinh khủng hơn”, cô nói qua kẽ răng. “Có thể là chó pit-bull hoặc Rottweiler nhà ai đó sổng ra. Ai mà biết, có thể cả bầy chó hoang ngoài đó.”

“Đứng trên quan điểm biết nghĩ mà nói”, Rafe ôn tồn đáp. “Tôi cho giả thuyết này hơi yếu một chút.”

“Tôi không quan tâm. Đó là giả thuyết của tôi, và tôi theo nó. Cả anh và Winston không được ra ngoài, thế thôi. Ngoài ra, anh vừa mới nói sương quá dày đến nỗi không thể thấy mép hiên. Như vậy loạng choạng mò tìm thứ kia chẳng có lý gì cả.”

Rafe nhìn cô. Hannah nhận ra anh đang cười không thành tiếng.

“Sao hả?” Cô hỏi.

“Chẳng có gì.” Anh lại kéo mành ra, khom mình xuống, tư lự trông ra màn đêm. “Tôi vừa mới nghĩ ra là nếu cô không cho tôi ra ngoài thì tối nay tôi sẽ không về nhà được, vậy thôi.”

Cô do dự. “Anh có thể đi khi nào Winston thư giãn.”

“Sương dày thế này chẳng thấy cái khỉ gì hết.”

“Anh có thể để xe ở đây rồi đi bộ về nhà.”

Rafe buông mành. Ánh mắt lấp lánh.

“*Gi*ờ sao nữa đây?” Cô gắt.

“Ngộ nhỡ sáng sớm mai có người lái qua đây, thấy xe tôi đỗ trước nhà cô thì sao?”

Cô thở dài. “Dù sao thì nửa thị trấn đã nghĩ đến điều xấu nhất rồi.”

“Được rồi, thế còn một bầy chó Rottweiler và pit-bull tôi sẽ phải đối mặt nếu đi bộ về nhà thì sao?”

Cô dịch khỏi cửa vừa đủ xa để nâng mành lên. Chỉ cần liếc một cái là biết màn sương là tấm chắn không thể xâm nhập. Ánh sáng đèn vàng phía trên cửa bị lớp tường sương màu xám chắc chắn phản chiếu lại.

Cô ngó Winston. Lúc này nó đang đi đi lại lại không ngừng trước cửa. Nó vẫn cảm thấy thứ gì ngoài kia. Cô quả quyết.

“Chúng ta sẽ uống trà tôi đã pha”, cô nói. “Nếu sau đó vẫn thế này thì đêm nay anh có thể ngủ trên sô-pha.”

“Đồng ý.” Rafe nhanh nhảu đáp lời.

Winston mất hứng với thứ trong màn sương vào khoảng thời gian họ uống trà xong. Nhưng khi Rafe kiểm tra từ cửa sổ, anh hài lòng thấy không những sương mù chưa tan mà còn có vẻ dày đặc hơn.

Đêm nay may mắn thuộc về anh.

Hannah tới đứng sau lưng anh. Cô khom người ngang với anh. “Trông thế nào?”

“Trông như một đêm tuyệt vời cho chó điên và chồn hôi hành động.”

“Chẳng buồn cười đâu.” Cô ôm mình, xoa xoa hai cánh tay, như thể ngăn ngừa cái lạnh. Tôi đoán anh sẽ phải ở lại đây.”

“Đừng nhiệt tình quá về cái thủ tục làm chủ nhà lịch thiệp. Tôi không phiền cuốc bộ về Mộng Tưởng đâu. Không xa lắm.”

“Không.” Cô đột ngột quay sang. “Anh có thể dùng phòng khách ở dưới nhà. Tôi sẽ lấy chăn gối.”

Anh nhìn cô đi lên cầu thang. Cô hơi vội vã khi đề nghị anh ở lại đây, Rafe nghĩ. Biểu cảm trong mắt cô cũng không đúng. Anh tự hỏi mấy phần trong sự căng thẳng mới mẻ dễ vỡ này xuất phát từ chuyện xảy ra trên ghế sô pha ban nãy, và mấy phần do việc Winston lảng vảng nơi cửa.

Logic bảo anh rằng vài nụ hôn sẽ không khiến cô bối rối đến vậy. Cô có phải trẻ vị thành niên đâu. Cô là người phụ nữ tự tin, có cho mình một công ty riêng làm ăn phát đạt. Chuyện xảy ra trên ghế không đủ để khiến cô rúng động. Dầu sao, anh khá chắc rằng nếu cô thực lòng khó chịu với vụ đụng độ nho nhỏ ấy thì cô sẽ hơn cả vui lòng để anh cuốc bộ về nhà, thây kệ màn sương.

Thay vì thế, cô đã nài nỉ anh ở lại đây.

Anh liếc nhìn Winston. Chú chó nằm sấp trên thảm, mũi đặt trên móng vuốt, ngủ gà gật. Hannah đã nói rằng đây là đêm thứ hai liên tiếp nó bị báo động như vậy.

Cả Hannah và Winston đều quá quen với nếp sống đô thị, Rafe nhắc mình. Họ chỉ phản ứng thái quá với một sinh vật nhỏ nào đó lang thang quá gần ngôi nhà. Nhưng nếu Hannah muốn anh ở lại đêm nay, anh là ai mà đòi tranh cãi chứ?

Một tiếng đồng hồ sau Rafe vẫn còn thức. Tay gập lại để sau đầu, anh chằm chằm nhìn trần nhà tối om. Anh nhận thức cực kỳ mãnh liệt rằng Hannah ở ngay trên gác. Anh hình dung cô mặc váy ngủ. Có thể là vải xuyên thấu gợi cảm cho thấy thật nhiều da. Cứ mơ đi. Có mà vải flan-nel dài tay đứng đắn trùm tới mắt cá chân thì có.

Cái nào cũng thú vị, Rafe ngẫm nghĩ. Quá thú vị ấy chứ. Anh cứng như đá rồi.

Logic bảo anh rằng vài nụ hôn không nên khiến anh bối rối đến vậy. Anh có phải trẻ vị thành niên đâu. Chuyện xảy ra trên ghế không đủ để khiến anh rúng động.

Phải rồi.

Chương 8

Anh thức giấc lúc bình minh, khi một cái mũi lạnh cóng áp vào gang bàn chân trần. Cơn sốc khiến anh bật dậy.

“Đồ chó –” Anh ngừng lời khi thấy Winston. “Gọi mày thế chẳng có nghĩa gì, phải không? Mày là chó mà. Và đừng nghĩ là tao không biết hành động kịch tính đêm qua ở cửa có thể chỉ là trò của mày nhằm phá vỡ không khí.”

Winston ném cho anh cái nhìn ý nghĩa.

“Mọi thứ đang diễn ra quá ngon lành, cho tới khi mày ló đầu và ra vẻ Ngài Chó giữ nhà trượng phu.”

Winston quay lại, lóc cóc chạy ra cửa. Đoạn nó ngồi xuống, chăm chú nhìn Rafe.

“Được, được. Tao hiểu ý rồi.”

Rafe đẩy chăn sang một bên, đứng dậy. Anh thấy chiếc quần và đưa tay lấy áo. Sau một lát tìm kiếm anh thấy đôi ủng cổ ngắn đang nằm chơi vơi giữa đám bụi dưới gầm sô pha.

“Được rồi, đi thôi.”

Anh mở cửa đón ban mai ẩm ướt đầy sương. Winston nhanh nhảu bước ra ngoài về phía đám cây bụi cạnh hiên. Rafe bước xuống thang, theo con đường nhỏ dẫn ra kho chứa các thùng đựng rác. Không có dấu chân con vật nào gần đó, không có dấu móng vuốt nào trên nắp gỗ.

Xong việc cá nhân của mình, Winston mau lẹ chạy qua xem xét kho chứa rác. Rafe chăm chú quan sát nó.

Nó đánh hơi một chốc, nhưng hứng thú của Winston với nơi ấy không có gì khác thường. Sau vài phút, nó tiến ra đường dẫn dài từ chỗ lối đi hẹp hướng về phía rừng cây bao quanh ngôi nhà và khu vườn.

Rafe theo sau, quan sát xem liệu con chó có bộc lộ sự chú ý khác thường nào trên đường. Di chuyển chậm do dừng lại quá nhiều lần, nhưng có vẻ chẳng có gì hấp dẫn nó hơn bình thường. Khi Winston đi hết đất nhà, Rafe quyết định đã đến lúc gọi nó về.

"Hannah sẽ nhai sống tao nếu cô ấy biết tao để mày chơi trên đường giao thông." Mặc dầu con đường yên tĩnh không có nhiều xe cộ lưu thông, đặc biệt là vào giờ này.

Winston lờ anh, biểu hiện sự khinh khỉnh ngoạn mục đối với một mệnh lệnh rõ ràng dễ hiểu. Rafe kết luận thái độ này hoặc là do dòng giống quá tốt, hoặc là do học từ Hannah. Anh thiên về giả thiết thứ hai.

"Quay lại đây." Rafe nhanh chân tiến tới chỗ Winston, sẵn sàng tóm lấy nó trước khi nó ra tới đường.

Nhưng Winston dừng lại trước khi tới vỉa hè. Nó rẽ trái, hướng về phía hàng cây đẫm sương, và bắt đầu khụt khịt trên mặt đất với vẻ hết sức lão luyện.

"Cứ như mày biết mày đang làm gì vậy." Rafe bình thản nói.

Winston mau lẹ chuyển từ thân cây này sang một cây khác, dừng

lại đánh hơi kỹ càng vài điểm. Cuối cùng nó nhấc chân lên. Xong xuôi nó quay sang Rafe như thể nói rằng mình đã thỏa mãn.

Rafe bước tới hàng cây, cẩn thận nhìn cái cây Winston đánh dấu. Anh biết giác quan của con người quá sức vô dụng trong lúc này.

Anh khom mình, nhìn kỹ mặt đất bên dưới cái cây. Không may đá cuội phủ trên mặt đất khiến không thể nào tìm được dấu chân. Đấy là giả sử có dấu vết để tìm, Rafe nghĩ.

Anh nhìn Winston, nó đang ngó anh với vẻ dò hỏi. “Mày biết không, nếu một trong hai ta có được cả mũi của mày lẫn bộ não của tao thì sẽ là sự kết hợp tuyệt cú đấy.”

Winston thể hiện một cử chỉ tương ứng với cái nhún vai của loài chó, đoạn quay người, vội bước theo đường dẫn về phía ngôi nhà.

Rafe đứng thẳng dậy. Đúng lúc định đi theo con chó, từ khóe mắt anh thấy ánh kim loại bạc nhá lên. Nhìn gần hơn, hóa ra đó là vỏ bọc kẹo bị lèn chặt xuống mặt đất gần nơi Winston đã đánh dấu.

Không hẳn là phát hiện quan trọng. Có thể gió đã thổi nó tới hàng cây. Có lẽ nó bị ném ra từ một chiếc xe đi ngang qua, hoặc rơi từ xe thu rác.

Hoặc có thể ai đó đứng đúng chỗ này nửa đêm hôm qua đã vứt xuống.

Anh nhặt cái vỏ lên, quay trở lại đường tới nơi anh đỗ chiếc xe

Porsche. Anh mở khóa, mở ngăn đựng đồ nhỏ, lục lọi bên trong một thoáng. Đen rồi. Anh nhìn Winston, nó đang chờ anh trên hiên, đầu nghểnh lên.

"Đã có lúc tao từng kè kè bên mình dao cạo và vài thứ thiết yếu khác phòng những khi như thế này", Rate giải thích. Anh đóng cửa, nhét khóa vào túi. "Nhưng tao đã mất thói quen đó."

Sau vụ ly hôn, các mối quan hệ xã hội của anh không còn như cũ nữa, anh ngẫm nghĩ. Hẳn là bởi anh đã không cố gắng tiếp tục các mối quan hệ đó. Anh dành thời gian cho những mối quan tâm khác.

Trên đường bước lên hiên, anh dừng lại một lần, bứt vài nhánh bạc hà mọc bên dưới vòi nước tưới vườn.

Trở lại nhà, anh dành vài phút trong nhà tắm tầng dưới và khám phá ra rằng không người đàn ông nhà Harte nào để lại một con dao cạo râu.

"Khinh suất", anh bảo Winston. "Nhưng mày có thể mong đợi gì từ người nhà Harte cơ chứ?"

Anh lắng nghe một lát, tầng trên vẫn tĩnh lặng, đoạn anh vòng ra bếp, bắt đầu mở cửa tủ. Anh tìm thấy mấy đồ gia vị thông thường bị bỏ lại từ lâu, do ngôi nhà này được dùng làm nhà nghỉ của gia đình. Muối, tiêu, đường, lọ tinh dầu vani còn phân nửa, và một bình nhựa cây thích chưa mở. Món cuối là một thứ rất đáng kể, không đơn giản là nước hàng, anh để ý.

Rafe lấy lọ tinh dầu vani cùng bình đựng nhựa cây thích ra, rồi qua tủ lạnh kiểm tra đồ bên trong. Trứng và sữa tươi. Một ổ bánh mì đặc kiểu cây nhà lá vườn mới nướng một ngày, được làm bởi

những người thợ của tiệm Thời Đại Mới, giờ họ điều hành hiệu bánh cũ gần bến tàu.

Hoàn hảo.

***

Váy cưới của cô dâu to hơn đến ba cỡ. Cô cố gắng hết sức ghim nó lại, nhưng thật vô vọng. Cô biết có làm gì thì cái váy cũng chẳng khá hơn. Khách hàng đang khóc. Chú rể liên tục nhìn đồng hồ.

Cô liếc đồng hồ và thấy tiệc chiêu đãi sẽ bắt đầu trong vài phút nữa. Nhưng bên phục vụ tiệc còn chưa đến. Chưa bàn tiệc nào được sửa soạn. Hoa trang trí héo rũ. Cô mở một thùng rượu sâm banh loại thượng hạng đã đặt và phát hiện ra toàn nước súc miệng trong chai. Cô nhìn quanh và thấy dàn nhạc vẫn chưa đến.

Trên hết, có điều gì đó cực kỳ không đúng với căn phòng. Tiệc chiêu đãi đáng lẽ được tổ chức tại một ngôi nhà trang nhã trên đồi nhìn ra thành phố. Thay vì vậy, cô đang đứng trong một kho hàng trống rỗng, không cửa sổ.

Mùi thứ gì đó ngon lành đang được nấu gần đấy giày vò cô, khiến cô sao lãng khỏi mọi sự hỗn loạn. Cô nhận ra mình đang rất đói, nhưng cô không thể bỏ rơi khách hàng để đi tìm đồ ăn được. Cô là dân chuyên nghiệp cơ mà…

Hannah thình lình tỉnh giấc, cô thấy mình đang chằm chằm nhìn ra màn sương dày đặc không thể xâm nhập phủ bên ngoài cửa sổ. Trong vài giây mất phương hướng, cô nghĩ rằng mình vẫn đang ở Portland, ráng kiểm soát những tai họa đang diễn ra với bữa tiệc cưới thảm họa.

Và rồi cô ngửi thấy mùi hương đến mê mẩn từ dưới nhà. Thực tại quay về, khiến cô bật khỏi giường.

Rafe. Anh ta không bỗng dưng biến mất lúc bình minh như cô mong đợi. Anh ta đang ở dưới bếp, tự nhiên như ở nhà. Cô đã chắc mẩm đến lúc cô dậy hẳn anh đi rồi.

Cô nhìn chân giường. Không thấy bóng Winston. Anh bạn nhỏ trung thành của cô đã trở thành gì thế này?

Câu hỏi đó thật ngớ ngẩn, cô nghĩ. Winston là một chú chó thật sự xuất sắc trên nhiều khía cạnh. Nhưng xét cho cùng, nó vẫn là chó. Nếu cô muốn tìm nó, chỉ cần theo mùi thức ăn.

Cô lảo đảo vào nhà tắm, những phần rơi rớt của giấc mơ đầy âu lo quen thuộc đeo đuổi cô. Cô đã bị ám ảnh bởi cơn ác mộng tiệc-cưới-hỏng-bét nhiều tháng trước khi quyết định bán công ty Tổ Chức Đám Cưới Harte.

Hannah túm chặt mép bồn màu trắng, chầm chầm ngó mình trong gương. Tóc cô rối bù. Mắt sưng, nhăn nhó, lại thêm hai má ửng hồng không phải lối. Cô không thể đối mặt với Rafe trong tình trạng này. Hy vọng duy nhất là đi tắm.

Kéo chiếc váy ngủ dài khỏi đầu, cô bước vào dưới làn nước nóng phun xuống. Dùng cả hai tay cầm chai dầu gội, cô bóp nó với một quyết tâm gần như hung tợn. Đêm qua không ngon giấc chút nào.

Một lát sau Hannah rời phòng tắm, cảm thấy khá hơn nhiều. Cô mặc áo len, quần bò, chải mái tóc mới gội ra sau tai, dùng bờm

ghim lại.

Cô nhìn mình trong gương lần nữa trước khi rời phòng. Thất vọng vì cô nhận thấy mình vẫn hơi quá ửng hồng. Hẳn là do tắm nước nóng thôi. Nhiệt độ và hơi nước. Chắc nó sẽ nhanh nhạt đi.

Thẳng vai, cô mở cửa phòng ngủ, bước ra hành lang.

Khi xuống đến nhà dưới, miệng cô đã ứa nước miếng. Cô thấy Winston ngồi ngay phía trong ngưỡng cửa nhà bếp. Nó nhổm dậy đón cô cho phải phép, nhưng rõ là nó bị chi phối bởi những gì đang diễn ra quanh bếp.

Trông Rafe y như cô hình dung anh vào ban sáng. Gợi cảm kinh khủng, hoàn toàn sẵn sàng, râu mới mọc khiến những nét góc cạnh trên mặt anh còn nguy hiểm hơn thường lệ.

Chẳng công bằng chút nào. Nếu là quý ông, khi bình minh đến anh nên đi rồi mới phải. Nhưng mà cũng đúng, làm gì có ai từng gọi Rafe Madison là quý ông đâu.

"Vừa chuẩn giờ." Mắt Rafe sáng lên khi anh nhìn thoáng qua cô nhưng vẫn thu gom hết được vào mắt hình ảnh cô từ đầu đến chân. Anh cầm chiếc găng chống nóng lên. "Cô có thể đổ cà phê ra cốc."

Hannah nhìn anh nhấc chảo khỏi lò. Mùi vani thoang thoảng trêu ngươi cô. "Cái gì vậy?"

"Bánh mì kiểu Pháp." Anh đặt chảo lên mặt bếp, ném găng lên kệ. "Nướng chứ không rán. Kiểu trung gian giữa pudding bánh mì và bánh phồng."

Cồ ngắm nó thèm thuồng. “Đẹp quá. Thật sự rất đẹp.”

Anh tươi cười. “Cảm ơn.”

Ừ thì anh ta biết nấu ăn. Cô đã biết thế rồi. Không đủ là lý do để yêu. Thèm khát thì có thể, yêu thì không.

Cô rời mắt khỏi món bánh mì kiểu Pháp nâu vàng và thấy Rafe đang nhìn cô với biểu cảm kỳ lạ.

“Tôi sẽ lấy cà phê.” Cô xoay người, túm lấy bình cà phê.

Rafe xếp bánh ra hai đĩa rồi mang tới bàn. Hannah ngắm nghía những miếng bánh tam giác nâu vàng căng phồng được bày biện hết sức thanh nhã. Vài nhánh bạc hà được đặt trên bánh. Nhựa cây thích được hâm nóng và đặt trong chiếc hũ trước mặt cô.

Cô cầm dĩa lên. “Anh biết không, có nguồn tin cho rằng anh đã sống đời tội phạm để kiếm tiền nuôi thân sau khi rời Vịnh Nhật Thực.”

Anh gật đầu. “Tôi có nghe.”

“Nhưng sau bữa tối qua và bữa sáng nay, tôi nghĩ bằng chứng rõ ràng cho thấy anh đã tham gia học tại một trung tâm đào tạo đầu bếp thượng hạng chứ không phải vào nhà lao.”

Anh ngước lên quá nhanh.

Cô bất động, miếng bánh lơ lửng giữa không trung. “Trời đất

ơi, tôi đùa thôi mà. Thật sự anh đã đi học nấu ăn sao?”

Anh do dự. Rồi nhún vai. “Ừ.”

Cô rất thích thú. “Hồi nào?”

“Sau khi kết hôn. Trong tâm khảm, tôi luôn nghĩ rằng khi bạn có gia đình hạnh phúc, phần lớn thời gian bạn sẽ ăn ở nhà. Nhưng Meredith không thích nấu ăn cho lắm, vì vậy tôi nhận việc đó. Tôi nấu càng ngon, Meredith càng sốt ruột và buồn rầu.” Rafe ra dấu bằng tay. “Sau một thời gian tôi nhận ra cô ấy cũng chẳng thực lòng thích ở nhà nữa.”

Hannah đăm đăm nhìn anh không tin nổi. “Meredith bỏ anh vì anh là đầu bếp cừ khôi và vì anh thích ăn ở nhà ư?”

“À, không hẳn là lý do đó”, Rafe thừa nhận. “Chắc có lẽ cô ấy sẽ sẵn lòng chịu đựng việc nấu ăn của tôi nếu tôi đồng ý làm việc tại công ty Madison. Nhưng tôi từ chối, nên rốt cuộc cô ấy từ bỏ viễn cảnh tương lai của tôi và bỏ đi.”

Hannah cắn một miếng nữa, thưởng thức hương vị món ăn trong khi ngẫm nghĩ về điều anh nói. “Tôi rất tiếc là hôn nhân của anh không thành” .

“Cô nên thế. Tôi cho rằng là lỗi của cô khiến nó bị oanh tạc.”

Cô suýt làm rơi đĩa. “Lỗi *của tôi* á. Thế quái nào anh lại đổ tội cho tôi được?”

Anh gặp ánh mắt cô qua bàn. Môi anh hơi cong lên. “Cái đêm

trên bãi biển cô bảo rằng về chuyện hôn nhân, tôi không cần phải theo bước cha và ông tôi, nhớ chứ? Vì vậy một vài năm sau, tôi nghĩ mình nên thử xem. Dù sao chăng nữa đó cũng là lời khuyên từ chính quý cô Xuất Chúng mà. Làm sao sai được chứ?"

"Nào nào, dừng ngay đấy." Cô chĩa nĩa về phía anh. "Anh không thể đổ tội cho tôi chỉ vì anh nghe theo lời khuyên hoàn toàn tốt đẹp của tôi nhưng lại chọn nhầm đối tượng được."

"Tôi là người nhà Madison. Kiểu gì tôi cũng chọn nhầm đối tượng."

"Tôi chưa bao giờ nghe thấy cái cớ thoái thác trách nhiệm nào như thế. Anh không được dùng nó nữa, nghe chưa?"

Anh cụp mắt xuống. "Vâng, thưa bà."

Cô dịu đi chút ít. "Anh không phải là người duy nhất trên đời nhầm lẫn về việc chọn đối tượng, anh biết chứ. Tôi cũng chẳng giỏi giang hơn gì."

"Có chứ, cô chỉ đính hôn thôi. Chưa kết hôn"

Cô nhăn mặt, xiên nĩa vào miếng bánh khác. "Tôi sẽ kể cho anh một bí mật nho nhỏ. Lý do duy nhất tôi chưa lấy Doug là bởi anh ta đã rất tử tế mà đá tôi trước khi bọn tôi đứng ở thánh đường."

"Anh ta ra sao?"

"Là luật sư, cộng sự ở một hãng luật rất uy tín tại Portland. Chúng tôi gặp nhau khi tôi tổ chức đám cưới cho em gái anh ta.

Bọn tôi có rất nhiều điểm chung."

"Anh ta thỏa mãn tất cả các tiêu chí cho Đối Tượng cô đã duyệt cho tôi nghe đêm đó trên bãi biển hả?"

Cô nhăn nhó. "Anh nhớ danh sách đó à?"

"Chẳng bao giờ quên. Nó ảnh hưởng sâu sắc đến tôi."

"Vì sao?"

Anh nhấc cốc cà phê lên, nhấp một ngụm đầy vẻ trầm tư. "Hẳn là bởi tôi biết mình sẽ chẳng đời nào tiệm cận tới một nửa các yêu cầu và đặc tính ấy."

Lời anh nói khiến cô choáng váng. "Anh cảm thấy phiền muộn khi không thể đáp ứng yêu cầu trên danh sách đối tượng của tôi ư?"

"Ừ hứ."

"Trời đất, thế thì điên quá. Anh có bao giờ thích tôi đâu. Đối với anh tôi chỉ là con bé đam mê thành công thái quá, khó tính và ngây thơ. Quý cô Đức Hạnh, nhớ chứ?"

"Điều làm tôi khó chịu không phải là việc tôi không đáp ứng yêu cầu trên danh sách đối tượng của cô, mà là việc hóa ra có một thứ như cái danh sách ấy, mà cô thì biết tường tận về nó."

"Cái gì cơ?"

“Là thế này, tôi còn chả biết trên đời có cái danh sách chết tiệt như thế”, Rafe kiên nhẫn giải thích. “Điều đó đặt tôi vào vị trí thực sự bất lợi. Khi tôi biết rằng phụ nữ như cô có thứ như cái danh sách với bao nhiêu yêu cầu đó, tôi biết mình gặp rắc rối lớn rồi.”

Cô lắc đầu một cái, choáng váng. “Tôi không hiểu. Ý anh là sao?”

Anh thở ra chầm chậm. “Để tôi cho cô hay, quý cô Đức Hạnh. Cái đêm trên bãi biển cô đúng như cô nói đấy - ngây thơ và khó tính. Nhưng tôi hiểu rằng cô cũng là người đáng tin, xét đối với một vấn đề quan trọng. Cô biết điều gì làm nên một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

“Tôi á? Nhưng tôi đã bao giờ kết hôn đâu.”

“Đúng vậy, nhưng cô trưởng thành trong một gia đình đối với tôi mà nói quá ư hoàn hảo. Ông bà và bố mẹ cô đều hạnh phúc trong hôn nhân. Không ly dị. Không tai tiếng. Lúc ấy tôi cho rằng cô biết điều gì giúp tạo nên việc đó.”

Giờ thì cô đã hiểu. Không giống cô, Rafe không hiểu thế nào là hôn nhân hạnh phúc bởi anh chưa từng trải nghiệm nó trong gia đình. Trong gia tộc Madison, ly dị cũng di truyền như cặp mắt xanh lục kia.

“Tôi hiểu rồi. Ừm, nếu điều này có thể giúp anh thấy khá hơn thì tôi đã đi đến kết luận là cái danh sách Đối Tượng hồi ấy không hoàn thiện đâu.”

“Ồ? Sao thế?”

Cô chống khuỷu tay lên bàn, hạ cằm xuống mu bàn tay. “Tôi chưa bao giờ kể cho ai khác đâu, nhưng tôi sẽ kể cho anh. Tôi thề là nếu có người khác biết thì tôi sẽ bóp cổ anh đấy, Rafe Madison.”

“Nghe hay đây.”

“Sự thật là Doug cũng có một danh sách, và tôi không đáp ứng được mọi tiêu chuẩn và yêu cầu của anh ta.”

Rafe chớp mắt. Đoạn anh chậm rãi cười toe. “Anh chàng có danh sách Đối Tượng hả?”

“Ờ. Anh ta cũng đủ tử tế mà chỉ ra những phần tôi còn thiếu sót. Anh ta đưa ra các gợi ý giúp tôi cải thiện. Vậy là tôi bị giám sát.”

Nụ cười nhăn nhở của Rafe biến thành tiếng cười lục khục, sau đó nổ bùng thành tràng cười ngặt nghẽo.

Cô quan sát anh, tự hỏi liệu anh có ngã khỏi ghế không. Winston vểnh tai lên, dường như tò mò. Tiếng cười rũ rượi của Rafe tràn ngập căn bếp.

Mất một lúc anh mới hồi lại được. Hannah giết thời gian bằng việc rót cho mình một cốc cà phê nữa và cho Winston ăn một mẩu bánh mì nướng kiểu Pháp trên đĩa của cô.

Vai Rafe dần dần hết rung. Anh nằm ườn ra ghế, một tay đặt trên phần bụng phẳng lỳ, và chầm chậm lắng lại trong nụ cười nhăn nhở.

“Xin lỗi.” Anh không có vẻ hối lỗi chút nào.

“Tôi mừng vì anh thấy chuyện thú vị.”

“Tôi phải biết điều này mới được”, anh nói. “Cô không đạt yêu cầu ở đâu?”

“Sao tôi nên cho anh biết?”

“Vì tôi vừa mới nấu bữa sáng cho cô.”

“Ừm.” Anh ta nói cũng có lý. “Anh phải hiểu là tôi đáp ứng hầu hết các tiêu chí. Gia đình thành đạt. Bằng cấp đầy đủ. Chủ động và quyết tâm, được chứng minh qua việc lập công ty riêng của tôi. Quan hệ xã hội tốt. Tôi có nhiều mối quan tâm chung với Doug.”

“Nhưng?”

Cô nhăn mặt. “Nhưng hóa ra Doug có kế hoạch dài hạn để tham gia vũ đài chính trị. Anh ấy là người tử tế. Tôi nghĩ anh ấy thật sự có thể đóng góp cho xã hội. Nhưng anh ấy cần một người vợ có thể lo được mấy yêu cầu giao thiệp xã hội và bộ mặt cá nhân cần cho công việc đó.”

“Vì vậy anh ta có danh sách tiêu chuẩn.”

“Ừ. Tôi càng nhận ra anh ấy nghiêm túc về sự nghiệp chính trị bao nhiêu, thì cả hai đứa tôi càng đi tới kết luận là tôi không thể hoàn thành vai trò vợ nhà chính khách.”

Rafe với tay lấy bình cà phê. “Chào mừng đến với câu lạc bộ dành riêng cho những người không đáp ứng danh sách Đối Tượng.”

“Tuyệt, cảm ơn. Có huân chương không?”

“Không. Nào, kể xem, cô đã làm gì với danh sách của mình?”

Cô do dự. “Tôi đã sửa đổi nó.”

Anh liếc cô với biểu cảm lạ lùng. “Nghĩa là cô có một danh sách mới à?”

“Đúng. Nhưng giờ nó ngắn hơn nhiều.”

“Hừm. Giờ nó sao?”

“Thực tình tôi không nghĩ –” Cô ngưng bặt khi nghe tiếng xe trên đường dẫn vào nhà.

Winston tới cửa trong nháy mắt. Nó sủa một tiếng cảnh báo như bình thường. Cảnh báo nhưng không có vẻ báo động.

Tiếng động cơ ầm ì đã phá hỏng không khí thân mật mong manh trong căn bếp. Rafe quay đầu kiểm tra lối vào nhà. Hannah nhìn theo ánh mắt anh. Sương mù đã tan đủ cho cô thấy chiếc xe đang tiến về phía ngôi nhà. Một chiếc Volvo màu lục.

“Cô biết họ không?” Rafe hỏi.

"Tôi không nhận ra chiếc xe."

"Muốn tôi trốn trong phòng để đồ không?"

"Đừng vớ vẩn." Cô đẩy ghế lui lại và đứng lên. "Tôi chắc đây chỉ là bạn của bố mẹ tôi, họ biết tôi đang ở thị trấn nên ghé qua chào hỏi."

Anh nhìn cô. "Dù có là ai thì đến giờ họ cũng đã thấy xe tôi rồi. Hẳn đã nhận ra."

"Việc anh uống cà phê cùng tôi chẳng can hệ gì đến ai hết."

"Đâu phải mỗi cà phê", Rafe nói khi cô băng qua anh để sang phòng khách. "Nhưng ai tranh cãi làm gì?"

Hannah không cần phải phản ứng vì cô đã đi được nửa đường tới cửa trước. Cô vỗ về Winston, trông nó như một vũ công ba lê, đang giữ thăng bằng và nhón chân sẵn sàng.

“Không sao, anh bạn. Tao không nghĩ trộm lại đi xe Volvo đến đâu.”

Cô mở cửa. Một người đàn ông ưa nhìn, ăn mặc đỏm dáng bước ra từ chiếc xe. Anh ta mặc áo phông polo màu xanh biển, quần dài màu xám cùng giày da. Chiếc logo tên thương hiệu đính nơi góc trái áo. Chiếc quần may đo và đôi giày da có mấy núm tua nhỏ. Cô khá chắc rằng anh ta làm tóc trong một thẩm mỹ viện tọa lạc đâu đó bên ngoài Vịnh Nhật Thực.

Khi vị khách trông thấy cô đang chờ nơi ngưỡng cửa, anh ta tặng cô nụ cười chói lọi sáng rỡ trong màn sương sớm như đèn hiệu hải đăng.

“Trông như Perry đã bắt đầu tẩy trắng răng rồi”, cô rì rầm với Winston.

Winston rên gừ gừ, đoạn lóc cóc chạy theo cô ra hiên.

“Hannah.” Perry Decatur chầm chậm tiến về phía mấy bậc cấp. “Nghe nói em đang ở thị trấn. Gặp em tuyệt quá. Trông em trên cả tuyệt vời.”

Đên phút cuối cô nhận ra ý định của anh ta và chuẩn bị tinh thần. Anh ta ôm chầm lấy cô kiểu ôm thích hợp cho đôi tình nhân đã phải xa nhau nhiều năm do chiến tranh và số phận bất hạnh. Hannah cảm thấy nghẹt thở khi vòng tay anh ta ôm chặt lấy cô.

Tiếng gầm gừ vẳng qua hiên. Trong một khoảnh khắc điên rồ, Hannah không chắc âm thanh ấy đến từ Winston hay Rafe.

“Con chó dễ thương đấy.”

Perry buông Hannah ra, cúi xuống khẽ thụi vào cái đầu to, thông minh của Winston mà không thông qua thủ tục văn minh là cho phép Winston ngửi tay trước.

Cặp mày màu bạc của Winston dựng đứng lên trong phẫn nộ, nhưng nó biết cách cư xử để không gây ra cảnh tượng khó coi. Tuy nhiên, nó kín đáo để lộ răng nanh. Cũng có thể xem như tai nạn, Hannah nghĩ.

Perry nhanh chóng đứng thẳng dậy. “Chó quý anh lắm.”

“Không đùa chứ.” Hannah nhìn Winston. “Cảm ơn Winston. Tao lo việc này được. Mày có thể quay vào nhà ăn nốt bữa sáng.”

Trừng mắt nhìn Perry lần cuối, Winston hiên ngang trở vào nhà.

“Trông nó đẹp đấy”, Perry nói đầy vẻ tán đồng. “Em có cho nó trình diễn không?”

“Trình diễn cái gì?”

“Ý anh nó là chó cảnh đúng không?”

Cô chầm chầm nhìn anh ta. “Đặt Winston vào một cái vòng rồi bắt nó làm trò mạo hiểm cho một đám khán giả xem á? Tôi không bao giờ mơ đến một việc như thế. Thế là làm nhục nó.”

Perry nặn ra tiếng cười miễn cưỡng. “Anh hiểu. Này, thời gian

qua em thế nào, Hannah?”

“Ổn.”

“Tuyệt. Thật là tuyệt.” Anh ta trỏ cằm về phía xe Rafe. “Anh thấy em có khách.”

“Chúng tôi đang dùng cà phê.”

“Cà phê nghe hay quá.”

Cô lờ đi ngụ ý rõ mồn một kia. “Tôi hơi bận, Perry.”

Nụ cười sáng rỡ của anh ta héo đi một chút. “Hannah, anh thật sự cần nói chuyện với em.”

“Chiều nay gọi cho tôi.”

“Chuyện này không chờ được.” Perry dừng một nhịp rồi hạ giọng. “Việc quan trọng. Không chỉ đối với anh mà còn với nhiều người ở Vịnh Nhật Thực.”

Cô lưỡng lự. “Chuyện gì?”

“Chuyện phức tạp, nói ngoài này không tiện.”

Anh ta bước qua cô với vẻ ngạo mạn mau lẹ khiến cô muốn ngáng chân anh ta. Cô chống lại cám dỗ ấy. Nếu Winston có thể hành xử biết điều và nén lòng khi đối mặt với sự khiêu khích cực

kỳ thì cô không thể kém hơn nó được.

Hannah tư lự quay trở vào nhà, đóng cửa lại. Perry đã đứng trong bếp, giới thiệu bản thân với Rafe.

“Tôi không nghĩ chúng ta từng gặp mặt.” Anh ta giơ tay ra. “Tôi là Perry Decatur. Tôi công tác tại trung tâm nghiên cứu. Xin lỗi vì làm gián đoạn bữa sáng. Hannah với tôi là chỗ bạn cũ.”

“Rafe Madison.” Rafe vẫn ôm cốc cà phê, tảng lờ bàn tay Perry đang chìa ra. “Tôi biết cả về tình bạn cũ của anh với Hannah. Tám năm trước tôi là người đi cùng cô ấy về nhà trong cái đêm cô ấy quyết định kết thúc sớm cuộc hẹn với anh. Nhưng tôi chắc anh đã nghe hết về chuyện đó rồi.”

Perry chớp mắt vài cái, hạ tay xuống. Nếu có thấy lúng túng, anh ta cũng không tỏ lộ gì. “Tình cờ thật đấy, sau bao lâu như vậy ba chúng ta lại cùng ở đây uống cà phê với nhau.”

“Ờ, đời cũng hài hước nhỉ?” Ánh mắt Rafe sáng lên sắc lẻm. “Anh làm gì ở trung tâm nghiên cứu?”

“Phó giám đốc phụ trách Tài chính và Quản trị.”

Perry lấy một chiếc hộp nhỏ bằng vàng khỏi túi, đưa ra một tấm cạc. Khi không thấy Rafe giơ tay cầm, anh ta đặt nó xuống bàn cạnh hũ mật rỗng không. Anh ta kéo ghế ra, xoay lại, đoạn ngồi xuống đung đưa ghế tới lui. Rất tự tin. Rất ra vẻ tự nhiên như ở nhà. Hannah nghiến răng.

“Tôi là người làm việc với bên hiến tặng và những nhà đóng góp kinh phí cho các dự án nghiên cứu.” Perry nói.

“Nói cách khác, anh gạ gẫm tiền cho trung tâm”, Rafe nói.

Hannah đảo mắt lên trời nhưng không nhận được sự giúp đỡ nào từ đấng tối cao.

Nếu Perry cảm thấy bị sỉ nhục vì cách Rafe mô tả công việc của mình, anh ta cũng ráng giấu nó sau tiếng cười nho nhỏ, “Phức tạp hơn thế một chút, nhưng lúc này thực sự tôi không có thời gian nói kỹ hơn.”

Hannah ngồi xuống ghế. “Sao anh không cho tôi biết chính xác lý do anh ở đây Perry?”

“À, anh muốn mời em tới dự tiệc chiêu đãi ngài Trevor Thornley tại trung tâm tối mai”, Perry nói.

“Cảm ơn”, Hannah đáp, “nhưng tôi không có nhiều hứng thú với tiệc chiêu đãi cho mục đích chính trị.”

“Đây là sự kiện quan trọng”, Perry nói nghiêm túc. “Thornley sẽ chính thức tuyên bố chạy đua cho ghế thượng nghị sĩ.”

“Thì sao?”

Perry mím môi. “Ừm, vấn đề là lúc anh nghe nói em đang ở đây, anh đã cam đoan với giám đốc trung tâm, đại khái là anh có thể thuyết phục em tới dự tiệc. Có người nhà Harte ở đấy sẽ rất tốt, chắc em hiểu ý anh. Gia đình em luôn được tôn trọng ở Vịnh Nhật Thực.”

Rafe thốt ra một tiếng làu bàu thô lỗ và đưa tay lấy bình cà phê.

Hannah nhìn Perry với sự thận trọng mới được phục hồi. “Anh đã hứa với ông chủ là tối mai sẽ trưng tôi ra, đúng không? Và nếu tôi không xuất hiện anh sẽ bị phiền phức.”

Perry thở dài. “Anh sẽ coi việc này là một ân huệ lớn, Hannah. Tối mai cực kỳ quan trọng đối với sự nghiệp của anh.”

“Còn ai trong danh sách khách mời nữa?”

Perry thoáng ngạc nhiên bởi câu hỏi. Nhưng anh ta bắt nhịp nhanh chóng. “Dĩ nhiên là ban bệ trong vùng như mọi khi rồi. Thêm đám người hỗ trợ cho chiến dịch tranh cử trước đây của Thornley. Cũng có một số người có thế lực đến từ Portland. Nhân vật quan trọng nhất là Tom Lydd.”

“Tom Lydd thuộc công ty phần mềm Lydd-Zone à?” Hannah hỏi.

“Chính hắn.” Perry ráng tỏ ra khiêm tốn nhưng thất bại. “Anh đã tiếp cận anh ta hàng tháng nay rồi, cố gắng để anh ta bảo trợ một quỹ nghiên cứu ở trung tâm. Anh không ngại cho em biết rằng việc anh ta đồng ý dự buổi tối mai là tín hiệu cực kỳ tốt. Nếu mọi thứ thuận lợi thì đến cuối tuần này anh sẽ có chữ ký của anh ta trên hợp đồng bảo trợ.”

“Tôi có thể hình dung đó là thành tựu hoành tráng của anh”, Hannah nói lịch sự.

“Không thỏa thuận nào lớn hơn thỏa thuận với Tom Lydd.” Ánh mắt Perry sáng lên đầy háo hức. “Anh nghĩ có thể tự tin mà nói

rằng nếu anh kiếm được sự bảo trợ của ông ấy thì vị trí của anh ở trung tâm sẽ được đảm bảo vững chắc. Anh sẽ là người thay thế chức vụ giám đốc khi Manchester về hưu vào năm tới.”

“Cha cha”, Hannah nói. Cô không để ý tới Rafe, anh đang quan sát cô với biểu cảm bối rối.

Perry cười thành tiếng. “Anh nghĩ chúng ta có thể đồng ý rằng ‘cha cha’ là một từ chính xác. Anh có kế hoạch dành cho trung tâm. Kế hoạch lớn. Khi lên nắm quyền anh sẽ biến nó thành một trong những trung tâm nghiên cứu chính sách xã hội có ảnh hưởng nhất nước. Bọn anh sẽ có khả năng xây dựng hoặc làm tiêu tan sự nghiệp của các chính khách. Những ai có ý định bước lên vũ đài chính trị trong vùng Tây Bắc này sẽ phải tới gặp bọn anh xin lời khuyên.”

“Được rồi”, Hannah nói. “Tôi sẽ đến.”

Perry vỗ vỗ tay cô với cùng vẻ tán đồng trịnh thượng như khi anh ta vỗ đầu Winston. Và Hannah có cùng phản ứng như Winston ban nãy. Tất cả những gì cô có thể làm là không nhe răng ra.

Từ ánh mắt nhấp nháy của Rafe, cô đoán rằng anh đã trông thấy biểu cảm của cô. Tuy nhiên Perry không có vẻ hiểu được. Mục đích đã đạt được, anh ta dợm đứng dậy.

“Tối mai anh sẽ rất bận”, anh ta nói trên đường ra cửa. “Anh không qua đón em được. Gặp em ở trung tâm luôn nhỉ? Xem nào, tám giờ nhé? Mặc lịch sự nhưng đừng đóng bộ quá. Anh chắc em biết kiểu rồi.”

“Phải, Perry.” Cô theo anh ta ra ngoài hiên.

Perry dừng lại trên bậc thang áp chót, liếc qua vai cô, rõ ràng muốn đảm bảo rằng không bị Rafe nghe thấy. Đoạn anh ta hạ giọng xuống tông thì thầm.

“Có chuyện gì giữa em và Madison vậy?”

“Đến giờ chắc anh phải nghe nói đến việc bà Isabel để lại nhà cho hai chúng tôi. Rafe và tôi đang bàn luận về Mộng Tưởng.”

Perry nhíu mày vẻ quan tâm. “Ai trong thị trấn cũng đã nghe về bản di chúc. Đến cuối đời hẳn bà Isabel đã bị lẩm cẩm do lão suy. Sao em không để luật sư giúp cho?”

“Rafe không muốn dính đến luật sư.”

“Thế hả?” Perry trầm tư liếc xéo về phía cửa. “Chắc hắn nghĩ là tự hắn có thể thỏa thuận có lợi hơn. May cho em anh là người qua đây sáng nay. Người khác mà nhìn cảnh ấm cúng trong bếp ban nãy thì đã nghĩ này nghĩ nọ rồi.”

“Nghĩ gì?”

“Em biết anh đang nói gì mà. Em cùng Madison đang ăn sáng với nhau. Trời đất, còn chưa đến chín giờ. Trông như hai người đã qua đêm với nhau. Nếu người ta bàn tán về chuyện đó –”

Cô khoanh tay, dựa một bên vai vào cột trụ và nhìn anh ta. “Anh sẽ gieo rắc tin đồn là tôi có quan hệ với Rafe Madison hả?”

“Tất nhiên là không rồi. Trời đất, chắc chắn anh là người duy nhất trong thị trấn không tin rằng em để hắn quyến rũ trên bãi biển

vào cái đêm Kaitlin Sadler chết.”

“Tôi cảm kích lòng tin của anh về phẩm giá của tôi. Nhưng điều gì khiến anh chắc rằng đêm hôm đó tôi không để Rafe quyến rũ?”

Perry cười khúc khích đầy khoan dung. “Như anh nhớ thì hồi đó em hơi ngây thơ, nếu không muốn nói là quá đỗi rụt rè với tình dục.”

“Nói cách khác, bởi đêm hôm ấy tôi không muốn cùng anh trên ghế sau nên không thể nào sau đó tôi lại bày trò vui vẻ với Rafe Madison? Logic của anh là thế?”

Perry ném cho cô cái nhìn hiểu biết. “Như đã nói, anh hiểu được không có gì giữa hai người, nhưng lời khuyên là Vịnh Nhật Thực này nhỏ lắm. Tốt hơn hết em nên cẩn thận tránh để bị nhìn thấy trong tương lai. Người khác có thể hiểu nhầm.”

“Cảm ơn vì lời khuyên, Perry.”

“Một điều nữa em nên biết.” Anh ta liếc về cửa phía sau cô lần nữa, đoạn ngả tới, hạ giọng hơn. “Nguồn thu nhập của Rafe Madison là một dấu hỏi lớn.”

“Chính xác anh đang ngụ ý gì, Perry?”

“Anh không phải là người đưa ra cáo buộc, nhưng người ta nói rằng có thể hắn dính dáng tới mấy hoạt động đầu tư không sạch sẽ lắm, chắc em hiểu ý anh.”

“Ý anh là có thể anh ấy thuộc dạng đầu trộm đuôi cướp?”

Perry mím môi. “Anh chỉ nói rằng có thể hắn đã dần trượt vào con đường tội lỗi. Ai mà biết hắn đã làm gì suốt tám năm qua?”

“Sao anh không hỏi anh ấy?”

“Không phải việc của anh.” Perry vội bước xuống bậc cuối. “Anh phải đi đây. Nhiều việc phải làm trước tối mai. Gặp em tại bữa tiệc.”

“Đừng lo”, cô nói nhẹ nhàng. “Không đời nào tôi để lỡ đâu.”

Cô đứng tựa vào cột cho tới khi chiếc xe Volvo biến mất cuối đường dẫn vào nhà. Cuối cùng khi quay lại, cô thấy Rafe và Winston đang chăm chú nhìn cô qua cánh cửa lưới.

“Anh sẽ vui lòng mà biết rằng Perry không một mảy may tin là có chuyện gì xảy ra ở đây đêm qua”, cô nói.

“Mừng đến điên”, Rafe nói. “Người khác không được cao thượng như Decatur chắc đã nghĩ này nghĩ nọ.”

“Ừ.”

“Hắn vẫn là tên khốn”, Rafe nói.

“Ừ.”

Ánh mắt anh hấp háy với vẻ suy đoán. “Cô có nghiêm túc về

việc tham gia bữa tiệc chính trị đó không?"

"Rất nghiêm túc. May làm sao tôi đã gói ghém chiếc váy đen cùng giày cao gót trong hành lý. Tôi chỉ cần thêm một thứ nữa thôi."

"Thế à?" Rafe nhìn cô. "Gì vậy?"

"Người đi cùng."

"Tôi có ấn tượng Decatur nghĩ anh ta sẽ là người đi cặp với cô tối mai."

"Anh ta còn chả buồn qua đón tôi. Không tính."

"Nghĩ đến ai chưa?"

Cô tặng cho anh nụ cười rạng rỡ nhất. "Tôi hiểu là anh nợ tôi."

Chương 9

"Nguyên nhân mối thâm thù là gì?" Octavia hỏi sau một lúc.

Ông Mitchell đang ngắt những bông héo trên khóm hồng, dừng

lại. “Một người đàn bà. Còn gì khác được?”

Octavia khoanh tay quanh mép hàng rào, tựa cằm lên tay. Cô quan sát ông ngắt một bông hoa héo. “Tên bà ấy là gì?”

“Claudia Banner.”

“Bà ấy đẹp lắm phải không?”

Ông Mitchell định mở miệng nói có, nhưng rồi ngập ngừng, nghĩ lại ấn tượng đầu tiên của mình về Claudia những ngày xưa. “Cô ta quyến rũ”, cuối cùng ông nói. “Tôi không thể rời mắt khỏi cô ta. Nhưng thực sự tôi chưa từng nghĩ về chuyện cô ta đẹp. Chỉ biết rằng tôi thèm muốn cô ta đến nỗi chẳng màng thứ gì khác. Không may là cộng sự của tôi, Sullivan, cũng muốn cô ta. Trong một giai đoạn.”

“Trong một giai đoạn nghĩa là sao?”

Ông Mitchell khẽ khịt mũi. “Sullivan Harte lúc nào cũng logic và tỉnh trí, không để bản thân bị kéo theo hám dục lâu quá. Hắn phát hiện dự định của Claudia trước tôi từ hồi nào. Tôi không tin hắn. Bọn tôi cãi nhau. Hết chuyện.”

“Chuyện ra sao?”

Ông Mitchell thảy bông hoa héo vào bao. “Sullivan và tôi thành lập công ty Harte-Madison sau khi rời quân ngũ. Hồi đó chúng tôi có nhiều dự định to lớn lắm. Kế hoạch đơn giản. Mua lại vài bãi đậu giá rẻ nằm trong khu vực thương mại ở Portland và Seattle, sau đó giữ đấy chờ thời cơ.”

“Chờ thời cơ gì?”

“Dĩ nhiên là thời bùng nổ rồi. Bọn tôi biết sớm muộn gì các đô thị vùng Tây Bắc cũng sẽ trở nên quan trọng. Buôn bán với khu vực vành đai Thái Bình Dương phát triển, giá bất động sản sẽ cao vọt lên. Bọn tôi nghĩ rằng khi thời cơ chín muồi sẽ bán các bãi đỗ xe cho những bên có nhu cầu và kiếm bộn tiền. Trong khi chờ đợi, bọn tôi sẽ có nguồn thu từ mấy bất động sản cần rất ít tiền chăm nom, nằm ngay giữa trung tâm các đô thị.”

“Bà Claudia Banner dính vào như thế nào?”

“Mọi thứ bắt đầu diễn ra nhanh hơn bọn tôi dự tính. Bọn tôi thuê Claudia giúp đàm phán thương vụ đầu tiên. Cô ta có kinh nghiệm về chuyện đó. Sullivan và tôi là mấy tay non.”

“Bà ấy kiếm được hợp đồng cho các ông chứ?”

“Có.” Ông Mitchell chuyển sang khóm hồng bên cạnh. “Đấy là vụ cực hời. Sullivan và tôi bỗng dưng bơi trong đống tiền. Giàu hơn bao giờ hết. Không thể chờ đến khi bán được bãi đỗ tiếp theo. Claudia tìm được người mua ngay. Thêm nhiều tiền rơi từ trên trời xuống. Không chệch đi đâu được.”

“Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Ở thương vụ thứ ba, một bãi đậu xe lớn trong khu thương mại Seattle, Claudia chỉ ra rằng công ty Harte-Madison có thể đưa ra thỏa thuận sao cho bọn tôi được chia một phần lợi nhuận trong tương lai, khi tòa nhà văn phòng được lên kế hoạch xây dựng ở đó.”

"Ố ồ."

"Ừ", ông Mitchell thả bông hoa héo vào bao. "Ố ồ đúng là hai từ phản ánh sự việc. Sullivan và tôi mờ mắt vì đồng tiền. Bọn tôi tin Claudia. Cô ta dắt mũi hai đứa tôi và rồi biến mất cùng với lợi nhuận của cả ba thương vụ. Công ty Harte-Madison mắc kẹt với một đống nợ gia hạn, đột nhiên hãng mất vị trí trên thương trường."

"Rồi ông và ông Sullivan bất đồng muốn phát điên."

Ông Mitchell nhìn cô qua hàng rào, hơi nheo mắt dưới ánh mặt trời yếu ớt. "Tôi đã chắc mẩm hắn dụ dỗ Claudia làm như vậy còn hắn cho rằng tôi hợp tác cùng cô ta. Một ngày Sullivan và tôi dồn nhau vào chân tường bên ngoài siêu thị Fulton, và phần còn lại của câu chuyện, như người ta nói, chỉ còn là lịch sử."

"Vậy là ông yêu bà ấy lắm?"

Ông nhún vai. "Cô ta là đam mê của tôi. Lẽ tự nhiên tôi để mình bị cô ta lừa. Để đàn bà lừa là việc đàn ông nhà Madison luôn làm."

"Bà ấy vẫn là đam mê của ông à?"

Ông Mitchell kiểm tra bông hồng héo mới giật khỏi cây. "Tôi sẽ cho cô hay một bí mật nho nhỏ. Khi cô thấy mình đang tiến gần tới tuổi chín mươi, cô sẽ bắt đầu nhìn mọi thứ dưới quan điểm khác đi một chút. Nếu giờ Claudia Banner xuất hiện trong đời tôi, tôi sẽ đòi tiền lại."

"Chỉ thế thôi sao?"

"Ừ." Ông cười mỉm với bông hồng. "Thế thôi. Giờ đây tôi có những đam mê khác. Đây là điều tôi đã học được sau bao năm qua. Nếu cho phép bản thân một cơ hội thì ngay cả một người nhà Madison cũng có thể biết nghĩ một chút, dù là có dính dáng tới đam mê của hắn."

Octavia yên lặng một lúc, quan sát ông làm việc. Sau cùng cô thay đổi tư thế. "Ông biết không, nếu để nguyên hoa hồng héo trên cây thì ông sẽ có quả hồng đấy. Chúng là thuốc bổ dưỡng."

"Tôi không chịu được trà quả hồng", ông đáp, ngắt một bông hoa héo khác và nhét vào bao. "Khi nào cần thuốc bổ, tôi đã có chai uýt-ky mười năm tuổi của mình."

Chương 10

Tám giờ ba mươi phút tối hôm sau, Rafe đứng cùng Jed Steadman bên rìa đám đông, quan sát Hannah khiêu vũ với Perry Decatur. Anh hài lòng khi thấy Decatur không có vẻ thích thú cho lắm.

Cảnh tượng ở đây thật thú vị. Rafe khá là thương cảm cho Thornley cùng bầu đoàn của ông ta. Bữa tiệc bề ngoài dành để tôn vinh nhà chính khách, nhưng phần lớn quan khách quá mải mê liếc Hannah và Rafe một cách kín đáo, họ không mấy quan tâm đến Thornley. Lý do là bởi hầu hết những người dự tiệc là dân trong vùng, bao gồm cả thị trưởng cùng phu nhân, các thành viên của hội đồng thị trấn, và các chủ doanh nghiệp đóng tại Vịnh Nhật Thực.

Rafe nhận ra nhiều gương mặt. Anh biết đại đa số những người này đã sống trong vùng khá lâu, đủ để biết mối thâm thù nổi tiếng giữa hai nhà Harte-Madison, và gần như tất cả họ đều đã sống tại Vịnh tám năm trước, khi Hannah làm chứng cho anh vào cái đêm Kaitlin Sadler chết. Thêm vào đó, không nghi ngờ việc toàn thị trấn đều biết bản di chúc của bà Isabel Harte.

Khi Rafe và Hannah cùng nhau bước vào bữa tiệc lúc tám giờ hơn, họ đã khiến một cơ số người phải xoay đầu lại và há hốc miệng. Tiếng rì rầm lan tỏa trong đám đông. Một số lượng đáng ngạc nhiên khách dự tiệc đã tìm cớ tiến lại chào họ và nói chuyện.

Dứt khoát không phải là đêm ấn tượng của Thornley, Rafe nghĩ. Làm sao người của ông ta biết được rằng việc tuyên bố tranh cử ghế thượng nghị sĩ của ngài chính khách sẽ phải xếp sau diễn tiến mới nhất về mối thù truyền kiếp Harte-Madison chứ?

Jed nhóp nhép nhai một chiếc bánh quy giòn trát đầy pho mát kem cùng cá hồi hun khói. "Có thể Thornley sẽ là thượng nghị sĩ tiếp theo của bang Oregon vĩ đại, nhưng tối nay ông ấy khó lòng thu hút được sự chú ý của công chúng."

"Chỉ đối với người trong vùng thôi. Những người ngoài chẳng hiểu vì sao người ta lại nhộn nhạo lên thế."

"Đúng vậy, nhưng đa phần những người ở đây sống tại Vịnh." Jed nhìn Perry và Hannah để đánh giá. "Trông Decatur chẳng có vẻ vui mừng gì hết. Chắc chắn là do không mong chờ cậu đến cùng Hannah."

Rafe nhìn hai người đã dừng nhảy trên sàn khiêu vũ. "Tôi không có hứng thú với cảm xúc của Decatur."

“Từ những gì tôi nghe được thì tối nay anh ta cũng kiếm được nhiều đấy. Người ta nói rằng anh ta đang cố gắng giành lấy vị trí lãnh đạo trung tâm vào năm tới.”

“Không phải vấn đề của tôi.” Rafe nhấc chiếc que loại nhỏ xiên qua một quả ô liu, mẩu pho mát và nấm lên. Anh để vào miệng rồi dùng răng lấy phần thức ăn.

Jed bắn cho anh cái nhìn hiếu kỳ. “Mà này, chuyện giữa cậu và Hannah là sao đấy?”

“Bọn tôi đang thương lượng.”

Trông Jed thích thú. “Ờ, tôi có nghe. Chiếc Porsche của cậu đỗ trước nhà Harte đêm hôm kia. Người ta nói hai người đang thương lượng trên giường.”

Rafe quay sang nhìn anh ta đầy chủ ý. Anh không nói gì.

Jed nhăn nhó, xòe một tay, giơ lên. “Xin lỗi. Không đừng được. Tôi là nhà báo mà, nhớ chứ?”

“Ờ”, Rafe nói, “tôi nhớ.”

“Tôi hiểu rồi. Không hỏi thêm câu nào nữa về quan hệ giữa cậu và Hannah Harte. Nhưng với tư cách một người bạn lâu năm, tôi phải nói rằng cậu nên hy vọng gia đình cô ấy không nghe thấy chuyện đang đồn thổi trong thị trấn.”

“Tôi không lo về gia đình Harte. Đây là chuyện giữa Hannah và tôi.”

“Chắc rồi. Cậu nói gì cũng được.” Jed với tay lấy một chiếc bánh ăn kèm đồ uống nữa và đổi chủ đề. “Tối nay có mấy tay giàu đấy. Vừa thấy Tom Lydd cùng cô vợ mới cưới. Tôi biết ban lãnh đạo trung tâm đang hy vọng Lydd sẽ bảo trợ cho quỹ nghiên cứu mới.”

Rafe theo ánh mắt Jed thì thấy một người đàn ông có gương mặt trẻ con, đeo chiếc kính công nghệ cao đang đứng góc kia phòng. Tom Lydd chưa đến ba mươi, nhưng cậu ta đã đáng giá hàng triệu đô. “Cực thông minh. Đưa công ty lên sàn đúng thời điểm. Công ty phần mềm bảo mật của cậu ta là một trong những công ty tốt nhất thị trường. Không ngạc nhiên nếu có người muốn mua đứt nó đến nơi rồi.”

Jed liếc anh. “Cậu theo dõi mấy thông tin kinh tế kiểu này à?”

Rafe nhún vai. “Sở thích thôi.”

Jed gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời. Anh ta quay lại quan sát đám đông. “Số người tham dự hôm nay không tồi đối với trung tâm đâu. Một chính khách đang nổi, vài tay giàu có và một số người có thế lực chính trị. Phải thừa nhận tổ chức này đã tiến dài kể từ khi thành lập.”

Rafe liếc người đàn ông cao ráo, ăn ảnh đang chuyện trò với Tom Lydd. “Cũng như Trevor Thornley.”

“Cậu nói đúng. Ông ấy sẽ làm tốt việc ở Washington. Ông ấy có bản năng lãnh đạo, lại thêm đúng thời điểm.”

“Cậu luôn nói rằng thời điểm là tất cả.”

“Chắc chắn nó cực đúng đối với chính trị. Thornley cũng có kế hoạch dài hạn nữa. Thêm một lợi điểm. Ngoài ra, ông ấy đủ thông minh để hiểu rằng đừng có bỏ rơi nơi đây, quê nhà của ông ấy. Các chính khách không quan tâm tới sự ủng hộ của đất nhà luôn nhanh chóng dính vào rắc rối.”

“Việc ông ta lấy Marilyn Caldwell cũng không hại gì”, Rafe lạnh nhạt nói.

Jed càu nhàu. “Cậu nói phải. Tiền của bố cô ta đến thật đúng lúc. Như tôi đã nói, ông ấy biết lên kế hoạch.”

“Hẳn là ông ta quan tâm đến trung tâm nghiên cứu lắm.”

“Có lý do. Ông ấy là vị chính khách quan trọng đầu tiên của họ, và ông ấy vẫn là người trung thành nhất. Ông ấy càng leo cao, trung tâm càng trở nên uy tín và có thế lực.”

“Và ông ta được càng nhiều.”

“Đời là thế đấy.” Jed xoay ly rượu trong tay. “Tôi nhớ có đưa tin về mấy cuộc họp báo đầu tiên của ông ấy ở đây. Ngay từ hồi đó tôi đã biết rằng ông ấy có những phẩm chất cần để thành công trong chính trường.”

Rafe nghĩ về đêm anh đi cùng Hannah về nhà. Đêm hôm ấy, trung tâm sáng rực ánh đèn. Anh có thể trông thấy từ Đường Cảnh Vịnh. Hannah đã nói rằng cha mẹ cô đang dự tiệc chiêu đãi một vị chính khách tên là Thornley, ông ta vừa mới tuyên bố chạy đua vào cơ quan lập pháp bang.

Lúc ấy anh không để ý lắm. Hồi đó chính trị không hấp dẫn anh là mấy. Dù sao, đêm hôm đó anh đã quá bận lòng với bản danh sách tiêu chí dành cho Đối Tượng của Hannah.

Ký ức khiến anh quay lại tìm người dự tiệc cùng mình. Anh tìm thấy cô đang tiến về phía anh qua đám đông. Hình ảnh của cô khiến lòng anh rộn lên với sự nhận thức mãnh liệt. Trông cô tuyệt quá, anh nghĩ. Chiếc váy đen ôm khít thân mình tôn lên dáng vóc trời phú của cô, bộ ngực đầy gọn, eo nhỏ, hông rộng. Mái tóc sáng mượt uốn lượn mỗi lần cô di chuyển đầu. Cặp chân cực kỳ gợi cảm với tất chân sẫm màu cùng giày cao gót đen.

Cô quả là người phụ nữ hấp dẫn nhất trong căn phòng. Chí ít đối với anh.

Anh ngắm cô len lỏi tiến về phía mình. Cô đi cùng Decatur, nhưng trông gã bực tức hơn lúc nào hết, Rafe kết luận như vậy cũng tạm ổn. Bực tức là dấu hiệu tốt. Bực tức có nghĩa Decatur không thích chuyện tối nay Hannah có bạn cùng đi. Tên khốn chắc hẳn đã tính sẽ đưa cô về nhà sau bữa tiệc, có khi đã tính tới chuyện tiến hành tiếp vụ việc dang dở cách đây tám năm trên ghế trước xe.

Còn lâu nhé.

Hannah dừng gấp trước mặt anh. Cô ửng hồng, rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh. Anh khá chắc rằng Decatur không liên quan gì tới vẻ ngoài của cô. Hannah đang dự định làm việc gì đó. Anh đã cảm thấy vậy khi qua đón cô. Tối nay cô sẽ bày ra chuyện gì đây. Anh hài lòng đứng lui và ngắm mọi sự diễn ra.

Cô mỉm cười.

“Bọn tôi quay lại đây”, cô nói.

“Ừ, tôi thấy rồi”, Rafe đáp.

“Xin thứ lỗi”, Perry lẩm bẩm. “Tôi phải đi chào mấy người có chức quyền. Anh sẽ gặp em sau, Hannah.”

“Chắc chắn rồi”, cô nói rất ngọt. “Tôi chờ lắm.”

Perry vội biến vào đám đông.

“Trông anh ta không vui mấy”, Rafe nói. “Cô đã làm gì? Giẫm vào chân anh ta hả?”

“Việc ấy tôi sẽ làm sau.”

Jed có vẻ thích thú. “Nghe hứa hẹn đây. Có việc gì muốn nói với báo chí không?”

“Chưa đâu, Jed.” Hannah mỉm cười. “Nhưng sẵn sàng chờ nhé.”

“Nếu chúng ta có thời gian trước khi chuyện náo động bắt đầu”, Rafe nói, “tôi có thể nhảy bản tiếp theo với cô được không?”

“Được.”

“Hannah!” Giọng đàn ông vang lên lấn át âm thanh nhốn nháo gần đó. “Hannah Harte! Là cô phải không?”

Khoảnh khắc tiếp theo, một số người rẽ ra để Tom Lydd bước tới. Anh đi cùng vợ, một cô gái tóc vàng với vẻ ngoài khỏe khoắn. Cả hai cười với Hannah một cách mừng rỡ chân thành.

“Ngạc nhiên quá sức”, người vợ nói. Cô vòng tay ôm Hannah rồi bước sang một bên để Tom làm điều tương tự.

“Chúng tôi không biết cô ở đây”, Tom vui mừng nói. “Tuyệt quá. Gặp người quen.”

“Tôi mừng vì được gặp hai người”, Hannah nói nhỏ. “Cho phép tôi giới thiệu anh Rafe Madison và Jed Steadman. Rafe, Jed, đây là Tom và Julie Lydd. Cảnh báo này - Jed là biên tập viên tờ Nhật Báo Vịnh Nhật Thực đấy.”

“Không thành vấn đề. Tôi không gây sự với nhà báo. Họ luôn đối xử tốt với hãng Lydd-Zone.” Tom bắt tay cả hai người đàn ông với niềm hăng hái trẻ nít đã thành thương hiệu của mình. “Được gặp hai người thật tuyệt.”

“Mừng vì gặp bạn của Hannah.” Rafe liếc xéo về phía cô. Cô nháy mắt với anh. Một điều đã rõ, anh nghĩ. Nhà Lydd nằm trong kế hoạch của cô, bất kể nó là gì.

“Hannah còn hơn một người bạn”, Julie Lydd giãi bày. “Cô ấy là người tổ chức đám cưới của chúng tôi. Một nhà ảo thuật thực sự. Tom và tôi đã hình dung ra mình muốn gì, nhưng không biết làm sao để thực hiện. Hannah đã biến chúng thành hiện thực.”

“Mọi thứ chính xác như đồng hồ vậy.” Tom rạng ngời nhìn vợ. “Đúng chứ?”

“Tuyệt diệu”, Julie đồng ý. “Chúng tôi muốn mọi thứ trông như thế giới ngoài hành tinh. Giống nơi Tom đã tạo ra trong trò chơi điện tử thành công đầu tiên của anh ấy.”

“Nghĩa là có thác nước, đầm phá, kiến trúc đặc trưng, công trình nghệ thuật”, Tom tiếp lời. “Mọi thứ diễn ra trên hòn đảo chúng tôi sở hữu thuộc vùng Sans Juans. Hannah quá xuất sắc. Anh có thể hình dung việc hậu cần đáng sợ thế nào đấy. Khả năng tổ chức cực kỳ ấn tượng. Trở về sau tuần trăng mật, tôi đã gọi điện và ráng thuê cô ấy. Luôn có chỗ cho khả năng tổ chức tốt như vậy tại hãng Lydd-Zone.”

“Tôi đã bảo anh ấy rằng nếu như công việc tổ chức đám cưới của tôi không xong, tôi sẽ bắt anh ấy giữ lời”, Hannah nói.

“Bất cứ lúc nào”, Tom cam đoan với cô đầy thân ái.

Hannah cười ấm áp. “Tôi yêu thích tổ chức đám cưới cho các cặp đôi được trung tâm của chị tôi mai mối.”

Jed nhướng mày. “Chị cô làm mai mối à?”

Julie Lydd trả lời, “Tom và tôi gặp nhau qua trung tâm Tìm Cho Bạn. Đó là trung tâm của Lillian Harte. Cô ấy dùng một chương trình máy tính rất phức tạp để đưa ra các cặp đôi. Dĩ nhiên không phải ai cũng thích cách làm đó. Nhiều người nghĩ như vậy chẳng còn gì là lãng mạn. Nhưng nó hấp dẫn cả hai chúng tôi.”

Rafe nhìn Tom. “Tôi nghe nói cậu đang định bảo trợ một quỹ nghiên cứu ở trung tâm.”

“Đang xem xét”, Tom đồng ý. “Tôi là người ủng hộ nhiệt thành

cho ý tưởng về trung tâm nghiên cứu." Anh quay sang Hannah. "Cô đến từ vùng này. Cô có ý kiến gì về những người điều hành trung tâm không?"

Nụ cười của Hannah sáng lóa đến chói mắt. "Mừng vì anh đã hỏi, Tom. Tôi có vài ý kiến về tổ chức này. Sao ta không tìm chỗ nào riêng tư để nói chuyện nhỉ?"

"Tuyệt." Tom nắm tay vợ. "Anh để ý có một phòng họp nhỏ ngay phía ngoài sảnh chính. Chắc không ai phiền nếu chúng ta dùng nó đâu."

Jed nhìn ba người biến vào đám đông. Anh ta quay sang Rafe, mắt sáng bừng hứng thú. "Cậu nghĩ tất cả chuyện này là sao?"

Rafe cầm dao lên, xẻo một phần thứ trông rất giống pho mát phết trong chiếc bát rồi trát lên bánh quy. "Làm thế quái nào tôi biết được?"

Nhưng có liên tưởng rất gần, anh nghĩ. Hannah đang tiến hành kế hoạch. Anh không thể đợi xem chuyện gì xảy ra tiếp theo.

"Sao vậy?" Jed hỏi.

Rafe nhăn mặt. "Pho mát nhạt quá. Đáng lẽ nên dùng pho mát mặn và quả hồ đào."

Lúc mười giờ ba mươi phút, Hannah bước ra từ phòng vệ sinh, vừa kịp lúc xem Trevor Thornley lên bục đưa ra tuyên bố quan trọng. Đèn trong phòng tối lại. Trên sân khấu nhà chính khách đứng

giữa điểm cao. Vợ ông, Marilyn đứng lui phía sau một chút, chếch về bên phải, rạng ngời niềm hãnh diện của một người vợ.

Hannah có linh cảm Marilyn đóng góp nhiều trong chiến dịch chạy đua cho ghế Thượng nghị sĩ của chồng. Marilyn lúc nào cũng tham vọng.

Trevor Thornley giơ tay ra hiệu im lặng.

"Tôi muốn cảm ơn những người ở đây hôm nay, bắt đầu với những người làm việc tại trung tâm nghiên cứu xuất sắc này. Công việc tiên phong được thực hiện ở trung tâm trong lĩnh vực chính sách công và chính sách xã hội đã có ảnh hưởng sâu sắc không chỉ về cách các học giả đối thoại vấn đề mà quan trọng hơn, còn tác động đến những gì chính khách và cử tri nghĩ về các thách thức hiện nay đất nước chúng ta đang phải đối mặt."

"Sự vĩ đại của đất nước này nằm ở quần chúng. Tôi đã luôn..."

"Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì hả, Hannah?" Giọng Perry rít lên từ bóng tối phía sau cô. Anh ta nắm lấy cánh tay cô, bóp chặt đến đau đớn. Perry xoay cô lại đối diện anh ta. "Tôi vừa mới nói chuyện với Tom Lydd."

"Đúng là một anh chàng tử tế. Và cực thông minh." Cô mỉm cười với ánh mắt bốc lửa của Perry. "Tôi cũng thích vợ anh ấy nữa, anh thì sao?"

"Lydd vừa bảo tôi rằng cậu ta sẽ không nghĩ đến chuyện bảo trợ quỹ nghiên cứu ở đây trừ khi giáo sư Brad McCallister, thuộc đại học Chamberlain được bổ nhiệm vào ban lãnh đạo."

Hannah mở to mắt. “Vậy thì có vấn đề gì đâu. Tôi nghe nói Brad McCallister đã được hội đồng tuyển chọn đề cử. Anh ấy sẽ là một đóng góp tuyệt vời cho trung tâm.”

Cả khuôn mặt Perry đỏ bừng giận dữ. “Khốn kiếp, cô không có quyền can thiệp vào vấn đề nhân sự của trung tâm.”

“Nhưng tôi có can thiệp đâu.” Hannah mỉm cười. “Tôi chỉ bảo Tom rằng Brad rất tài năng và hội đồng tuyển chọn nên được khen ngợi vì đã chọn anh ấy.”

“Lydd bảo tôi rằng cậu ta muốn McCallister điều hành phân viện do cậu ta bảo trợ.” Perry xì khói. “Toàn bộ cái phân viện chết dẫm đó.”

“Ý hay. Brad là con người hết sức liêm chính. Anh ấy mà điều hành thì Lydd và trung tâm sẽ không phải lo lắng gì về chuyện tiền của Lydd không được dùng đúng mục đích bảo trợ.”

Mặt Perry bùng lên phẫn nộ. “Pamela McCallister là bạn cô phải không? Cô đã biết rằng Brad được cân nhắc bổ nhiệm ở đây.”

“Tôi cũng nghe nói anh đang cố gắng ngăn chặn việc đó vì anh ghen tức với khả năng chuyên môn của Brad. Anh sợ rằng anh ấy sẽ khiến anh bị lu mờ một khi gia nhập trung tâm, phải không?”

“Việc này chẳng liên quan gì đến chuyện đấy.”

“Tốt. Trong trường hợp ấy anh sẽ không thấy có vấn đề gì với lựa chọn của hội đồng tuyển chọn.”

“Cô đã lên kế hoạch vụ này. Cô đồng ý tới đây hôm nay vì biết nhà Lydd sẽ có mặt.”

“Tôi tin rằng chính anh là người đề cập đến việc họ được mời.”

“Chuyện đó không liên quan.” Giọng anh ta vống lên. Anh ta chộp lấy tay kia của cô, mắt hằm hằm thịnh nộ. “Cô nghĩ mình có thể chơi tôi vố này chỉ vì cô là người nhà Harte hả?”

“Perry, đêm nay anh đã muốn lợi dụng cả tôi và cái tên Harte. Tôi đã để anh làm thế. Đổi lại, tôi sử dụng cơ hội tự anh đưa đến cho tôi. Như vậy chúng ta hòa.”

“Đồ chó cái! Cô vẫn còn cú vụ tám năm trước phải không hả?”

Cô phát hiện ra rằng Perry vẫn chưa học được cách kiềm chế sự nóng nảy của mình trong tám năm qua. Nó vẫn dễ bùng lên dữ dội như ngày xưa.

“Buông tôi ra”, cô bình tĩnh nói. “Cảnh này đang nhắc tôi về lần nói chuyện chúng ta có trước đây.”

“Nếu cô đang nói về cái đêm cô làm trò trong xe tôi rồi nhảy ra khi tôi mệt vì mánh khêu gợi của cô –”

Cơn giận của chính cô bùng lên. “Tôi đang nói về cái đêm anh quyết định rằng vì không thể quyến rũ tôi, anh sẽ cố cưỡng ép. Mà anh đã nghĩ cái quái gì thế? Phải chăng anh cho rằng một khi tôi khám phá ra anh là người tình tuyệt vời đến cỡ nào, tôi sẽ đồng ý lấy anh?”

“Khốn kiếp –”

“Hay anh đã tự thuyết phục bản thân rằng nếu tôi quan hệ tình dục với anh, tôi sẽ phải lấy anh vì danh dự của mình?”

Mắt anh ta nheo lại. “Nếu tôi có từng nghĩ cô quan tâm tí khỉ gì về danh với dự, chắc chắn tôi đã biết mình nhầm, khi cô bảo Cảnh sát trưởng Yates và những người khác rằng cô ở cùng Rafe Madison đêm đó trên bãi biển.”

Công tắc máy nén trong đầu Hannah đột nhiên nảy lên và cơn giận của cô tràn bờ. “Để tôi nói cho mà biết, Perry Decatur. Anh cực kỳ may mắn vì tôi không kể cho cha mẹ hay anh trai tôi biết anh đã làm gì trên ghế trước xe đêm hôm đó. Tôi chỉ nói rằng chúng ta cãi nhau, chưa từng nói anh định cưỡng bức tôi.”

Mắt anh ta phồng ra. “Cô dám buộc tội tôi như thế? Không ai làm nhiều về chủ đề phụ nữ hơn tôi ở cái trung tâm này.”

“Quên nghị sự chính trị đi. Cả hai ta đều biết đêm hôm đó anh định làm gì.”

“Chúng ta đang hẹn hò.” Giọng Perry nghẹn lại vì tức giận. “Cô hoảng sợ khi tôi muốn hôn cô. Chỉ thế thôi.”

“Không như tôi nhớ.” Cô trỏ ngón tay vào chiếc cà vạt lụa trắng kiểu thắt nơ thanh lịch của anh ta. “Anh đã nghĩ rằng anh có thể ép buộc tôi lấy anh.”

“Cô điên rồi. Chết tiệt, tôi biết hồi đó cô còn rụt rè ngây thơ, nhưng tôi không nghĩ ngây thơ rụt rè *đến nỗi* không nhận ra một người đàn ông trưởng thành bình thường, khỏe mạnh khi bị kích thích.”

“Tôi nhận ra, nhưng phải nói rằng Perry ạ, đối với tôi trông anh không bình thường và khỏe mạnh tí nào hết.”

“Lỗi của cô nên mới có hiểu lầm nhỏ đó.”

Cô tặng anh ta nụ cười băng giá. “Phải, cái đó đúng là nhỏ, nhưng tôi sẽ không nói đến nó.”

“Có một lời khuyên dành cho phụ nữ như cô đây: đừng đổ tội cho tôi vì muốn lấy những gì cô phơi ra đấy.”

“Tôi không phơi ra gì hết, và anh biết thế.”

“Tôi đã quan tâm đến cô.” Hàm anh ta giật giật mấy lần như thể đang có nguy cơ mất tự chủ vì cảm xúc. “Tôi đã muốn lấy cô.”

“Chắc rồi. Vì tôi là người nhà Harte mà.”

“Không đúng.”

“Đúng thế. Hồi đó tôi không ngây thơ như mọi người nghĩ. Bộ anh thật lòng tin rằng anh là người đàn ông đầu tiên theo đuổi tôi vì muốn đặt chân vào hãng đầu tư Harte hả?”

“Tôi chống lại ngụ ý của câu nói vừa rồi”, Perry giận dữ nói. “Tôi là nhà khoa học. Tôi sống vì thế giới tri thức chứ không phải kinh doanh.”

“Cho tôi xin, Perry. Anh là người làm tất cả để vươn cao. Luôn luôn là vậy. Tám năm trước anh thấy rằng lấy tôi là cách vừa nhanh vừa dễ để tiếp cận hầu bao công ty của cha tôi. Anh cũng hiểu rằng anh có thể sử dụng rất nhiều các mối quan hệ kinh doanh lẫn xã hội mà gia đình tôi có, phải không?”

“Bố mẹ cô thích tôi.”

“Chủ yếu là vì họ nghĩ anh thông minh, quyến rũ và tham vọng. Thật sự tham vọng. Gia đình tôi ngưỡng mộ những người tham vọng. Đôi khi chúng tôi ngưỡng mộ thái quá.”

“Chẳng có gì sai với tham vọng cả. Người Mỹ là thế.”

“Có vẻ anh bỏ qua ranh giới giữa tham vọng và việc làm tất cả để vươn cao. Tôi thừa nhận đó là ranh giới mỏng manh nhưng nếu anh để tâm thì anh sẽ biết.” Cô dừng lại một cách cố ý. “Điều gì đó cho tôi biết anh không thèm để tâm đến nó nhiều năm rồi, Perry.”

"Cô vẫn thích lên mặt dạy đời và khó tính như ngày xưa phải không?" Anh ta mím môi. "Cô có biết khi bắt đầu trạng thái thuyết giảng, cô nghe cực kỳ tự mãn và nhiễu sự đến cỡ nào không? Đừng hỏi vì sao vụ đính hôn của cô thất bại. Thằng đàn ông biết nghĩ nào lại muốn lên giường hàng đêm với một người đàn bà không thể ngừng mồm thuyết giảng chứ?"

Cô nghẹn thở. Đoạn nhìn thẳng vào bàn tay anh ta đang túm chặt cô. "Buông tôi ra, Perry."

Anh ta lờ đi và siết chặt hơn. "Tôi có tin cho cô đây. Hành động ra vẻ quý cô Trong Trắng của cô không còn có tác dụng ở Vịnh Nhật Thực này nữa. Cô đã phá hoại hình ảnh của mình tám năm trước khi làm chứng cứ ngoại phạm cho Rafe Madison. Vả lại, cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu có tin đồn hai người thương lượng về bản di chúc của bà cô trong bữa sáng ấm cúng tại nhà cô chứ?"

"Này, tối nay tôi không dễ tấn công bộ hạ của anh như lần trước, vì cái váy này bó hơn nhiều cái váy hôm đó, nhưng tôi vẫn có thể xoay xở đấy, và tôi sẽ làm thế nếu anh không buông ra ngay."

Anh ta buông cô ra, nhảy lùi lại như thể vừa chạm phải hàng rào kẽm gai. "Chó cái!"

"Tôi nghĩ giờ là lúc tôi xuất hiện, cũng như lần trước", Rafe nói từ trong bóng tối sau lưng Perry. "Nhưng khác biệt lớn là lần này Hannah không phải cuốc bộ về. Tôi có xe."

"*Madison.*" Perry bật xoay mình lại đối diện Rafe, đoạn vội lui bước nữa. "Chúng tôi đang nói chuyện riêng."

"Tôi có ấn tượng là Hannah không muốn trò chuyện thêm nữa."

Rafe lướt tới bằng một chuyển động ra vẻ chậm chạp. Anh không rời mắt khỏi Perry. “Tôi có nhầm không?”

“Đây không phải việc của mày.” Giọng Perry hơi the thé. “Nếu mày động vào tao, tao sẽ kiện.”

Báo động bởi ánh mắt lấp lóe của kẻ săn mồi đang chờ đợi trên mặt Rafe, Hannah vội đứng vào giữa hai ngươi đàn ông. “Đủ rồi, Rafe. Mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát.”

“Tôi biết, nhưng đấm hắn một lúc cũng vui đấy. Làm ơn đi?”

“Rafe, tôi nghiêm túc đấy.” Hannah chợt nghĩ rằng trong nghề tổ chức đám cưới của mình, cô đã được mài giũa tới mức thành nghệ thuật khả năng ngăn chặn các màn gây rối trật tự công cộng từ trong trứng nước. Giờ cô đang đứng ngay giữa một sự việc tự cô gây ra. “Tôi không muốn ai bị thương ở đây.”

“Tôi có thể đưa hắn ra nơi khác.” Trông Rafe đầy hy vọng. “Giờ này ở Vòm Nhật Thực vắng lặng lắm. Không ai nghe thấy hắn la oai oái đâu.”

“Mày điên rồi.” Perry lui vài bước nữa. “Sao mày dám đe dọa tao! Mày có biết những ai đang ở trong phòng tiệc không hả? Một vị thượng nghị sĩ tương lai đấy. Chưa kể bao nhiêu người có thế lực khác.”

“Anh ta nói đúng”, Hannah quả quyết. “Chúng ta không muốn gây rối đâu, như vậy sẽ làm tất cả những người liên quan thấy xấu hổ.”

“Tôi chẳng xấu hổ đâu”, Rafe cam đoan. “Tôi là người nhà

Madison."

"Đừng đe dọa tao nữa", Perry rít.

"Tôi không đe dọa anh." Rafe nhìn Hannah. "Cô có nghe thấy tôi đe dọa hắn không, Hannah?"

Cô chộp lấy tay anh. "Tôi và anh đi thôi. Ngay bây giờ. Mục đích của tối nay đã đạt được rồi. Perry vừa cam đoan với tôi anh ấy sẽ không ngáng đường việc Brad được bổ nhiệm vào trung tâm. Thực ra anh ấy sẽ làm mọi việc trong khả năng để giúp cho chuyện ấy. Phải thế không Perry?"

"Tôi không bị dọa dẫm đâu", Perry mạnh mẽ nói. "Hơn nữa, tôi không điều hành ủy ban tuyển chọn. Cô phải nhớ thế."

"Rồi, rồi, bọn tôi hiểu." Rafe nháy mắt. "Nhưng bí mật giữa ba chúng ta thôi, việc bổ nhiệm Brad McCallister coi như là chắc rồi, phải chứ?"

Perry hắng giọng, không hiểu sao vẫn ráng trông ra vẻ ta đây mặc dù anh ta thấp hơn Rafe tới gần mười phân. "Nếu Lydd thông qua kế hoạch bảo trợ cho trung tâm nghiên cứu, và nếu cậu ta cảm thấy bằng lòng về việc bổ nhiệm McCallister, thì dĩ nhiên cậu ta sẽ có ảnh hưởng lớn tới quyết định."

Rafe liếc Hannah. "Cô có chắc cô không muốn tôi đấm hắn vài cái không?"

"Chắc chắn. Chúng ta không cần kiện cáo." Cô giật tay anh. Cảm giác như thể cố gắng dùng tay không kéo chiếc mỏ neo công-ten-nơ vậy.

Rafe nhìn Perry với nuối tiếc. “Này, anh đúng về một việc đấy, Decatur. Khi cô ấy bắt đầu thuyết giảng và đưa ra lời khuyên, rõ ràng chẳng còn gì vui nữa, phải không?”

“Thế là đủ rồi, Madison.” Hannah đành chịu không giật tay anh nữa, thay vì vậy cô vòng tay mình quanh cánh tay Rafe và kéo tới trước.

“Cô nói gì cũng được.” Không cảnh báo, đột ngột xoay người lại, siết chặt tay cô bên mình.

Hannah bị mất thăng bằng, tay cô giờ bị túm dưới khuỷu tay anh, cô phải chạy vội theo để tránh bị lôi trên sàn.

“Rafe.”

“Xin lỗi.” Anh đi chậm lại bằng tốc độ bình thường. “Cô không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Cô vén tóc khỏi mắt và giật mạnh váy. “Rời khỏi đây thôi.”

“Tôi đồng ý. Tôi không nghĩ mình sẽ trở thành người hâm mộ mấy buổi tiệc chiêu đãi với mục đích chính trị. Diễn thuyết tẻ nhạt, đồ ăn chán òm.”

Vì lý do nào đó không thể giải thích được, cô bắt đầu cười.

Chương 11

Ngoại trừ một vài tiếng cười thi thoảng vang lên, Hannah đã kìm chế bản thân cho tới khi họ ra đến ngoài. Rafe liếc cô khi họ tới rìa ngoài bãi đậu xe nơi đỗ chiếc Porsche.

“Đã bảo hắn vẫn là tên khốn mà.” Anh mở cửa ghế bên cho cô.

“Anh nói đúng.” Cô liếc anh một thoáng. “Anh núp ngoài hành lang khu vệ sinh bao lâu đấy?”

“Đủ để nghe gần hết cuộc hội thoại.”

Cô dừng lại khi đang dở chừng vào buồng lái. Đoạn cô ưỡn mình, nhón chân lên. Với qua nóc cửa xe, cô lướt vội môi lên má anh.

“Thực ngọt ngào khi anh đề nghị đánh Perry vì tôi”, cô nói.

Rafe bần thần đưa tay chạm vào nơi cô đã hôn trên má. Trong ánh đèn yếu ớt nơi bãi đỗ xe, đôi mắt anh tối sẫm, bí ẩn vô cùng. “Thế mới là tôi, một người ngọt ngào.”

Cô vội bước lui, ngồi xuống chiếc ghế bọc da thuộc. “Nhưng thực tình mà nói, tôi không cần ai giải cứu đâu.”

“Dĩ nhiên. Cô là người nhà Harte mà.”

“Còn Perry đúng là tên khốn nóng nảy luôn tìm cách đạt được mục tiêu.”

Rafe gập hai tay lên nóc khung cửa sổ, ngó xuống Hannah. “Có tin cho cô đây. Ban nãy cô không phải là người tôi muốn giải cứu.”

Cô cứng người. “Cái gì cơ?”

“Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết tôi nên chấm dứt đòn tấn công đơn phương trước khi cô chà đạp những lời buộc tội ghê tởm lên tính đàn ông của Decatur.”

Cô không chắc thế nghĩa là sao. “Ồ.” Cô nheo mắt, cố nhìn nét mặt anh trong ánh sáng mập mờ. “Ừm, anh lo cho cái tôi đàn ông dễ vỡ của Perry à?”

“Không hẳn. Nhưng hăm dọa là vũ khí quý giá. Ép gã đàn ông như Decatur quá mức thì cô sẽ phải chịu hậu quả. Hắn sẽ trả thù.”

“Ha. Anh ta chẳng thể làm gì tôi.”

“Có thể không làm gì được cô, nhưng chắc chắn sẽ cực kỳ gây khó dễ cho chồng của bạn cô.”

Hannah chầm chầm nhìn anh một vài giây trước khi hiểu ra. “Anh nói đúng. Nếu Brad được bổ nhiệm thì anh ấy sẽ phải làm việc với Perry nhỉ?”

“Có thể không trực tiếp, nhưng nói chung không tránh được. Dù

sao họ là đồng nghiệp. Tôi chắc rằng Brad có thể tự lo cho mình, nhưng sao phải làm mọi việc tệ hơn cho anh ta?”

“Chết tiệt.” Cô gõ gõ ngón tay lên thành ghế, rầu rĩ nhìn qua kính chắn gió phía trước. “Ban nãy tôi làm hơi quá hả?”

“Phản ứng tự nhiên thôi”, anh cam đoan. “Cảm giác chiến thắng làm con người ta ngủ quên.”

“Có vẻ là thế.” Cô cau mày. “Vậy thì sao anh lại đe dọa đấm hắn được, trong khi tôi không nên nói năng thô lỗ hả?”

Anh hít một hơi với vẻ kiên nhẫn hết sức. “Bởi vì tôi là đàn ông, và tôi đe dọa trực tiếp.”

“À phải, tôi hiểu rồi.” Cô gật đầu hiểu biết. “Trò khiêu chiến cơ bắp.”

“Và Decatur sẽ không bao giờ bị buộc phải đáp trả hoặc rút lui, bởi cô sẽ can thiệp, qua đó cứu cả thể diện lẫn thân xác anh ta.”

Cô ngẫm nghĩ lời anh. “Anh cố ý làm thế à? Anh biết tôi sẽ ngăn chặn bất kỳ việc gì có thể dẫn đến một vụ ẩu đả.”

“Ờ, khá chắc.”

“Sao anh biết được?”

Anh nhăn nhở. “Bản năng.”

"Bản năng của anh hay của tôi?"

"Của cô."

Cô bĩu môi. "Ý anh cho rằng chỉ vì tôi là phụ nữ, đương nhiên tôi sẽ nhảy ra ngăn chặn hai người đàn ông đấu đá nhau à?"

"Chẳng liên quan gì đến việc cô là phụ nữ hết. Tin tôi đi, tôi đã gặp những người phụ nữ thích xem đàn ông đánh nhau. Nhưng tôi biết bất cứ nhà tổ chức đám cưới nào cũng phải phát triển hệ thống ra-đa cực nhạy đối với các vụ gây rối. Chẳng ai muốn có vụ ẩu đả tại bữa tiệc cả, phải không?"

"À, phải, đúng vậy, dĩ nhiên là vậy."

"Tôi biết cô giỏi ngăn chặn ẩu đả", anh kết luận hơi có vẻ ngây thơ quá đáng.

"Hừm."

"Mà cô đã chịu vài lời cay độc rồi", anh nhắc cô. "Tôi nghe cả. Decatur đánh lại đúng chỗ đấy."

Cô nghĩ tới lời Perry. *Đừng hỏi vì sao vụ đính hôn của cô thất bại. Thằng đàn ông biết nghĩ nào lại muốn lên giường hàng đêm với một người đàn bà không thể ngừng mồm thuyết giảng chứ?*

Niềm hân hoan chiến thắng trong cô bắt đầu xì hơi.

Cô thở dài. "Perry cũng có vài cú đánh tốt đấy."

“Không sao. Cô có thể lo chúng mà. Cô cứng cỏi, đúng không?” Anh bắt đầu đóng cửa vào. “Này, cô là người nhà Harte.”

“Đúng vậy. Tôi là người nhà Harte.” Cô tiếp tục ngó ra bóng tối bên ngoài kính chắn gió. “Và còn hơn thế tôi –”

Cô giật mình khi từ trong màn đêm phía trước xe, một hình người xuất hiện. Dưới ánh sáng mờ ảo nơi bãi đỗ xe, cô thấy bóng người mặc chiếc quần đen, đi giày thể thao đen cùng đôi găng tay cũng đen nốt. Chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo thể thao màu đen sụp xuống khuôn mặt quệt những đường sơn tối màu.

Rafe liếc qua vai, gật đầu như bình thường. “Chào buổi tối, bà A.Z. Tối nay hợp cho việc trinh sát đấy.”

“Nghe nói cậu đã quay lại thị trấn, Rafe”, bà Arizona Snow nói. “Luôn biết ngày nào đó cậu sẽ quay lại vạch trần bọn khốn đã cố buộc tội giết con bé nhà Sadler cho cậu.”

“À, giờ nghe bà nói mới biết, đấy không hẳn là lý do tôi quay về đâu”, Rafe đáp. “Hannah và tôi có chút vấn đề với việc thừa kế.”

“Mộng Tưởng chứ gì?”, Giọng bà Arizona mạnh mẽ, hơi khàn khàn do rượu và xì gà. “Tôi cũng biết tất về chuyện đó. Isabel là bạn tốt của tôi. Tôi cho việc ấy giúp cậu che giấu tốt.” Bà khom người nhìn vào xe. “Gặp cô thật hay, Hannah. Quay lại giúp Rafe trấn nước bọn chuột hả?”

Hannah khẽ cười. “Chào buổi tối, bà Arizona.”

“Trời, tối nay trông cô đỏm làm sao.” Bà Arizona liếc nhìn. “Hai cô cậu làm cái quái gì mà dính dáng tới lũ người ở trung tâm thế? Một phần trong cuộc điều tra hả?”

“Việc bọn tôi quay lại thị trấn chẳng liên quan gì đến cái chết của Kaitlin cả, bà A.Z”, Rafe nhẹ nhàng nói. “Đó là tai nạn. Bà biết thế.”

“Rác rưởi. Lũ nịnh hót ở trung tâm phải có lý do để giết con bé. Chắc chắn nó biết chuyện gì đấy ở đây.”

“Làm sao chị ấy biết chuyện ở trung tâm được?” Hannah tò mò hỏi.

“Kaitlin ngủ với nhiều thằng”, bà Arizona nói. Bà bắn cái nhìn sắc lẻm vào Rafe. “Tôi nghĩ cậu cũng biết.”

Rafe hắng giọng nhưng không nói gì. Hannah liếc anh, nhưng anh khéo léo tránh ánh mắt cô.

“Tôi luôn nghĩ con bé Kaitlin tội nghiệp quan hệ nhầm thằng”, bà Arizona tiếp. “Người nào đó liên quan đến trung tâm. Chắc là hắn để lộ tin tức trong lúc ngủ. Hoặc có thể con bé trông thấy giấy tờ hoặc thứ gì đấy. Họ hiểu rằng phải trừ khử nó. Bọn sát nhân hẳn đã hoảng hốt khi Cảnh sát trưởng Yates bắt đầu điều tra, vì vậy họ quyết định cần một người thế mạng, nên đã cố buộc tội cho cậu, Rafe. Hẳn họ chọn cậu vì ai cũng biết hè năm đó cậu hẹn hò Kaitlin.”

“Giả thuyết thú vị”, Rafe nói điềm tĩnh.

“Nhưng cảm ơn Hannah đây, kế hoạch đã bị phá sản.” Bà

Arizona nắm tay thành nắm đấm và vung vào không khí. “Được một lần phá hỏng kế hoạch của lũ chó chết. Giúp ta hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ vạch trần hết bộ mặt lũ chồn kia!”

Rafe liếc tập bìa hồ sơ bằng nhựa đen trong tay bà. “Đêm hôm bà làm gì ở đây?”

“Dĩ nhiên là để cập nhật sổ ghi chép của ta rồi.” Bà gõ tập hồ sơ bằng một ngón tay đeo găng đen. “Trong khi cái thị trấn này tỉnh giấc rồi ngửi mùi cà phê thì phải có người để mắt đến chuyện đang diễn ra trong cái trung tâm này. Ngày nào đó người ta sẽ nhận ra rằng cái nơi được gọi là trung tâm nghiên cứu kia chỉ là vỏ bọc cho một dự án phi pháp bí mật của chính phủ. Khi đó, người ta sẽ rất sung sướng vì có sổ ghi chép của ta.”

Hannah hơi rướn ra ngoài xe. “Tối nay bà có viết về Rafe và cháu trong sổ không?”

“Cưng, ta viết tất biển số, tên hãng, kiểu dáng từng chiếc xe đến khu vực này, nghĩa là gồm cả bạn và thù. Phải ghi chính xác.”

“Đúng là phải chính xác”, Hannah đồng ý.

“Ta cũng để ý số người trên xe và nếu có thể thì cả nhân dạng nữa.” Bà nhíu mày. “Phải thừa nhận dạo này không phải lúc nào ta cũng nhận ra hết mọi người. Mỗi năm lại có thêm người lạ xuất hiện trong các cuộc họp với tiệc tùng ở trung tâm. Hồi xưa ta biết tất những ai đến rồi đi. Nhưng giờ không được thế nữa. Tấm lưới càng ngày càng rộng.”

Rafe nhìn tập hồ sơ. “Bà sẽ viết thời gian chúng tôi rời đi à?”

“Chứ còn gì. Cậu phải biết là chính sự tỉ mỉ làm nên khác biệt. Khi cuối cùng sự thật lòi ra, tất cả những chi tiết nhỏ nhất trong các cuốn sổ này sẽ chỉ ra dự án ma quỷ đã vận hành ra sao để tránh bị phát hiện lâu như thế.”

Hannah chun mũi. “Bà không thực lòng nghĩ rằng Rafe và cháu dính dáng tới âm mưu đó chứ?”

Bà Arizona khịt mũi. “Tất nhiên là không. Hai cô cậu là hai người ngây thơ, cả tin bị lừa bịp như hầu hết những người sống ở đây. Nhưng ta sẽ viết tên hai người vào sổ vì ta phải ghi chép đầy đủ những người đến và đi. Nếu thỉnh thoảng ta bỏ qua một vài chiếc xe, lũ luật sư của chính phủ có thể bày cách nói rằng ghi chép của ta thiếu sót và thiếu chính xác. Không thể chừa bất cứ góc nào cho chúng chạy thoát khi sự thật hé lộ.”

Rafe cúi đầu, ghi nhận logic đó. “Có lý.”

“Cậu nên tin ta. Ta đã quan sát từng bữa tiệc chiêu đãi, từng buổi họp, từng sự kiện đặc biệt diễn ra ở trung tâm này từ khi nó mở cửa.” Bà lại giơ cao tập hồ sơ. “Tất cả đều được ghi chép.”

Rafe liếc đồng hồ. “Bà có thể ghi lại rằng chúng tôi ra ngoài lúc mười giờ bốn ba phút. Giờ chúng tôi về đây.”

Bà Arizona gật đầu lên xuống ra chiều hiểu ý. “Biết rồi.” Bà bấm chiếc bút đen và mở sổ ra. “Cô cậu lái xe cẩn thận.”

“Chúng tôi sẽ cẩn thận.” Rafe bắt đầu đóng cửa ghế bên vào.

“Này Rafe”, bà liếc lên, ánh mắt sắc lẻm. “Sao cậu không ghé qua quán cà phê lúc rảnh rỗi nhỉ? Cũng đến lúc chúng ta cập nhật tờ

thực đơn cậu làm từ hồi nấu bếp cho ta. Đám sinh viên vẫn vui vẻ, nhưng bao năm rồi ta phát mệt vì ngày nào cũng nấu cùng những thứ ấy."

"Được rồi, tôi sẽ qua sớm", Rafe đáp.

"Cảm kích vì điều đó." Bà trỏ bút vào Hannah. "Cô đi với cậu ta. Lúc nào tôi cũng thích ý tưởng cô cậu đến với nhau. Isabel bảo vậy đấy."

Hannah chống một tay lên cửa để ngăn Rafe đóng lại. "Bà Isabel nói chuyện với bà về việc để lại nhà cho bọn cháu sao?"

"Ờ phải." Bà Arizona nhún bờ vai nở nang bên dưới lớp áo thể thao đen. "Ta và Isabel quen nhau lâu rồi. Bà ấy kể cho ta dự định về Mộng Tưởng vì biết tất cả những người khác sẽ cho rằng bà ấy điên khi muốn kết thúc mối thù gia đình."

"Bà thì không thế", Hannah thầm thì.

"Ờ, không phải ta. Ta bảo bà ấy là làm đi thôi. Ta biết tỏng mối thù là do mấy thằng con hoang trong trung tâm gây ra. Ắt hẳn lũ khốn kiếp muốn chia tách công ty Harte-Madison vì chúng biết công ty sẽ ngăn chặn kế hoạch thành lập cái trung tâm nghiên cứu chết tiệt của chúng." Bà thở dài. "Không may, âm mưu của chúng đã quá thành công."

"Tạm biệt, bà A.Z." Rafe kiên quyết đóng cửa xe lại.

Hannah nhìn bà Arizona biến vào màn đêm. Rafe đi vòng qua đuôi xe để sang ghế lái.

“Anh có nghĩ chúng ta là hai đứa ngây thơ cả tin dễ bị lừa không?” Hannah hỏi.

“Chắc có, nhưng quan tâm làm cóc khô gì.” Rafe vặn khóa, vào số. “Tôi thà là một đứa cả tin hạnh phúc, vô tư lự về nhà lúc mười giờ bốn ba, còn hơn một người bảo vệ cảnh giác quá độ, hàng đêm phải chạy loanh quanh, mặc bộ đồ thể thao đen và ghi lại biển số xe.”

Hannah liếc nhìn hàng xe đang đỗ trên bãi khi Rafe lái ra khỏi khu vực để phương tiện. “Thật khó tin lại có người thấy vui sướng với công việc ghi chép biển số xe. Cứ nghĩ mà xem, bà ấy đã làm việc này hàng năm trời.”

“Bà ấy cống hiên đời mình cho việc vạch trần toàn bộ âm mưu bí mật của chính phủ đang được tiến hành ở trung tâm. Vụ này còn thú vị hơn xem tivi nữa.”

Hannah nghĩ về điều đó khi cô chăm chú nhìn cảnh vật trải ra bên dưới đồi. Đêm nay không có sương, ít nhất cũng chưa có. Vịnh được bao phủ trong tấm màn nhung của đêm tối, với ánh đèn nơi thị trấn và bến tàu lấp lánh rải khắp xung quanh.

Cô có thể thấy tấm biển gắn đèn nêon của quán Bar và Nướng Nhật Thực Toàn Phần. Đối diện bên kia đường, trạm xăng duy nhất của thị trấn đóng cửa nghỉ đêm. Gần bến tàu là một dãy cửa hàng tối om trưng bày đồ cổ thô sơ, những món đồ lưu niệm khá rẻ và tranh vẽ đại dương. Bến đỗ tàu cạnh đó không có ánh đèn. Những con tàu hòa mình với mặt nước tối đen đến không thể nhận ra.

“Bà Arizona Snow là người tốt về nhiều mặt, và chắc chắn là rất thú vị”, Hannah nói sau một hồi. “Nhưng bà không phải kiểu mà người ta gọi là bình thường.”

Rafe vừa điều khiển xe qua cung đường cua dẫn xuống từ trung tâm vừa nói, “Càng sống lâu tôi càng thấy rằng định nghĩa duy nhất đúng và chính xác đối với từ ‘bình thường’ là việc cô vẫn được đi lại bên ngoài, không bị nhốt trong căn phòng gắn đệm tường[1].”

[1] Ý chỉ phòng dành cho bệnh nhân tâm thần - ND.

“Được, tôi đồng ý với định nghĩa đó. Nghe rất ổn.”

“Cảm ơn. Cô biết không, đối với một kẻ chưa học hết năm thứ hai đại học mà nói, thỉnh thoảng tôi cũng có những phát ngôn thông minh đấy.”

Cô cười châm chọc. “Và cũng rất khiêm tốn nữa?”

Anh thoáng liếc cô. “Tự dưng có vẻ phiền muộn thế? Cảm giác chiến thắng bốc hơi nhanh thế à?”

“Anh biết ông cha ta nói gì đấy, chẳng ai vui mãi được.”

“Chết tiệt.” Anh tăng tốc khi tới chân đồi. “Cô *đã* mất hứng rồi.”

“Tôi ghét khi chuyện đó xảy ra.”

“Tôi cũng vậy. Đáng lẽ việc thắng gã khốn kia nên khiến cô vui lâu hơn mới phải. Nhưng đừng lo, tôi có thuốc chuẩn cho nỗi phiền muộn của cô.”

Đầu cô đang đặt trên lưng ghế chợt quay lại, quan sát vẻ mặt rắn rỏi của anh dưới hàng mi. Cảm giác ngồi sát bên anh trong chiếc xe mạnh mẽ này thật tuyệt. Cô tự hỏi gia đình mình sẽ nói gì nếu họ biết cô ở đây đêm nay.

Không hiểu sao ngay lúc này câu trả lời chẳng quan trọng nữa.

“Thuốc là gì?” Cô khẽ hỏi.

Biểu cảm tinh quái nhá qua mặt anh, vừa đủ trông thấy dưới ánh đèn kỳ quái hắt lên từ bảng điều khiển. “Về nhà với tôi, cô bé cả tin ngây thơ ngọt ngào ạ, và tôi sẽ chỉ cho cô thấy.”

Cô biết câu trả lời thông minh cho lời mời ấy. Phản ứng duy nhất được cho là thông minh, sáng suốt, có lý, hợp logic và đúng phong cách nhà Harte là đáp rằng cô phải về nhà với Winston.

“Được”, thay vì vậy cô đáp.

***

Hannah ăn nốt miếng bánh kem chanh rồi đặt nĩa xuống với một tiếng thở dài trộn lẫn giữa thỏa mãn và nuối tiếc. Miếng bánh quá ngon, thơm lừng và mịn màng nơi lưỡi, vị bánh gợi nhớ tới hình ảnh xứ nhiệt đới. Lát bánh được xếp trên đĩa đầy tính nghệ thuật, được tô điểm bằng bánh xốp quả hạnh mỏng như tờ giấy cùng một lát chanh.

Cô nhìn Rafe đang ngồi đối diện trên chiếc bàn gỗ sồi. Anh đã cởi cà vạt, mở cúc cổ trên chiếc áo sơ mi trắng tinh, đồng thời xắn gấu tay áo đến khuỷu. Chẳng thay đổi chút nào so với cái đêm trên bãi biển, cô nghĩ. Anh không phải là người đàn ông đẹp trai nhất cô

từng gặp, nhưng cho đến giờ, anh vẫn là người gợi cảm nhất.

“Bánh ngon không thể tả.” Cô ráng tập trung đầu óc vào thứ khác chứ không phải tình dục. Cô đã khám phá ra rằng không hề dễ khi ở gần Rafe. Và dường như vấn đề này đang trở nên trầm trọng hơn.

“Cô không nghĩ tôi cho vị chanh hơi quá nhiều chứ?” Anh hỏi.

“Tôi luôn cho rằng vị hương chẳng bao giờ là quá nhiều cả.”

Anh gật đầu. “Tôi đoán nó tạo cảm giác mê mẩn.”

“Này, nói về nấu ăn thì anh có tài thật đấy. Sao anh chưa mở một nhà hàng nhỉ?”

“Tôi chờ đến thời điểm chín muồi.”

Cô đặt khuỷu tay lên bàn. “Được rồi, tôi không thể nhịn được nữa. Nếu anh không sở hữu một nhà hàng năm sao thì làm thế nào anh có tiền mua xe Porsche và có vẻ rảnh rang thoải mái như thế?”

Anh tặng cho cô nụ cười bí ẩn. “Bắt đầu tự hỏi về những chuyện đồn đoán cô đã nghe được về tôi là găng-xtơ hả?”

“Tôi chưa từng thoáng nghĩ chuyện anh có thể là găng-xtơ.”

“Ồ?” Anh duỗi chân ra, bắt chéo vào nhau, dựa người vào lưng ghế. “Sao không?”

“Anh không ăn mặc kiểu ấy. Ai cũng biết giới găng-xtơ mặc đồ bóng lộn với ve áo to.”

“Đó là kiểu giang hồ vùng duyên hải miền Đông. Đây là duyên hải miền Tây, người ta thích bề ngoài thoải mái hơn.”

“Hừm. Vậy thì lý thuyết không đúng rồi. Thế tám năm qua anh làm gì? Và đừng nói lại là anh làm việc trong khách sạn.”

“Tôi làm việc trong khách sạn. Một thời gian. Tôi cũng đầu tư chút đỉnh nữa.” Anh ngừng lời. “Chứng khoán trong ngày.”

Buôn bán chứng khoán trong ngày cần có thần kinh thép và cảm giác thời điểm tốt, Hannah nghĩ. “Tôi nghe nói cách đó rất dễ ra đê mà ở.”

“Đúng vậy.” Anh nhún vai. “Nhưng tôi không bị.”

Cô tươi cười. “Dĩ nhiên anh không bị rồi.”

“Giờ tôi không làm việc đó nữa”, anh nói đều đều. “Mấy tháng trước tôi lấy lợi nhuận từ việc đó ra, và để tiền vào mấy mối an toàn chán ngắt khác cùng mấy đồ công nghệ cao trong danh mục đầu tư của tôi.”

“Dừng lại.” Cô giơ một tay lên. “Anh đang làm tôi sợ đấy. Nghe một người nhà Madison nói nghiêm túc về kinh doanh tài chính làm tôi bối rối quá. Phá hỏng mất hình ảnh bốc đồng, hoang dã.”

“Nếu cô nghĩ tôi đã ghê thì thi thoảng cô nên nói chuyện với anh Gabe. Anh ấy bị ám ảnh với việc kiếm tiền và hợp đồng.”

Cô mỉm cười. “Một người nhà Madison máu lạnh á? Khó hình dung thật.”

“Anh Gabe cũng có máu nóng của nhà Madison. Nhưng anh ấy dồn cả chúng vào công ty Madison.”

“Tôi tạm tin lời anh.” Hannah ngập ngừng. “Đã bao giờ anh nấu cho ông anh ăn chưa?”

Trông Rafe có vẻ giật mình thật sự. “Chưa. Bryce lo việc nấu ăn ở nhà ông.”

“Sao anh không mời ông Mitchell qua ăn tối ở Mộng Tưởng?”

Hàm anh cứng lại. “Sao tự dưng cô nảy ra ý nghĩ đó?”

“Tôi không chắc. Bỗng nhiên tôi nghĩ rằng sở thích nấu ăn của anh cũng giống sở thích làm vườn của ông nội anh. Niềm vui sáng tạo mà cả anh và ông tiếp cận với cùng đam mê.”

“Hừm.”

“Tôi nghĩ anh nên mời ông đến ăn tối.”

Rafe nhìn cô và đăm chiêu một lúc. “Cô không đừng được đúng không?” Cuối cùng anh lên tiếng. “Cô không ngừng đưa ra lời khuyên được.”

Hannah thở dài thườn thượt và ngồi lại ghế. “Anh nói đúng. Hình như tôi không đừng được. Anh có nghĩ tôi nên tìm bác sĩ không?”

“Phí tiền. Chắc chắn cuối cùng sẽ là cô đưa lời khuyên cho họ, trong khi cô là người trả tiền.” Anh đứng dậy, chồng đĩa lên nhau. “Ra ngoài phòng sưởi nắng đi. Tôi sẽ bê cà phê ra đó.”

Bối rối và cảm giác lạc lõng một cách kỳ cục, cô đứng dậy, rời khỏi bếp.

Hannah bước vào căn phòng bao quanh bởi kính, không buồn bật đèn. Bị cuốn hút bởi cảnh vật ban đêm, cô đi tới chỗ cửa sổ. Rafe nói đúng. Thật sự mình nên dừng việc đưa lời khuyên cho người khác. Nói cho cùng cũng có ai nghe theo đâu.

Rầu rĩ, cô trông ra dải đường vịnh cong về phía ánh đèn nơi bến tàu nhỏ. Tiếng nhạc nhẹ nhàng luồn vào bóng tối nơi căn phòng, ôm lấy cô với sự âu yếm của một người tình. Đó là bản nhạc nhục cảm, chậm rãi, như thể được sinh ra nơi hộp đêm đầy khói và chưa từng được thấy ánh sáng ban ngày.

Rafe tới ngưỡng cửa, hai tay bê chiếc khay. Không nói lời nào anh đặt cà phê cùng hai chiếc cốc xuống bàn. Đoạn anh đứng thẳng dậy và bước về phía cô.

Nhận thức dữ dội đến rùng mình quét qua cơ thể cô.

Ừ thì trời tối và nhạc tình uốn lượn trong không gian. Ừ thì ngay cạnh cô là người đàn ông gợi cảm biết nấu ăn ngon tuyệt trần. Vậy thì sao?

Hãy nghĩ đến Winston.

Rafe dừng lại ngay phía sau Hannah. “Tôi đã cho cô hay là cô mặc cái váy này trông thế nào chưa?”

“Ừm.” Lấp lửng. Đấy là cách an toàn.

Anh đặt hai tay lên vai cô, chầm chậm xoay cô lại, đối mặt anh. “Trông cô hết sảy.”

Hãy nghĩ đến Winston.

Rafe ôm cô vào lòng và bắt đầu di chuyển hết sức chậm rãi theo điệu nhạc.

Cảm tưởng như anh đang làm tình vậy, cô nghĩ. Cảm giác giống nhau. Như thể mọi thứ đang tan chảy bên dưới. Không thể chối từ cám dỗ, cô thận trọng tựa đầu lên vai anh.

Vòng tay anh trở nên chặt hơn quanh người cô. Ngón tay cái chạm vào sống lưng.

Hãy nghĩ đến Winston.

Cô hắng giọng. “Anh có phiền nếu tôi hỏi anh một câu giả thuyết thuần túy không?”

Anh chạm môi vào thái dương cô. “Tôi sống để trả lời những câu hỏi mang tính giả thuyết.”

“Theo ý anh, liệu một người đàn ông bình thường có do dự thiết lập quan hệ tình cảm với một phụ nữ có thể thuyết giảng anh ta với thái độ khó tính và nhiễu sự không?” Cô nuốt nước bọt. “Kể cả nếu đa phần là cô ấy đúng?”

Anh không nói gì một chốc, chỉ nhảy trong yên lặng trầm ngâm.

“Người đàn ông bình thường có thể do dự”, cuối cùng anh thừa nhận.

Cảm giác ủ dột chiếm lấy cô, mù mịt hơn màn sương. “Tôi đã sợ anh sẽ nói thế.”

Họ khiêu vũ thêm một vài phút nữa. Đoạn anh đột ngột dừng lại gần cửa sổ.

“Đến lượt tôi đưa ra câu hỏi giả thuyết”, anh nói. “Cô có nghĩ tôi là người bình thường không?”

Cô lập tức ngước đầu khỏi vai anh. “Không. Dứt khoát là không. Có nhiều điều về anh, Rafe Madison, nhưng anh không như người bình thường. Không hề.”

Cô cảm thấy anh mỉm cười trên tóc cô.

“Vậy thì tôi thấy chúng ta chẳng có vấn đề gì cả”, anh nói.

Anh đẩy cằm Hannah lên và hôn cô.

Cô dừng nghĩ đến Winston.

Chương 12

Hannah muốn anh. Rafe cảm nhận được từ cách cô ôm anh. Cơ thể cô run rẩy cho anh biết sự náo nức nơi cô. Rafe không thể nhớ lần cuối một người phụ nữ run rẩy trong vòng tay anh như thế nào.

Rồi anh nhận ra tay mình cũng không hoàn toàn vững.

Đâu đó trong anh, mưa rào bỗng dưng đổ xuống. Làn mưa nóng bỏng ào ạt thấm đẫm những khu vực khô nẻ từ bao giờ. Đột nhiên một trận mưa rừng trút xuống nơi chỉ có sa mạc. Sức mạnh nguyên thủy, nhu cầu chi phối và sự nao nức đến đau buốt xắt qua anh chính là nhịp đập của cuộc sống.

Anh đã tự hứa với mình rằng khi khoảnh khắc này tới, anh sẽ từ tốn, thưởng thức từng chút một. Anh không phải thằng nhóc bày trò với bạn gái trên ghế sau xe, mà là người đàn ông ít nhiều kinh nghiệm. Anh biết đẩy nhanh mọi thứ là mạo hiểm. Nhưng cơn đói khẩn thiết là áp lực không thể điều khiển đe dọa chiến thắng quyết tâm của anh.

"Rafe à?" Hannah cào tay qua tóc anh, sau đó ôm chặt cổ anh. "Em chưa từng định... Ý em là em không mong đợi đêm nay sẽ kết thúc như thế này."

"Em định bảo anh thế này là quá sớm ư?" Anh hôn cổ cô. "Và

chúng ta không biết nhau đủ rõ?” Đầu ngón tay anh lướt qua từng đốt sống cho tới khi đến thắt lưng cô. “Nếu muốn dừng lại, tốt hơn hết em nói ngay đi.”

“Không.”

Anh cứng người, tay đặt trên hông cô, nhấc đầu nhìn xuống cô. “‘Không’ nghĩa là em không muốn chuyện này?”

Cô từ tốn mỉm cười. “Không, em không muốn dừng lại.”

Anh rùng mình, kéo cô áp vào lần nữa. “Đừng dọa anh như thế. Tim anh không chịu được sốc như vậy đâu.”

Tiếng cười của cô nho nhỏ và chứa đựng bồn chồn. Nó khiến lửa kêu lách tách trong anh. Khoảnh khắc tiếp theo âm thanh nho nhỏ kia chuyển thành tiếng thì thầm ngọt ngào, hồi hộp. Những nụ hôn của cô trở nên mãnh liệt, gấp gáp, háo hức. Ngon tuyệt.

Anh đã căng cứng, ở bên bờ vực ngay lúc này. Từng thớ cơ căng như dây đàn. Anh không còn nghĩ sáng suốt được nữa. Hương thơm từ cơ thể cô tựa như tấm màn hương bao trùm lấy bộ não anh, khiến anh rối loạn và mất phương hướng. Anh biết mình đang mau chóng mất kiểm soát, nhưng dường như không thực sự để tâm vào vấn đề ấy chút nào.

Nàng muốn anh.

Đó là tất cả những gì quan trọng.

“Lên gác”, anh nói trên môi cô.

“Em không nghĩ mình chờ lâu thế được.”

Cô lần mò áo anh. Đâu đó trong bóng tối một chiếc cúc bị giật ra, rơi cạch xuống sàn nhà lát đá. Rồi tay cô trải qua ngực anh, ấm áp, mềm mại.

“Hãy cùng nhau cố gắng lên đến gác”, anh nói.

Phản ứng của cô là áp chặt làn da trần của anh. “Được.”

Anh dẫn cô hướng về cửa. Cùng lúc đó anh tìm thấy khóa trên váy, kéo nó xuống đến lưng. Phần thân trên đổ xuống tận eo. Anh thấy rằng nhà sản xuất chiếc áo lót lụa đen của cô rất kiệm vải. Nó không che phủ tới nửa bầu ngực trên.

Ôm cô bên mình, Rafe hối hả mở móc áo lót. Đồng thời anh nửa bế, nửa kéo cô băng qua hành lang. Thật là một hành động vụng về. Chuyện quái gì xảy ra với anh tối nay vậy nhỉ? Thường anh không gặp nhiều vấn đề khi làm hai việc cùng lúc.

Chiếc áo lót rơi xuống. Lúc này họ đã tới cầu thang. Anh nghe tiếng cạch khẽ, một bên giày cao gót của cô đã tuột ra.

Chiếc thứ hai rơi ngay khi họ lên đến bậc thứ ba.

“Phải rồi.” Tay cô siết chặt vai anh, móng tay ghim vào da anh. Cô hôn anh điên cuồng. “Phải rồi.”

Anh tiến lên gác hết sức từ từ với Hannah trong vòng tay.

Không dễ chút nào. Cô không giúp gì hết. Anh lỡ bước khi cô nhẹ cắn vào bắp tay anh. Cô suýt mất thăng bằng khi anh trả đũa bằng cách hôn đầu nhũ hoa cương cứng. Cả hai người phải túm chặt thanh gióng để khỏi ngã.

Hannah tựa như chất lỏng trong vòng tay anh. Cô trơn tuột và chảy xung quanh anh. Anh rên rỉ lớn tiếng khi cảm nhận tay cô trên khóa thắt lưng. Nửa đường rồi, anh ngước nhìn đầu cầu thang. Nó mất hút trong bóng tối đằng xa.

“Không còn xa nữa”, giọng anh khàn khàn. Mình đang dối cả hai, anh nghĩ. Đầu cầu thang trông như nằm trong vũ trụ khác.

“Đủ gần rồi.” Giờ cô đã cởi được thắt lưng. Tay đang mò xuống khóa.

“Chờ lên gác đã”, anh thì thầm.

“Không chờ được.” Bàn chân đi tất giấy trượt lên chân anh.

Anh cảm nhận nhiệt từ phía trong đùi cô và nghẹn thở. Với tốc độ này họ chẳng đời nào lên tới gác. Đến lúc phải hành động đơn phương rồi.

Anh bế cô lên, đặt trên vai, quàng một tay qua bắp chân, ghim chặt.

“Rafe.”

Anh lờ tiếng cười hổn hển gợi tình của cô. Với quyết tâm mạnh mẽ, anh tóm chặt thanh gióng, đẩy cả hai người về phía đầu cầu

thang. Đến đó anh rẽ phải ra hành lang dẫn vào căn phòng ngủ đã chọn từ ngày đầu tới đây. Phòng ngủ rộng nhìn ra vịnh.

Mau lẹ, anh vượt qua ngưỡng cửa rồi thả cô lên lớp chăn phủ trên chiếc giường bốn cọc góc kiểu xưa. Hannah nằm đó giữa đám gối, đoạn dùng cả hai tay với về phía anh. Anh ngã xuống người cô.

Rafe hôn cổ cô trong khi dùng một tay lục lọi ngăn tủ chiếc bàn đầu giường. Anh biết hộp bao cao su nằm đâu đó trong đấy. Tối nay anh đã đặt nó vào trước khi rời nhà. Lúc ấy anh rất lạc quan. Chắc hẳn vì đã mơ mộng quá nhiều dưới vòi sen để rồi bị kích động một phần. Đàn ông luôn lạc quan nhất khi anh ta bị kích thích.

Tìm mãi không thấy cái hộp, anh lo lắng.

“Cái quái gì...?”

“Chuyện gì vậy?” Mắt Hannah mở lớn. “Anh không sao chứ?”

Tạ ơn Chúa, tay anh đã tìm thấy cái hộp. Cảm giác chiến thắng dâng tràn, “Ừ, anh không sao. Chẳng có chuyện gì cả.”

“Tốt.”

“Quá tốt”, anh thì thầm. “Thật ra là tuyệt.”

Cô lướt hai tay vào qua cổ áo anh đang để hở. Bàn tay cô như lụa trên da anh. Giờ thở cũng khó nữa.

Đến khi anh sẵn sàng, hầu hết quần áo trên người họ đã biến

mất một cách thần kỳ. Anh hạ mình xuống giữa hai chân cô. Cô nhấc gối lên, dùng đùi ôm chặt anh.

Tay anh khum lấy cô. Cô đã ướt ấm và căng phồng. Khi anh dùng cùi ngón cái chạm vào chiếc nụ nhỏ, cô rùng mình dữ dội. Điều đó khiến cơ thể anh suýt nổ tung.

“Ngay bây giờ”, cô ra lệnh, níu chặt lấy anh. “Ngay bây giờ, làm ơn đi. Làm luôn đi.”

Anh không cần hối thúc hơn. Nếu không làm luôn thì sẽ chẳng thể nào làm được.

Anh chỉnh tư thế cho hợp với cô rồi bắt đầu xâm nhập một cách cẩn trọng. Cô chặt và ẩm ướt quá. Anh cố chậm rãi, nhưng khi cô nâng mình gặp anh, tất cả kiềm chế và tinh vi đều biến đi hết cả.

Những gì anh cảm thấy ngay lúc này chẳng kiềm chế hay tinh vi gì hết.

Anh thúc sâu vào cô, đánh mất mình trong thế giới của nhục cảm mãnh liệt. Anh nghe tiếng kêu khẽ, hoan hỉ của cô và cảm nhận cơ thể cô bó chặt lấy anh trong sự thỏa mãn dữ dội. Cô ngửa đầu ra. Môi hé mở với tiếng la không thành âm.

Cô đạt đỉnh ngay tức thì. Anh muốn thưởng thức sự giải phóng nơi cô trước khi đầu hàng đỉnh điểm của chính mình, nhưng anh chỉ có vài giây. Rung động nơi cô khiến anh không chịu nổi. Anh ráng nuốt tiếng rống thắng lợi hả hê của mình, nhưng không thành công.

Hannah không ngủ, nhưng cô có cảm giác ngờ ngợ về sự tách biệt giữa thời gian và hiện thực. Đây là thời gian nghỉ dễ chịu, và cô biết nó sẽ không kéo dài mãi mãi. Tuy nhiên, cô miễn cưỡng rời khỏi nó.

Rafe nằm ngửa bên cạnh, to lớn và ấm áp đủ để giữ nhiệt trên giường. Một tay anh để sau đầu, một tay ôm quanh người cô. Cô mở hờ mắt, quan sát anh trong bóng tối. Trông anh thoải mái như con thú ăn thịt họ nhà mèo sau buổi săn thành công. Cô nhấc đầu lên để nhìn kỹ hơn. Ánh mắt cô chú ý tới dãy số màu xanh lá cây trên chiếc đồng hồ điện tử.

"*Winston.*" Cô vội ngồi dậy.

"Hả?" Rafe mở mắt. "Chuyện gì vậy?"

"Em phải về nhà với Winston." Cô kéo chăn sang một bên và bò khỏi giường. "Nó sẽ lo lắng."

Trông Rafe rất thích thú. "Em nghĩ con chó của em sẽ lo lắng khi em về nhà muộn một chút à?"

"Được rồi, có thể không hẳn là lo." Nhìn thấy quần lót trên sàn, cô lao ra. "Quan tâm mới đúng."

"Anh nghi lắm."

"À, giờ này chắc chắn nó cần ra ngoài." Cô mặc quần lót vào và đưa mắt tìm áo lót. Không thấy đâu. "Nó bị nhốt trong nhà mấy tiếng rồi."

“Từ từ nào.” Rafe đẩy chăn ra, xuống khỏi giường. “Anh chắc Winston không sao đâu. Hẳn nó đã ngủ.”

Anh nói đúng, cô nghĩ. Cảm giác hoảng loạn đang gặm nhấm cô chẳng liên quan gì đến Winston. Cô đang có phản ứng kỳ quái vì chuyện vừa diễn ra trong căn phòng này. Chuyện khỉ gì với mình vậy?

“Anh có thấy áo lót của em đâu không?” Hannah hỏi. Cô mừng vì đèn tắt bởi hai má đang ửng hồng.

Anh dừng lại khi đang kéo khóa quần và với tay bật đèn ngủ cạnh giường. Nhìn quanh phòng dò xét, anh nói. “Không. Chắc để lại dưới cầu thang rồi.”

Hannah bắn cho anh cái nhìn nghi ngờ, không chắc anh có đang chọc ghẹo mình không. Cô liếc xuống, trông thấy phần đầu chiếc tất mỏng thò ra dưới giường. Đứng từ đây cô cũng thấy vết rạn lớn nơi phần chân. Thở dài, cô mặc váy vào, lần mò điên cuồng tìm khóa.

“Để anh giúp em.” Lúc này giọng Rafe khẽ hơn. Anh bước qua phòng tới đứng sau cô. Anh cầm đầu khóa, kéo thẳng một lèo lên tới cổ.

“Cảm ơn anh.” Ngay cả cô cũng thấy giọng mình cứng nhắc, nghiêm nghị.

“Không có gì.”

Giờ cô không dám nhìn anh. Thay vì vậy cô bắt đầu tìm giày.

Rafe mặc áo vào, không buồn cài khuy. Khoanh tay, uể oải tựa vào cột giường và ngắm cô điên cuồng tìm đôi giày.

“Anh cũng không nghĩ giày của em lên được đến đây đâu”, cuối cùng anh lên tiếng.

“Trời ạ.” Cô vội đứng thẳng dậy, vén tóc khỏi mắt, rồi nhảy bổ tới cửa.

Anh đi theo cô với tốc độ từ tốn hơn nhiều. Cô lờ anh, cảm thấy khiếp sợ trước hình ảnh những món đồ của cô rải trên cầu thang và hành lang. Mình bị sao vậy? Mình không làm những việc thế này. Lần này mình đã mất kiểm soát thật rồi.

Đến lúc Rafe xuống nhà dưới, cô đã tìm lại được giày, áo lót và đang đứng ở cửa. Một tay nắm chặt đồ lót, cô dồn tâm trí vào việc quan trọng duy nhất hiện giờ: thoát khỏi hình ảnh đam mê hoang dại mãnh liệt khác thường của mình.

Giọng Rafe khiến cô ngừng lại ngay khi định mở cửa.

“Em có muốn cho anh biết có chuyện gì không, Hannah?”

Mất một giây cô không thở được. Cô ngó xuống mấy ngón tay run rẩy của mình. “Em nghĩ mình bị hoảng loạn.”

“Ừ, anh thấy rồi. Câu hỏi là tại sao?”

Cách nói súc tích của anh khiến một phần nỗi hoảng hốt biến mất. Giận dữ ào về chiếm vị trí. Tất cả là lỗi của anh. Nếu anh không cho cô ăn món bánh kem chanh ngon kinh khủng ấy, không

bật nhạc, không khiêu vũ cùng cô trong bóng tối...

Nếu...

Cô xoay người lại, hai tay đặt trên thanh nắm phía sau và quắc mắt nhìn anh.

“Việc hoảng loạn này”, cô nói kiên quyết. “Không phải lỗi của em.”

Anh trầm ngâm quan sát cô một lúc. “Đã nghĩ lại rồi à?” Cuối cùng anh nói.

Cô hít một hơi thật sâu, thật từ từ. Vỏ bọc của lý do quay lại. Cô không thể đổ lỗi cho anh. Cô là người đã trở nên điên cuồng. *Hãy hành xử như một người lớn.*

Cô hắng giọng, tay siết chặt nắm cửa. “Em xin lỗi. Em chẳng điềm đạm gì cả, phải không?”

“Không, nhưng đó không phải là vấn đề. Chẳng ai nói em phải điềm đạm cả.” Anh không di chuyển, chỉ đứng đó trên hành lang, nhìn cô. “Nhưng anh thật sự muốn biết chuyện gì không ổn.”

“Em không chắc.” Hannah buông tay đang nắm chặt núm cửa và vuốt mạnh tóc. Cô gặp ánh mắt anh. “Không, không phải thế. Rafe, em cần hỏi một câu, và anh phải nói sự thật.”

“Câu gì?”

“Chuyện này.” Cô vung tay lên, ý chỉ đam mê cháy bỏng bắt đâu từ phòng sưởi nắng cho tới phòng ngủ của anh. “Chuyện vừa xảy ra giữa chúng ta không liên quan gì đến Mộng Tưởng chứ?”

Mắt anh nheo lại. “Em nói xem.”

Cô nao núng. “Nghĩa là sao?”

“Em vừa cuồng nhiệt với anh, và giờ em đang cố gắng bỏ đi càng nhanh càng tốt với cái cớ ngớ ngẩn về con chó. Anh cá là em cũng sẽ chẳng buồn gọi điện cho anh sáng mai đâu, phải không?”

“Chết tiệt, Rafe –”

“Anh nên nghĩ cái quái gì đây?”

Cô chầm chầm nhìn anh, sửng sốt. “Anh thật lòng tin rằng em... em –” Cô dừng lời vì giọng đang có cơ chuyển sang tông nữ cao chói tai. Nuốt xuống, cô thử lại. “Anh nghĩ em cám dỗ anh để thao túng anh bán quyền sở hữu nửa nhà cho em à?”

Anh để cô chờ một khắc. Hannah cảm thấy mồ hôi rịn ra giữa hai xương vai.

Đoạn anh hé môi cười. “Không.”

Cô ngả mình vào rầm cửa. “Hy vọng thế. Chúa ơi, em không làm những việc như vậy.”

“Anh cũng không làm thế”, anh nói đơn giản.

Cô nhìn anh một lúc lâu. Dần dà căng thẳng trong cô bốc hơi. Mình phát điên rồi, cô nghĩ.

“Không. Dĩ nhiên là không.” Cô xoa trán. “Em không biết vì sao mình hoảng hốt nữa. Chắc là bị căng thẳng một chút.”

“Tối nay em có nhiều việc mà.”

“Còn phải nói.” Cô đứng thẳng dậy, trấn tĩnh bản thân. “Nào, em nghĩ giờ là lúc anh nên đưa em về.”

“Được rồi.” Anh lấy khóa khỏi túi. “Với một điều kiện.”

Cô giật mình, quay lại. “Điều kiện gì?”

Anh băng qua cô, mở cửa. “Em phải hứa sẽ gọi cho anh sáng mai.”

Anh đi thẳng ra ngoài, bước vào màn đêm, trước khi cô nghĩ ra một phản ứng phù hợp. Cô nghe tiếng động cơ xe Porsche nổ giòn. Ánh sáng bật lên khiến cô chói mắt.

Hình ảnh sống động về một chú dê bất hạnh tê cứng vì sợ hãi trước ánh đèn pha của chiếc xe đang lao tới khiến cô vội di chuyển.

Cô đóng sầm cửa sau lưng. Giơ tay che ánh đèn chói lóa đến tức mắt, cô lao tới cửa xe dẫn vào ghế bên.

***

Winston chào đón cô với cái ngáp và thái độ hớn hở bình thường của nó. Nó chào đón Rafe với cùng lòng nhiệt tình như vậy. Đoạn nó từ tốn chạy qua hiên, xuống bậc cấp rồi biến mất sau lùm cây. Rõ ràng nó không vội vàng giải quyết nhu cầu.

Rafe nhìn cô, ánh mắt nhấp nháy. “Em may nhé. Trông nó không có vẻ lo lắng quá.”

Cô cảm thấy má ửng hồng. “Anh nói rõ ý rồi đấy.”

“Em nghĩ vậy hả?”

“Em đã thừa nhận là mình hơi hoảng loạn do phản ứng thái quá với căng thẳng.”

“Căng thẳng hả? Nghe như một cái cớ nữa.”

“Chúc ngủ ngon, Rafe.”

Anh giữ cằm cô trong lòng tay rồi hôn cô đầy chủ ý. Anh dừng lại ngay khi cô cảm giác nghẹn thở lần nữa.

“Chúc ngủ ngon?”, anh nói. Dưới ánh đèn hiên vàng vọt, đôi mắt anh tối sẫm và dữ dội. “Em có cả số di động của anh lẫn số ở Mộng Tưởng. Gọi anh nếu Winston lặp lại thái độ cảnh giác như lần trước, được chứ? Anh sẽ có mặt ở đây trong vòng chưa đến mười phút.”

“Cảnh giác à?” Cô đã quên tiệt về vụ lang thang trong đêm của Winston. “Ồ, phải rồi. Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng thực tình em không nghĩ –”

“Anh biết đêm nay em khó nghĩ. Em đã giải thích rồi.” Anh bước xuống bậc cấp. “Cứ gọi anh nếu nó vào tư thế báo động nữa.”

Cô giữ cửa mở cho Winston. Rafe chờ cho tới khi cả hai vào trong nhà rồi mới lái xe đi.

Hai mươi phút sau cô rời khỏi phòng tắm, mặc chiếc áo ngủ đứng đắn nhất của mình. Nó mang phong cách cổ điển thời Victoria, trắng tinh với ống tay dài và cổ viền đăng ten, gấu áo đổ xuống mắt cá chân. Cô liếc nhìn mình trong gương một lần, thỏa mãn với chiếc váy kín đáo. Dứt khoát không phải kiểu áo ngủ được những phụ nữ có thói quen bỏ rơi đồ lót trên cầu thang trong khi cuồng nhiệt ném mình vào người đàn ông hấp dẫn nhất thị trấn ưa thích.

Người đàn ông hấp dẫn nhất cô từng gặp.

Một lầm lạc. Chỉ thế thôi. Đã quá lâu rồi cô không có đời sống tình dục bình thường. Trong tình huống đó hành vi lầm lạc là phải.

Thở dài, cô tắt đèn. Winston đã yên vị nơi cuối giường. Nó ngỏng đầu lên khi cô tới bên khung cửa sổ nhìn ra vịnh. Hannah cảm thấy ánh mắt nó dõi theo mình khi cô mở mành.

“Mày có lo tí nào về chuyện tao về nhà muộn không?” Cô hỏi.

Nó không buồn phản ứng.

“Tao đã e là thế mà.”

Cô dạo bước qua bóng tối tới cửa sổ phía cạnh bên, kéo mành rộng ra. Đang định quay lại giường, cô bỗng thấy ánh kim loại nhá lên dưới ánh trăng giữa hai cái cây bên dưới.

“Cái gì vậy?”

Hannah túm chặt gờ cửa sổ, căng mắt nhìn nơi có ánh sáng. Cái nhìn kỹ lưỡng hơn xác nhận ấn tượng ban đầu của cô. Đó là một chiếc ô tô đỗ nơi hàng cây gần đường. Ở vị trí ấy, người trong xe sẽ nhìn được toàn cảnh ngôi nhà lẫn lối vào đường dẫn.

Cô liếc Winston. Nó dúi mõm vào hai chân trước. Không có vẻ cảnh giác.

Cô đóng mành lại, bật đèn, cầm điện thoại lên. Cô bấm dãy số đã viết lên giấy ghi chú cạnh giường.

Rafe trả lời ngay hồi chuông đầu tiên.

“Anh đang làm gì trong bụi cây vậy hả?” Cô hỏi.

“Chẳng việc gì vi phạm pháp luật cả.”

Khẽ rùng mình vì hài lòng khi nghe thấy giọng nói trầm, gợi cảm và hơi khàn, đủ để làm sống lại hồi ức vô cùng nóng bỏng vừa trải qua.

Cô lại tắt đèn. Cầm theo điện thoại, cô quay ra cửa sổ, mở mành. Chằm chằm nhìn vào bóng tối, cô tìm kiếm ánh kim loại trên lá chắn của chiếc Porsche.

"Anh có chắc không?" Cô hỏi.

"Chắc."

Giờ đây nói chuyện với anh qua điện thoại dễ hơn nhiều việc đối diện anh sau chuyện xảy ra trong phòng ngủ. Có cảm giác thân mật kỳ lạ, nhưng đồng thời khoảng cách cuối cùng cũng cho phép cô thả lỏng.

"Anh vẫn đang trông chừng phải không?" Cô hỏi. "Chờ xem liệu có gặp thứ đã báo động Winston."

Im lặng ở đầu dây bên kia một chốc.

"Anh chỉ nghĩ sẽ ở đây thêm vài phút thôi", anh nói.

"Không cần thiết đâu. Em đã bảo rằng sẽ gọi nếu Winston lại như thế. Về nhà đi, Rafe. Bọn em sẽ ổn, thật đấy."

"Anh chỉ ở đây một lát nữa thôi. Thứ kia xuất hiện giữa nửa đêm và hai giờ sáng, đúng chứ?"

"Phải."

"Gần hai giờ rồi. Anh sẽ sớm đi."

"Rafe –"

"Đi ngủ đi", anh nói khẽ.

Cô siết chặt điện thoại. "Rafe à, về tối nay –"

"Tối nay sao?"

"Em xin lỗi vì đã hành xử như đứa ngốc. Hỏi anh về chuyện xảy ra giữa chúng ta có phải vì Mộng Tưởng thật khó dung thứ. Em biết rõ hơn thế."

"Bất cứ chuyện gì đang xảy ra giữa chúng ta thì cũng không phải vì ngôi nhà."

Cô ngập ngừng. "Nhiều người trong thị trấn, sẽ nghĩ như vậy."

"Mọi người ở Vịnh Nhật Thực này cũng nghĩ rằng tám năm trước anh đã quyến rũ em trên bãi biển", vẻ không buồn quan tâm hiển hiện trong giọng anh. "Em có thật lòng để ý người ta nghĩ gì không?"

Cô ngẫm nghĩ câu hỏi một lúc. "Không."

"Anh cũng vậy."

"Rafe à?"

"Ừ?"

“Nếu chuyện tối nay không liên quan đến Mộng Tưởng, vậy nó là gì?”

“Câu hỏi hay đấy. Khi nào tìm ra câu trả lời hãy cho anh biết.”

“Rafe à?”

“Ừ?”

“Thỉnh thoảng em thấy anh giống hệt Winston trong cách giao tiếp.”

“Hẳn là vấn đề của đàn ông.”

“Chúc ngủ ngon, Rafe.”

“Đừng quên gọi anh sáng mai.”

Cô gác máy, leo lên giường. Thậm chí cô không cố nhắm mắt làm gì, cho tới khi nghe tiếng động cơ xe nổ đều nhỏ dần nơi xa sau đó một lúc. Cô liếc đồng hồ. Hai giờ mười lăm.

Nơi cuối giường, Winston đang ngủ ngon lành.

Chương 13

Sáng hôm sau, cô chờ đến mười giờ mới gọi.

“Tao không muốn có vẻ háo hức quá”, cô bảo Winston khi bấm số trên chiếc điện thoại không dây trong bếp. “Nếu mày háo hức là đàn ông cảm thấy ngay.”

Trông Winston khá buồn chán. Nó đi ra cửa, ngó lại cô với vẻ chờ đợi.

“Sáng nay mày đã ra ngoài hai lần rồi.” Cô lắng nghe tiếng kêu ở đầu dây bên kia. “Tao nghĩ mày nghiện biển rồi.”

Thật vậy, Hannah nghĩ. Sự hiển nhiên là Winston tán đồng cuộc sống mới của họ ở đây. Nó yêu thích chạy chơi quanh Vũng Chi Tử, nơi có vô số mùi vị lẫn những sinh vật kỳ lạ cư ngụ. Rõ ràng nó thích thú với tự do không bị kìm xích.

Cuối cùng Rafe cũng trả lời.

“Madison nghe đây.” Giọng anh có vẻ mất kiên nhẫn, như thể đang chú ý đến việc đáng để tâm hơn một cuộc điện.

Cô thoáng cau mày nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, đoạn lại áp nó vào tai.

“Xin lỗi nếu em làm phiền việc quan trọng của anh”, cô nói cộc lốc. “Em nghĩ anh chờ điện thoại của em.”

“Chào buổi sáng, cưng.” Giọng Rafe ấm hơn hẳn. “Anh đang bận một chút. Anh quay lại sau - chờ một giây.” Anh đột ngột ngừng lời và nói với một người khác. “Kiểm tra kỹ hệ thống điện trên cái bảng đó, được chứ Torrance?”

“Cưng á?” Hannah ngẫm nghĩ danh từ âu yếm của anh. Rafe chưa bao giờ gọi cô là cưng, kể cả khi họ làm tình đêm qua. Dĩ nhiên là anh không nói năng gì mấy trên giường.

“Chết tiệt, bức tường đó nên có cách âm”, Rafe nói tiếp, giọng nghèn nghẹt không rõ. “Ừ, tôi thấy đám ống dẫn rồi. Đấy là lý do tôi muốn có cách âm. Ai lại muốn nghe tiếng giật nước bồn cầu và tiếng vòi sen nhà tắm chứ?”

“Ống dẫn à?” Hannah dừng việc cố gắng đưa ra các sắc thái của từ ‘cưng’, và tập trung vào từ ngữ đáng bận tâm hơn. “Rafe, chuyện gì đang diễn ra ở đó? Có gì không ổn à?”

“Anh đang đánh giá điều kiện để lắp đặt hệ thống điện nước”, anh nói bình thường như không có gì. “Tin tốt là mấy năm trước bà Isabel đã tu bổ tổng thể.” Anh lại ngừng lời và nói với người khác. “Đó là đồng hả?”

“Rafe, anh đang nói với ai vậy?”

“Anh em nhà Willis đang ở đây”, anh nói vào điện thoại. “Anh đang bảo họ kiểm tra ngôi nhà từ trên xuống dưới.”

“Anh bảo Walter và Torrance Willis đến đó à?” Cô bật dậy khỏi ghế. “Tại sao?”

“Chỉ để ước tính sơ bộ xem mất bao nhiêu để mở khách sạn mini và nhà hàng thôi”, anh nói với âm điệu ngây thơ không tin được.

“Anh không thể làm thế.” Cô túm lấy khóa, vừa đi vừa chạy về phía cửa. “Không được làm mà không có sự đồng ý của tôi, khốn kiếp.”

“Chúng ta đã đồng ý về chuyện mở khách sạn mini ở Mộng Tưởng.”

“Thậm chí chúng ta còn chưa quyết định về quyền sở hữu nữa. Cấm anh động vào thứ gì cho tới khi tôi tới đó.”

Winston thấy cô chạy ra cửa. Nó bắt đầu nhảy lên.

“Anh bảo em rồi, anh chỉ mới xem xét sơ bộ thôi”, Rafe nói.

“Giờ tôi qua đó ngay. Nghe đây, Rafe Madison. Tôi sở hữu nửa ngôi nhà ấy. Cấm anh đụng vào thứ gì cho tới khi tôi đến đó. Và cũng đừng có để anh em nhà Willis đụng vào.”

“Hơi quá muộn để bảo họ dừng rồi”, Rafe trầm ngâm nói. “Họ đã bắt đầu với hệ thống ống nước.”

“Tôi không tin nổi chuyện này.”

Cô thảy điện thoại lên bàn ngoài hành lang và chạy vội ra xe. Winston đi theo. Nó nhảy vào ghế, ngồi ngả về phía sau trong tư thế chờ đợi.

“Tao biết đêm qua tất cả là vì Mộng Tưởng mà”, cô bảo nó.

***

Chỉ một lát sau, Hannah oai vệ băng qua cửa trước ngôi nhà lớn, sẵn sàng chiến đấu. Winston lóc cóc theo sau, nó chào đón Rafe một thoáng, sau đó bắt đầu dạo chơi quanh bếp.

Rafe liếc đồng hồ trong khi Hannah thắng gấp trước mặt anh. “Sáu phút hai hai giây. Em đi nhanh đấy.”

Cô đặt hai tay lên hông. “Chuyện gì đang diễn ra ở đây?”

Rafe không cần phải trả lời bởi một người đàn ông nhỏ, dáng vóc gọn gàng chọn đúng lúc đó để bước vào hành lang.

Cơ thể chắc nịch với cái đầu trọc của Walter Willis luôn nhắc Hannah nghĩ tới một người máy. Trong chuyển động của anh chứa đựng sự chính xác đến máy móc và thiếu đi yếu tố nhân sinh. Cách nói của anh cụt ngủn và dứt khoát. Những đường xếp li phẳng lì do hồ trên bộ quần áo lao động của anh chẳng bao giờ mềm ra cả. Như thể anh đã thiết kế và làm ra nó dưới điều kiện vô trùng bị kiểm soát chặt chẽ trong nhà máy sản xuất sản phẩm công nghệ cao.

“Hannah.” Walter lau tay vào chiếc khăn sạch lòng thòng từ thắt lưng xuống. “Gặp lại cô thật vui. Nghe nói cô đã quay lại thị trấn.”

Hannah ngạc nhiên bởi sự tự chủ của mình. Cô đã che đậy thành công cơn giận dữ vẫn cháy trong ánh mắt. Thậm chí cô còn ráng nặn ra nụ cười chào đón mà cô hy vọng là hết sức dễ chịu và chân thành.

“Chào anh Walter”, cô nói. “Đã lâu rồi.”

“Chắc chắn.” Walter quay đầu lại, gọi em trai mình với qua vai. “Torrance, lại đây chào Hannah cái.”

Torrance bước khỏi phòng giặt. Ngay tức thì vẻ mặt anh rạng rỡ lên. Anh ra dấu chào bằng cái cờ lê vặn ống. “Chào cô, Hannah. Mừng trở về.”

Anh em nhà Willis là anh em sinh đôi cùng trứng, nhưng rất dễ phân biệt họ qua trang phục, bởi họ là hai cực đối ngược. Trong khi Walter được thiết kế để đạt các đặc tính kỹ thuật chính xác cho dây chuyền lắp ráp được máy tính hóa trong tương lai, thì Torrance chỉ là dự án nho nhỏ trong gara nhà ai đó.

Không cạo nốt đám tóc ít ỏi còn lại trên đầu như Walter, Torrance buộc mấy lọn tóc thưa thớt, lởm chởm thành đuôi ngựa thò ra khỏi lỗ phía sau mũ. Phần đuôi hình xăm con rắn lộ ra dưới một bên ống tay áo. Bộ đồ lao động của anh lấm tấm những vệt trông như dầu ăn, bụi bặm và sốt pizza từ đời nảo đời nào. Thứ duy nhất sạch và sáng trên người anh là đám dụng cụ trên chiếc thắt lưng rộng trễ nơi hông.

“Bà Isabel lúc nào cũng nói rằng một ngày nào đó hai người sẽ quay về đây sống luôn.” Torrance quay sang Walter. “Đúng thế nhỉ?”

“Chắc rồi”, Walter đồng ý. “Nếu bà ấy nói thế một lần thì hẳn đã nhắc lại cả trăm lần. Tôi tin lần cuối bà ấy bảo bọn tôi là lúc lắp đặt máy giặt trong phòng giặt ở đây.”

Torrance gật đầu. “Em nghĩ vậy.” Anh nháy mắt với Hannah và Rafe. “Bà ấy nói với bọn tôi là muốn để lại mọi thứ có thể sử dụng tốt cho hai người.”

Willis lắc đầu đầy vẻ bao dung. “Bà Isabel thật sự mê chuyện lãng mạn.”

Hannah nheo mắt. “Chẳng phải hai người phải xem xét hệ thống ống nước sao?”

“Ống nước à. Ối chà, suýt quên. Nghe cô nương nói gì rồi đấy”, Torrance tiếp. “Chắc chúng ta phải quay lại làm việc thôi.”

“Phải.” Đầu Walter giật xuống một lần, gật đầu một cách máy móc. “Ống nước. Nghe này hai người, đừng quan tâm tới những gì người dân thị trấn đang kháo nhau. Không thể không có điều tiếng, xét đến chuyện xảy ra vào cái đêm con bé nhà Sadler chết, và bây giờ lại là việc Isabel để lại ngôi nhà cho hai người. Nhưng nó sẽ chìm nhanh thôi.”

“Tôi cũng hy vọng thế”, Hannah nói.

Torrance vỗ vai Rafe. “Cho cậu biết nhé, tôi và anh tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu có liên hệ gì đến cái chết của Kaitlin Sadler cả.”

“Tôi trân trọng điều đó”, Rafe đáp.

Walter mím môi. “Torrance và tôi luôn ngờ rằng cô ta bị gã điên bệnh hoạn nào đó từ Seattle giết. Phải không hả Torrance?”

Torrance gật gà gật gù. “Ờ. Đấy là những gì chúng tôi hiểu ra.

Nhưng cảnh sát trưởng Yates không thèm để ý."

"Ông Yates chỉ muốn đóng hồ sơ vụ án càng nhanh càng tốt", Walter ủ rũ nói. "Lúc ấy ông ta sắp về hưu đến nơi, đương nhiên không muốn để lại sau lưng một vụ án mạng bẩn thỉu chưa được giải quyết. Thế sẽ làm hỏng hồ sơ thành tích của ông ấy."

"Án mạng à." Hannah gặp ánh mắt Rafe trong mấy giây. Anh nhìn cô một cách khó hiểu. Cô quay lại phía Walter. "Anh nghiêm túc không đấy? Thực lòng anh nghĩ rằng chị Kaitlin bị gã điên bệnh hoạn nào đó giết chết?"

Walter trao đổi cái nhìn với Torrance. "Không thể trách chúng tôi vì nghi ngờ thế được, bởi chúng tôi đã tìm thấy một vật trong máy giặt của cô ta trong khi sửa chữa. Đúng không Torrance?"

Torrance lại gật đầu. "Đúng. Nghi ngờ là phải."

Rafe nhìn Walter. "Chính xác thì anh đã tìm thấy gì khi anh sửa máy giặt của cô ấy?"

Trước sự ngạc nhiên của Hannah, Walter đỏ ửng như quả cà chua.

"Đồ gợi dục", anh ta lẩm bẩm.

"Đồ gợi dục kiểu gì?" Rafe hỏi.

Giọng Rafe có điều gì đó khiến Hannah đánh mắt về phía anh. Nhưng cô không đọc được gì từ biểu cảm nơi anh cả.

Torrance đảo mắt. “Cậu biết đấy. Đồ lót ren.”

Hannah nghĩ đến chiếc áo lót nửa quả bé xíu cô để rơi trên cầu thang đêm qua. Khi mắt cô gặp mắt Rafe, cô biết anh cũng đang nghĩ đến nó.

“Đàn bà mặc đồ lót ren bé xíu thì có gì gợi dục hả?”

“À, thứ chúng tôi tìm thấy không hẳn là bé”, Torrance nói. “To đến mức vừa cỡ đàn ông.”

“Dứt khoát to hơn cỡ của Kaitlin nhiều”, Walter kể. “Cô ta nhỏ nhắn mà.”

“Ngoài ra còn một cái váy ngủ gợi cảm cũng quá cỡ cô ấy”, Torrance tiếp. “Và một đôi giày cao gót lấp lánh rất rộng nữa.”

“Đừng quên mấy cuộn băng ghi hình”, Walter thêm.

Hannah chằm chằm nhìn anh. “Các anh tìm thấy tất cả những thứ ấy trong máy giặt của chị ấy sao?”

“Không hẳn là trong máy giặt.” Torrance ngập ngừng. “Chuyện thế này, khi bọn tôi sửa cái máy, bọn tôi thấy rằng vòi dẫn khí sấy hẳn đã lâu không được làm sạch.”

“Mấy cái vòi khí ấy là đồ nguy hiểm”, Walter nói nghiêm nghị. “Nếu bị xơ vải bít kín, chúng có thể gây cháy. Vậy là bọn tôi nghĩ giúp Kaitlin chuyện đó, vì thế sau khi sửa xong cái máy, bọn tôi kéo bộ phận sấy ra để kiểm tra vòi khí. Khi đó bọn tôi tìm thấy món đồ lót ngoại cỡ, băng video và những thứ khác.”

“Đằng sau máy giặt à?” Rafe hỏi một cách cẩn trọng.

Torrance gật đầu mạnh mẽ. “Ai đó đã cắt một mảnh lớn trên tấm vữa tường và nhét tất mấy món đó vào khoảng trống giữa các đinh tán.”

“Biết ngay mấy thứ ấy không phải của cậu, Rafe”, Walter vội cam đoan.

“Vì sao?” Rafe hỏi. “Nhầm cỡ à?”

Torrance cười hô hố. “Quỷ thật, hè năm đó ai cũng biết cậu hẹn hò với Kaitlin. Nhưng tôi và Walter chẳng bao giờ nghĩ cậu là đứa xăng pha nhớt cả.”

“Đàn ông thích mặc đồ phụ nữ”, Rafe nhẹ nhàng sửa.

Torrance gật đầu. “Không bao giờ nghĩ cậu như thế.”

“Các anh đúng về sở thích đồ lót của tôi. Tôi là người khá truyền thống.”

Tiếng cười của Torrance nhạt dần. “Dù sao thì sau khi Kaitlin chết, Walter và tôi nhớ đến những thứ tìm thấy trong tường. Vì vậy bọn tôi nghĩ cô ấy đã bị gã điên bệnh hoạn nào đó ngoài thị trấn giết.”

“Từ Seattle”, Walter kết luận.

“Vì sao là Seattle?” Hannah hỏi.

Torrance khịt mũi. “Đây không phải là thứ người ta làm ở Portland.”

Hannah nhìn Rafe.

Anh nhún vai. “Anh ấy nói đúng. Cô biết người ta nói gì về dân Seattle đấy.”

Cô quay sang Walter và Torrance. “Các anh đã kể cho cảnh sát trưởng Yates về đám băng và mớ đồ hả?”

“Phải, bọn tôi nghĩ đấy là trách nhiệm công dân”, Torrance nói. “Nhưng ông ta bảo bọn tôi ngậm miệng vào. Nói thế đã là đủ chuyện đàm tiếu rồi. Thị trấn không cần thêm nữa.”

“Ngoài ra, những thứ đó đã biến mất khi bọn tôi đưa cảnh sát

trưởng tới nhà Kaitlin để chỉ cho ông ấy thấy.” Walter thêm. “Tôi không nghĩ ông ấy tin bọn tôi.”

Rafe cau mày. “Món đồ và mấy cuộn băng không còn ở đó khi các anh quay lại sao?”

“Ừ.” Torrance thở dài. “Đấy là lý do chính anh Walter và tôi không nói gì nhiều về những gì chúng tôi tìm thấy. Làm gì có bằng chứng, và cảnh sát trưởng Yates nói bọn tôi có thể gặp rắc rối lớn nếu đi gieo rắc tin đồn nhảm. Đúng không Walter?”

“Đúng vậy”, Walter quả quyết. “Bọn tôi không phải lũ ba hoa. Nhưng bọn tôi luôn cho rằng Kaitlin bị giết bởi gã điên bệnh hoạn mà cô ta đã hẹn hò.” Anh ta nhìn Rafe. “Không có ý xúc phạm đâu, nhưng ai cũng biết cô ta lả lơi với nhiều người khác.”

“Phải.” Rafe không nhìn Hannah. “Ngay cả tôi cũng biết. Vì sao các anh nghĩ rằng gã đàn ông thích mặc đồ lót ren đã giết cô ấy?”

“Ai mà biết?” Torrance nói.

“Có thể gã không thích việc cô ta có đám băng ấy”, Walter nói. “Có thể họ đã quay phim gã mặc đồ lót đàn bà.”

Ánh mắt Rafe lướt tới chỗ Hannah. Cô thấy tia tò mò trong mắt anh. Không trách anh được. Bản thân cô cũng bất đắc dĩ cảm thấy thích thú.

“Các anh có nghĩ gã đàn ông đến từ Seattle đã quay lại nhà Kaitlin sau khi giết cô ấy và lấy đám băng cùng những thứ kia không?” Rafe hỏi.

“Nghe có lý đấy chứ?” Walter hỏi. “Gã không muốn để lại bằng chứng nào cho người ta lần ra.”

“Chắc chắn đây là một giả thuyết thú vị”, Hannah cẩn trọng chấp nhận.

“Cũng chỉ đến thế thôi”, Walter nói. “Kaitlin chết đã lâu rồi. Không ai mở lại vụ đó nữa đâu. Thế là tốt hơn cả.” Anh ta quay đi với tác phong quân đội. “Giờ nếu hai người thứ lỗi, bọn tôi phải làm việc. Đúng chứ Torrance?”

“Phải.” Đầu Torrance lắc lư lên xuống nửa tá lần với niềm háo hức cực kỳ. “Biến nơi này thành khách sạn mini đi kèm nhà hàng sẽ là dự án lớn đấy. Nhưng cậu biết không, nghe có lý lắm. Với sự tồn tại của trung tâm nghiên cứu và trường đại học, rồi kế hoạch nâng cấp bến tàu cũ, thêm nhiều cửa hiệu hơn, gần đây Vịnh Nhật Thực đón nhiều khách lắm. Không có mấy nơi tử tế để ở. Có mỗi khách sạn nhỏ cạnh đường cao tốc. Người ta phải lái xe lên mãi tận bờ biển để tìm chỗ ở ngon lành.”

Anh quay người lại, dậm chân theo bước anh mình.

Hannah chờ đến khi anh em nhà Willis rời khỏi tầm mắt. Đoạn cô nhìn Rafe.

“Một gã điên bệnh hoạn đến từ Seattle à?” Cô hỏi khẽ.

“Anh có linh cảm tất cả người dân thị trấn đều có suy diễn riêng về chuyện xảy ra đêm hôm ấy.”

“Đồ lót gợi dục cỡ lớn vừa cho đàn ông à?”

“Đừng có nhìn anh.” Anh xòe hai tay, giơ lên. “Anh chưa từng thấy mấy thứ đó.”

“Thế còn mấy cuộn băng?”

Anh lắc đầu. “Không. Không băng biếc gì hết Hannah, hè năm đó anh chỉ đi chơi với Kaitlin vài lần trước khi nhận ra sự thật rõ ràng là cô ta chỉ vui chơi với anh trong khi săn đuổi tấm vé đích thực của mình. Anh chưa bao giờ biết Kaitlin đủ rõ để hiểu thói quen hay tính lập dị của cô ấy.”

“Hừm. Anh nhận ra chuyện này nghĩa là gì chứ?”

Anh chĩa ngón tay vào cô. “Không gì hết. Chẳng nghĩa lý gì hết. Chúng ta chỉ mới nghe anh em nhà Willis nói về những thứ trong tường đằng sau máy giặt. Anh không có ý xúc phạm cả Torrance lẫn Walter, nhưng họ không phải là những người đủ tinh tế để đánh giá. Anh nghi ngờ trong đời họ đã từng đi xa hơn Portland bao giờ chưa. Thứ họ thấy là đồ gợi dục và băng đồi trụy có khi chỉ là mấy thứ giải trí đêm bình thường đối với người khác.”

“Kaitlin không phải loại xấu hổ về các mối quan hệ của mình. Em cũng không hình dung được chị ấy lại đi bảo vệ danh tiếng cho người đàn ông chị ấy hẹn hò. Nếu chị ấy mất công giấu món đồ lót và đám băng để bảo vệ anh ta thì hẳn là chị ấy có mưu đồ lớn đối với anh chàng tội nghiệp đó.”

Rafe do dự. “Mục tiêu tối thượng trong đời Kaitlin là cưới người nào đó nhiều tiền để giúp cô ấy rời Vịnh Nhật Thực.”

“Vậy thì có thể anh chàng bạn trai này có tiền. Có thể chị ấy thấy anh ta có triển vọng hôn nhân tốt.”

“Sao phải giấu băng ghi hình và đồ lót?”

“Ai mà biết? Có thể anh ta đã kết hôn. Có thể chị ấy muốn bảo vệ anh ta vì hy vọng rằng anh ta sẽ li dị vợ và lấy chị ấy. Có thể –”

“Ái chà”, Rafe nói. “Nhiều có thể quá đấy.”

Cô nhăn mặt, đặt hai tay lên hông. “Anh nói đúng. Em mải mê quá hả?”

“Trí tưởng tượng là rất tốt. Nhưng trong trường hợp này thật lãng phí. Đã tám năm rồi. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được chuyện gì thực sự xảy ra với Kaitlin đêm hôm đó. Như Walter nói, thế là tốt hơn cả.”

Miễn cưỡng, cô kéo tâm trí về vấn đề trước mắt. Khoảnh khắc cô tập trung vào vấn đề chính của mình, nỗi bực tức quay lại.

“Hãy làm rõ chuyện này”, cô nói. “Anh không được làm gì Mộng Tưởng cho tới khi chúng ta đi đến thỏa thuận về cách thức giải quyết vấn đề thừa kế.”

Rafe trầm tư nhìn hành lang. “Anh có thể mở nhà hàng với phân nửa ngôi nhà thuộc về anh.”

“Quá điên. Không đời nào anh có thể biến nửa ngôi nhà thành nhà hàng được. Chúng ta chia bếp ra sao? Thế còn việc người ta sẽ sử dụng nửa hành lang này, phần *thuộc về em*, để vào nhà hàng *của anh*? Và ai sẽ có phòng sưởi nắng chứ?”

“Anh nghĩ nó sẽ là phòng ăn tối đẹp đấy. Vào mùa hè anh cũng

sẽ để thêm bàn ra hiên."

"Không được nếu không có sự cho phép của em. Rafe, anh không thể cứ tảng lờ các chi tiết hợp pháp của quyền thừa kế. Ngôi nhà này đáng giá vài trăm ngàn đô. Chúng ta phải thỏa thuận cho xong đã. Anh cũng biết rõ như thế."

"À", Rafe nói hơi quá tình cờ, "nhân nói về thỏa thuận các chi tiết, anh có một gợi ý."

Cảm thấy nguy hiểm, cô trân mình. "Gợi ý gì?"

"Cộng tác có được không?"

Cô chằm chằm nhìn anh, trong chốc lát không nói gì được.

"Anh?" Cuối cùng cô cũng ráng lên tiếng. "Và em? Cộng tác ở đây?"

"Em không nghĩ sẽ được à?"

"Đêm qua thì sao? Anh sẽ giả vờ nó chưa từng xảy ra?"

"Đêm qua thì liên quan gì?"

Bỗng nhiên cô nghẹn thở. "Liên quan đến mọi chuyện. Sao anh có thể nói về cộng tác công việc sau khi –" Cô vẫy tay, không thể hoàn thành câu.

“À.” Mắt anh sáng lên hiểu biết. “Em lo rằng chúng ta sẽ lẫn lộn công việc với tình cảm hả?”

Giờ đây có tiếng chuông văng vẳng trong tai cô. Tất cả chuyện này đối với anh là sao? Trò giải trí dễ chịu à? Cô đấu tranh để lấy lại bình tĩnh.

“Với anh thì không?” Cô hỏi bằng giọng lạnh lùng nhất có thể.

“Ờ, có”, anh nói với vẻ quá ư sẵn sàng. “Lẽ tự nhiên anh có vấn đề với việc đó vì anh là người nhà Madison. Nhà Madison luôn gặp vấn đề khi để quan hệ công việc lẫn lộn với quan hệ tình cảm. Nhưng đây đâu phải vấn đề với em. Em là người nhà Harte mà. Em có thể phân tách chúng.”

Anh ta đang làm mình phát cáu, cô nghĩ. Cô phải rời khỏi đây trước khi mất kiềm chế. Nhà Harte không làm như thế. Đặc biệt là ở nơi công cộng.

“Anh nói đúng”, cô nói. “Chắc chắn em lo được. Nhưng như anh vừa chỉ ra, anh là người nhà Madison. Hẳn nhiên anh sẽ làm hỏng việc.”

Cô quay gót, bước vội ra ngoài. Winston vẫn trung thành như trước nay, lóc cóc chạy theo cô rời khỏi bếp. Họ cùng nhau đi xuống mấy bậc cấp mà không ngoảnh lại.

Cô giật mở cửa xe, Winston nhảy vọt vào trong, chiếm lấy vị trí cũ trên ghế phụ. Cô ngồi vào buồng lái, đóng sầm cửa.

Điều cuối cùng cô thấy trong gương chiếu hậu là Rafe đứng dựa vào lan can hiên nhìn cô phóng khỏi lối dẫn vào nhà. Cô nhận

ra rằng anh ta thích thú nhìn cô mất tự chủ. Anh ta đã cố tình kích động cô, xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Sự bất an ào qua cô. Tất cả những lời ông nội cô từng cảnh báo về nhà Madison nháng qua tâm trí. Rafe đang chơi trò gì đây?

Chương 14

Rafe dừng xe đột ngột trên lối dẫn vào nhà, tắt máy, ngồi yên một lúc, đăm đăm ngó cửa trước nhà ông Mitchell.

Mời ông đến ăn tối quả là ý tưởng điên khùng. Nếu biết nghĩ, anh nên mở máy và lái về Mộng Tưởng. Nhưng như vậy anh sẽ phải giải thích cho Hannah lý do anh nhụt chí.

Ý nghĩ lại có chuyện bất đồng với Hannah sau vụ sáng nay cô thấy anh em nhà Willis sửa chữa ngôi nhà không hấp dẫn chút nào. Anh đã nắm lấy cơ hội, vin vào may mắn của mình và như dự đoán trước phần nào, mọi thứ đã nổ tung vào mặt anh. Lần tới anh phải thận trọng hơn. Ai nói người nhà Madison không biết rút kinh nghiệm từ sai lầm nào?

Anh ra khỏi xe, bước về phía bậc thềm.

Cửa trước mở ra ngay khi anh giơ tay định gõ. Một dáng người gầy nhợt nhạt, tóc cắt sát da đầu, khuôn mặt trông như thể được tạc ra từ một bên núi chằm chằm nhìn anh.

Bryce đã làm việc cho ông Mitchell gần mười năm. Không ai biết ông ta từ đâu đến. Bắt đầu làm việc trong vai trò người trợ việc bán thời gian, dần dần ông ta đã leo lên vị trí quản gia toàn thời gian. Nếu Bryce có họ thì hẳn nó đã mất tích trong những lớp mù mịt của thời gian. Như Rafe biết thì ông ta không có họ hàng thân thích. Bryce đã mang đến trật tự cho đống hỗn loạn trong nhà ông Mitchell. Ông ta có lòng trung thành sắt đá cho người ông ta phục vụ. Ngoài ra, ông ta là một ẩn số.

"Chào bác Bryce."

"Xin chào."

"Tôi đang tìm ông Mitchell."

"Ông nội cậu đang ở ngoài vườn."

"Cảm ơn."

Rafe gật đầu với thái độ thân thiện rồi bước xuống hiên. Chẳng ích gì mà trao đổi thêm. Bryce không phải là người thích mua chuyện.

Rafe mở cổng, bước vào vùng đất diệu kỳ tươi tốt. Khi không thấy ông nội đâu, anh rẽ vào con đường hẹp rải sỏi dẫn về nhà kính nơi tận cùng vườn.

Anh tìm thấy ông trong nhà kính, đang chăm chút một khay đựng cây. Một tay cầm bình tưới đầu dài, tay kia cầm cái thuổng.

Rafe hít một hơi rồi bước vào nhà kính ẩm ướt. Anh nhớ lại lời nhận xét của Hannah. *Sở thích nấu ăn của anh cũng giống như sở thích làm vườn của ông anh. Cả hai người đều đam mê sáng tạo.*

Ý nghĩ có chung điểm gì đó với ông thật khó tiêu hóa.

"Mọi thứ trong này trông rất ổn", anh nói. Rafe tự nhủ Hanna sẽ tự hào vì anh đã cố gắng mở lời bằng âm điệu lễ độ như thế. Mà cũng có thể không. Ngay lúc này cô đang tức anh lắm. "Ông có bao giờ nghĩ đến chuyện mở vườn ươm bán ra thị trường không?"

"Còn lâu. Điều cuối cùng ông muốn là biến sở thích thú vị thành việc kinh doanh. Chẳng còn gì vui nữa." Ông Mitchell đặt bình tưới xuống kêu cái phịch rồi quắc mắt dữ tợn. "Nói về kinh doanh, ông nghe cháu sắp mở khách sạn mini và nhà hàng ở Mộng Tưởng à, chuyện gì vậy?"

"Bàn tán nhanh thật."

"Nếu muốn giữ bí mật thì đừng có mà gọi anh em nhà Willis đến kiểm tra hệ thống ống nước và đường điện ở đấy."

"Ông nói đúng." Rafe ngắm một hàng chậu nhỏ đựng các cây xanh be bé có lá bóng mướt. "Mặt khác, ở Vịnh Nhật Thực này chẳng hơi đâu mà cố giữ bí mật dự án ấy."

Ông Mitchell liếc anh sắc lẻm dưới đám lông mày rậm rạp. "Cháu nghiêm túc về việc mở khách sạn mini à?"

"Vâng." Rafe chuyển sang khay dương xỉ lông tơ. "Cháu đã nghĩ về chuyện đó cả năm nay rồi."

Ông khẽ huýt sáo. “Quỷ tha ma bắt. Thế quái nào mà cháu chưa bao giờ nói gì hả?”

“Phải xong việc với Hannah trước đã.”

“Hử. Đúng rồi.”

Rafe nhìn lên. “Ông không định bảo rằng biến Mộng Tưởng thành nhà hàng và khách sạn là ý tưởng ngu xuẩn nhất mà một người nhà Madison từng có à?”

“Ngu xuẩn chẳng liên quan gì. Người nhà Madison không bị coi là ngu xuẩn. Chúng ta tập trung tâm trí vào thứ chúng ta muốn.” Mắt ông nheo lại khi liếc Rafe. “Cháu thật lòng muốn làm việc này chứ?”

“Vâng.”

Ông nhìn anh một lúc lâu. Đoạn gật đầu một cái và cởi bao tay làm vườn ra. “Làm đi.”

“Gì cơ ạ?”

“Cháu nghe rồi đấy. Nếu cháu muốn làm việc đó đến vậy thì chẳng có lý gì ông bảo cháu đừng làm cả. Cháu là người nhà Madison. Chẳng thứ gì cản đường được. Chết tiệt, cháu có cơ hội tốt hơn đa số người khác trong việc mở khách sạn mini ở Mộng Tưởng.”

“Ông đang nói rằng ông nghĩ mở khách sạn mini và nhà hàng là *ý hay* ư?” Cuối cùng anh thốt lên.

“Ai nói thế.” Ông thả bao tay xuống bàn làm việc. “Nói thật là ông chưa biết ý đó hay hay không. Ông chỉ nói là ông thấy không thứ gì cản đường cháu được. Cháu có đầu óc kinh doanh tốt khi cháu chịu dùng nó. Cháu có thể thành công vụ khách sạn kèm nhà hàng này.”

Rafe dựa người vào lưng ghế tựa dài bằng gỗ, hơi rung động. Đây là lần đầu tiên ông Mitchell tán đồng một ý tưởng không liên quan tới làm việc cho công ty Madison, dù là không nhiệt tình lắm.

“Hannah Harte đứng chỗ nào trong kế hoạch của cháu?” Ông hỏi.

Rafe không di chuyển. Thậm chí không chớp mắt. “Ý ông là sao?”

“Lần cuối ông nghe, nó vẫn sở hữu nửa ngôi nhà. Nó đã đồng ý để cháu mua lại à?”

“Không.”

“Vậy cháu sẽ làm cái quái gì với nó?”

Rafe ngắm cây râm bụt cạnh mình. “Cháu đã gợi ý rằng bọn cháu có thể cộng tác mở khách sạn mini cùng nhà hàng.”

“Cộng tác à?” Khuôn mặt ông biểu lộ nỗi kinh ngạc. “Với Hannah Harte à? Mày mất trí rồi hả?”

Và người ta gọi đây là sự ủng hộ tuyệt đối của ông Mitchell.

"Ông không cần gào lên thế", Rafe nói. "Cháu nghe được."

"Cháu nghe ông đây. Cháu là người nhà Madison. Cháu không thể cộng tác với người nhà Harte. Kiểu gì cũng hỏng, không đời nào thành công."

"Được rồi, chuyện này hơi phức tạp hơn quan hệ cộng tác kinh doanh đơn thuần", Rafe nói.

"Quỷ tha ma bắt", ông túm lấy kéo cắt tỉa. "Lời đồn là thật hả? Cháu đang ve vãn nó phải không?"

"Bọn cháu đã bắt đầu cái mà người ta có thể gọi là một mối quan hệ. Đại loại thế."

"Quan hệ?" Ông dùng kéo tỉa cây râm bụt. "Có nghĩa hai đứa đang tư tình với nhau?"

Rafe nhận ra mình đang đứng gần cây râm bụt hơn khoảng cách cảm thấy thoải mái. Anh bước sang một bên vài bước để ông Mitchell có nhiều không gian dùng cái kéo.

"Cháu không nghĩ mình sẽ dùng từ đó."

Ông Mitchell cắt một cành cây mọc lộn xộn và trừng mắt. "Thế cháu dùng từ gì?"

"Như cháu đã nói, ở hiện tại tình huống hơi phức tạp."

Ông trỏ cái kéo về phía Rafe. “Chỉ một lần trong đời cháu thôi, để tâm đi. Điều ông đang nói rất quan trọng. Tám năm trước con bé đã đặt danh tiếng của nó lên bàn cân vì cháu. Cứu cháu thoát khỏi nhiều phiền toái.”

“Cháu biết.”

“Cháu không thể chơi bời ve vãn nó được. Thế không đúng.”

“Cháu không chơi bời với cô ấy.” Rafe tìm lời phù hợp, nhưng chúng lảng tránh anh. “Chuyện đang diễn ra rất nghiêm túc.”

Ông Mitchell cau mày trầm ngâm nhìn anh một lúc lâu. “Tốt hơn hết là phải thế.” Bất thình lình, ông chuyển hướng cắt. “Hôm nay cháu đến có việc gì?”

“Qua xem liệu ông có muốn ăn tối với Hannah và cháu tối mai không.” Rafe ngập ngừng. “Đưa bạn ông, Octavia đi cùng cũng được, nếu ông muốn.”

“Octavia đã về Portland rồi.”

“Lời mời vẫn nguyên giá trị.”

“Hừm.” Ông cắt một cành nhỏ khác. “Hannah Harte biết nấu ăn hả?”

“Cháu không biết. Chưa từng thấy cô ấy nấu. Cháu sẽ là người nấu.”

“Thú vị đây”, ông nói.

“Có nghĩa bọn cháu sẽ gặp ông vào bữa tối?”

“Ông sẽ đến. Thay đổi xem, suốt ngày ăn đồ của Bryce rồi.”

Rafe chậm rãi thở ra. “Được rồi.” Anh đứng dậy, tiến về cửa. Cảm giác như thể vừa trải qua một trận bão. “Gặp ông lúc sáu giờ.”

“Sẽ thú vị *bỏ mẹ* đấy”, ông lại lẩm bẩm.

Lãng phí thời gian, Rafe nghĩ. Nhưng cái khỉ gì chứ. Có thể Hannah sẽ đánh giá tốt về anh. Anh nên kiếm được vài điểm qua vụ này. Dù sao, chính cô là người gợi ý mời ông tới ăn tối.

Anh tự hỏi liệu đây có phải dấu hiệu không hay cho thực tế là anh đang cố làm hài lòng cô.

Rafe dừng chân ở cửa văn phòng, quan sát toàn cảnh. Máy tính đặt trên bàn. Vài đường dây điện thoại. Đồ đạc gần như bị vùi bên dưới hàng chồng sổ sách, ảnh và báo. Giá sách đầy ứ. Vài trang bìa của tờ Nhật Báo Vịnh Nhật Thực được đóng khung treo trên tường. Một trong số chúng trưng hình Trevor Thornley đang đứng với người chủ cũ kiêm cựu tổng biên tập của tờ báo, Ed Bolter, và Bev, vợ ông, người đang mỉm cười.

“Tôi đã luôn tự hỏi văn phòng tổng biên tập trông ra sao”, Rafe

nói.

Jed tươi cười, dựa lưng vào ghế. “Văn phòng của tổng biên tập này trông như thế đấy. Ngồi đi.”

“Cảm ơn.” Rafe dọn đống báo cao ngất khỏi ghế và ngồi xuống.

“Uống cà phê không?” Jed túm chặt tay ghế như thể định đẩy mình dậy. “Thứ bọn tôi có nhiều ở đây là ca-phê-in. Một phần bí thuật của tôi.”

“Không, cảm ơn.” Rafe liếc máy tính. Màn hình đang có một trang chữ. Anh thoáng thấy từ ngữ. *‘Thornley tuyên bố rằng ông sẽ chạy đua cho ghế Thượng nghị sĩ do tiếng gọi của trách nhiệm đối với cá nhân và xã hội.’*

“Anh đã có phỏng vấn riêng với Trevor Thornley à?” Rafe hỏi.

“Sáng nay, trước khi ông ấy đi Portland. Tôi đang viết bài xã luận cho báo ngày mai.”

Rafe ngả người ra ghế. “Cảm giác nói chuyện với ngài Thượng nghị sĩ tương lai ra sao?”

“Chẳng khác nhiều so với cuộc nói chuyện với thành viên tương lai của cơ quan lập pháp bang tám năm trước. Có điều giờ đây ông ấy bóng bẩy hơn nhiều. Tuy nhiên vẫn khó lấy được câu trả lời thẳng thắn từ phía ông ta.”

“Hẳn đấy là lý do ông ta tiến nhanh và tiến cao đến vậy.”

“Hẳn thế. Ờ, như người ta nói, ông ta có thể là đồ con hoang, nhưng là đồ con hoang của chúng ta. Tôi nghĩ Vịnh Nhật Thực có thể tin tưởng ông ta vẫn nhớ gốc gác của mình kể cả nếu có bay nhảy lên tận Washington D.C.” Jed thả khuỷu tay lên tay ghế, đan hai bàn tay vào nhau và đặt trước cái bụng nhỏ. “Hôm nay cậu qua đây có chuyện gì thế?”

“Tò mò vớ vẩn thôi.”

“Đấy là kiểu hay nhất. Đặc tính của một nhà báo giỏi.” Jed bật cười “Cậu tò mò về chuyện gì?”

Rafe khum tay lại, các đầu ngón tay chạm vào nhau tạo thành hình tháp. Quyết định ghé vào văn phòng tờ Nhật Báo Vịnh Nhật Thực là quyết định bất thần. Anh đang trên đường về Mộng Tưởng khi nảy ra ý nghĩ đó. Nhưng giờ ngẫm lại, anh nhận ra rằng vấn đề ấy đã luẩn quẩn trong đầu anh cả sáng nay, từ lúc Walter và Torrance Willis nêu ra giả thuyết về việc Kaitlin Sadler bị giết hại bởi một gã điên bệnh hoạn đến từ Seattle.

“Tôi cần anh giúp một việc”, anh nói. “Tôi muốn xem một số báo cũ.”

Mắt Jed sẫm lại với niềm thích thú bất chợt. “Cũ cỡ nào?”

“Tám năm trước.”

Jed huýt sáo không thành điệu. “Ối chà chà. Cậu muốn xem thông tin về cái chết của Kaitlin Sadler phải không?”

“Có vấn đề gì à?”

“Chết tiệt, không.” Ghế của Jed cọt kẹt khi anh ta đột ngột ngả về phía trước. Jed nhìn Rafe chăm chú. “Chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì. Tôi bảo anh rồi, chỉ tò mò thôi. Hồi ấy tôi không để ý gì đến chuyện được viết trên báo. Quá bận rộn giữ mình khỏi vào tù mà. Ngay khi được tuyên bố không liên quan, tất cả những gì tôi muốn là rời khỏi thị trấn.”

“Phản ứng dễ hiểu.” Jed cầm bút lên, lơ đãng gõ vào cạnh bàn phím. “Cậu không tìm thông tin cụ thể gì thật à?”

“Thật.”

“Này, tôi là Jed Steadman, bạn cũ của cậu đấy, thằng bạn làm báo và cùng đi bơi với cậu, nhớ chứ? Nếu cậu có manh mối gì về chuyện thực sự xảy ra đêm đó, chí ít cậu cũng nên cho tôi biết.”

“Sau bao nhiêu lâu chuyện đó vẫn còn là tin tức sao?”

Jed nhướng mày. “Nếu cậu có bất cứ manh mối gì chỉ ra chuyện xảy ra với Kaitlin không phải là tai nạn thì chắc cú đó là tin tức nóng hổi. Không ai ở đây quên vụ tai nạn ấy.” Anh dừng lời. “Cả thập kỷ qua chúng ta mới có một vụ án mạng ở Vịnh Nhật Thực, đó là một cặp du khách cãi nhau vì chỗ đậu xe RV và rồi một người bắn người kia.”

“Tôi không có manh mối về cái chết của Kaitlin”, Rafe nói nhanh. “Chỉ vài câu hỏi thôi.”

“Ví dụ?” Jed dừng chỉ một thoáng. “Ghét phải nhắc cậu nhớ, nhưng giờ đây là báo của tôi đấy.”

“Tôi có thể tìm ở thư viện công cộng.”

Nụ cười của Jed nở ra rồi nhanh chóng biến mất. “Đúng là vậy. Được rồi. Tôi phải đồng ý.” Anh ta đứng lên. “Coi nào, tôi sẽ tìm cho cậu. Không thể trách tôi cố gắng tìm hiểu khi cậu có quan điểm khác cho vụ đó, phải không nào?”

“Phải.” Rafe đẩy mình khỏi ghế, quay sang theo bước Jed qua ngưỡng cửa. “Tôi sẽ cho anh biết tôi đang tìm gì nếu anh hứa không để lộ.”

Jed giơ một tay lên khi đang đi trong hành lang. “Hứa danh dự.”

“Tôi muốn xem liệu có bài báo nào đó đề cập rằng Kaitlin Sadler đang hẹn hò ai khác ngoài tôi hè năm ấy.”

Jed khựng lại trên đường qua một ngưỡng cửa khác, anh cau mày nhìn Rafe dò hỏi. “Ai cũng biết cô ta hẹn hò nhiều người khác. Chết tiệt, *cậu* cũng biết. Việc cô ta tán tỉnh lung tung đâu có gì là bí mật.”

“Tôi chỉ muốn xem liệu trong số những người cô ấy hẹn hò có ai bị điều tra không.”

“À há.” Tay Jed nắm chặt khung cửa dọc. Anh ta nhìn Rafe vẻ hiểu biết. “Cậu muốn xem liệu có đối tượng tình nghi nào ngoài cậu không hả? Chuyện này là sao? Cậu nghĩ có thể một người bạn trai của Kaitlin đã đẩy cô ta xuống vực à?”

“Tôi không biết chuyện như thế nào, Jed. Chỉ tò mò thôi. Anh có cho tôi xem đống báo đó không nào?”

“Xin lỗi. Thói quen mà. Đi nào, tôi sẽ chỉ cậu cách dùng cái máy.”

Một lát sau, Rafe ngồi trước thiết bị đọc vi phim, dò tìm các số Nhật Báo Vịnh Nhật Thực xuất bản tám năm trước. Anh dừng lại khi đọc trang bìa một tờ với dòng tít lớn MỘT PHỤ NỮ Ở VỊNH CHẾT TẠI VŨNG ẨN GIẤU, được in vào buổi sáng ngay sau cái chết của Kaitlin.

“Đây rồi.” Jed ngả người qua vai anh, một tay siết chặt lưng ghế Rafe. “Tôi không viết về vụ này. Lúc ấy bận đưa tin bữa tiệc chiêu đãi của Thornley tại trung tâm nghiên cứu.”

Rafe liếc nhìn tên tác giả. “Anh biết Ben Orchardson rõ không?”

“Không ai biết ông ta rõ cả, nhưng tôi có biết một số điều. Khi còn làm việc ông ta cũng là phóng viên giỏi. Làm cho mấy tờ nhật báo tại thành phố lớn trong mấy năm. Nhưng ông ta có vấn đề với rượu chè. Dạt lên đây một thời gian, nhưng sau vài tháng Ed phải để ông ta đi.”

“Vẫn còn có tin tức của Orchardson chứ?”

“Cậu đùa hả? Hồi viết bài này ông ta đã sáu ba rồi. Về hưu và chuyển đi trước khi tôi lấy Connie. Không nghe tin gì sau khi ông ta rời Vịnh Nhật Thực cả. Tôi nhớ ông ta nói gì đó về chuyện đến Mexico hay Costa Rica, nơi ông ta có thể sống như ông hoàng với tiền trợ cấp an sinh trong khi viết cuốn tiểu thuyết vĩ đại về nước Mỹ. Mặc dù rất nghi ngờ khả năng ông ta tỉnh táo đủ lâu để mua máy tính và làm việc.”

Rafe đọc bài báo đầu tiên, tìm tên những người khác. Cái tên đầu tiên anh thấy là Hannah. Anh dừng lại, đọc đoạn nói về chứng

cứ vắng mặt của mình.

Hannah Harte, con gái của Hamilton và Elaine Harte, các vị khách lâu năm thường viếng thăm Vịnh Nhật Thực vào mùa hè, nói rằng cô đã ở cùng Raphael Madison vào thời điểm Sadler chết. "Chúng tôi gặp nhau trên bãi biển, gần Vòm Nhật Thực, sau nửa đêm vài phút", cô nói. "Chúng tôi nói chuyện một lúc. Sau đó anh ấy đi bộ về nhà cùng tôi. Thời gian đi khá lâu. Chúng tôi đến nơi lúc hai giờ hơn."

Những lời này thật đơn giản, nhưng hồi đó chúng ảnh hưởng không nhỏ tới Hannah, anh ngẫm nghĩ. Anh có thể hình dung cha mẹ cô đã nói gì về những sự kiện đêm hôm ấy. Nhưng đó mới là Hannah. Cô không phải người im lặng khi biết sự thật.

Jed nghiêng sát vào anh hơn. "Có việc này lúc nào tôi cũng thắc mắc...?"

Bài báo dừng tại đó và tiếp tục trên một trang khác. Rafe chạy băng tới. "Sao?"

"Có thật là đêm hôm ấy trên bãi biển cậu và Hannah Harte chỉ nói chuyện không?"

Rafe ngả người ra, gặp ánh mắt Jed. "Đúng vậy."

Jed mau lẹ đứng thẳng lên, lui lại một bước. Anh ta hắng giọng. "Này, chỉ là thói tò mò tự nhiên của nhà báo thôi, cậu hiểu mà."

Rafe quay lại bài báo, đọc tiếp.

Ông Yates nói rằng ông vẫn đang điều tra nhất cử nhất động của Sadler trong đêm cô chết. "Dường như không ai biết cô ấy đi đâu hay làm gì sau khi Madison xuống xe ở gần Vòm Nhật Thực. Không ai hiểu vì sao cô ấy lại lái xe lên đường vào Vũng Ẩn Giấu lúc khuya khoắt như vậy. Con đường ấy bị đóng lúc hoàng hôn. Không có đèn đóm gì..."

"Cảnh sát trưởng Yates hiện ra sao?" Rafe hỏi khi anh chuyển sang bài báo tiếp theo. "Ông ấy vẫn quanh quẩn ở đây chứ?"

"Cậu không biết à? Mấy năm trước ông ấy chết vì đau tim."

"Liệu có cách nào xem hồ sơ vụ án của ông ấy không nhỉ?"

"Cảnh sát trưởng mới tên là Sean Valentine. Ông ta là người đáng tin. Chắc sẽ cho cậu xem hồ sơ cũ đấy, nhưng tôi không nghĩ cậu sẽ tìm được gì. Hồi ấy Orchardson xem xét chúng hết rồi. Tôi nhớ ông ta nói rằng vì cậu minh bạch nên không còn đối tượng tình nghi khả dĩ nào nữa. Ông ta nói khá chắc chắn cái chết của Kaitlin là tai nạn hoặc tự sát."

"Tôi không tin cô ấy tự sát", Rafe nói.

Jed nhún vai. "Tôi cũng vậy. Nhưng tôi có thể tin chuyện cô ta uống vài chén rồi bị mất thăng bằng khi đứng trên đường."

"Nhưng cô ấy đang làm gì trên con đường đó mới được?"

Jed ngẫm nghĩ một thoáng. "Có khi cô ta lên đây tự thưởng cho mình vài chai bia sau khi bỏ rơi cậu?"

“Tôi không biết nữa. Tôi có thể cho anh biết rằng khi cô ấy thả tôi xuống Vòm Nhật Thực, trên xe không có chai nào.”

“Có lẽ sau khi rời chỗ cậu cô ta đã kiếm ở đâu đó.”

“Ừ.” Rafe nghiên cứu bài báo trên màn hình. “Có thể. Nhưng Kaitlin không phải người uống rượu bia nhiều.”

Jed khom mình đằng sau, tựa khuỷu tay lên lưng ghế. Anh ta nhìn màn hình qua vai Rafe. “Cậu nghiêm túc về vụ này hả?”

“Tò mò thôi, không nghiêm túc.”

“Khác ở chỗ nào?”

“Tôi không chắc”, Rafe thú nhận. Anh quay lại trang trước bài báo đang đọc. Anh dừng lại khi thấy tấm hình chụp Trung Tâm Nghiên Cứu Chính Sách Vịnh Nhật Thực sáng rỡ ánh đèn ban đêm. “Tôi hiểu sự kiện lớn của Thornley tại trung tâm nghiên cứu diễn ra vào đêm định mệnh ấy.”

Jed nhăn mặt. “Đừng nhắc. Bài báo đáng giá đầu tiên của tôi, thế mà không đứng hàng đầu vì vụ Sadler.”

Rafe dõi theo bài báo về bữa tiệc sang một trang khác và thấy bức ảnh chụp đám đông dự tiệc của Thornley. “Trông như hầu hết cư dân vịnh Nhật Thực đều ở đấy.”

“Tất cả dân thị trấn đều được mời, nhưng ai cũng hiểu là nếu bạn tới thì bạn được trông đợi sẽ ủng hộ tiền cho chiến dịch của Thornley. Vì vậy khách chỉ còn giới hạn những người có triển

vọng trong vùng, các tay có thế lực trong khu vực và đám người tham vọng nghĩ rằng họ sẽ có lợi nếu giúp Thornley được chọn."

Rafe cười khẽ. "Vậy là không phải loại người như tôi?"

"Không, như tôi nhớ." Jed nhăn nhở. "Tôi là người trẻ nhất ở đó, và lý do duy nhất tôi tham dự là bởi tôi viết bài về sự kiện."

Rafe ngả người lại ghế, suy tư. "Mấy giờ bữa tiệc tan?"

"Tôi không nhớ chính xác. Muộn đấy, vì hồi đó Thornley khá là dài dòng. Và cũng bởi có nhiều rượu miễn phí nữa."

Khi cuốc bộ cùng Hannah về nhà trên đường Cảnh Vịnh, đèn vẫn sáng đằng trung tâm, Rafe nghĩ. "Vậy có thể nói rằng tất cả những người dự tiệc của Thornley đêm hôm ấy đều có chứng cứ vắng mặt chắc chắn."

Jed liếc xéo anh, vẻ suy đoán. "Đúng. Chắc tôi có thể tìm ra danh sách khách mời hồi đó nếu cậu muốn xem. Vì là đại diện báo chí duy nhất trong khu vực tại buổi hôm ấy, hẳn là tôi có một bản. Có thể nằm trong tập hồ sơ của tôi. Nhưng Kaitlin không có nhiều quan hệ xã hội trong nhóm đó, Rafe. Sao lại có người ở đấy muốn giết cô ta chứ?"

"Câu hỏi hay." Rafe nghĩ đến chiếc quần lót quá cỡ, đôi giày cao gót và đám băng ghi hình anh em nhà Willis khẳng định rằng họ đã phát hiện ra đằng sau máy giặt của Kaitlin. Không nên đề cập đến chúng làm gì, anh nghĩ. Vẫn chưa có gì chắc chắn. "Anh nói đúng. Ở đây chẳng có gì, Jed. Xin lỗi vì làm phí thời gian của anh."

"Không sao", Jed đáp. "Nhớ đến tôi khi cậu có bất cứ ý tưởng

nào, được chứ? Thị trấn này không có nhiều tin tức. Tôi không phiền viết bài phơi bày cái chết của Sadler đâu, đặc biệt nếu nó đã được che đậy suốt tám năm qua. Giải Pulitzer[1] chứ chẳng chơi.

[1] Giải thưởng báo chí danh tiếng của Mỹ - ND.

"Đừng lo", Rafe nói. "Nếu tôi có nảy thêm ý nghĩ gì, anh là người đầu tiên được biết."

Chương 15

"Đó là một trong những giây phút xấu hổ nhất đời tớ." Hannah thả gót lên chiếc ghế đệm nhỏ và chìm vào ghế sô pha bọc da nâu, rầu rĩ nhấp từng ngụm trà xanh nóng Pamela đã đưa cho cô. "Tớ không thể tin nổi mình đứng ngay giữa tiền sảnh của Mộng Tưởng và hét vào mặt anh ấy. Tớ biết anh em nhà Willis đã nghe từng lời. Đến giờ chắc toàn thị trấn đã nghe chuyện rồi."

Pamela ngồi gọn lỏn trên chiếc ghế dựa phía bên kia bàn, khoanh một chân dưới mình. Cô khum tay quanh cốc, cười nhăn nhở. "Rất là không giống phong cách nhà Harte."

"Chứ còn gì."

"Gần như người ta có thể bảo đáng xấu hổ. Người nhà Harte mà thế."

Hình ảnh chiếc áo lót đen nằm trên cầu thang nhá lên trước mắt Hannah. Nếu mà Pamela biết hai tư giờ qua mình đáng xấu hổ tới mức nào, cô nghĩ.

"Tớ mừng vì cậu thấy chuyện thú vị", Hannah lầm rầm trong cốc. "Tớ muốn nhắc cậu nhớ rằng một nửa Mộng Tưởng thuộc về tớ. Tớ có quyền la hét khi thấy việc anh ta đang làm."

"Tất nhiên rồi."

"Cậu không coi chuyện này nghiêm túc hả?"

Pamela nhướng mày với vẻ hiểu biết. "Tớ đang chờ cậu kể vấn đề tiếp theo đây, kiểu gì cũng có."

Đêm qua cả hai chiếc giày[1] đều rơi trước khi cô lên tới gác, Hannah nhớ lại. "Thế nghĩa là sao hả?"

[1] Pamela dùng thành ngữ 'the other shoe to drop', nghĩa đen là chờ chiếc giày kia thả xuống, vì vậy Hannah có liên tưởng đến đôi giày của cô - ND.

"Cậu đang lâm vào tình thế khó xử với một người nhà Madison", Pamela nói. "Cho đến giờ, tất cả những gì cậu làm là hét vào mặt anh ta trước mặt nhiều nhân chứng. Đó có thể là chuyện mất mặt đối với người nhà Harte, nhưng tớ không nghĩ có ảnh hưởng tới Rafe chút nào đâu. Câu hỏi là 'Cậu sẽ làm gì tiếp theo?'."

Hannah uống thêm trà, cô chìm sâu hơn vào nỗi ủ rũ. "Anh ta đề nghị cộng tác mở khách sạn mini và nhà hàng."

“Cộng tác á?” Mắt Pamela mở to đằng sau cặp kính. “Cậu và Rafe Madison à? Ôi trời.”

“Tất nhiên là không thể.”

“Tất nhiên.”

“Chẳng đời nào thành công.”

“Không bao giờ. Thậm chí tớ không thể hình dung gia đình cậu sẽ nói gì với ý tưởng cậu và Rafe mở khách sạn cùng nhau.”

“Tớ không muốn nghĩ về chuyện đó.”

Trông Pamela như thể đang cố kiềm lại nụ cười.

“Gì đấy?” Hannah sẵng giọng.

“Tớ sẽ nói một điều về cậu và Rafe Madison”, Pamela nói nhỏ. “Hai người không thường ở bên nhau, nhưng khi hai người cạnh nhau, mọi thứ chẳng bao giờ buồn chán cả.”

Tiếng động cơ xe trên lối dẫn vào nhà giúp Hannah khỏi phải nghĩ ra phản ứng cho nhận xét của bạn mình. Hai cơn lốc nhỏ, cả hai đều vận quần bò, áo phông và đôi giày thể thao bé lao vào phòng mặt tiền. Chúng chạy tới cửa. Một con thú to lớn có cái tên cực kỳ không phù hợp là Kitty[2], theo chân chúng.

[2] Mèo con - ND.

Kitty là lý do Winston ở lại nhà chiều nay. Kitty không quan tâm tới Winston. Hannah khá chắc rằng cảm giác đó đến từ hai phía. Có một dịp khi Winston và Kitty được giới thiệu với nhau, cô đã bắt gặp Winston nhìn Kitty với ánh mắt khác thường. Cùng cái vẻ như khi nó đuổi theo mòng biển trên bãi biển. Về phần mình, Kitty rít và gầm gừ, nói chung thể hiện rõ rằng cô nàng không phải là loại yêu chó.

"Bố về rồi, bố về rồi", cơn lốc mang tên Rose hát líu lo khi con bé với cả hai tay lên, cố gắng túm nắm cửa.

Mark, anh trai Rose, chộp tay nắm trước con bé. "Anh sẽ chỉ cho bố xem mê cung mới của anh trước khi em bắt bố nhìn bức tranh ngu ngốc của em."

"Tranh của em không ngu ngốc." Rose nhìn Pamela, chờ cô khẳng định về tài năng hội họa của mình. "Nó không ngu ngốc, mẹ nhỉ?"

"Nó rất đẹp", Pamela cam đoan. "Chúng ta sẽ dán nó lên tủ lạnh với những bức khác ngay khi con vẽ xong."

Rose xoay đầu lại phía anh. "Em bảo anh rồi, đồ ngốc. Anh chẳng biết mình đang nói gì hết."

Pamela liếc Hannah một cách thích thú. "Tớ nghĩ con bé giống tớ. Không e dè lên tiếng bảo vệ mình."

Hannah tươi cười. "Thật tuyệt khi thấy gen của mình truyền xuống thế hệ sau."

"Đã bao giờ nghĩ về chuyện sản xuất đội quân mang gen Hannah

của riêng mình chưa?”

Hannah quan sát hai đứa trẻ cãi nhau xem ai là người mở cửa cho Brad. Cảm giác khao khát sâu thẳm nhói trong lòng cô. Cô nhìn Mark và hình dung ra một cậu bé với đôi mắt của Rafe. Lần đầu tiên cô tự hỏi liệu sự bồn chồn ngày càng tăng của cô suốt cả năm qua có liên hệ gì với đồng hồ sinh học đang kêu tích tắc.

“Cậu hỏi thật buồn cười”, cô nói khẽ. “Dĩ nhiên có một vấn đề nhỏ. Tớ không chỉ cần gen của Hannah để có thể tạo ra sản phẩm cuối cùng.”

Cửa trước mở, Brad bước vào hành lang. Anh có mái tóc vàng, đôi mắt thông minh nghiêm túc sau cặp kính gọng mỏng. Vẻ trầm tư sâu sắc và điềm tĩnh nơi anh làm người ta không đánh giá đúng mức bộ não lanh lợi, sắc sảo. Anh có vẻ ngoài xuề xòa điển hình của giới học giả. Cả chiếc áo sơ mi bình thường cùng quần kaki đều nhăn. Chiếc cà vạt thắt nơ vụng về to tướng, đôi giày da trầy xước, và chiếc cặp sách căng phồng càng nhấn mạnh vẻ ngoài của một giáo sư trẻ.

Hầu như anh không có thời gian vẫy tay chào Hannah trước khi hai cơn lốc nhỏ cùng Kitty lao vào người anh.

“Bố ơi, bố phải xem cái mê cung con đã xây dựng.”

“Bố ơi bố, con muốn cho bố xem tranh của con.”

Brad khom người xuống ôm hai đứa con và chú mèo. Vẻ hài lòng chân thật hiện trên mặt anh.

Hannah ngắm nhìn nghi thức chào đón người cha hết sức thân

tình của những đứa trẻ và sợ hãi khi nhận thấy có nước giữa hai hàng mi. Cô nhanh chóng chớp mắt và quay đi. Hôm nay mình bị sao vậy? Cứ đà này cô sẽ sớm trở nên quá đỗi ủy mị. Cô phải trấn tĩnh lại. Pamela đang nhìn cô đầy quan tâm.

"Cậu không sao chứ?" Pamela phải tăng âm lượng mới thắng được tiếng ồn ào nơi cửa. "Có chuyện gì à?"

"Không, không có gì. Tớ không sao." Hannah từ từ nhấm một ngụm lớn trà để tỉnh người. "Từ sau vụ đụng độ sáng nay với Rafe, tớ có căng thẳng, vậy thôi. Tớ phải làm gì đó với chuyện thừa kế ở Mộng Tưởng, Pam à. Tình hình lộn xộn quá. Cần phải được giải quyết."

Brad là người phản ứng đáp lại. Anh vào phòng khách, Rose và Mark nhảy nhót quanh chân anh. "Từ những gì tôi nghe được chiều nay thì Rafe Madison có kế hoạch riêng cho Mộng Tưởng. Chuyện gì vậy? Cô sẽ bán cho anh ta nửa căn nhà hả?"

"Anh ta không đề nghị mua", Hannah nói khô khan. "Anh ta đề nghị cộng tác."

Brad ngẫm nghĩ. "Có khi anh ta không đủ tiền mua phần của cô."

"Từ những gì tôi biết thì tiền không thành vấn đề đối với Rafe", Hannah nói.

Brad gặp ánh mắt cô. "Vậy vấn đề là gì? Pamela có kể cho tôi chuyện từ ngày xưa giữa hai gia đình Harte và Madison. Tôi có ấn tượng là giữa hai gia đình không có quan hệ gì lâu rồi."

“Tôi phải thừa nhận rằng suốt ba thế hệ qua chúng tôi không giao thiệp với nhau mấy.”

“Vì sao Rafe Madison lại muốn cộng tác kinh doanh với cô?” Brad hỏi.

“Tôi chịu.” Hannah quyết định đã đến lúc cần đổi chủ đề. “Anh sao rồi, Brad?”

“Nói thật là tôi có tin vui đấy. Sáng nay tôi mới nhận được điện của giám đốc trung tâm nghiên cứu. Ông ấy đề nghị bổ nhiệm tôi. Bắt đầu làm việc vào tháng tới.”

“Tuyệt cú!” Pamela nhảy khỏi ghế, choàng hai tay quanh người Brad. “Chúc mừng anh! Em biết anh sẽ giành được mà.”

Brad tươi cười với Hannah. “Tôi nghĩ có lẽ mình đã nhận được một chút giúp đỡ từ bạn bè. Nghe đồn không hiểu sao Perry Decatur đã rút lại phiếu chống của mình.”

“Gã khóc nhè bé nhỏ ấy.” Pamela nhăn mặt. “Em biết hắn là người gây khó khăn mà. Gã rất ư là ghen tị. Sợ anh sẽ chứng minh sự tầm thường của hắn một khi anh vào trung tâm. Và tất nhiên là thế. Không biết vì sao hắn rút lui nhỉ?”

“Sao em không hỏi Hannah?”

Pamela xoay mình lại, ánh mắt đầy ắp câu hỏi. “Chuyện gì vậy?”

“Không nhiều”, Hannah nhẹ nhàng nói. “Perry đã nhờ tớ dự tiệc

chiêu đãi của Thornley tối qua. Anh ta muốn gây ấn tượng với mọi người ở trung tâm về quan hệ xã hội của mình. Cậu hình dung ra rồi đấy.”

“Hiểu rồi”, Brad nói. “Nhà Harte là một trong những gia đình quan trọng nhất thị trấn. Có đại diện gia đình ở đó sẽ là một thành tích cho Decatur.”

“Và chuyện xảy ra”, Hannah nói tiếp, “là tớ đã khám phá ra rằng một khách hàng của công ty tớ cũng sẽ dự tiệc, Perry đang có ý thuyết phục vị này bảo trợ cho quỹ nghiên cứu của trung tâm.”

“Tom Lydd”, Brad nói.

Hannah gật đầu. “Anh nhanh đấy. Tôi cho rằng anh sẽ tiến xa ở trung tâm.”

“Và như tôi hiểu, cô đã có lời với Lydd?”

“Tôi chỉ đề cập rằng tôi biết được hội đồng tuyển chọn của trung tâm cân nhắc bổ nhiệm anh cho vị trí ấy, và anh sẽ là một đóng góp tuyệt vời cho trung tâm. Tom Lydd thực hiện những điều khác.”

Brad thở mạnh ra. “Decatur hẳn là điên tiết lắm.”

Pamela vỗ lòng bàn tay lên miệng, đoạn phá ra cười. “Thủ đoạn khôn khéo của nhà Harte. Gia đình cậu phải tự hào vì cậu đấy.”

“Tôi nợ cô”, Brad nói với Hannah. Trông anh rất nghiêm túc.

"Không đâu." Cô cười rạng rỡ, cảm thấy vui lên lần đầu tiên sau chuyện xảy ra ở Mộng Tưởng sáng nay. "Perry Decatur nợ tôi vì chuyện tám năm trước. Lần này là đáp trả thôi."

Brad lắc đầu. "Người nhà Harte quả là nhớ dai."

Hannah không chắc anh nói như vậy là khen hay chê nữa.

***

Tối hôm ấy cô lái về nhà sau bữa tối với nhà McCallister. Bữa ăn náo động, ầm ĩ là liều thuốc tuyệt diệu cho tâm trạng của cô.

Có lẽ cuối cùng thì tối nay cô cũng có thể suy nghĩ sáng suốt. Cô cần cân nhắc mọi việc. Không dễ để thật sự suy ngẫm về Rafe Madison. Nhưng tin tốt là cô không còn cảm thấy rối loạn như cả ngày hôm nay nữa. Cô là người nhà Harte. Như Pamela đã nhắc, cô là người giỏi lên kế hoạch chiến lược và kế sách. Nhà Harte không cho phép mình rắc rối với cảm xúc hỗn loạn khi can hệ đến công việc. Đó là đặc tính của nhà Madison.

Cô phải bắt đầu dồn tâm trí vào khía cạnh công việc đối với Mộng Tưởng. Không thể cho phép Rafe làm rối trí lần nữa.

Điều gì đó bảo cô rằng nói thì dễ hơn làm. Nhà Madison rất giỏi làm rối tung mọi thứ, cô ngẫm nghĩ khi lái xe vào đường dẫn tới ngôi nhà tối om.

Hannah tắt máy, xuống xe, bắt đầu tiến về cửa trước với cảm giác bâng khuâng lơ đãng. Không có người chồng yêu quý và những đứa con hiếu động chào đón, nhưng ít nhất cô cũng có Winston.

Winston đáng yêu, đáng tin và trung thành.

Hannah tra khóa vào ổ, chờ tiếng sủa đón mừng. Nhưng không có tiếng móng cào trên sàn gỗ, không có tiếng rên mừng.

Sự bất an ào qua cô. Winston là chú chó cảnh giác. Thính giác của nó gần ở mức siêu phàm. Chắc chắn nó đã nghe thấy tiếng xe.

Nhanh chóng, cô mở khóa, đẩy cửa bước vào nhà.

"Winston ơi?"

Không có hồi đáp.

"Winston ơi? Mày đâu rồi? Đây này, Winston. Coi nào, tao xin lỗi về Kitty. Tao nhận là tao đã vỗ lên đầu nó vài cái, nhưng chỉ thế thôi, tao thề đấy."

Cô bật đèn, đi vào bếp. Hai bát nước bằng thép không gỉ y hệt nhau cô đặt trên sàn hầu như chưa bị đụng tới. Khúc xương đắt tiền bị bỏ rơi dưới bàn.

Bất an biến thành lo lắng, chỉ thiếu điều hoảng loạn. Có chuyện gì đó không ổn.

"Winston ơi?"

Cô mau chóng quay ra phòng khách, lên gác. Có lẽ nó bị nhốt trong phòng ngủ hoặc nhà tắm khi cửa tình cờ đóng lại. Cô điên cuồng ráng nghĩ ra lý do cửa bỗng dưng đóng. Gió chăng? Nhưng

nếu Winston bị khóa trong phòng trên gác, sao nó không sủa lớn tiếng để dẫn đường cho cô?

Đến lúc lên tới gác, cô vừa đi vừa chạy. Liếc nhìn hành lang, cô biết tất cả cửa vẫn mở rộng.

Cô chạy từ phòng này sang phòng khác, kiểm tra gầm giường và phòng để đồ bên trong. Không có bóng Winston.

Cô bỗng nghĩ ra rằng bằng cách nào đó, hẳn nó đã thoát ra khỏi nhà và chạy lung tung. Như vậy rất khác bản tính của Winston, nhưng dù thông minh cỡ nào, nó vẫn chỉ là một chú chó, và chó sinh ra đã thích đi khám phá khắp nơi.

Hannah chầm chậm xuống nhà, một lần nữa khựng lại nơi hành lang, suy ngẫm điều bí ẩn, làm sao nó ra khỏi nhà? Cửa trước vẫn khóa lúc cô về. Vậy chỉ còn cửa bếp và cửa hậu kề nơi để đồ đi mưa.

Kiểm tra vội cửa bếp, nó vẫn được khóa an toàn. Với nỗi lo lắng càng lúc càng tăng, cô quay về hành lang, rẽ phải. Một cách tự động, cô bật đèn lên khi tiến về phía hậu ngôi nhà.

Cửa hậu nhỏ bị phủ trong bóng tối. Cô bật đèn lên, liếc nhanh vào chiếc tủ treo gọn gàng. Áo mưa, ô, giày đi biển và một chồng khăn cũ choán phần lớn không gian. Hai cái chổi và cây lau sàn cũ kỹ đứng trong góc.

Cô quan sát cửa. Nó đóng nhưng không khóa. Mình không thể quên khóa cửa trước khi sang nhà Pamela được, cô nghĩ. Không thể nào. Cô đã sống một mình ở thành phố quá lâu để có thể quên sự phòng ngừa đơn giản đó.

Kể cả nếu cô có quên khóa cửa, làm sao Winston mở ra được? Nó là chú chó rất thông minh, nhưng nó chỉ có móng vuốt, làm gì có tay. Tin rằng bằng cách nào đó nó đã vặn được tay nắm và mở cửa là quá hoang đường. Chó được huấn luyện đặc biệt may ra có thể thực hiện điều đó, nhưng Winston chưa bao giờ được dạy chiêu trò nào hết.

Nỗi tuyệt vọng nhấn chìm cô. Winston đang ở đâu đó ngoài kia trong bóng tối, hẳn là bị lạc và sợ hãi lắm. Nếu ra đến đường, có thể nó đã bị xe cán.

Cô xoay người lại, giật mở ngăn kéo lấy đèn pin. Cô sẽ cần đến nó. Mặc dù tối nay có trăng, sương mù thường mau chóng phủ dày.

Cô túm chiếc áo gió đã bạc khỏi móc treo tường, mặc vào, sau đó mở cửa. Cô bước ra hiên sau rồi bật đèn pin.

“Winston.”

Có tiếng sủa văng vẳng từ phía xa. Thật khó nhận ra do tiếng sóng vỗ nhè nhẹ dưới chân vách đá, nhưng tim cô nảy lên vì nhẹ nhõm. Winston đang ở Vũng Chi Tử.

Cô lao xuống bậc thềm, tiến vào màn sương đang tụ lại một cách ma quái. Trong làn sương mù, ánh sáng từ đèn pin trở nên kỳ dị. Vì quen đường, cô dễ dàng đi tới lối dẫn từ vách đá xuống biển.

“Winston. Nói gì đi. Mày đang ở đâu?”

Lần này cô nghe được một tràng sủa háo hức, đanh và dữ dội. Dứt khoát bắt nguồn từ đằng vũng, nhưng không có vẻ như Winston đang tiến về phía cô. Cô tự hỏi liệu nó có tự làm mình bị

mắc kẹt giữa các hang nhỏ dưới chân vách đá chăng.

Tới đầu đường, cô dừng lại, dùng đèn soi xuống bãi biển đầy đá. Ánh sáng xuyên thủng qua màn sương, để lộ vạch cát ẩm rộng lớn. Thủy triều đang lên, nhưng phải mất thời gian nước mới tràn đầy vũng. Cô vẫn có thể trông thấy năm ngón tay đá. Nhưng những bọt nước đã bắt đầu đánh tới khối đá lớn. Một giờ nữa thôi, nước sẽ bao phủ toàn bộ, kể cả ngón cao nhất.

Winston lại sủa, lần này lớn hơn. Chắc chắn cô đang tiến gần đến chỗ nó. Nhưng nó không tiến về phía cô.

Cẩn trọng, cô bắt đầu đi xuống đường rải đầy đá cuội dẫn xuống bãi biển nhỏ. Điều duy nhất giúp cô phần nào tự tin tìm được đường trong đêm tối mịt mùng là bởi cô đã đi trên con đường này suốt nhiều năm, cô biết nó còn rõ hơn những con phố ở Portland. Bóng tối, sương mù và những hòn đá trơn trượt làm chậm bước tiến. Hai lần cô mất thăng bằng và phải bám vào mấu đá để khỏi ngã giập mặt.

Đến khi xuống được bãi biển gồ ghề, cô thở nặng nhọc. Ngay lập tức cô soi đèn vào khoảng không tối như bưng nơi cửa Vũng.

“Winston!”

Một tràng sủa khác vang trong màn sương. Giờ âm thanh ở phía sau cô. Sao lại thế? Cô càng lo lắng hơn.

Mau chóng cô quay lại đối diện những ngón tay đá. Chiếu đèn vào ngón cái, cô cẩn thận băng qua lớp cát ẩm.

Bọt nước làm thân trước áo gió của cô ẩm ướt. Một con sóng

đánh vào cửa Vũng. Nước biển lạnh lẽo cuộn quanh cô. Đáng lẽ nên bỏ thời gian đi bốt vào, cô nghĩ.

Tiếng sủa lớn hơn, mạnh mẽ hơn xuyên qua màn sương, Winston đang trở nên mất kiên nhẫn. Có lẽ trước khi triều lên nó đã leo lên một ngón tay đá và giờ miễn cưỡng không muốn nhảy xuống vì sợ ướt. Nhưng như thế không đúng. Winston không sợ mực nước thấp như vậy. Cô thở dồn khi đợt sóng khác đánh vào mắt cá chân.

Hannah bắt đầu tới chỗ ngón tay đá gần nhất, cô chiếu đèn lên đỉnh. Không có. Theo suy luận cô chiếu đèn sang ngón tiếp theo. Giờ đây bọt nước đã thấm ướt tóc và mặt cô. Khi về đến nhà mình phải tắm nước nóng mới được. Dứt khoát không cần bị chứng hạ nhiệt.

Càng ngày càng khó nhìn trong sương mù dày như vô tận, nhưng cô xoay xở nhận ra ngón tay thứ hai. Có điều gì đó không đúng ở đây.

Một tràng sủa dữ tợn vang lên trong lớp sương. Chắc chắn xuất phát gần ngón tay thứ hai.

Cô nhanh chóng tiến tới, lờ đi dòng nước lạnh giờ đã tới bắp chân. Anh đèn pin chiếu lên một chiếc cũi vuông lớn nằm trên đỉnh ngón tay đá. Winston nằm trong đó.

“Trời đất ơi, Winston! Chuyện gì đã xảy ra?” Cô bì bõm lội qua dòng nước đang lên chầm chậm về phía nó. “Ai làm thế này với mày?”

Tìm thấy cửa lồng, Hannah giật mở. Winston lao vào lòng cô. Nó ướt đẫm và run rẩy. Cô lui lại bởi cú lao của nó, cố gắng vừa

kịp để không ngã sóng soài. Winston vui sướng liếm mặt cô. Ánh đèn pin sáng bừng vào bóng tối trong khi cô ôm chặt nó.

“Sau vụ này, tao sẽ có nhiều tóc bạc hơn mày đấy”, cô thì thầm vào đám lông ướt nhẹp của nó. “Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

Nhưng Winston không có câu trả lời cho cô.

Cô mau chóng đưa nó về phía bãi biển. “Tao sẽ gọi cảnh sát! Thị trấn này nhỏ lắm. Cảnh sát sẽ biết đứa xấu xa nào ở đây lại bày trò độc ác thế này. Tao sẽ kiện chúng. Tao thề đấy.”

Winston liếm tai cô.

Cô đặt nó xuống mép nước. “Thôi nào, về nhà hong khô người thôi. Không biết mày đã ở trên đó bao lâu rồi? Tao không chờ nổi cho tới khi tóm được kẻ làm việc này. Tao sẽ –”

Winston ngắt lời cô với tiếng gầm gừ hung dữ bất thình lình. Cô chiếu đèn xuống nó và thấy toàn bộ sự chú ý của nó đang tập trung về miền bóng tối ôm lấy đường đi lên. Dấu hiệu cảnh báo duy nhất là sự căng thẳng của nó.

“Winston, không được!” Cô túm chặt dây đeo cổ ngay khi nó nhảy tới. “Không được. Winston, ở lại.”

Nó vâng lời ngay, nhưng cô cảm thấy nó run lên với bản năng của kẻ săn mồi. Có ai đó trên đầu đường. Ai đó Winston không thích.

Nỗi sợ hãi xâm chiếm Hannah. Cô phải giả thiết rằng kẻ đang

đứng trên đường chính là kẻ đã bắt Winston và đưa nó ra khối đá cho chết đuối.

Cùng lúc đó Hannah nghĩ ra rằng mặc dù cô không thấy kẻ đang theo dõi cô trong bóng tối, hắn lại có thể thấy cô. Chiếc đèn pin trong tay cô là đèn hiệu rõ ràng.

Hannah tắt đèn, khom người xuống cạnh Winston. “Im nào.” Cô nhẹ ôm tay quanh mõm nó. Cô không nghĩ kẻ kia nghe được tiếng rên nhỏ của nó dưới tiếng sóng triều đang lên, nhưng nếu nó sủa tiếp, họ sẽ bị lần ra.

Winston run lên dưới hai tay cô. Nó không rời mắt khỏi con đường dẫn lên vách đá.

Chắc chắn một điều là họ không thể đi lên theo đường này, Hannah nghĩ trong khi chờ mắt điều chỉnh cho hợp với bóng tối. Họ sẽ đâm thẳng vào kẻ đang chờ. Nhưng họ cũng không thể ở dưới này như đám vịt được.

Vẫn để tay quanh mõm Winston, cô kéo vòng cổ để dẫn nó.

“Đường này”, cô thầm thì. “Đánh hơi theo tao, hoặc dùng bất cứ bản năng nào của loài chó cần dùng trong những lúc như thế này.”

Nếu Winston có phật lòng vì mệnh lệnh của cô, nó cũng đủ lịch sự để không phàn nàn. Nó bước đi bên cạnh một cách vâng lời. Cô cúi người, không dám nhấc tay khỏi mõm nó trong khi họ tiến vào vùng tối đặc quánh của các hang đá.

Cô dựa vào tiếng sóng vỗ nhằm giấu đi bất kỳ âm thanh nào có thể phát ra trên đường trườn qua dãy đá cùng với Winston.

Nguy hiểm lớn nhất đến từ vũng nước chiếm cứ trong hang. Ban đêm, không đèn, mỗi vũng là một cái bẫy tiềm tàng. Mọi thứ trơn trượt dưới chân cô, nhưng Winston đi vòng quanh các rìa vũng một cách an toàn.

Bóng tối dày hơn nơi cửa hang đổ xuống đường đi. Mùi tảo biển thối rữa bao quanh cô. Nhưng lần này Winston không hứng thú với mùi vị hấp dẫn khác thường xộc vào mũi nó. Nó vẫn cảnh giác và tập trung. Cô không dám thả lỏng tay giữ mõm nó.

“Im nào”, cô lại nói. “Làm ơn im nào.”

Nó rên nho nhỏ, hầu như không thể nghe thấy và rùng mình một cách căng thẳng.

Cô giơ một tay ra áp vào cạnh hang. Khi chạm vào lớp đá ẩm, cô bắt đầu cẩn trọng tiến tới. Winston hẳn phải cảm nhận được ý định của cô, hoặc có thể chỉ đơn thuần là sự thôi thúc của bản năng tìm nơi trú ẩn. Cho dù là gì, nó sẵn lòng dẫn đường khi họ tiến sâu hơn vào vùng hang nhiều ngóc ngách.

Ngay khi rẽ ngoặt ở góc hang, họ mất chút ánh trăng ít ỏi chiếu qua màn sương tỏa xuống nơi miệng hang. Lúc này bóng tối dày đến vô cùng. Hannah không thể thấy gì nữa. Cô vụng về trượt chân khi mò mẫm đi theo Winston. Nhưng sau khi đập đầu vào mấu đá chìa ra và trầy xước một bên gối, cô quyết định mạo hiểm bật đèn lên.

Cô giữ đèn chiếu xuống đáy hang. Winston chậm rãi tiến tới qua nền cát sỏi rải rác trên đáy. Dường như nó không còn muốn sủa nữa. Cẩn thận, cô buông tay khỏi mõm nó.

Đường đi xuyên qua một dãy các hốc nhỏ, ẩm ướt. Cô vấp chân vào phần còn lại của một chiếc xăng đan nhựa hồng cũ. Ắt hẳn là cái cô hoặc chị cô đã đánh mất khi họ vào đây chơi nhiều năm trước.

Hang tỏa ra mấy hướng. Một số đường quá hẹp để người chui qua, dù Winston có thể lọt vừa. Cô chọn đường ngày trước thường dùng. Nick, anh trai cô, đã đánh dấu lối đó bằng chữ X sơn đỏ. Trong bóng tối vô tận nơi này, màu sơn chỉ hơi nhạt sau bao nhiêu năm.

Giờ đây Winston tiến tới trước với vẻ hăng hái hơn, có lẽ do cảm nhận được không khí trong lành thổi vào từ bên ngoài lối vào ngóc ngách. Họ vòng qua một lối rẽ. Tới đầu kia hang, bóng tối không còn như trước. Cô nhận ra mình đang nhìn vào màn đêm đẫm sương, không còn là vách đá nữa.

Hannah vội vàng tắt đèn pin và cho phép Winston kéo cô mau chóng đến lối ra. Tâm trạng của nó đã thay đổi. Vẫn hăng hái, nhưng dường như náo nức vui vẻ, không còn như kẻ đi săn đương đầu với nguy hiểm.

“Hannah.”

Cơn sốc khi nghe thấy tên mình bị xướng lên làm cô khựng lại ngay khi vừa ra tới miệng hang. Nhận ra giọng Rafe vang vọng qua đám sương mù khiến cô nhẹ nhõm đến mức gần như đờ đẫn.

“Đằng này, Rafe.”

Winston rên rỉ và nhảy lên con dốc dẫn tới đỉnh vách đá. Cô lao theo nó. Giờ đây cả hai cùng chạy.

Hannah không chậm lại khi trông thấy bóng Rafe trong ánh đèn pin. Cô lao hết tốc lực, thẳng vào vòng tay anh.

Chương 16

Một giờ sau, Rafe nghe tiếng cô quay vào bếp sau lưng mình. Anh nhấc chảo ca cao sôi khỏi bếp và liếc qua vai.

Cô đã tắm, sấy tóc và vén ra sau tai. Áo choàng tắm dày màu trắng với thắt lưng thắt lại tại vòng eo nhỏ. Khuôn mặt ửng hồng. Anh biết màu sắc trên má cô không phải vì vừa tắm nước nóng, mà bởi cô vẫn đang tức điên.

Anh cũng chưa hoàn hồn hẳn sau những thăng giáng cảm xúc đã trải qua cả giờ trước. Hannah và Winston đã trải qua một sự việc tồi tệ, nhưng chuyện đó cũng không hề nhẹ nhàng đối với anh. Anh đã phải chịu đựng thử thách của riêng mình.

Đầu tiên là những hình ảnh ác mộng anh mường tượng ra khi gõ cửa nhà cô mà không thấy ai trả lời. Rõ ràng xe của Hannah nằm trên lối vào nhà nên anh đã nghĩ tới kịch bản tệ hại nhất - cô đang nằm trên gác, trong phòng ngủ nghiêm trang của mình với một gã đàn ông khác. Khi cuối cùng anh cũng leo ra khỏi hố sâu thăm thẳm trong lòng do hình ảnh đó gây ra, anh tập trung vào suy luận và logic. Kể cả nếu Hannah có đang mây mưa nhiệt tình trên gác thì Winston cũng sẽ ở dưới cửa.

Vì Winston không ở dưới cửa nên nghĩa là Winston và Hannah

đã ra ngoài đi dạo. Tuy nhiên, với sương mù vào tầm muộn thế này, kết luận đó dẫn ra một loạt các khả năng khác, tất cả đều đáng ngại như nhau. Thủy triều đang lên. Có điên mới đi dạo dưới bãi biển vào tầm này.

Khi rốt cuộc anh cũng thấy họ chạy về phía mình từ chỗ đỉnh hang, nhẹ nhõm dâng tràn trong anh đến mức choáng váng. Rồi Hannah lao vào vòng tay anh, anh nhận ra cô khiếp sợ và run lẩy bẩy. Quần áo, tóc tai cô đều ướt.

Trên đường quay về nhà, cô kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện, anh đã lạnh sống lưng. Hàng trăm khả năng xấu có thể xảy ra ào vào tâm trí anh. Trong nỗ lực giải cứu Winston, có thể cô đã bị sóng biển ở Vũng cuốn đi. Ngộ nhỡ kẻ mà cô nghĩ đã theo dõi cô trên đường cố tình ép cô và con chó đi vào trong hang thì sao?

Sau những hình dung, hàng loạt thắc mắc xuất hiện, câu hỏi mấu chốt là ‘Chuyện quái gì đang diễn ra?’ Anh làm ca cao nóng một phần cũng vì muốn chữa trị tâm lý cho mình. Nấu ăn luôn giúp anh tập trung và cho phép anh suy nghĩ rõ ràng hơn.

Anh đã nghĩ rất nhiều trong lúc khuấy sô-cô-la nóng và chờ Hannah xuống dưới nhà. Thậm chí xoay xở đưa tới vài kết luận. Anh đã bình tĩnh và điềm nhiên trở lại, Rafe tự nhủ. Tự kiểm soát trở lại.

“Ngồi xuống đi”, anh chỉ dẫn. “Anh sẽ đổ cho em một cốc này. Winston dùng phần của nó rồi.”

Cô nhìn Winston đang ngồi bẹp dưới bàn. Rafe đã lau khô người nó bằng mấy chiếc khăn cũ trong phòng để đồ đi mưa. Trông nó không có vẻ chịu ảnh hưởng gì từ chuyện đã qua. Phong cách chó điển hình, dường như nó đã quên sạch chuyện vừa rồi.

Hannah không được như vậy, Rafe nghĩ.

“Em vẫn không tin được rằng kẻ ngốc ở sở cảnh sát mở mồm ra nói là họ không có dư người để cử qua điều tra sự việc xảy ra với Winston tối nay.” Cô thả mình xuống một chiếc ghế cạnh bàn bếp. “Bà ta làm như thể em gọi để phàn nàn về một trò đùa ngu ngốc của lũ trẻ.”

“Đừng nhìn việc đó dưới góc độ cá nhân.” Rafe đổ ca cao ra cốc, đặt lên bàn. “Thị trấn này nhỏ lắm, nhớ chứ? Không có nhiều nhân viên cảnh sát. Người nhận tin đã giải thích rằng tối nay họ đều bận ở Chamberlain vì vụ mít tinh lớn.”

“Em nhìn dưới góc độ cá nhân đấy. Nếu em không tìm thấy nó đúng lúc thì nó đã chết đuối rồi.”

“Có lẽ, nhưng khi em bảo họ rằng cả em và nó đều không sao, và cũng không có ai định đột kích vào nhà thì tình huống của em không còn khẩn cấp nữa.”

“Em biết, em biết.” Cô thở dài nặng nề, và sau đó khẽ cau mày, cô khịt mũi. Hannah nhìn xuống cốc ca cao anh đặt trước mặt cô. “Mùi thơm quá.”

“Uống đi.”

Hannah ngoan ngoãn uống một hớp. “Đúng là thứ bác sĩ kê. Cảm ơn.”

“Không có gì.” Anh ngồi xuống đối diện cô. “Anh đã quay lại rìa vách đá tìm cái cũi hoặc xem có bẫy thú vật hay manh mối gì đó, nhưng tất cả đã biến mất.”

“Chắc chắn bị sóng đánh khỏi ngón tay đá rồi.” Cô nhấp ngụm nữa. “Có khi sáng mai khi thủy triều rút nó sẽ bị đánh lên bờ hoặc nằm lại trên cát. Em sẽ để ý. Đây là bằng chứng duy nhất.”

“Kể cả nếu em tìm thấy nó thì anh cũng không nghĩ nó hữu dụng lắm. Sóng sẽ đánh sạch những dấu tay trên đấy.”

Cô thất vọng. “Chắc anh nói đúng.”

Rafe liếc xuống Winston. “Kẻ đó hẳn đã mở cửa sau rồi nhử nó vào bẫy.”

“Hẳn là không khó.” Miệng cô mím lại. “Một khoanh thịt bò sống ngon lành là thu hút sự chú ý của nó rồi.”

“Câu hỏi là làm sao cửa sau bị mở ra được?”

Cô mím môi. “Em đã nghĩ về chuyện ấy. Bố mẹ em đã để lại chìa khóa sơ cua cho người quản lý nhà đất sống trong thị trấn trông nom hộ khi cả gia đình không ở đây, việc đó không có gì là bí mật. Không khó hình dung rằng có người đã trộm cái khóa hoặc đánh một cái khác.”

Anh ngẫm nghĩ vấn đề. “Có thể. Nhưng như vậy hơi quá vất vả, không giống một thằng nhóc chỉ muốn bày trò đùa độc ác.”

Cô nhìn anh với ánh mắt rối loạn. “Anh nghĩ chuyện này không chỉ là trò đùa độc ác à?”

Anh nhét tay vào túi trước quần. “Nếu em đặt vụ việc vừa xảy ra kết hợp với khả năng trong tuần này có người thỉnh thoảng theo dõi nhà em giữa đêm hôm, thì tình huống trở thành em đang bị theo dõi.”

Cô rùng mình. “Lúc tắm em cũng nghĩ ra điều đó. Nhưng như vậy sẽ phải là người theo em từ Portland tới đây, mà thật lòng em chẳng nghĩ ai ở đó lại bị em ám ảnh đến mức ấy.”

“Cựu hôn phu của em thì sao?”

Trông cô thật sự choáng váng bởi gợi ý của anh. Sau đó cô lắc đầu với vẻ chắc chắn nghiêm túc. “Không, dứt khoát không phải Doug. Anh ta không phải loại người ấy.”

“Anh không nghĩ người ta luôn để lộ bộ mặt thật của mình đâu.”

“Vụ đính hôn của bọn em đã kết thúc một năm rồi. Sao tự nhiên anh ta lại bám theo em? Và sao phải theo về tận đây để bày trò? Anh ta đâu có biết đường đi nước bước trong thị trấn. Người đánh bẫy Winston và nhốt nó ra bãi đá phải biết rõ về nơi này.”

“Có lý. Phải là người sống ở Vịnh Nhật Thực. Người biết về những khối đá và thủy triều ở Vũng Chi Tử. Người biết làm thế nào lấy được khóa nhà em.”

“Anh đang nghĩ gì vậy, Rafe?”

“Anh đang nghĩ đến Perry Decatur.”

"Perry á?" Cô ngồi lui lại, giật mình. "Ồ không, vớ vẩn. Sao anh ta lại làm như thế?"

"Để trả thù việc em dùng mưu khiến hắn không thể ngăn Brad McCallister về làm việc ở trung tâm chăng?"

Cô cắn môi dưới vài giây, đoạn lại lắc đầu. "Em cho là cũng có khả năng. Nhưng em không nghĩ thế. Không phải kiểu của anh ta. Perry là kẻ ngu ngốc thâm hiểm, nhưng em không nghĩ anh ta lại bày trò như thế này."

"Sao không?"

"À, thứ nhất là kẻ bê cái cũi ra chỗ khối đá sẽ bị ướt và vấy bẩn. Perry không thích bị ướt và vấy bẩn nếu tránh được. Thêm nữa sẽ mạo hiểm bị em bắt quả tang nếu em về nhà sớm. Perry cũng không thích mạo hiểm. Anh ta thích dùng thủ đoạn thao túng mọi chuyện từ đằng sau cơ."

Trông Rafe không bị thuyết phục. "Anh không biết nữa. Đêm qua hắn khá giận đấy."

Cô thở dài thườn thượt. "Em chỉ cảm thấy đây không phải chiêu trò anh ta bày ra. Giống kiểu của đứa nhóc nào đó trong vùng hơn, kẻ bắt đầu nảy nở bệnh tâm thần mới chuyển từ việc đốt phá sang tra tấn động vật."

Rafe không nói gì.

"Anh không đồng ý logic của em à?"

“Chỉ đang nghĩ thôi”, anh đáp.

“Em thấy rồi. Và anh khiến em lo lắng.”

“Anh suy nghĩ khiến em lo lắng à? Sao vậy?”

“Vì lần cuối khi anh nghĩ nghiêm túc một chút, anh đã quyết định rằng chúng ta nên cộng tác ở Mộng Tưởng.”

“Chuyện đó khác.”

“Vớ vẩn.”

“Cộng tác sẽ thành công, rồi em xem.”

Cô cố ý lờ đi. “Nào, chính xác thì anh đang nghĩ gì về chuyện xảy ra đêm nay?”

Anh do dự, sau đó quyết định giữ im lặng cũng chẳng giải quyết được gì. “Anh đang nghĩ rằng chuyện xảy ra đêm nay có thể mục tiêu không phải là em.”

“Không phải là em á? Chó của em bị đưa ra ngoài khối đá đấy.”

“Ý anh là có thể không phải chỉ là em.” Anh dừng lại. “Có thể là về cả hai chúng ta.”

“Chúng ta? Ý anh là kẻ nào đó không thích ý nghĩ rằng chúng ta –” Cô ngừng lời rồi nói câu khác. “Có người không thích lời đồn

đại về chúng ta à? Nhưng thế quái nào lại có người bận tâm nếu chúng ta, ừm, –”

“Ngủ với nhau?” Anh đỡ lời.

“Một lần thôi”, cô nói nhanh. “Chỉ có một lần thôi. Như thế đâu phải mối quan hệ khăng khít đâu.”

Vì lý do nào đó anh cảm thấy nhận xét của cô vừa cực kỳ khó chịu vừa hết sức buồn phiền. “Không cãi được.”

Cô uống ca cao một lúc, sau đó đặt cốc xuống. “Em vừa mới nghĩ ra. Có lẽ người này là tình cũ của anh. Người tình ghen tuông từ thời lêu lổng của anh chăng?”

“Nghi lắm.”

Cô không nao núng. “May quá. Nếu đúng như vậy thì đối tượng tình nghi của chúng ta làm sao đếm nổi.”

Nỗi phiền muộn chớm nở trong anh biến mất trong cơn giận bất thần bùng lên dữ dội. Anh thoắt ngả về phía trước, hai bàn tay xòe rộng trên mặt bàn. “Bố khỉ, tiếng tăm của anh trong thị trấn này lúc nào cũng thú vị hơn sự thật nhiều.”

Cô chớp mắt. “Này, Rafe –”

“Tin anh đi. Anh là người trải qua.”

Cô khẽ hắng giọng. “Ừ đúng, anh là người trải qua, nhưng hồi

đó ai cũng biết tiếng tăm của anh.”

“Có thể em sẽ cực kỳ ngạc nhiên, nhưng trái ngược với những gì mọi người nghĩ, anh không có cả một quân đoàn tình cũ náu mình trong bụi rậm ở Vịnh Nhật Thực này đâu.”

“Em không nghĩ mình đã dùng từ ‘quân đoàn’.”

“Gần như thế. Nói cho em biết, phần lớn những người anh hẹn hò - và cũng không nhiều như người ta thích nghĩ - là khách du lịch tới nghỉ cuối tuần hoặc nghỉ hè, họ thích tắm biển, đi dạo và có chút vui vẻ. Họ biết họ đang làm gì và anh cũng vậy. Đối với họ chuyện chẳng có gì nghiêm túc, và anh chưa bao giờ gặp lại bất cứ ai trong số đó.”

Hàm cô căng lên thấy rõ. “Còn có chị Kaitlin Sadler.”

“Ừ. Còn có Kaitlin Sadler. Hơn anh một tuổi, nhiều kinh nghiệm, cô ấy có thể tự lo cho mình.”

“Em chưa bao giờ bóng gió rằng anh lợi dụng chị ấy cả. Không ai nói thế.”

“Hồi đó anh không đặt cho mình nhiều tiêu chuẩn, nhưng cũng có một vài, và anh hành động theo chúng. Không bao giờ quan hệ với người đã kết hôn, hoặc quá trẻ, hoặc quá ngây thơ không biết vấn đề. Bố khỉ, hơn ai hết em nên biết rõ điều đó.”

“Em á?” Cô nắm chặt cạnh bàn. “Sao em lại biết gì về lịch sử tình ái của anh được?”

“Vì tám năm trước anh chưa từng chạm tay lên người em, vì thế đấy.”

Trong vài giây cô không thể làm gì ngoài nhìn anh chằm chằm trong nỗi kinh ngạc tột cùng. Sau đó cô ráng tập trung tinh thần lại bằng một nỗ lực thấy rõ. “Hẳn nhiên anh chưa từng chạm vào em. Em có phải tuýp của anh đâu. Nếu đêm hôm ấy chúng ta không bị kẹt ở Vòm Nhật Thực thì anh sẽ chẳng bao giờ nhìn em đến lần thứ hai.”

Niềm thích thú đầy nỗi buồn và lạnh lẽo cắt qua lòng anh. “Em không phải tuýp của anh, em dứt khoát nằm trong nhóm ‘Không động vào’, nhưng thế không có nghĩa anh không để mắt đến em.”

Cô mở to mắt. “Vì em là người nhà Harte à? Kiểu như một thách thức?”

“Việc em là người nhà Harte chẳng liên quan gì.”

“Vậy tại sao anh để mắt đến em?”

“Có Chúa mới biết vì sao. Khả năng là tự bạo dâm, vì anh chắc như bắp em chẳng bao giờ nhìn anh tới lần thứ hai.”

“Không đúng.” Cô đứng dậy. “Em đã phải lòng anh. Mọi cô gái ở Vịnh Nhật Thực đều phải lòng anh.”

“Thế làm anh vui chắc?” Bất thình lình anh thấy mình cũng đang đứng, mặc dù không nhớ đã rời khỏi ghế tự lúc nào. “Anh nên vui khi biết rằng đối với em anh chỉ là thằng xấu xa hấp dẫn, cưỡi xe máy, mặc áo khoác da và nổi tiếng nguy hiểm à? Loại đàn ông cha mẹ em đã cảnh báo đừng có lại gần? Loại đàn ông nếu chơi bời thì

rất thú vị nhưng dứt khoát không phải loại người em sẽ lấy?"

Mặt cô trở nên đỏ rần. Anh thề rằng mình đã khiến cô ngượng. Tốt. Thế mới phải. Nhưng cô không rời mắt khỏi anh.

"Làm sao anh biết em muốn lấy người như thế nào?" Cô hỏi một cách bình tĩnh.

“Đêm hôm ấy em đã cho anh biết, nhớ chưa? Em mới mười chín tuổi, và em đã có cái danh sách tiêu chuẩn tuyển chồng chết tiệt đó rồi.”

“Lúc ấy em hai mươi chứ không phải mười chín, và em thề là nếu anh nhắc tới cái danh sách đó một lần nữa –”

Anh với tay về phía cô, ôm vai và kéo mạnh cô vào ngực anh. “Chừng nào còn sống, anh không bận tâm nếu không bao giờ phải nghe về cái danh sách chết dẫm đó lần nữa. Ngoài ra, anh cũng chẳng thực lòng muốn nghe cái danh sách mới cập nhật của em.”

“Ừm, Rafe, anh đang hành xử hơi lạ một chút. Chắc là vì căng thẳng?”

“Ừ. Chắc thế.”

Anh bao phủ miệng cô bằng miệng mình, để nỗi căng thẳng sôi sục đang gặm nhấm tâm can mình đổ sang cô. Cô kêu khe khẽ, và rồi cô vòng tay ôm chặt anh, hôn đáp trả anh với tất cả đam mê đã truyền lửa cho cơn giận ban nãy.

“Chúa ơi”, anh thì thầm trên cổ cô. “Em có biết tối nay em đã làm anh sợ đến thế nào không?”

“Sợ á?” Giọng cô bị bóp nghẹt khi cô điên cuồng hôn cằm anh. “Vì sao anh sợ?”

“Đầu tiên vì anh nghĩ có thể lý do em không trả lời khi anh gọi cửa là bởi em đang ở cùng người đàn ông khác.”

“Thật à?” Cô bất động. Đoạn hơi ngả ra, nhìn anh với cặp mắt mở to, thích thú. “Anh thực sự lo rằng có thể em đang ở trên giường với người đàn ông khác à? Anh nghĩ em có một vài tình cũ ở Vịnh Nhật Thực sao?”

“Đừng nói đến chuyện đó.” Anh không chấp nhận bị nghiêng ngả vì khả năng ấy lần nữa. “Nỗi sợ lớn nhất của anh là em đi dạo cùng Winston rồi ngã xuống vách đá.”

“Giống chị Kaitlin Sadler à?”

“Anh không nghĩ đến Kaitlin”, anh nói thẳng thừng. “Tất cả những gì anh nghĩ là em.” Anh ấp tay phía sau đầu cô. “Chúa giúp anh, từ lúc nhận được thư của luật sư, anh chẳng thể tập trung vào gì khác ngoài em.”

“Đừng nói dối.” Cơn giận mới toanh châm ngòi. “Nếu anh quan tâm đến em thì bởi em liên quan tới Mộng Tưởng. Anh phải thỏa thuận với em trước khi đặt được tay lên phần bất động sản của em. *Đó* là lý do đột nhiên anh quan tâm đến em. Thừa nhận đi.”

Trong một thoáng anh ráng tìm lời cho đúng, nhưng không thể.

“Chúng ta muốn cùng một điều cho Mộng Tưởng”, cuối cùng anh nói. “Chúng ta có thể làm việc cùng nhau.”

“Và ngủ với nhau?”

“Chúng ta đều muốn chuyện đó nữa. Thật sự anh không thấy vấn đề gì ở đây, Hannah.”

“Chắc chắn vì anh đang nghĩ như một người nhà Madison.”

“Em biết gì không?” Anh nói qua kẽ răng. “Anh phát mệt với việc em ngụ ý rằng chỉ vì là người nhà Madison nên anh không thể đồng thời giải quyết cả chuyện tình ái lẫn quan hệ công việc rồi.”

“Em phát mệt với việc anh coi quan hệ của chúng ta là chuyện tình ái.”

“Ờ, thế em gọi nó là gì?”

Cô cứng người. “Em không biết.”

“Tốt. Tuyệt. Giúp nhiều đấy.”

Cô hếch cằm. “Em chỉ biết rằng đối với em quan hệ tình cảm cần có nhiều hơn là chỉ tình dục.”

Điều cô nói khiến anh khựng lại. “Nhiều hơn à?”

“Và đừng có bảo em rằng quan hệ công việc sẽ lấp đầy những chỗ trống”, cô nói lạnh băng.

Anh bực mình. “Anh sẽ không nói thế. Nghe như câu người nhà Harte nói, không phải nhà Madison.”

“Nếu em không được phép sỉ nhục gia đình anh thì anh cũng không được nói xấu gia đình em.”

“Được thôi. Cuộc tranh cãi chẳng còn gì thú vị nữa. Chết tiệt, Hannah, anh thấy đủ rồi. Em biết rõ giữa chúng ta không chỉ là tình dục. Anh muốn em. Anh nghĩ em muốn anh. Sao lúc này chúng ta không chấp nhận như thế là đủ?”

Cô đặt hai tay lên vai anh như thể giữ vững mình. “Em không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nhưng em biết rằng tình dục sẽ chỉ làm mọi thứ thêm phức tạp.”

“Theo cách thú vị nhất”, anh thì thầm trên cổ cô.

“Rafe –”

“Hãy cho quan hệ của chúng ta một cơ hội, được chứ?” Anh lướt tay xuống cổ cô, “Anh chỉ yêu cầu thế thôi.”

“Em không nghĩ đó là ý hay, Rafe.”

Anh nâng niu cằm cô giữa hai bàn tay. “Nói cho anh biết chuyện này.”

Cô nhìn mặt anh dò hỏi. “Gì?”

“Có bao giờ em dừng nói không?”

“Không, chừng nào em còn chuyện cần nói.”

“Thắc mắc vậy thôi.” Anh lại hôn cô.

Hannah do dự mất vài giây, sau đó với tiếng thở dài khe khẽ, cô thả lỏng mình.

Có lẽ cô không còn điều gì cần nói nữa, anh nghĩ. Người ta luôn phải hy vọng.

Không dám mạo hiểm mở ra một cuộc chuyện trò nữa, Rafe không rời miệng cô trong khi khéo léo dẫn cô băng qua cửa bếp. Khi họ đi qua công tắc đèn, anh với tay giật xuống. Bóng tối bao trùm. Giờ đây ánh sáng duy nhất là ánh đèn mờ ảo chào đón từ đỉnh cầu thang. Anh bắt đầu tiến tới với Hannah kề bên.

Đến khi Rafe đưa được cả hai vào phòng ngủ cuối hành lang, hơi thở của anh nặng nề, rời rạc. Anh không bật đèn, ánh sáng chiếu từ hành lang cũng đủ cho phép anh thấy căn phòng được trang hoàng với đồ đạc bằng mây đan đan màu trắng, khăn trải giường trắng và sàn gỗ được tẩy trắng, y như anh hình dung bao năm trước: nơi ẩn giật tinh khôi của một nàng công chúa không thể chạm tới. Anh cảm thấy mình như kẻ xâm nhập, mà đúng là vậy.

Nhưng không thể dừng mình lại được, anh nghĩ.

Niềm hân hoan dâng tràn trong anh. Không gì có thể dừng anh lại, chừng nào anh biết Hannah muốn anh khẩn thiết như anh muốn cô. Đam mê giữa họ đến từ hai phía. Anh có thể thành công với đam mê. Anh là người nhà Madison.

Rafe dừng lại cạnh giường, cởi thắt lưng của chiếc áo choàng buộc quanh eo cô. Bên dưới là áo ngủ màu trắng, cổ cao, tay dài, đứng đắn. Áo giáp nữ, anh nghĩ. Liệu cô có biết thách thức nó phô ra tác động đến anh thế nào?

Cô lẩm bẩm gì đó trên miệng anh khi anh kéo áo choàng khỏi vai cô. Rafe không bắt được lời, nhưng không khó khăn để hiểu nghĩa. Cô cũng bị khoảnh khắc mê mải này cuốn đi như anh vậy.

Vòng tay cô chặt cứng quanh cổ anh khi anh bắt đầu cởi hàng khuy nhỏ xíu trên chiếc váy ngủ bằng vải fla-nen. Mùi hương của cô tuyệt quá. Anh biết rằng khi chạm tay vào ngã ba giữa hai đùi cô, anh sẽ thấy nó ướt đẫm. Rafe khó lòng chờ nổi.

Cô cởi khuy áo anh, xòe rộng bàn tay lên ngực. "Em yêu cảm giác chạm vào anh", cô thì thầm.

Anh đã cứng ngắc rồi, nhưng cú chạm của cô cùng những lời khao khát đầy nhục cảm khiến anh cứng đến tuyệt đối. Xung điện chạy rần rần qua các giác quan.

Anh buông cô ra trong khoảng thời gian chỉ đủ ngồi xuống cạnh giường, cởi đôi giày thể thao. Khi ngước nhìn lên, anh thấy cô đang ngắm anh với vẻ chăm chú thèm thuồng, như thể nhất cử nhất động của anh đều hấp dẫn cô.

Anh nhổm lên, kéo chiếc váy xuống eo. Nó trượt theo nhưng không rơi xuống sàn. Rafe mơn trớn hai đầu nhũ hoa trên hai bầu ngực nhỏ. Chúng đã săn lại. Anh nhắm mắt một giây, chống lại ham muốn như dòng nước xiết đe dọa nhấn chìm anh.

Hannah cởi thắt lưng của anh, sau đó kéo khóa xuống. Khi tay cô nhẹ vòng quanh anh, Rafe ngừng thở mất vài giây. Cảm giác xé qua người anh quá dữ dội đến mức anh chắc rằng mình có thể sống thiếu oxi trong chốc lát.

Cô lướt tay xuống dưới cạp quần anh, chậm rãi đẩy xuống. Chiếc quần còn lại là một đống dưới chân.

“Rafe.”

Anh bước khỏi nó và mau chóng dùng bao cao su lấy ra từ túi sau quần. Đoạn anh túm quanh eo cô, cả hai ngã lại giường. Cô nằm đè lên ngực và đùi anh, phần dưới chiếc váy quấn quanh cặp chân trần của anh.

Hannah thả mưa hôn lên da Rafe. Tay cô siết cẳng tay anh. Anh rùng mình vì cuộc tấn công đầy âu yếm. Sau đó anh xoay tròn để cô nằm ngửa, nghiêng người qua giật mạnh cả chiếc váy. Nó biến mất trong bóng tối cuối giường.

Anh vòng tay quanh hông cô và hôn phần bụng dưới. Hannah rùng mình, cô với tay về phía anh.

“Không”, anh nói. “Chưa được.”

Anh tìm thấy nơi ướt ấm giữa hai chân cô. Nó ẩm ướt, y như anh dự đoán. Anh hít mùi hương cho tới khi không còn nghĩ sáng suốt được nữa. Đoạn anh tách hai đùi cô ra và hôn làn da mềm mại thanh nhã nơi ấy.

Cô lại rùng mình. Móng tay lún vào vai anh khi cô cố gắng kéo anh lên với mình. Nhưng anh chưa sẵn sàng để bị cô cám dỗ tới đỉnh.

Anh chà ngón tay dọc theo điểm cương ẩn giấu trong lớp lông dày, mềm như lụa và cảm thấy cô rùng mình. Lúc này cô cào vai anh.

“Rafe.” Đó vừa là lời cầu xin vừa là lời kháng cự. “Chờ đã. Đừng làm thế.”

“Tới cho anh xem.”

“Em không thể. Thế này không được. Nó quá - *Rafe.”*

“Tới cho anh xem.” Anh lại hôn cô nồng nàn, đồng thời ấn hai ngón tay vào cô, nhẹ nhàng nong ra.

Hai tay cô xoắn khăn trải giường. “Không, chờ đã. Em muốn –”

“Tới cho anh xem.”

“Em... ồ không. Ồ, phải. *Phải!”*

Rafe cảm nhận được cực khoái ào qua cô. Cảm giác quá đỗi say sưa làm anh suýt đi cùng cô.

Anh kiềm chế mình cho tới khi những cơn rung động bắt đầu lắng xuống. Chỉ lúc đó anh mới chuyển mình vào vị trí nằm phía trên cô.

“Mở mắt ra”, anh thì thầm. “Nhìn anh này.”

Đờ đẫn, cô mở hai hàng mi, mỉm cười với anh, nụ cười mơ màng vừa tự mãn vừa hiểu biết và đầy mời mọc.

Anh đâm vào cô, lút cán. Cô ôm chặt quanh anh, kéo anh vào sâu

hơn, thẳng xuống vùng nước sâu chưa được ghi lại.

“Tới cho em xem”, cô nói nơi miệng anh.

Anh từ bỏ bản thân trong đợt sóng triều của biển nước bí ẩn ấy.

Một lúc lâu sau anh miễn cưỡng nhổm mình khỏi vùng hơi ấm bao trùm họ, chống tay lên và nhìn xuống cô.

“Anh chỉ muốn biết một điều”, Rafe nói.

Cô mở hờ mắt, ngáp. “Gì?”

“Em ngủ với anh vì em thấy bị kích thích khi tìm hiểu xem làm chuyện đó với loại đàn ông cha mẹ em rất ghét sẽ ra sao à?”

“Thế thì bồng bột quá.”

“Ừ.”

“Nhà Harte không hành động chỉ vì hứng lên, hoặc mạo hiểm chỉ vì trò lạ. Nhà em không ai là bồng bột cả. Bọn em là những người logic, biết nghĩ và lý trí, nhớ chưa?”

“Ừ.” Anh hôn ngực cô. “Vậy vì sao em ngủ với anh?”

Cô quan sát anh với vẻ khó hiểu. “Lúc trước anh có mọi câu trả lời cơ mà.”

“Lúc trước anh cố nói làm sao để lôi em lên giường.”

Cô khẽ đấm vào tay anh. “Không buồn cười đâu, Madison.”

“Anh nói thật đấy. Anh biết lý do anh ngủ với em và anh muốn biết vì sao em ngủ với anh.”

Cô dò tìm trên mặt anh. “Lý do quan trọng với anh à?”

Giận dữ khuấy động trong lòng Rafe, làm bốc hơi phần lớn ánh hồng ấm áp mà cuộc làm tình đã bao bọc. “Chết tiệt, phải, lý do quan trọng. Em nghĩ anh sẽ cố nói chuyện ngu ngốc thế này nếu câu trả lời không quan trọng à?”

“À, để em nói anh biết một chuyện”, cô nói. “Chắc chắn em không làm thế này vì vẫn còn phải lòng anh như hồi vị thành niên, hoặc vì anh là kiểu đàn ông cha mẹ em luôn cảnh báo tránh xa ra.”

Anh lăn người nằm ngửa ra, đặt một tay sau đầu, đăm chiêu ngó lên trần nhà tối om. “Vậy lý do là gì?”

Cô hơi nhổm dậy, nghiêng người qua anh trong bóng tối. Giọng cô trầm, đều khi lên tiếng.

“Em ngủ với anh là bởi không kể những điều khác, em là một người trưởng thành độc thân bị anh hấp dẫn về mặt thể xác, và cũng bởi –”

Niềm háo hức chặn lên nỗi tuyệt vọng đang dâng tràn trong anh. Bình tĩnh đi, anh nghĩ. “Và cũng bởi…?”

Anh cảm giác cô đang định nói điều gì đó mang tính quyết định. Nhưng giây tiếp theo điều cực kỳ quan trọng đó biến mất dưới nụ cười vui vẻ.

“Và cũng bởi chó của em thích anh, mà em tin tưởng tuyệt đối vào khả năng đánh giá của Winston”, cô nói từ tốn.

Anh mong đợi cô nói cái quái gì chứ? Rafe tự hỏi. “Chó thật.”

“Phải, nhưng trước mặt nó chúng ta sẽ không dùng từ đó.”

“Hừm.”

“Theo kinh nghiệm của em, Winston không bao giờ nhầm lẫn về mặt này.”

Anh nghĩ câu đó một lát. “Vậy là Winston không thích gã cựu hôn phu?”

“Winston lịch sự thôi, nhưng nó chưa bao giờ quý Doug.” Hannah dừng lời. “Một buổi tối vào thời điểm quan hệ của bọn em sắp chấm dứt, đã xảy ra một vụ tai nạn không may, về cơ bản đã thể hiện rõ quan điểm của nó.”

“Tai nạn ra sao?”

Cô hắng giọng. “Winston nhầm chân Doug là cột nước cứu hỏa[1].”

[1] Chó thường thích tè vào chân cột nước cứu hỏa - ND.

“Winston và anh là bạn bè”, Rafe nói. “Anh không nghĩ nó sẽ nhầm như vậy với anh đâu.”

“Nó có vẻ rất thích anh.”

“Phải thế thôi. Cho lúc này.”

Cô khẽ nghiêng đầu. “Em đoán vậy. Cho lúc này.”

Anh nằm bất động, nhận thức mãnh liệt về hơi ấm nơi hông cô đang áp vào đùi anh và bờ vai cong gợi cảm. Anh không thể loại bỏ cảm giác như định mệnh lay động trong mình. Cùng cảm giác xuất hiện vào ngày anh mở thư gửi từ luật sư của bà Isabel.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Cô hỏi.

Đừng để cảm giác này chi phối, anh cảnh báo mình. Kiềm chế nó. Kiểm soát nó. Đừng nghĩ về tương lai. Tận hưởng thực tại.

Nhưng giờ đây tương lai quá đỗi quan trọng.

Anh chầm chậm hít vào, tập trung. “Anh đang nghĩ về chủ đề chúng ta thảo luận trước khi chuyện vui sướng này xen vào.”

“Em tin là anh đang theo giả thuyết rằng kẻ cố giết Winston có thể muốn biểu lộ sự không bằng lòng với quan hệ của chúng ta.”

“Em không cần nói bằng giọng ấy. Giả thuyết đó khá hợp lý.

Nhưng anh chưa giải thích cho em những điểm chi tiết.”

“Em đang nghe đây.”

“Anh không định ngụ ý rằng kẻ cố giết Winston làm vậy vì hắn tức giận chuyện chúng ta đang ngủ với nhau, Anh định nói rằng có thể kẻ đó lo lắng về điều gì hoàn toàn khác.”

“Như là?”

“Nghĩ xem”, anh nói một cách kiên nhẫn. “Từ khi chúng ta đến Vịnh đến giờ lúc nào cũng có lời bàn tán. Không chỉ về chuyện một trong hai ta cố gắng cưỡng ép người kia bán lại phần của mình ở Mộng Tưởng.”

Cô nhăn nhó. “Nói thế thật là.”

Anh lờ cô. “Còn có lời đồn đoán về chuyện xảy ra tám năm trước.”

“Trời đất ơi. Anh thực lòng nghĩ rằng có người thèm quan tâm đêm hôm đó chúng ta có quan hệ với nhau trên bãi biển không à?”

“Không. Lời bàn tán xoay quanh cái chết của Kaitlin Sadler. Em đã nghe anh em nhà Willis nói rồi đấy. Những người khác cũng nói về chuyện đó. Anh nghe được mấy người ở dãy hàng rau trong tiệm Fulton bàn luận về việc không ai biết chắc chuyện thực sự xảy ra đêm hôm ấy. Một trong số họ gợi ý rằng có thể ông Yates đã quá vội đóng hồ sơ vụ án do thiếu đối tượng tình nghi.”

Môi Hannah há ra khi cô hiểu vấn đề. “Chị Kaitlin chết đã lâu

rồi. Ai quan tâm nếu người ta lại bắt đầu bàn tán về thảm kịch đó chứ?”

“Kẻ nghĩ rằng chính anh đã giết Kaitlin có thể quan tâm đấy. Nhiều là khác.”

Cô cứng người. “Dell Sadler. Nhưng vì sao anh ta muốn hại con chó của em?”

“Đối với Dell mà nói, em là người làm chứng giúp anh đêm hôm ấy. Em có liên quan.”

“Anh nghĩ anh ta cố làm hại Winston để trả thù ư?”

“Anh nghĩ”, Rafe thận trọng nói, “tốt hơn hết chúng ta hãy nói chuyện với anh ta.”

Chương 17

Tấm biển trên cửa đề SỬA CHỮA Ô TÔ SADLER. Bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn một chút PHỤC VỤ 24 GIỜ. Dưới nữa là dòng CHUYÊN GIA BẢO HIỂM. Nhưng hàng rào mắt cáo bao xung quanh khu vực những xác xe hỏng nát và chú chó to tướng với cái đầu khổng lồ nằm sóng soài trước xe móc đưa tới một thông điệp hơi khác. Đây là kho phế liệu.

Hannah nhìn con chó khổng lồ lần nữa và quyết định để Winston lại xe. “Cẩn thận đừng để nó xổng ra”, cô bảo khi Rafe mở cửa phía anh ngồi.

Rafe nhìn con thú nằm trong bóng râm tạo bởi mái hiên tả tơi che phủ cửa xe móc. “Tin tưởng chút đi. Cuộc chiến giữa bộ não và cơ bắp. Anh đặt cược vào Winston.”

“Chúng ta sẽ không thử để xem kết quả.” Hannah nhìn Winston qua khoảng hở năm phân giữa lớp kính cửa sổ và khung xe. “Đừng làm gì chọc tức con thú đó, hiểu chưa?”

Winston khẽ rên. Hai chân sau đặt lên ghế, vị trí cô vừa ngồi, móng chân trước áp vào cửa sổ. Tai vểnh lên, mũi khịt khịt, nó chầm chầm ngó qua cửa sổ, toàn bộ sự chú ý đặt lên con chó kia.

Hannah rùng mình hình dung chuyện sẽ xảy ra nếu Winston ra khỏi xe. Cô kiểm tra cửa bên để đảm bảo rằng nó đóng kín, sau đó ném cho Rafe cái nhìn cảnh báo qua nóc chiếc xe Porsche.

“Nhớ đóng chặt cửa bên ấy.”

“Em lo quá”, Rafe đáp. Anh đẩy cửa xe khá hững hờ. “Winston thông minh mà. Nó có thể giải quyết anh chàng kia.”

Cô nhìn chú chó to lớn đứng dậy. “Em chắc nó thông minh hơn con quái vật kia nhiều. Nhưng em không muốn chúng đánh nhau.”

“Được rồi, được rồi. Winston ở lại trong xe.” Rafe đi tới chỗ cửa chính và ấn vào nút bấm bẩn thỉu.

Vài giây sau cửa xe móc mở ra. Dell Sadler xuất hiện, hình dáng nổi lên trong bóng tối. Anh ta chằm chằm nhìn Rafe và Hannah, khuôn mặt bị che bởi vành mũ lưỡi trai dính mỡ. Sau một lúc, dường như anh ta đã đi tới quyết định. Dell bắt đầu tiến về phía cửa chính. Con chó khó nhọc chạy theo anh, di chuyển một cách vụng về đau đớn, vẻ như quá già hoặc bị thương nghiêm trọng.

Dell băng qua sân, len lỏi qua hàng đống những lốp xe và lá chắn bùn nhăn nhúm cùng những bộ phận xe hơi bị cắt xén đủ loại. Khi tới cửa, anh ta không có ý định mở ra, chỉ chằm chằm nhìn Rafe một cách dữ tợn qua hàng lưới mắt cáo. Con chó dừng lại cạnh anh ta, cũng trừng mắt nhìn. Dell không ngó xuống, nhưng anh ta đặt tay lên đầu nó với vẻ vừa xoa dịu vừa trìu mến. Sự gắn bó giữa người đàn ông và con thú là hết sức rõ ràng.

“Không sao, Happy”, Dell nói.

Đột nhiên Hannah thấy thật khó có thể tin được người đàn ông này lại cố giết Winston đêm qua.

“Chúng mày muốn gì?” Dell hỏi cộc cằn.

“Chúng tôi muốn nói chuyện với anh, Dell.”

“Về chuyện gì?”

“Về Kaitlin.”

Vai Dell trở nên cứng đờ thấy rõ. Anh ta do dự mất một lúc lâu. Sau đó với tay ra then cửa. “Tốt hơn hai người nên vào đây.”

Cửa chính mở ra. Dell dẫn lối xuyên qua hàng đống xác ô tô.

Nội thất bên trong gọn gàng đến ngạc nhiên. Hannah kín đáo liếc quanh khi cô ngồi xuống ghế trường kỷ bọc nhựa vinyl đã sờn. Một chiếc đèn đọc sách nằm trên bàn gắn cuối ghế. Một đống tạp chí có ngày tháng gần đây chất bên cạnh. Cuốn tiểu thuyết trinh thám mới ra của một tác giả nổi tiếng nằm trên bàn cà phê nhỏ.

Dell ra vào trong khu bếp bé. Anh ta có vẻ bối rối, băn khoăn, như thể không biết nên đối xử với khách thế nào. “Hai người muốn uống gì không? Tôi có sô-đa và bia.”

“Sô-đa là được rồi”, Rafe nói. “Thứ gì cũng được.”

“Sô-đa nghe tuyệt đấy”, Hannah nhẹ nhàng nói.

“Được rồi.” Dell mở cửa, lấy ra hai lon. Anh ta mang chúng vào khu vực phòng khách, đặt lên bàn trước mặt Rafe và Hannah.

Hannah liếc qua cánh cửa lưới, quan sát con chó nằm ườn bên ngoài. “Chó của anh bị làm sao vậy?”

“Happy bị một thằng khốn say rượu đâm phải trên đường cao tốc khi chúng tôi ra ngoài thị trấn có việc. Hai chân sau của nó bị thương nặng. Bác sĩ thú y bảo tôi nên để nó ra đi, nhưng tôi không làm được. Mất khối tiền, nhưng tôi làm gì khác được? Tôi và Happy là cộng sự, cô hiểu chứ?”

“Tôi hiểu”, Hannah nói. Dứt khoát không thể là kẻ đi giết chó, cô nghĩ. Nhưng nếu Dell Sadler không phải người đã đặt Winston lên khối đá ở Vũng Chi Tử, vậy thì ai? “Đêm qua có người đã cố giết con chó của tôi.”

“Sao lại có người muốn giết một con chó?”

“Chúng tôi nghĩ có thể nó mang hàm ý cảnh cáo”, cô lặng lẽ nói.

“Mẹ nó. Đấy là lý do cô đến đây hả? Cô nghĩ tôi cố làm hại chó của cô vì chuyện xảy ra với Kaitlin?”

“Ý nghĩ đó có xuất hiện”, Rafe thừa nhận. “Anh là người duy nhất tôi nghĩ rằng muốn trả thù cho cái chết của Kaitlin.”

“Mẹ nó”, Dell lại nói. Anh ta ngồi xuống chiếc ghế cũ mèm, chầm chầm nhìn logo trên lon nước trên tay. “Tôi không đời nào làm hại chó. Con cẩu của cô chẳng liên quan gì đến chuyện xảy ra cho em gái tôi cả.”

“Anh nói đúng.” Rafe ngả về phía trước, hai chân choãi ra. Anh hờ hững cầm lon sô-đa giữa hai gối. Phong thái nói chuyện nghiêm túc nhưng không đe dọa. Kiểu đàn ông nói chuyện với nhau. “Tôi sẽ nói thẳng, Dell. Tôi biết anh nghĩ rằng tôi giết Kaitlin, nhưng tôi không làm chuyện đó. Thề có Chúa đó là sự thật. Anh tin gì tùy anh, nhưng trong lúc này, tôi thật sự cần biết vì sao anh chắc cú rằng tôi có tội.”

Dell xoay lon nước giữa hai tay. Cuối cùng anh ta nhìn lên. “Tôi luôn cho rằng thủ phạm là cậu vì đêm đó cậu là người cuối cùng ở cạnh con bé. Ai cũng nói cậu tức giận vì nó ve vãn chơi bời.”

Hannah lên tiếng. “Nhưng vì sao anh luôn chắc rằng đó là vụ giết hại? Vì sao không thể là tai nạn?”

“Vì họ tìm thấy nó ở Vũng Ẩn Giấu. Bảo rằng chắc chắn nó đã leo lên đường ngay giữa đêm. Chẳng có lý gì hết. Vì sao nó muốn lên đấy?”

“Để gặp một người đàn ông chăng?” Hannah nhẹ nhàng gợi ý.

Dell nhìn cô chế giễu. “Nó có nhà riêng, có cả xe. Nó không cần phải tìm đến những nơi như Vũng Ẩn Giấu để ve vãn nhau.”

“Trừ khi cô ấy không muốn bị trông thấy cùng người kia”, Rafe thẳng thừng nói. “Điều đó loại trừ tôi ra. Chắc chắn cô ấy không phiền bị người ta trông thấy đi cùng tôi.”

Hannah mím môi, suy nghĩ. “Có thể chị ấy không lên đó gặp ai cả. Có thể chị ấy lên đó để suy tư.”

“Suy tư à?” Dell nhìn cô như thể cô mất trí rồi. “Kaitlin không làm mấy chuyện quái lạ như thế.”

“Thỉnh thoảng ai cũng cần đến nơi nào đó yên tĩnh một mình để nghĩ về tương lai”, Hannah khăng khăng. Nhưng cô để ý Rafe giờ cũng nhìn cô một cách lạ lùng. Hiển nhiên cả hai người đàn ông không nghĩ Kaitlin là loại người sâu sắc, nội tâm.

“Kaitlin không như thế.” Dell uống một hớp sô-đa rồi dùng mặt sau tay áo lấm màu lau miệng. “Con bé có kế hoạch tương lai rồi. Không cần suy tư thêm. Kaitlin luôn có kế hoạch lớn, cô biết chứ?”

Cảm giác mong chờ ào qua Hannah. Cô và Rafe trao đổi cái gật đầu. Sau đó cô quay lại phía Dell.

“Vì sao anh nói rằng chị Kaitlin không cần phải suy tư gì thêm về tương lai?” Cô hỏi cẩn trọng.

“Nó đã biết nó sẽ làm gì rồi. Đêm đó nó gọi cho tôi.” Dell chăm chú nhìn lon sô-đa. “Nói là nó đã chán đến tận cổ thị trấn này rồi. Sáng mai việc đầu tiên nó làm là ra đi và sẽ không bao giờ quay lại.”

“Anh đang nói rằng anh nói chuyện với Kaitlin ngay trước khi cô ấy chết à?” Rafe hỏi.

“Ừ. Vừa nói đấy, nó gọi điện cho tôi. Đánh thức tôi dậy. Nó vẫn rất tức cậu đấy, biết không? Nó bảo là nó chán hết người ở đây rồi. Một lũ thất bại, nó nói thế.”

“Cô ấy lấy tiền đâu ra cho việc ra đi?” Rafe hỏi.

Dell hít một hơi sâu rồi uống một hớp sô-đa nữa. Anh ta chầm chậm hạ lon xuống giữa khoảng không, nhớ về quá khứ. “Nó bảo tôi rằng nó sẽ dùng vũ khí tối thượng.”

Rafe không di chuyển. “Thế là thế quái nào?”

Dell ngập ngừng. “Nói thật là tôi không biết. Nó chẳng bao giờ nói rõ chuyện đó. Tôi có cảm giác nó cất giấu ít tiền đâu đó. Chắc là một thằng bạn trai nào đấy cho nó. Hoặc có thể người ta tặng nó trang sức đá quý, nó nghĩ có thể bán được.”

Miệng Hannah trở nên khô rang. Cô không nói gì.

“Để tôi làm rõ.” Dường như Rafe hết sức cẩn thận lựa chọn

từng lời. “Anh nói rằng đêm hôm ấy sau khi bỏ tôi lại bãi biển, cô ấy về nhà, gọi cho anh bảo rằng sẽ dùng vũ khí tối thượng, rồi sẽ rời thị trấn à?”

“Điều tiếp theo tôi biết”, Dell đờ đẫn nói, “là ông Yates gõ cửa nhà tôi. Bảo rằng Kaitlin đã chết.”

“Và anh bảo ông ta rằng anh dám chắc tôi đã giết cô ấy, đúng chứ?”

“Ờ, đúng”, Dell lẩm bẩm.

“Cứ theo logic của anh đi”, Rafe nói. “Làm sao tôi biết cô ấy lên Vũng Ẩn Giấu chứ?”

“Tôi nghĩ cậu đến nhà nó. Giết nó ở đấy rồi đẩy xác xuống chỗ Vũng.”

Rafe rên rỉ. “Giả thuyết hợp lý làm sao. Tôi phục anh đấy.”

“Kaitlin không ưa tôi”, Dell biện hộ với Hannah. “Nó muốn rời khỏi thị trấn. Thành người có thế lực. Nó có nhiều ước mơ, cô hiểu chứ? Mơ nhiều. Mơ lớn.”

“Tôi hiểu”, Hannah đáp.

“Nhưng nó chưa từng thành công với cái nào cả.” Dell thở dài buồn bã. “Dường như mọi thứ lúc nào cũng trở nên thất bại. Tôi là anh nó, nhưng tôi chẳng thể làm gì khiến mọi thứ tốt hơn cho nó.”

Rafe cau mày. “Việc anh không thể giải quyết chuyện của cô ấy không phải là lỗi của anh, Dell.”

“Có thể. Nhưng đáng lẽ tôi nên làm được điều gì đó, cậu hiểu chứ?”

“Ừ”, Rafe nói. “Tôi biết. Đôi khi anh phải sống với thực tế rằng anh chẳng thể làm gì được.”

Dell gật đầu thất vọng. “Tôi nghĩ là tôi đã để mọi chuyện phía sau rồi. Tự nhủ mọi chuyện đã qua. Thế rồi hai người cùng nhau xuất hiện ở thị trấn. Còn tỏ ra là hai người có kế hoạch lưu lại một thời gian nữa. Người ta lại bắt đầu kháo nhau về chuyện xảy ra đêm đó.”

Rafe nhìn anh. “Khi ông Yates thẩm vấn anh, ông ấy có nói gì về chuyện đã kiểm tra nhà của Kaitlin rồi hay chưa không?”

“Yates kiểm tra kỹ ngôi nhà rồi. Cả xe của nó nữa. Tôi có mặt khi ông ta làm”, Dell buồn bã. “Nói rằng tìm xem có thư tuyệt mệnh gì không, nhưng ông ta gần như xé ngôi nhà ra vậy. Sao Yates làm thế chỉ để tìm thư tuyệt mệnh chứ? Nếu con bé để lại thư từ gì thì sẽ để nó lù lù ra, đúng không? Sao lại để thư nếu không muốn người ta tìm thấy?”

“Anh nói đúng”, Rafe đáp. “Cô ấy sẽ trưng nó ra.”

Hannah túm chặt cạnh ghế. “Anh nhớ xem ông Yates có kéo máy giặt, máy sấy ra kiểm tra phía sau không?”

Dell gật đầu. “Sau cả tủ lạnh nữa. Như tôi nói, ông ta kiểm tra mọi thứ. Nhưng tôi biết nó không nhảy khỏi vực. Không có thư

tuyệt mệnh. Tôi đã bảo ông ta rằng nó không phải loại người đi tự sát, hỏi ông ta rằng thực ra ông ta đang tìm gì?”

Hannah nhìn anh ta. “Ông ấy nói sao?”

“Nói là sẽ biết nếu tìm thấy. Nhưng chẳng tìm thấy gì hết.”

Tất cả họ ngồi im lặng một chốc. Sau đó Dell thở dài nặng nề và uống nốt sô-đa trong lon. “Tôi không cố giết chó của cô, Hannah.”

“Tôi tin anh”, Hannah nói. “Anh sẽ không làm hại một sinh vật vô tội.”

Dell gật đầu, không nói gì.

“Còn một điều nữa”, Hannah nói. “Rafe không giết Kaitlin. Thực sự đêm hôm đó tôi đã ở cùng anh ấy trên bãi biển gần Vòm Nhật Thực. Không đời nào có chuyện anh ấy có thể theo chân em gái anh về nhà, chứ đừng nói là giết chị ấy và mang xác lên Vũng Ẩn Giấu. Tôi thề với anh như vậy.”

Dell bất động một hồi. Đoạn anh ta nhìn Rafe. “Nếu không phải là cậu thì là ai?”

“Câu hỏi hay đấy”, Rafe nói.

***

Khi họ quay lại xe, Winston ưỡn nửa thân trước qua lưng ghế,

sục mõm vào vai Hannah. Cô gãi tai nó và liếc Rafe.

“Anh có nghĩ điều em đang nghĩ không?” Cô hỏi.

“Về chiếc quần lót cùng đám băng ghi hình anh em nhà Willis đã tìm thấy đằng sau máy sấy nhà Kaitlin hả?” Rafe đánh một vòng cua gấp rồi lái ra con đường đất mềm dẫn tới gara sửa chữa ô tô của Sadler. “Ừ, anh đang nghĩ đến chuyện đó. Có thể mấy cuộn băng là vũ khí tối thượng của cô ấy.”

“Công cụ tống tiền chăng?”

“Có thể”, Rafe lại nói. “Và có thể cảnh sát trưởng Yates nghi ngờ gì đó. Đấy là lý do ông ấy kiểm tra kỹ lưỡng nhà Kaitlin.”

“Nhưng ông ấy không tìm được gì.”

Rafe rẽ phải ra đường chính. “Điều đó có nghĩa kẻ giết Kaitlin đã tìm cách giấu đống băng và món đồ rồi.”

Hannah rùng mình. “Anh có nhận ra chúng ta đang có gì ở đây không?”

“Chúng ta đang chứng minh rằng Dell Sadler nói đúng suốt thời gian qua. Kaitlin không gặp tai nạn. Chắc chắn cô ấy không nhảy khỏi đường xuống Vũng Ẩn Giấu. Cô ta đã bị sát hại vì kẻ mà cô ta đang cố tống tiền.”

Hannah hít một hơi. “Chúng ta đang sử dụng rất nhiều giả thiết.”

Anh nhún vai. “Sau chuyện xảy ra cho em và Winston tối qua, anh sẵn sàng liên tưởng rộng.”

“Nếu chúng ta đúng thì có người đã giết Kaitlin vì chị ấy sở hữu mấy cuộn băng đáng bẽ mặt kia.”

“Câu hỏi là, ai trong thị trấn này lại đi giết người chỉ để giữ im lặng về mối quan hệ dính tới món đồ lót ren chứ? Đàn ông thích mặc đồ phụ nữ đâu phải vấn đề lớn đến thế.”

“Coi nào Rafe. Anh muốn nghe các khả năng có thể không? Một giáo sư trợ giảng ở Chamberlain tuyệt vọng e sợ cơ hội được gia hạn của mình sẽ tan tành mây khói vì mấy cuốn băng đó chẳng hạn? Hoặc vị giáo sĩ nhà thờ sẽ mất vị trí của mình nếu sở thích mặc đồ lót phụ nữ của ông ta bị bật mí. Rồi còn những người trên trung tâm nghiên cứu nữa. Bà Arizona Snow luôn tin rằng có những kẻ vô đạo đức ở đó. Biết đâu bà ấy đúng.”

Rafe ngả người vào ghế da. “Em nói phải. Danh sách dài các khả năng.”

“Rồi còn giả thuyết của anh em nhà Willis rằng tên sát nhân đến từ bên ngoài thị trấn nữa. Danh sách càng dài hơn.”

Cặp mày Rafe nhíu lại tới mức đụng nhau khi anh trầm tư suy nghĩ. “Anh không nghĩ vậy. Như Dell nói, quyết định của cô ấy là dùng vũ khí tối thượng, có vẻ đó là quyết định đột nhiên nảy ra. Nạn nhân của cô ấy phải là người cô ấy có thể gặp được ngay giữa đêm hôm. Không phải người sống xa mãi tận Portland, Seattle hay Salem.”

“Có lý.” Hannah ngẫm nghĩ thêm một hồi. “Được rồi, thử nhìn sự việc dưới góc độ khác. Chắc chắn không phải ai ở Vịnh Nhật

Thực cũng thích mặc đồ lót phụ nữ. Và chắc chắn không phải ai thích mặc đồ lót phụ nữ cũng sẵn sàng giết kẻ tống tiền để giữ yên lặng."

"Ý em là gì?"

"Tất cả những gì chúng ta cần làm là tìm ra ai có những đặc điểm tình nghi, theo cách nói của cảnh sát. Người thích mặc đồ phụ nữ và sẵn sàng giết người để lấy mấy cuộn băng đáng xấu hổ kia."

"Để tìm ra, chúng ta cần nói chuyện với người biết thị trấn này rõ hơn em và anh."

"Có biết ai không?"

Môi Rafe cong lên thành nụ cười không chút hài hước. "Thực tế là anh biết. Vị khách ăn tối cùng chúng ta hôm nay."

Chương 18

Rafe rửa rau diếp đắng lá đỏ dưới vòi nước rồi nhẹ thả chúng vào cái chao nằm trên cải tàu bay và rau mùi. Trong đầu anh duyệt lại kế hoạch tối nay. Ba trái bơ chín được chọn cẩn thận nằm trong bát cuối kệ bếp. Ngay trước khi mang ra dùng, anh sẽ cắt đôi chúng, cho một thìa giấm cốt nước nho trắng vào lòng quả, sau đó rắc một ít muối biển dạng bột thô lên. Món mì Ý sẽ được ăn trực tiếp với quả ô liu, cà chua và pho mát dê.

Sau khi rửa xong rau diếp để làm sa lát, anh bắt tay làm món khai vị hummus[1]. Rafe đổ một lượng lớn đậu chickpeas đã nấu vào máy chế biến thực phẩm rồi thêm tương vừng, nước canh cùng một ít tỏi.

[1] Món ăn làm từ đậu chickpeas, vừng, chanh và tỏi - ND.

Anh đậy nắp, bật máy, vừa lắng nghe âm thanh dễ chịu khi đậu chickpeas bị nghiền thành bột vừa nghĩ tới Dell Sadler. *Kaitlin đã có ý định sử dụng vũ khí tối thượng.*

Tám năm qua kẻ sát nhân đã yên tâm ẩn mình, nhưng có thể giờ hắn có lý do để lo lắng khi những lời đồn đoán cũ được lật lại và bàn luận khắp thị trấn. Ngộ nhỡ sau bao nhiêu năm lại có ai nhớ ra được chuyện gì quan trọng? Ngộ nhỡ giờ có ai liên kết các sự việc lại để tìm ra đáp án? Ngộ nhỡ có ai đã thấy gì đó đêm hôm ấy nhưng giờ mới nhận ra đó là manh mối?

Kẻ sát nhân đã từng phải ra tay nhằm giữ bí mật thì có thể sẵn lòng ra tay lần nữa.

Cảm giác lạnh cóng tràn qua người Rafe. Nỗi kinh hãi anh đã kiềm chế cả ngày nay ào ạt trào qua, bỗng nhiên anh cảm thấy như bị nhấn chìm trong ác mộng. Câu hỏi anh chưa thảo luận với Hannah, câu hỏi đã quấy rầy anh hàng tiếng qua, giờ không thể tránh được nữa.

Câu hỏi giản đơn tới đáng sợ: Ngộ nhỡ tối qua Winston không phải là đối tượng chính? Có thể vụ tấn công con chó chưa bao giờ nhằm mục đích cảnh cáo. Có thể con chó bị đặt ra ngón tay đá để nhử Hannah vào nguy hiểm. Nếu về đến nhà muộn hơn nửa tiếng, việc cứu Winston có thể đặt cô vào mối nguy lớn. Nước triều lên

có thể cuốn trôi cô đi, hoặc ném cô vào dãy đá.

Anh nghĩ về chuyện cô đã dẫn Winston đi vào hang vì cảm thấy có người đang theo dõi cô từ con đường dẫn lên vách đá. Ngộ nhỡ kẻ giết người vẫn lảng vảng quanh đó để xem kế hoạch có thành công không? Ngộ nhỡ hắn đứng chờ trên đường đi lên với ý định đảm bảo rằng Hannah và Winston sẽ không bao giờ còn sống mà trở về nữa?

Ngộ nhỡ?

Rafe tắt máy, mở nắp. Anh không thể để bất cứ chuyện gì có cơ hội xảy ra nữa, Rafe nghĩ khi múc món hummus thơm phức ra. Tối nay anh sẽ phải hành động quyết liệt. Nếu không anh sẽ không đời nào ngủ được.

***

Lúc sáu giờ ba mươi phút tối, anh cầm khay đồ nguội dùng để khai vị lên. Winston nãy giờ chú tâm giám sát các công đoạn chuẩn bị cuối cùng trong bếp với biểu cảm vừa khao khát vừa bâng khuâng, cũng đứng dậy.

“Của mày đây, cẩu.” Rafe ném cho nó một lát bánh mì pita[2] phết hummus. “Đặc ân của đầu bếp nhé.”

[2] Bánh mì kiểu Thổ Nhĩ Kỳ tròn, dẹt - ND.

Winston sung sướng gặm miếng bánh ngon lành khi nó vội vã theo chân Rafe. Họ băng qua hành lang tới phòng sưởi nắng, nơi Hannah và ông Mitchell đang uống một ly với nhau và cùng ngắm màn sương tối tràn xuống vịnh.

Rafe liếc nhìn bát hummus và những mẩu bánh pita nướng được xếp trên khay, kiểm tra lại lần nữa cách bài trí đồ nguội khai vị. Nỗi lo lắng tí tách chảy xuống đang khiến anh bồn chồn. Thường thường anh rất tự tin về khả năng nấu ăn của mình. Anh biết mình có cảm giác nhạy bén về sự kết hợp mùi vị sao cho đạt hiệu quả hết sức hấp dẫn, cùng khả năng bày biện thiên bẩm. Anh đã lên kế hoạch cho bữa ăn này hết sức cẩn thận. Anh biết mọi thứ đều hoàn hảo. Đây là lần đầu tiên anh nấu cho ông Mitchell ăn, và anh không muốn có vấn đề gì hết.

Tiếng càu nhàu trầm trọng của ông khiến anh dừng chân ngay khi định bước vào.

"… Đừng có lo. Rafe sẽ làm điều phải với cháu", ông nói. "Ta sẽ lo chuyện đó."

Rafe bất động nơi ngưỡng cửa. Winston cũng dừng lại, ngỏng đầu nhìn anh tò mò.

"Thế nghĩa là gì chứ?" Giọng Hannah có vẻ được kiềm chế và hơi có chút cảnh giác. "Ông định ép anh ấy từ bỏ quyền sở hữu ngôi nhà sao?"

"Chả bao giờ bắt được thằng ngoan cố ấy làm gì mà nó không muốn, và ta chắc chắn nó sẽ không từ bỏ Mộng Tưởng đâu. Có vẻ nó quyết tâm biến ngôi nhà thành khách sạn mini và nhà hàng."

"Hẳn là ý định của anh ấy." Hannah nói nhanh đến nuốt chữ.

"Khi người nhà Madison quyết tâm làm gì thì không dễ thuyết phục anh ta đổi ý đâu." Ông Mitchell cảnh báo với thái độ nhẹ

nhàng cộc lốc.

“Cháu đã nghe chuyện đó.”

“Nó có tiền để làm vụ này. Kiếm được một mớ ở thị trường chứng khoán, cô biết chứ.” Ông thở dài. “Có đầu óc kinh doanh.”

“Có vẻ là vậy.” Giọng điệu Hannah trở nên sắt đá.

“Trừ khi có sóng thần, động đất hoặc núi lửa phun xóa sạch mảnh đất này đi, không thì ta cho là Rafe sẽ thực hiện bằng được kế hoạch của nó.” Ông dừng lại. “Vấn đề là đối với việc theo đuổi những gì mình muốn, nó rất giống ta.”

Hannah yên lặng một lát. Rafe nhận ra tay mình đang siết chặt tay cầm khay đựng đồ khai vị. Dường như anh không thể tiến qua cửa được. Anh đang chờ đợi gì đó, nhưng không chắc là gì.

“Vậy ý ông là sao khi ông nói sẽ lo để anh ấy làm điều phải với cháu?” Cuối cùng cô hỏi.

“Trời đất, này đừng giả ngây với ta. Làm gì có người nhà Harte nào ngây ngô hả, cả hai ta đều biết. Dĩ nhiên ta đang nói về hôn nhân.”

“Hôn nhân!” Giọng Hannah vút lên the thé. “Rafe và cháu á?”

“Chứ còn gì nữa. Cháu nghĩ ta đang nói về chuyện gì?”

“Ông mất trí rồi hả?”

“Nào, nghe ta nói đây, Hannah. Ta đã nghĩ nhiều về chuyện này, và ta khá chắc là mình xoay xở được chuyện đó.”

“Khá chắc à? *Khá chắc á?*”

“Được rồi, chắc bỏ mẹ. Xin lỗi vì ngôn ngữ của ta. Tất nhiên không chắc được như thế về chuyện khiến nó từ bỏ Mộng Tưởng. Thế sẽ là đâm đầu vào tường. Nhưng vấn đề sợ hôn nhân của nó chỉ là thiếu can đảm thôi.”

“Can đảm”, Hannah nhắc lại với giọng choáng váng.

“Đúng thế. Nó tin rằng đàn ông nhà Madison bất hạnh trong hôn nhân.”

“À, gia đình ông có truyền thống với những cuộc hôn nhân thất bại mà”, Hannah lẩm bẩm. “Rafe cũng đã làm hỏng một lần đấy thôi.”

“Ừ thì nó đã mắc một sai lầm nho nhỏ.”

“Nhỏ á?”

“Những việc như thế vẫn xảy ra mà.”

“Ông biết là phải”, Hannah nói quá đỗi ngọt ngào. “Ông đã kết hôn bao nhiêu lần vậy, thưa ông Madison?”

“Đừng có áp đặt Rafe vào hồ sơ tồi tệ của ta. Ta thừa nhận rằng nhiều năm sau khi Claudia Banner biến mất với tiền của công ty Harte-Madison, ta đã không nghĩ kỹ lắm khi liên quan đến phụ nữ. Có vài vấn đề.”

“Như cháu hiểu, nói thế không hề phóng đại.”

Ông Mitchell thốt ra một âm thanh thô lỗ. “Không trách quan điểm của cháu được. Cháu đã được nuôi dạy để nghĩ điều xấu nhất về ta. Ta biết bao năm qua Sullivan đã tiêm nhiễm vào cháu nhiều chuyện vô căn cứ. Ta đang cố nói rằng Rafe và ta giống nhau trên nhiều mặt, nhưng không phải tất cả các mặt.”

“Nếu ông nói vậy.”

“Nếu cháu không quá ư Harte thế này”, ông Mitchell nóng nảy nói. “Ném lỗi lầm cũ vào mặt người ta rồi không thèm cho người ta cơ hội sửa sai. Cháu cũng có nhiều điểm giống ông nội cháu đấy, cô nương.”

“Cháu nghĩ chúng ta lạc đề rồi.”

“Coi này, vụ li dị không phải lỗi của Rafe. Đừng dựa vào chuyện ấy để chống lại nó. Nó đã học được kinh nghiệm từ chuyện đó.”

“Ừm, từ những gì cháu hiểu thì bài học anh ấy rút ra là không kết hôn nữa”, Hannah nói khô khan.

“Đấy chính xác là những gì ta đang cố bảo cháu”, ông Mitchell nói nhanh. “Như đã nói, ta đã nghĩ nhiều, và đã tìm ra vấn đề của Rafe. Nó mắc chứng sợ hôn nhân, hiểu chứ.”

“Ông kết luận là anh ấy sợ hôn nhân à?” Giọng Hannah yếu ớt kỳ lạ.

“Đúng vậy.” Ông Mitchell có vẻ hài lòng vì cô nắm được vấn đề chóng vánh. “Giống như người ta sợ nhện hay rắn vậy.”

“Sự tương đồng quyến rũ làm sao.”

“Đại loại ta hiểu vì sao lại thế”, ông sốt sắng nói tiếp. “Phải thừa nhận là ta trở thành tấm gương xấu cho Sinclair, rồi mọi thứ chuyển xuống cho Rafe. Nhưng ta nghĩ mình có thể giúp nó vượt qua. Ta sợ nó, vì chính ta là người chịu trách nhiệm cho chứng bệnh này ngay từ đầu.”

“Ông định làm như thế nào?” Giờ giọng Hannah lớn hơn, chứa đầy tò mò. “Rút súng ra rồi dẫn anh ấy tới nhà thờ à?”

Rafe cảm giác như thể mình đã biến thành khối cẩm thạch cứng.

“Đấy là điều cháu muốn hả?” Ông Mitchell hỏi chân thật.

“Trời đất, *không*. Tất nhiên là không.”

Rafe nhăn nhó. Cô có cần phải phủ nhận một cách tích cực ý tưởng đó đến thế không?

“Có thể cần ta thúc đẩy một chút”, ông Mitchell trầm ngâm thừa nhận. “Đối với chứng sợ hãi, đôi khi phải có người ép họ đối mặt

với nỗi sợ.”

“Ông vừa mới nói rằng ép buộc Rafe không giải quyết được gì.”

“Ta đang nghĩ đến việc đẩy đúng vào những điểm cần đẩy.”

“Thật tình cờ”, Hannah nói, từng âm tiết kiên định, sắc sảo và ngọt như đường, “cháu làm nghề tổ chức đám cưới, và cháu có thể cho ông biết rằng hôn nhân vốn đã khó ngay cả khi hai bên đều hào hứng với sự kết hợp. Bất kỳ cuộc hôn nhân nào bị ép buộc từ bên ngoài sẽ thất bại thậm chí trước khi lời thề hôn nhân được thốt ra.”

“Cháu quá trẻ để bi quan như thế”, ông Mitchell phàn nàn.

“Ông Mitchell, cháu tin rằng ông có ý tốt, nhưng điều cuối cùng cháu muốn là cưới một người đàn ông không muốn kết hôn. Như thế đã rõ ràng chưa?”

“Nào, đừng để sự thiếu can đảm của Rafe làm cháu từ bỏ”, ông Mitchell đáp. “Đúng là trước giờ đàn ông nhà Madison không có hôn nhân hạnh phúc, nhưng người phụ nữ phù hợp sẽ thay đổi tất cả.”

“Vì sao ông muốn thay đổi?” Hannah gặng hỏi, giờ hết sức bực bội. “Mà chuyện này là sao chứ? Vì sao ông muốn Rafe và cháu lấy nhau?”

Vẫn kẹt ở ngưỡng cửa, Rafe chờ bước tiếp theo.

“Vì đó là việc đúng đắn cần làm”, ông Mitchell nạt, hiển nhiên cũng đã cạn kiên nhẫn. “Đó là cách duy nhất để người ta thôi bàn

tán."

"Từ khi nào ông bắt đầu lo lắng về chuyện đồn đại của thiên hạ vậy?" Hannah hỏi.

"Chuyện đồn đại này khác chuyện đồn đại kia", ông tuyên bố. "Người trong thị trấn đang kháo nhau rằng nó tán tỉnh cháu vì muốn đặt tay lên cả nửa còn lại của ngôi nhà. Lời dối trá chết dẫm. Nhắc ta nhớ đến chuyện đồn đoán quanh thị trấn vào đêm Kaitlin Sadler chết. Chúng bàn tán chuyện nó đã quyến rũ cháu hòng có chứng cứ ngoại phạm. Rác rưởi."

"Đúng vậy", Hannah lặng lẽ nói.

"Chết tiệt, ta biết." Giọng ông hết sức quả quyết. "Rafe chẳng liên quan gì tới cái chết của con bé tội nghiệp ấy. Đàn ông nhà Madison có vấn đề trong quan hệ với phụ nữ, nhưng không người đàn ông nhà Madison nào từng đánh phụ nữ trong cơn giận dữ. Thề có Chúa, không người đàn ông nào trong gia đình này từng tấn công phụ nữ. Và không người nhà Madison nào lại đi quyến rũ đứa con gái ngây thơ như cháu làm nhân chứng ngoại phạm cho mình, đấy là sự thực."

Im lặng bao trùm căn phòng.

"Cháu biết", Hannah lặng lẽ nói.

Rafe gần như không hít thở.

"Ta không nói rằng Rafe có thể đã không cãi nhau với Kaitlin Sadler", ông tiếp. "Nó là người nhà Madison. Nó nóng nảy. Nhưng nếu đêm hôm ấy nó ở cùng Kaitlin và nếu đã xảy ra một vụ tai nạn

kinh hoàng thì nó sẽ chạy tới giúp đỡ và kể thật về chuyện đã xảy ra.”

“Cháu cũng biết thế”, Hannah lại nói. Giọng cô trở nên rất đều. “Cháu là người nhà Harte mà, ông nhớ chứ? Có Chúa biết nhà cháu hiểu rõ nhà Madison có tội lỗi gì, nhưng không ai trong nhà cháu từng buộc tội người nhà ông là dối trá cả.”

“Đúng bỏ mẹ”, ông Mitchell đồng ý.

Rafe liếc xuống khay đựng hummus và bánh mì pita anh đang cầm. Hồi đó ông tin anh. Ông già chưa từng tán đồng bất cứ việc gì anh làm trong đời, nhưng chưa bao giờ ông nghi ngờ lời anh nói về chuyện xảy ra đêm hôm ấy.

Rafe khám phá ra rằng mình lại có thể cử động. Anh bước vào phòng, đặt khay xuống bàn. Anh để ý má Hannah ửng hồng, cô tránh ánh mắt anh. Rafe biết cô đang tự hỏi anh đã nghe lén được bao nhiêu.

“Món hummus nhìn tuyệt quá”, cô nói hơi quá hứng khởi.

“Cảm ơn.” Rafe cầm bình thủy tinh nhỏ đựng loại dầu oliu hảo hạng rất đắt tiền trên khay lên. Anh rưới một lượng vừa đủ thứ dầu trái cây đậm đà lên trên món hummus.

“Cái gì đấy?” Ông Mitchell quan sát món hummus với sự hiếu kỳ. “Kiểu đậu đun à?”

“Đúng”, Rafe nói. “Kiểu đậu đun.” Anh đặt bình dầu xuống, nhấc chai Chardonnay khỏi xô đá và đổ ra ly cho mình. “May hai người để phần cho cháu. Cháu cần nó.”

Hannah và ông Mitchell chăm chú nhìn anh như thể anh đang thôi miên một chú rắn. Cả hai đều bồn chồn. Không ai muốn chuyển động thình lình. Anh từ tốn thưởng thức sự cân bằng hoàn hảo của sồi, quả và sự hoàn thiện tao nhã của rượu.

Khi đã uống xong, anh đặt ly xuống bàn hết sức khoan thai rồi nhìn Hannah và ông Mitchell.

"Cháu nghe nói rượu rất hiệu quả để lấy can đảm", anh nói.

***

Hai giờ sau, ông Mitchell đặt dĩa xuống với tiếng thở dài thỏa mãn. Chỉ còn sót lại vài mẩu vụn của chiếc bánh tác kiwi.

"Cháu học nấu ăn ở chỗ quái nào đấy?" Ông nhìn Rafe. "Chắc chắn không phải từ ta rồi. Thứ khéo nhất ta làm được là ném khoanh cá hồi vào lò nướng."

"Cháu học vài lớp", Rafe nói. "Nhưng phần lớn là vì cháu dành nhiều thời gian bày trò trong bếp."

"Ờ, nếu vụ khách sạn của cháu không thành công thì chắc chắn không phải vì đồ ăn chán."

Rafe giao ánh mắt với Hannah. Anh biết cả hai người họ đều hiểu điều gì vừa xảy ra. Ông Mitchell tán thành không chỉ đồ ăn mà toàn bộ dự án về khách sạn. Hẳn Hannah đang nghĩ rằng cô vừa mất nhiều nền tảng trong cuộc chiến nhằm sở hữu nửa khách sạn của anh. Cô nghĩ đúng đấy.

“Cháu cần nói với ông một chuyện quan trọng.” Rafe dựa mình vào lưng ghế, nhìn ông qua những gì còn lại của bữa ăn trên mặt bàn đầy vẻ suy tính. “Tối qua có người đã cố trấn nước con chó của Hannah cho chết đuối.”

Ông Mitchell chớp mắt ngạc nhiên. Đoạn ông nhìn Winston, nó đang lơ mơ ngủ an lành trên tấm thảm dưới bàn. “Đứa khốn nào lại làm thế chứ?”

“Cháu không biết”, Rafe thừa nhận. “Nhưng cháu sẽ tìm ra.”

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây?” Ông gặng hỏi.

Không ai từng nói ông Mitchell chậm hiểu, Rafe nghĩ. “Cháu cũng chưa biết, nhưng bọn cháu đã đi đến kết luận rằng có thể sự việc có liên hệ với những gì xảy ra cho Kaitlin Sadler.”

Ông Mitchell chằm chằm nhìn anh một lúc lâu. “Cháu nói thật hả?”

“Rất thật. Có một số việc cháu phải cho ông biết trước khi nó đi xa hơn.” Rafe kể vắn tắt những sự việc vừa qua, bao gồm cả cuộc đàm thoại với Dell Sadler.

Khi anh dừng lời, ông Mitchell khẽ huýt sáo. “Cháu nhận ra mình đang nói gì chứ?”

“Có khả năng Kaitlin Sadler đã bị sát hại, đúng như Dell Sadler luôn tin tưởng. Và lý do cô ấy bị giết là bởi cô ấy đã cố tống tiền một kẻ nào đó sống ở Vịnh Nhật Thực.”

“Quỷ tha ma bắt.” Giờ ông có vẻ trầm ngâm. “Yates đã hết sức quả quyết đó là vụ tai nạn.”

“Có lẽ ông ấy không chắc như những gì thể hiện ra”, Rafe nói. “Không chỉ đưa ra nhiều câu hỏi, đêm hôm đó ông ấy còn kiểm tra kỹ lưỡng nhà và xe của Kaitlin. Hẳn ông ấy phải có vài nghi vấn.”

Ông Mitchell nhún vai. “Hồi còn làm việc, Yates là cảnh sát giỏi.”

Hannah nhấp cà phê trong chiếc cốc nhỏ. Cô chăm chú nhìn ông Mitchell một cách điềm tĩnh. “Bọn cháu cần chút giúp đỡ.”

“Từ ta hả? Nào, để xem hai đứa đang muốn làm gì?”

“Bọn cháu đang cố tìm ra người đã bị Kaitlin tống tiền”, Rafe nói.

Ông cau mày. “Muốn lời khuyên của ông không? Đừng có chọc gậy vào hang tối. Có thể bên trong là một con cáo nham hiểm đấy.”

“Vấn đề là”, Rafe nhấn mạnh, “con cáo đó đã ra khỏi hang rồi. Cháu không nghĩ tối qua Winston là mục tiêu thực sự. Cháu có linh cảm rằng kẻ mang nó ra chỗ ngón tay đá có thể muốn Hannah bị sóng triều cuốn đi.”

Hannah giật đầu sang trong nỗi ngạc nhiên. “Rafe, anh đang nói gì vậy? Chưa bao giờ anh bảo rằng có thể có người đã cố –” Cô ngừng lời.

“Anh không chắc có người thực sự muốn làm hại em tối qua không. Winston có thể chỉ là đòn cảnh cáo. Nhưng anh sẽ không mạo hiểm nữa.”

“Ý anh là gì?”

“Thôi bỏ đi. Chúng ta sẽ nói sau.”

“Nói gì sau?” Cô đặt mạnh cốc cà phê xuống đĩa. “Gượm một phút ngay. Em muốn một lời giải thích.”

Rafe gặp ánh mắt ông Mitchell, anh lên tiếng, át đi những lời giận sôi của Hannah. “Nếu cháu nói cho ông các chi tiết: chiếc quần lót nữ vừa người đàn ông, giày cao gót cỡ lớn, Kaitlin Sadler và mấy cuộn băng đáng xấu hổ, đủ nghiêm trọng để dùng làm vật tống tiền, ông sẽ nói gì?”

Mặt ông nhăn lại. Trong một khoảnh khắc Rafe nghĩ ông sắp nổ bùng cơn giận đến nơi. Nhưng cơn giận bất thần chuyển hóa thành thứ gì khác. Tò mò hoặc miễn cưỡng thích thú, Rafe kết luận.

“Chúng ta đang nói về tám năm trước hả?” Ông trầm ngâm.

Rafe nhìn ông. “Hơn năm mươi năm qua, ông đã có liên hệ với thị trấn này, bằng cách này hay cách khác. Có cái tên nào xuất hiện trong đầu ông không?”

“Không”, ông nói tức thì. “Nhưng cũng chả ngạc nhiên. Ông không chú ý nhiều đến đời sống tình dục của người khác. Chỉ hứng thú đời sống của mình thôi.” Ông dừng lại. “Nhưng có người biết được những việc đó, cùng với hàng đống những bí mật chết dẫm khác ở thị trấn này.”

Hannah rên rỉ. “Cháu hy vọng ông bảo rằng người đó là bà Arizona Snow. Kiếm được thông tin từ bà ấy là vô vọng. Có lẽ bà ấy biết vài bí mật, nhưng tất cả đã được lọc qua lý thuyết chủ nghĩa âm mưu của bà ấy rồi.”

“Không phải Arizona”, ông nói. “Ông đang nói đến Ed Bolton. Sở hữu Nhật báo Vịnh Nhật Thực hơn bốn mươi năm trước khi bán nó cho Jed Steadman. Ed biết mọi điều về mọi người trong thị trấn.”

Nỗi thất vọng tràn qua Rafe. “Cháu nghe nói ông Ed Bolton đã chết bốn, năm năm trước rồi.”

“Đúng vậy”, ông Mitchell nói bằng giọng lừng chừng kỳ lạ. “Bị đau tim. Nhưng vợ góa của ông ấy, Bev, vẫn còn sống. Giờ đang ở Portland.”

“Ông có nghĩ bà Bev Bolton biết những bí mật mà ông Ed biết không?” Hannah hỏi.

Ông Mitchell chậm rãi gật đầu. “Bev và Ed đã ở cùng nhau rất lâu. Bà ấy là người tử tế. Hôn nhân hạnh phúc trên mọi khía cạnh. Phải, ông cho rằng bà ấy biết những gì Ed biết.”

Đâu đó trong não bộ của Rafe, hai mảnh khớp nhau với tiếng cạch.

“Làm sao ông biết nhiều về cuộc hôn nhân của bà Bev Bolton thế?” Anh hỏi ông.

“Thỉnh thoảng Bev và ông gặp nhau”, ông nói vẻ rất tình cờ. “Nói về chuyện ngày xưa. Cháu biết đấy.”

Rafe ngồi phịch lại ghế. “Chết tiệt. Ông và bà Bev Bolton quan hệ với nhau bao lâu rồi?”

Đôi mày của ông cau lại, giật giật vì nỗi khó chịu. “Coi đây, cuộc sống cá nhân của ông chẳng liên quan gì đến cháu hết.”

“Phải. Đúng rồi. Việc của ông.”

“Bev và ông biết nhau từ lâu rồi.” Ông dừng lại. “Vài năm sau khi Ed chết, ông đã hỏi cưới bà ấy.”

Rafe sửng sốt. “Ông không đùa chứ? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Từ chối thẳng thừng”, ông thừa nhận.

“Ra vậy.” Rafe nói.

“Như ông đang nói”, ông tiếp, “Bev và ông gặp nhau mỗi lần ông đến Portland.”

“Cháu hiểu rồi.” Rafe nhớ lại cuộc chuyện trò với Gabe về những chuyến đi đến Portland thường xuyên của ông Mitchell. “Và ông tìm ra lý do để tới đó gần như mỗi tuần suốt mười tháng qua.”

“Liên quan quái gì đến cháu? Người ta có quyền sống như người ta thích.”

Rafe bắt đầu mỉm cười. Nụ cười trở nên toe toét trước khi anh kiểm soát được, và rồi, không cảnh báo, anh cười ngặt nghẽo đến nỗi muốn ngã khỏi ghế đến nơi.

Winston nhổm dậy, gí mũi vào tay Rafe dò hỏi. Rafe gãi sau tai nó và thậm chí còn cười dữ hơn.

Hannah và ông Mitchell chau mày.

"Chuyện gì buồn cười thế?" Hannah hỏi với vẻ bối rối.

Ông Mitchell trừng mắt. "Nếu có chuyện đáng cười ở đây thì hãy nói ra đi."

"Chuyện đáng cười là ở Gabe và cháu", Rafe nói, nén tiếng cười lại thành nụ cười nhăn nhở. "Bọn cháu đã nghĩ rằng những chuyến đi đến Portland cả năm qua của ông là để chữa bệnh. Bọn cháu sợ rằng ông đang bị căn bệnh kinh khủng dai dẳng nào đó và giấu không cho bọn cháu biết."

"Hả." Ông Mitchell chớp mắt, rồi mắt ông lấp lánh niềm thích thú bí mật. "Có một lần là để gặp bác sĩ thật. Nhưng không phải vì ông bị bệnh gì nghiêm trọng."

"Chỉ kiểm tra thôi ạ?" Rafe hỏi.

"Nói thế cũng được", ông Mitchell nói với nụ cười hiền lành. "Vui lòng mà cho cháu hay mọi thứ vẫn làm việc khá ngon lành, xét đến tổng số dặm ông đã di chuyển thời gian qua."

"Nghe vậy thật mừng." Rafe nhận ra anh cảm thấy nhẹ nhõm

hơn nhiều.

"Trừ khi cháu bắt ông nấu nướng với cháu", ông Mitchell nói, "Bác sĩ Reed bảo rằng ta sẽ còn ở đây quấy rầy các cháu một thời gian khá dài nữa. Nào, như ông đang nói trước khi bị thô lỗ ngắt lời, cuối tuần này ông định đến Portland. Chẳng có lý do gì mà không đi cùng Bryce luôn sáng mai cả."

***

Bryce đến đón ông Mitchell sau mười giờ tối một chút. Hannah đứng ở hiên trước cùng Rafe và Winston, hai tay khoanh lại, cô ngắm chiếc xe SUV lớn nặng nề di chuyển trên lối dẫn vào nhà. Nó rẽ trái ra đường chính, ánh đèn pha mất hút trong đêm tối.

Hannah trấn tĩnh mình. Cô đã xoay xở để thả lỏng phần nào qua hết bữa ăn, và sau đó khi câu chuyện chuyển sang cái chết của Kaitlin Sadler, cô hầu như quên khoảnh khắc ngượng ngùng hồi đầu tối. Nhưng giờ đây khi chỉ còn cô với Rafe, Hannah cảm giác nỗi bứt rứt đã quay về.

Câu hỏi đáng lo mau chóng quay trở lại. Chính xác thì Rafe đã nghe lỏm được bao nhiêu về lời thề của ông Mitchell sẽ bắt anh làm điều phải với cô?

"Em sẽ gọi tối nay là thành công lừng lẫy", Hannah mau lẹ nói và quay lại bước về cửa trước. "Ông Mitchell thích đồ ăn của anh và có vẻ thực sự muốn giúp chúng ta tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra ở đây. Không thể đòi hỏi hơn thế."

"Thực ra là có một chuyện", Rafe nói.

"Anh muốn em giúp dọn bát đĩa à?" Cô dừng lại ở ngưỡng cửa. "Không thành vấn đề."

Anh dựa vào lan can, quan sát cô trong ánh đèn hiên vàng vọt. "Cảm ơn. Anh sẽ nhờ em việc đó. Nhưng anh không nói về bát đĩa. Anh đã suy nghĩ."

Cô nhận ra trái tim mình đang đập quá nhanh. Có lẽ cô không nên uống cốc cà phê đặc sau bữa tối. "Chính xác anh nghĩ gì?"

"Ban nãy anh có nói về khả năng kẻ đưa Winston ra ngoài khối đá tối qua là nhằm vào em chứ không phải con chó."

Cô cảm thấy thế giới rơi xuống bên dưới chân cô. "Anh đang nói rằng anh nghĩ tối qua có kẻ thực sự muốn giết em à?"

"Anh không biết nữa. Có thể hắn hy vọng rằng sẽ xảy ra tai nạn vừa khéo. Anh chỉ biết chắc rằng chúng ta không thể mạo hiểm nữa."

Cô lạnh người. "Anh đang đi tới một kết luận rất rồ dại đấy, Rafe."

Anh đứng thẳng người dậy, băng qua hiên tới đứng trước mặt cô. Anh ôm chặt vai cô bằng cả hai tay. "Nghe đây, anh không muốn làm em sợ như vậy, nhưng anh không biết cách nào khác để thuyết phục em."

"Thuyết phục em chuyện gì?"

"Chuyện em không nên ở một mình tại ngôi nhà của gia đình em

nữa.”

“Em sẽ suy nghĩ”, cô nói.

“Anh đang cố dùng logic và lý trí đây. Theo như anh thấy, có hai lựa chọn cho em. Em và Winston có thể chuyển đến đây với anh, hoặc anh sẽ gói ghém đồ và sang nhà em. Chọn đi. Thế nào với anh cũng được, nhưng anh nghĩ ở đây em sẽ thoải mái hơn. Nhà rộng hơn. Chết tiệt, nếu muốn em cứ dùng cả tầng ba.”

Trong một giây, cô suýt trở nên hoảng loạn. Thi thoảng ở với nhau một đêm, trong khi họ tìm cách vượt qua những vấn đề không chắc chắn trong một mối quan hệ rất dễ tan vỡ là một chuyện. Việc gói đồ chuyển đến đây với anh là chuyện hoàn toàn khác. Cô không chắc bản chất của sự khác biệt là gì, nhưng cô biết nó quan trọng. Cô cố gắng lảng tránh trong khi làm rõ sự khác biệt đó.

“Người ta sẽ bàn tán”, cô nói. Lý do yếu ớt quá. Cô biết vậy trước khi thấy anh nhíu mày.

“Người ta đã bàn tán rồi”, anh tỉnh khô nói. “Anh không tin chuyện đàm tiếu còn có thể xôn xao hơn nếu em chuyển đến đây. Em hoàn toàn có thể nói rằng em đang cố gắng khẳng định quyền sở hữu Mộng Tưởng.”

Gợi ý đó hết sức thực tế và hoàn toàn có lý, cô tự nhủ. Ở đây cũng có nhiều không gian và nhiều nhà tắm hơn. Ngộ nhỡ tối qua thực sự có kẻ muốn cô chết đuối thì sao? Và đúng là cô sở hữu nửa ngôi nhà này.

“Được rồi”, cô nói, ráng tỏ ra điềm tĩnh. “Em sẽ về nhà gói ghém đồ đạc. Nhưng em nghĩ chúng ta cần có một số nguyên tắc cơ bản ở đây.”

“Anh đã sợ em sẽ nói thế. Để anh đoán về nguyên tắc cơ bản. Phòng ngủ riêng chứ gì?”

“Em nghĩ thế là tốt nhất”, cô rất kiên quyết. “Chuyện này ngày càng trở nên phức tạp.”

“Và chuyện ngủ cùng phòng với anh hàng ngày sẽ làm chuyện còn phức tạp hơn nữa?”

Cô nheo mắt. “Thỉnh thoảng có… có –”

“Đam mê cuồng nhiệt?” Anh đỡ lời.

Cô trân mình. “Em đang nói là thỉnh thoảng có một đêm ở với nhau là một chuyện. Nhưng ngủ cùng phòng cảm giác như… như –”

“Như quan hệ gắn bó?” Anh giúp đỡ với vẻ thích thú.

“Đúng vậy”, cô đáp trả, tức tối. “Như quan hệ gắn bó. Và em phải thêm vào, đó là thứ cả hai ta đều chưa xác định.”

“Vấn đề đó chưa từng được bàn đến.”

“Đấy không phải vấn đề.” Cô thấy giọng mình trở nên gay gắt. “Nếu em ở đây thì sẽ phải theo ý em, và thế nghĩa là ngủ riêng.”

Anh dùng tay biểu lộ cử chỉ lơ đễnh đáng ngờ. “Em nói gì cũng

được. Anh sẽ lái xe đưa em về nhà rồi giúp em dọn đồ."

"Không cần đâu."

"Đó là điều tối thiểu anh làm được đáp lại việc em giúp dọn bát đĩa."

Nghi ngờ thoáng bùng lên. Anh có vẻ sẵn sàng hợp tác quá sức, cô nghĩ. Nhưng khi tìm kiếm trong mắt anh, cô không thấy gì ngoài sự thích thú giả vờ.

Đêm hôm đó cô bất thần tỉnh giấc, cảm thấy có gì không ổn. Chằm chằm nhìn lên trần một lúc cô mới nhận ra mình không cảm thấy hơi ấm quen thuộc của Winston dưới chân.

Có tiếng rên khẽ trong bóng tối. Sự báo động vọt qua người cô. Hannah ngồi dậy trên giường và bật đèn.

Winston ngồi trước cửa phòng ngủ, có vẻ nôn nóng muốn chạy ra.

"Ôi, chết tiệt." Cô đẩy chăn sang một bên, túm lấy áo choàng rồi nhanh chóng ra cửa. "Chuyện gì vậy? Có người đang theo dõi chúng ta phía ngoài sao? Tao nghĩ chuyển khỏi nhà mình là hết vấn đề đó rồi chứ?"

Winston lịch sự cào cào chân cửa. Cô mở ra cho nó. Nó lon ton chạy ra ngoài hành lang tối om. Cô vội đi theo.

Xuống tầng hai cô dừng lại. "Chúng ta nên đánh thức Rafe dậy. Dù là gì anh ấy cũng sẽ muốn biết."

Winston lờ cô đi. Nó đi xuống cầu thang dẫn ra tầng một rồi biến mất. Hannah cúi người qua lan can tìm nó và thấy ánh đèn dưới bếp. Rafe đã tỉnh rồi.

Cô mau chóng xuống dưới nhà, bước qua hành lang vào bếp. Cô dừng lại khi thấy Rafe đứng trước kệ với con dao trong tay. Anh chỉ mặc mỗi quần bò. Bờ vai đẹp của anh sáng lên dưới ánh đèn. Đôi chân trần trông rất mạnh mẽ, nhanh nhẹn và gợi cảm.

Một mẩu pho mát feta còn thừa nằm trên chiếc đĩa đặt chỗ giá úp. Winston tới chỗ chân Rafe với vẻ chờ đợi.

Hannah khựng lại giữa cửa. "Có chuyện gì vậy?"

"Anh không ngủ được", Rafe nói. Anh thả miếng pho mát vào giữa hai hàm đang chờ đợi của Winston. "Xuống đây ăn một chút." Anh giơ dao lên. "Muốn dùng không?"

"Không, cảm ơn." Cô bị giằng xé giữa một bên là thôi thúc để anh thả từng miếng pho mát vào miệng, và một bên là thực tế nếu biết nghĩ hãy mau chóng lên gác. Như nhiều lần rơi vào tình huống lựa chọn hai khả năng cùng có lý, cô không làm gì hết. "Em đã sợ là Winston nghe thấy tiếng kẻ nào bên ngoài."

"Không." Rafe ăn thêm ít pho mát nữa. "Hẳn nó nghe tiếng anh xuống dưới nhà mấy phút trước. Em thì sao? Ngủ trên tầng ba ngon chứ?"

"Em ngủ ngon cho tới khi Winston quyết định theo anh xuống

đây.”

Rafe quan sát cô với biểu cảm không thể đọc được trong khi anh nhai pho mát. “Này, thế tuyệt đấy. Em biết nhiều người không ngủ được khi lạ nhà chứ? Có khi họ cứ nằm nhìn chằm chằm lên trần nghĩ về chuyện nọ chuyện kia.”

“Chuyện nọ chuyện kia à?”

“Ừ.” Anh cắt một miếng pho mát nữa. “Chuyện nọ chuyện kia.”

“Phải rồi. Chuyện nọ chuyện kia.” Ánh sáng bí ẩn đầy nguy hiểm trong mắt anh bắt đầu làm cô lo lắng. Dứt khoát đến lúc về giường rồi, cô quyết định. Cô túm chặt ve áo choàng, bước lui một bước. “Ừm, nếu mọi chuyện dưới này vẫn ổn thì em về giường đây.”

“Em đã bao giờ làm thế chưa, Hannah? Chỉ nằm trên giường và nghĩ về chuyện nọ chuyện kia?”

Cô ngập ngừng. “Thỉnh thoảng.”

“Dạo này anh làm thế hơi nhiều.”

“Thế sao?”

Anh đặt pho mát lên chiếc bánh quy giòn rồi nhét cả miếng vào miệng. “Em không định hỏi anh nghĩ về chuyện gì à?”

Cô thận trọng lui bước nữa, không tin vào tâm trạng kỳ lạ của

anh lúc này. “Không phải việc của em”, cô nói quả quyết.

“Đừng chắc thế. Ví dụ, tối nay, một trong những chuyện anh nghĩ là ngoài bà Bev Bolton, ai có thể cho chúng ta biết chuyện về đời sống gối chăn của bạn bè và hàng xóm chúng ta ở Vịnh Nhật Thực này. Anh đã có ý tưởng.”

Cô khoanh tay lại, tựa một bên vai vào khung cửa. “Đừng bảo em rằng một người bạn của anh là Tom Nhìn Lén của vùng này nhé?”

“Nghe thế ông ấy sẽ thấy bị xúc phạm đấy. Anh luôn có ấn tượng ông ấy xem mình như người lính thập tự chinh đấu tranh cho tự do, đời tư và Điều Bổ Sung Thứ Nhất[3].”

[3] Điều bổ sung thứ nhất trong Hiến Pháp Hoa Kỳ cấm đưa ra bất kỳ điều luật nào thiếu tôn trọng cơ sở tôn giáo, cản trở tự do thực hành tôn giáo, hạn chế tự do ngôn luận, vi phạm vào quyền tự do báo chí, can thiệp vào quyền tập hợp một cách hòa bình hoặc ngăn cấm kiến nghị được bồi thường khiếu nại đối với chính phủ - ND.

“Em cho là chúng ta không nói về người quản lý thư viện công cộng đâu nhỉ”

“Không.” Rafe ăn thêm pho mát. “Ngày mai anh sẽ nói chuyện với người cung cấp thông tin tiềm năng này trong khi ông nội đi Portland.”

“Chắc chắn em sẽ hối hận, nhưng em muốn có mặt khi anh nói chuyện cùng người này.” Cô khéo léo dừng lời. “Chúng ta sẽ gặp ai đây?”

“Ông Virgil Nash.”

Cô nhăn nhó. “Em không chắc có cách nào nói chuyện với ông ta mà không bị người ta phát hiện.”

“Nghi lắm. Vẫn muốn đi cùng anh chứ?”

Cô quyết định bình thản về tình huống đó. “À, dù sao em có còn tí danh dự nào sót lại ở Vịnh Nhật Thực này nữa đâu. Em quan tâm làm gì nếu cả thị trấn biết được em vào cửa hàng bán đồ khiêu dâm cùng với anh chứ?”

“Nghĩ thế là tốt”, Rafe hăng hái nói. “Cửa hàng Phim và Sách Người lớn Virgil chính là một trong những nơi người ta chờ gặp anh dẫn cô gái ngoan như em đến.”

“Chưa ai từng nói anh không biết chiều một quý cô cả.” Cô quay đi, tìm kiếm chốn an toàn trên tầng ba.

“Anh cũng nghĩ về chuyện khác ngoài ông Virgil Nash”, Rafe nói tiếp bằng giọng đàm luận thông thường. “Anh nghĩ nhiều về chứng sợ hãi.”

Miệng cô trở nên khô rang. Vậy là anh đã nghe cuộc nói chuyện ngượng ngùng giữa cô và ông Mitchell. Cảm giác có điềm gở tràn qua cô. Rất chậm rãi, cô quay người đối mặt anh trên ngưỡng cửa.

“Em đã sợ thế”, cô nói.

“Em biết không, có khi ông anh đúng đấy. Có lẽ cách tốt nhất để vượt qua chứng sợ hãi là đương đầu trực diện với nó. Cứ làm thế, hiểu chứ?”

Cô hắng giọng. “Em không phải là chuyên gia về chứng sợ hãi, nhưng đối với em cách tiếp cận đó nhiều khả năng sẽ dẫn đến hoảng loạn trầm trọng.”

“Anh chưa nghĩ đến đó.”

“Em nghĩ anh nên nghĩ đi. Giờ cảm phiền anh, em về giường đây.”

“Hannah này?”

Cô miễn cưỡng nhìn lại. “Sao nữa?”

“Nếu anh là người mắc chứng sợ hãi, làm sao em lại là người trông hốt hoảng vậy?”

“Chúc ngủ ngon, Rafe.” Cô bỏ chạy lên cầu thang.

***

Winston không quay lại phòng ngủ trên tầng ba ngay. Mãi sau khi quay về, lông nó lạnh và ẩm. Hannah nhận ra Rafe đã dẫn nó đi dạo đêm bên ngoài.

“Hai người nói gì ngoài ấy?” Cô thì thầm.

Winston không trả lời. Nó nằm vào vị trí cuối giường và ngủ ngay tức thì.

“Đàn ông luôn bảo vệ nhau.”

Hannah ráng quay lại giấc ngủ. Không phải việc dễ. Mất một

lúc lâu, cô chỉ chằm chằm nhìn lên trần và nghĩ về chuyện nọ chuyện kia.

Chương 19

Cửa hàng Phim và Sách Người Lớn Virgil tọa lạc cách ranh giới chính thức của thị trấn ít hơn trăm bộ. Mười lăm năm trước khi mới mở nơi này, ông Virgil đã cẩn thận chọn địa thế bên ngoài tầm với của những nhà cải cách, những người hoạt động dân quyền và thành viên hội đồng thị trấn, họ có thể thấy việc di dời cửa hàng khiêu dâm ra khỏi thị trấn là tấm vé đảm bảo tái đắc cử.

"Nguyên tắc từ xưa về bất động sản đấy", có lần ông Virgil đã giải thích cho Rafe. "Địa điểm, địa điểm, và địa điểm."

Trong khi sự tiện lợi có tầm quan trọng tối cao, Virgil cũng nhận ra rằng hầu hết khách hàng của ông đề cao tính kín đáo khi họ mua đồ. Với mục đích cung cấp cho khách hàng tiện nghi giá trị, ông đã đặt bãi đỗ xe nhỏ ra phía sau cửa hàng, thay vì phía trước, nơi phương tiện của khách hàng dễ bị bạn bè, đối tác hoặc bố mẹ họ tình cờ trông thấy khi lái qua.

"Em không thể tin mình đang dẫn Winston vào nơi như thế này." Hannah cau mày nhìn tấm biển phía trên lối vào phía sau cửa hàng khi cô móc dây xích vào vòng cổ Winston. "Em chỉ hy vọng nó không nhận ra nơi này bán gì."

Rafe rút khóa khỏi ổ cắm, cởi dây an toàn ra. "Việc mang

Winston theo là ý của em mà.”

“Em sẽ không để nó ở nhà một mình cho tới khi chúng ta tìm ra ai đã cố giết nó.” Hannah liếc nhanh vào bãi đỗ xe gần như trống không. “Ơn chúa, lúc này không có nhiều khách ở đây.”

“Không có khách nào ở đây hết”, Rafe nói. “Cái xe van đằng góc là của ông Virgil.”

“Ồ. Khó hiểu vì sao ông ta vẫn buôn bán được. Hai giờ chiều rồi mà không có khách.”

Rafe mở cửa xe bên anh. “Ông Virgil sẽ không bận cho đến khi trời tối.”

“Sao anh biết?”

“Ai cũng biết.” Anh rời xe, nhanh chóng đóng cửa vào trước khi cô kịp nghĩ ra câu hỏi nào nữa.

Hannah mở cửa bên mình, thận trọng xuống xe. “Được rồi, Winston, đi nào. Nhưng có thế nào cũng đừng chạm vào thứ gì hết đấy. Hiểu chưa?”

Winston nhẹ nhàng nhảy khỏi xe. Và lập tức dừng lại ngửi bao nhựa nhỏ nằm trên vỉa hè một cách tò mò.

Hannah liếc xuống xem thứ gì hấp dẫn nó, đoạn thốt ra tiếng hét hoảng sợ nửa như nghẹt lại. “Trời đất ơi, trông như bao cao su đã dùng vậy. Mày không nghe tao nói à, Winston? *Đừng chạm vào bất cứ thứ gì*.”

Rafe nhìn cô kéo Winston tránh xa khỏi những thứ nó muốn tìm hiểu. “Em và nó định chơi quanh hết cả chiều nay hả?” Anh mở cửa hậu cửa hàng. “Chúng ta có việc đấy.”

Hannah trừng trừng nhìn anh hung dữ. Cô hiên ngang tiến về phía anh với Winston bên cạnh. “Anh có vẻ biết đường đi nước bước ở đây quá cơ.”

“Hồi còn trẻ anh dành nhiều buổi chiều học hỏi cực nhiều thứ ở đây.”

“Cá là thế.”

“Ông Virgil luôn là người tiên phong trong lĩnh vực giáo dục giới tính.”

“Giáo dục giới tính cái khỉ gì. Ông Virgil bán sách và phim đồi trụy. Em không đồng ý đề cao công việc của ông ta bằng việc gọi ông ta là người hướng dẫn về lĩnh vực đó.”

“Tùy em.” Rafe dẫn đường vào cửa hàng. “Nhưng anh nghĩ em sẽ thích Virgil một khi quen với ông ta đấy.”

“Em nghi ngờ việc em sẽ quay lại đây nhiều trong tương lai”, Hannah nói vẻ hà khắc. Cô theo anh vào cửa hàng, để cửa đóng sầm một tiếng.

“Được rồi, hướng này”, Rafe nói.

Cô không phản ứng lại lời anh. Sự chú ý của cô đặt cả vào Winston, nó đang bận rộn đánh hơi quanh một dãy chai nhỏ đựng kem whipping. Rafe liếc nhìn dòng chữ. KEM ĐAM MÊ. BỐN VỊ GỢI TÌNH.

Winston có vẻ đặc biệt thích thú vị Bánh Anh Đào.

“Winston, bỏ qua cái đó đi.”

Rafe có cảm giác Hannah sẽ phải nói câu đó nhiều lần trong thời gian họ ở trong cửa hàng.

“Rafe.” Giọng nói ngân nga một cách thanh lịch bắt nguồn từ phía kia cửa hàng. “Nghe nói cậu đã về thị trấn. Thật vui vì gặp lại cậu.”

Rafe quay mình, chào đón người đàn ông gầy có vóc dáng mảnh khảnh ngồi trên chiếc ghế cỡ lớn có tay vịn gần cửa sổ. “Chào ông Virgil. Đã lâu rồi.”

“Quả vậy.” Virgil đặt cuốn sách đang đọc xuống và đứng lên. “Và từ những tin đồn mới nhất, tôi cho rằng quý cô quyến rũ cạnh cậu là Hannah Harte phải không?”

“Hannah, đây là ông Virgil.”

Hannah xoay xở để lộ nụ cười dịu dàng dễ vỡ. Cô không đưa tay ra cho Virgil. Thay vì vậy làm như thể cùng một lúc cô chỉ có thể một tay giữ dây xích của Winston một tay cầm ví.

“Ông không thay đổi chút nào, Virgil”, Rafe nói. “Tôi nghĩ tôi

nhận ra cái áo gi-lê."

Đôi mắt xám của ông Virgil hơi lấp lánh sau cặp kính tăng thị lực. Ông ta liếc xuống phần trước chiếc áo gi-lê len xanh sờn bạc mặc ngoài áo sơ mi kẻ ca-rô của mình. "Có thể cậu nói đúng. Tôi chả nhớ có cái này từ lúc nào nữa. Chắc là quà sinh nhật của một người họ hàng nào đó đã quá cố mà hình như tôi còn chẳng nhớ tên. Thời gian chạy đi đâu hết rồi nhỉ?"

Virgil có vẻ của một người không tuổi kỳ lạ. Thông tin về ông ta cũng bí ẩn như bà Arizona Snow. Không ai biết ông ta từ đâu đến hay đã từng làm gì trước khi mở cửa hàng khiêu dâm ngay ngoài ranh giới thị trấn. Với vóc dáng gầy, chòm râu dê bạc trắng gọn gàng, vai hơi khom cùng cặp kính dày, ông ta có vẻ ngoài của một vị giáo sư đãng trí dành quá nhiều thời gian đọc sách trong phòng.

Ấn tượng học vấn không quá nhầm, Rafe nghĩ. Đâu đó trong đời, Nash đã có được nền giáo dục chính thống tử tế. Thư viện cá nhân của Nash là một bộ sưu tập công phu các sách lịch sử, văn học và triết học với số lượng lớn. Rafe biết vì anh đã dành nhiều thời gian ở đó.

Virgil không phải kiểu người giống với hình ảnh tay bán đồ khiêu dâm, nhưng ông coi mình như một nhà chuyên nghiệp trong công việc bị coi thường một cách đáng buồn này. Có lần ông bảo Rafe rằng nhiều năm trước ông đã hiến dâng đời mình cho sự nghiệp bán những thứ mà ông thích gọi là công cụ tình dục học, và chưa bao giờ hối tiếc vì lựa chọn nghề nghiệp đó.

Virgil hết liếc Rafe lại đến Hannah. Cặp lông mày bạc nhướng lên dò hỏi. "Tôi vui vì hai người có thời gian qua đây thăm tôi. Đã nghe về kế hoạch mở khách sạn mini và nhà hàng ở Mộng Tưởng. Tôi nghĩ đó là ý tưởng tuyệt vời."

“Kế hoạch đó chưa được quyết định”, Hannah thẳng thừng.

“Tôi chắc chắn mọi việc sẽ thành công.” Virgil mỉm cười với Rafe. “Nghe nói cậu sống tốt đấy.”

“Không phải vào tù”, Rafe đáp.

“Tôi có linh cảm cậu sẽ sống ổn mà.”

“Hồi trước tôi biết anh Rafe dành nhiều thời gian ở đây”, Hannah mở lời.

“Quả vậy”, Virgil nói với niềm tự hào rất đàn ông. “Tôi bán cho cậu ta cái bao cao su đầu tiên. Còn dạy cách dùng cho đúng trước khi cậu ta rời cửa hàng nữa.”

“Tôi hiểu rồi.”

Rafe nhăn nhó. “Nào, Hannah, không phải là tuần nào anh cũng đến đây. Ngoài ra, không thằng con trai nào muốn mạo hiểm mua bao cao su ở nhà thuốc thị trấn cả. Đến hoàng hôn tin tức sẽ bay khắp thị trấn. Ở đây kín đáo hơn nhiều.”

Hannah đảo mắt nhìn trần. “Em thà không nghe quá nhiều chi tiết về quá khứ của anh, cảm ơn nhiều.”

Ông Virgil bật cười. “Xem ra bà Isabel của cô nói đúng. Cô cậu rõ ràng sinh ra là để cho nhau.”

Hannah nhìn chằm chằm ông ta. “Ông biết bà Isabel à?”

“Quả vậy. Bọn tôi có chung một số sở thích.”

“Tôi thấy khó tin quá.”

Ông Virgil nhướng một bên mày lên. “Cô có biết bà ấy sưu tầm sách tình dục học thế kỷ mười tám không?”

“Ừm, không.” Hannah hắng giọng. “Chưa nghe bà nói bao giờ.”

“Quả vậy. Tôi giúp bà ấy xây dựng bộ sưu tập. Tôi có một số liên hệ rất tốt với những nơi bán sách hiếm, cô hiểu chứ. Tôi chắc rằng hai người sẽ thấy đám sách và bản in cũ khi hai người kiểm tra đồ đạc của Isabel ở Mộng Tưởng. Dù làm gì thì cũng đừng vứt hay bán đống sách và những món đồ đó trước khi kiểm tra với tôi. Một số tập sách đáng giá vài ngàn đô la đấy.”

“Trời đất ơi”, Hannah nói yếu ớt. “Đột nhiên tôi có cái nhìn hoàn toàn mới về bà trẻ của mình.”

Rafe ráng nhịn cười. Không dễ chút nào. Biểu cảm hoang mang, bối rối trên mặt Hannah quả là vô giá.

Ông Virgil khom người xuống, giơ tay về phía Winston. “Con chó dễ thương.”

Hannah cau mày khi Winston lóc cóc tiến tới để ngửi. Khi nó có vẻ thỏa mãn, cô ngập ngừng rồi nói, “Cảm ơn ông.”

Giọng cô vẫn cứng rắn, nhưng Rafe có thể nói cô đang dịu đi.

Ông Virgil đặt tay lên phần lưng dưới và đứng dậy, hết sức cẩn trọng.

"Bệnh viêm khớp", ông giải thích. "Hoặc vết thương cũ từ hồi chiến tranh. Tôi chẳng bao giờ phân biệt được."

"Cuộc chiến nào?" Hannah hỏi với vẻ cảnh giác.

"Có gì quan trọng? Tất cả chúng đều như nhau cả, đúng không? Ít nhất, khi cô đứng giữa cuộc chiến thì tất cả chúng trông đều như nhau." Ông nhìn Rafe. "Tôi giúp gì được cho cậu? Điều gì đó bảo tôi rằng hai người không tới đây để mua tạp chí *Fetish* số mới nhất hay thuê phim *Alice làm chuyện đó ở Xứ sở thần tiên*."

Rafe dựa lưng vào quầy xếp toàn dương vật giả bằng nhựa bảy sắc cầu vồng, sắp xếp theo kích cỡ. Anh thò tay vào túi trước quần rồi nói thẳng vào vấn đề.

"Về chuyện xảy ra vào cái đêm Kaitlin Sadler chết", anh nói. "Hannah và tôi có lý do tin rằng cái chết của cô ấy có thể không phải là tai nạn."

Ông Virgil gật đầu u sầu. "Phải, tất nhiên rồi."

Hannah thoáng liếc ông, cau mày. "Trông ông không hề ngạc nhiên, ông Nash."

"Sao tôi lại ngạc nhiên? Tôi đã nghe lời đồn."

"Chính xác ông nghe lời đồn gì?" Rafe hỏi.

Ông Virgil nhún vai. “Ai cũng biết chuyện hôm qua hai người tới gặp Dell Sadler. Xét quan hệ giữa anh ta và cậu, Rafe, thì chỉ có một lý do duy nhất hai người các cậu ngồi lại nói chuyện với nhau sau từng ấy thời gian.”

“Được rồi”, Rafe nói, “tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Một số sự kiện xảy ra gần đây khiến chúng tôi nghĩ rằng có người không muốn mở lại vụ điều tra.”

Ông Virgil không nói gì. Chỉ chờ đợi.

“Chúng tôi có được vài manh mối”, Hannah bổ sung, “cho thấy chị Kaitlin Sadler có thể đã tống tiền ai đó trong thị trấn. Nếu đúng vậy thì có nghĩa kẻ đó giết chị ấy để giữ bí mật.”

Không cảnh báo, ánh tò mò lấp lánh bỗng sáng trong mắt ông Virgil. “Thật hả?”

“Chúng tôi vẫn chưa có chứng cứ cụ thể gì”, Rafe nói. “Nhưng hình như vật dùng để tống tiền có liên quan tới đời sống tình dục của kẻ đó.”

“Thường là thế đấy.” Ông Virgil dừng lại. “Nhưng ở thời đại ngày nay, đời sống tình dục đó sẽ phải đặc biệt thú vị mới đáng để tống tiền hoặc giết người.”

“Đó là lý do chúng tôi đến gặp ông”, Rafe nói. “Ông có biết người đàn ông nào trong thị trấn thích mặc đồ lót đàn bà không?”

“Ít nhất trong đầu tôi nảy ra nửa tá tên”, ông Virgil nói ngay tức khắc. “Nếu chỉ biết có vậy thì cậu sẽ mất rất nhiều thời gian điều tra chuyện này.”

“Ông đùa chứ?”, Hannah nói. “Ông biết nửa tá đàn ông ở Vịnh Nhật Thực thích mặc đồ lót nữ ư?”

“Sùng bái đồ lót nữ không phải là hiếm hay khác thường.” Ông Virgil sử dụng âm điệu rất chuyên nghiệp khi say sưa giảng giải. “Về cơ bản nó được xem là thói quen vô hại mà thôi. Thực tế, lịch sử cho thấy những người đàn ông lỗi lạc mặc đồ lót ren bắt đầu từ nhiều thế kỷ trước. Vua chúa, tướng quân, lãnh đạo, chính khách –”

“Nhưng trong số sáu người đàn ông ở Vịnh Nhật Thực thích mặc đồ lót ren, ai là người thực sự sợ hãi tin này lọt ra ngoài?” Rafe hỏi trước khi ông Virgil bị cuốn đi theo đam mê nghề nghiệp.

“Tôi cho rằng tất cả họ đều sẽ xấu hổ ở mức độ khác nhau.”

Hannah nhìn ông. “Ông nghĩ xem ai trong số họ sẽ bẽ mặt đến mức có thể bị tống tiền hoặc giết người để giữ bí mật?”

Ông Virgil vuốt chòm râu dê trong khi suy ngẫm câu hỏi. Cuối cùng, ông lắc đầu dứt khoát. “Thú thật, tôi không thấy ai trong số họ có thể là kẻ sát nhân. Nhưng ai mà biết được, phải không?”

“Sáu người”, Rafe nhắc lại.

“Họ chỉ là những người xuất hiện lập tức trong đầu tôi vì những năm qua tôi có liên hệ với họ”, ông nói. “Không nghi ngờ là còn những người khác không mua bán ở cửa hàng của tôi.”

Hannah thở dài. “Thật vô vọng. Có vẻ chúng ta chẳng thể có được một danh sách đầy đủ, chứ đừng nói là kiểm tra xem những

người này ở đâu vào đêm chị Kaitlin chết."

"Cô không cần tìm tất cả họ", ông Virgil chỉ ra. "Chỉ cần tìm những người có quan hệ thân thiết với Kaitlin."

"Từ những gì tôi biết thì danh sách vẫn sẽ cực kỳ dài." Hannah bắn cho Rafe cái trừng mắt dữ tợn.

"Đừng nhìn anh", Rafe bình tĩnh nói. "Anh thích đồ ren trên người phụ nữ hơn."

"Và cậu ta là đối tượng tình nghi duy nhất có chứng cứ ngoại phạm vững chắc đêm hôm ấy", ông Virgil nhắc Hannah. "Nhờ ơn cô."

"Tôi biết." Hannah cáu kỉnh. "Phải có cách nào thu hẹp danh sách lại."

"Để bắt đầu, tôi cho rằng cô cậu có thể loại trừ những người không giàu có tại thời điểm đó", ông Virgil nói. "Không ai lại đi tống tiền người không có khả năng trả cả."

Rafe ngẫm nghĩ. "Ông nói đúng. Như vậy giúp giảm danh sách đi một chút."

Hannah cau mày. "Nếu kẻ đó đủ giàu để bị tống tiền thì có khả năng đêm hôm ấy hắn đủ vương giả để được mời tới tiệc chiêu đãi tại trung tâm nghiên cứu. Nhưng nếu hắn ở đó thì đã có chứng cứ ngoại phạm vững chắc rồi."

"Anh không dám chắc về chuyện đó", Rafe chậm rãi nói. "Tối

hôm ấy trung tâm rất đông người. Tất cả những người quan trọng ở Vịnh Nhật Thực đều ở đấy. Kẻ đó có thể lẻn ra ngoài, giết Kaitlin rồi quay lại tiệc mà không ai biết.”

“Tôi không hiểu làm sao cậu khẳng định được thông tin ấy”, ông Virgil điềm nhiên nói.

Rafe liếc Hannah. Anh biết họ đang cùng nghĩ một điều.

“Có thể có một cách”, anh bảo ông Virgil.

“Thật vậy?” Ông Virgil có vẻ bị kích thích trí tò mò. “Thú vị đấy. Cô cậu hiểu rằng trong tình huống bình thường thì không bao giờ tôi nghĩ đến chuyện cung cấp danh sách này cho hai người. Nhưng xét từ chuyện cô kể có thể là nỗ lực lấy mạng cô, cô Harte, tôi sẽ cố giúp. Chỉ có điều này tôi muốn hai người giữ trong tâm trí.”

“Điều gì?” Rafe hỏi.

“Liên quan đến tống tiền”, ông Virgil nói rất nghiêm túc, “đôi khi những người khác, không phải nạn nhân, lại có động cơ giết kẻ tống tiền.”

Cặp mày Hannah nhíu lại với nhau. “Như là?”

“Như là kẻ đã đầu tư rất nhiều lên nạn nhân”, ông Virgil nói.

Rafe nhìn ông. “Chết tiệt, ông nghĩ rằng có thể chúng tôi nên ngó qua vợ của những người chạy nhông với quần lót nữ mà ông biết hả?”

“Đừng quên câu thành ngữ rằng đàn bà có khả năng giết người như đàn ông. Vợ của một người đàn ông xuất chúng, giàu có hoặc quyền thế - người có thể bị tống tiền - chắc chắn có lý do để loại bỏ mối đe dọa tiềm tàng cho tiền tài và địa vị tương lai của cô ta.”

Tất cả ngẫm nghĩ chuyện đó trong chốc lát. Đoạn Virgil quay đi, bước tới quầy. Ông cầm bút lên, viết những cái tên lên một tờ giấy màu vàng.

Hannah tiến lại gần Rafe, hạ giọng. “Anh có cùng ý nghĩ với em về cách tìm ra người có thể đã rời bữa tiệc rồi quay lại trong khoảng thời gian giữa nửa đêm và hai giờ sáng không?”

“Sổ ghi chép của bà A.Z.”

“Đúng vậy.” Hannah nhìn ông Virgil. “Anh biết bà ấy rõ hơn em. Có nghĩ bà ấy sẽ cho chúng ta xem sổ không?”

“Anh có thể thuyết phục bà ấy.”

“Nhưng Rafe này, nếu tìm ra kẻ tình nghi số một, chúng ta sẽ làm gì với thông tin ấy chứ? Chính thức trong vụ đó không có kẻ sát nhân, và chúng ta không có thứ gì có thể coi như bằng chứng.”

“Chúng ta sẽ lo chuyện đó sau khi biết được kẻ tình nghi số một.”

Họ đứng trong im lặng một lúc, chờ ông Virgil viết xong danh sách. Sau một lát Rafe trở nên sốt ruột. Anh lảng vảng tới đống còng tay bằng da độn bông. Anh cầm một cái lên, kiểm tra phần

băng dán.

Hannah tặng cho anh cái nhìn cô dành cho Winston khi nó cố khám phá gói bao cao su trên bãi đỗ xe.

“Đừng có mà nghĩ về chuyện đó”, cô nói.

***

Ông Mitchell ngồi xuống chiếc ghế nhồi căng phồng với cảm giác mãn nguyện quen thuộc. Một năm trước khi ông bắt đầu thăm viếng Bev thường xuyên, chiếc ghế này còn mới và hơi cứng. Nhiều tháng qua ông đã dành nhiều thời gian ngồi ở đây, và lớp da bọc đã in dấu lại vừa với cơ thể ông. Dễ chịu và chào đón. Như chính bản thân Bev vậy, ông nghĩ.

Nhưng ở Bev có nhiều thứ hơn là sự ấm áp và bảo bọc. Đó là sự kích thích cả về thể xác lẫn tinh thần. Ông thích tranh luận với bà. Thích chơi bài với bà. Thích đi dạo thật xa dọc theo dòng sông với bà. Bà khiến ông cảm thấy tuyệt vời không như bất cứ người phụ nữ nào trước đây, kể cả trong những năm tháng chơi bời sau vụ tan rã của công ty Harte-Madison, khi ông theo đuổi ảo tưởng đam mê với cùng say sưa như những người khác theo đuổi tiền tài, danh vọng hoặc adrenaline.

Bev bước vào phòng khách với khay cà phê. Ông rời mắt khỏi dòng sông để nhìn bà. Cảm giác mãn nguyện dội lại đâu đó trong lòng. Trong ánh mắt bà có cả sự thông thái, ấm áp và tiếng cười. Tiêu chuẩn cá nhân của bà ở mức cao, luôn luôn như thế. Nhưng không như những người ông biết đã sống đến từng này tuổi, kể cả bản thân ông, bà không đánh giá người khác một cách khắc nghiệt. Bà chấp nhận người ta như chính bản thân họ.

Bà ấy có vóc dáng ưa nhìn quá, ông nghĩ khi ngắm bà rót cà phê. Bev rất tin tưởng vào vitamin và tập thể dục, và kết quả của những thứ đó hiển hiện. Từ bà tỏa ra sức khỏe và năng lượng. Tuy nhiên, bà cũng không thoát khỏi những vấn đề kinh niên của tuổi già một cách thần kỳ. Sáu tháng trước ông để ý thấy lọ thuốc huyết áp trong tủ bếp phía trên bồn rửa. Một lọ thuốc viên khác nhằm giảm đau khớp trong nhà tắm, cùng nhãn hiệu với loại thuốc bác sĩ đã kê cho ông. Nhưng bản tính lạc quan và niềm say mê cuộc sống khiến bà trẻ trung hơn nhiều.

Bà rất có phong cách. Hôm nay mái tóc bạc được chải từ trước ra sau thành một kiểu đầu ngắn, tinh tế. Bà mặc bộ vét dài màu đen trắng ưa nhìn, càng nhấn mạnh vóc dáng khỏe khoắn của bà. Đôi khuyên bạc lủng lẳng nơi tai.

Bà mỉm cười, đưa cho ông cốc cà phê. “Mọi chuyện ở Vịnh Nhật Thực thế nào? Anh và Rafe hòa thuận với nhau chứ?”

“Anh với nó vẫn như mọi khi.” Ông nhấp ngụm cà phê. Vừa đủ đường sữa. Bev biết ông thích uống thế nào. “Có thể là tốt hơn. Nhưng nó vẫn là thằng chết dẫm đầu đất bướng bỉnh.”

Bà Bev ngồi vào ghế của mình, vắt chân bằng một chuyển động nữ tính duyên dáng vô thức khiến niềm náo nức nho nhỏ phóng qua người ông. Vài tháng trước, bác sĩ đã kê một đơn thuốc nữa cho ông, nó hiệu quả phi thường về vấn đề chất lỏng. Gần đây ông và Bev tận dụng tốt hiệu quả của nó.

“Nghe như giỏ nhà ai, quai nhà nấy”, Bev nói.

“Thế quái nào mà người ta cứ nói thế vậy?”

“Hẳn nhiên vì nó đúng.”

Ông hơi xù lông. “Ờ, anh sẽ lo làm sao Rafe không mắc tất cả những sai lầm như anh từng mắc.”

Bà Bev cười khúc khích. “Dự án đáng kính đấy. Chúc may mắn.”

“Cảm ơn. Anh sẽ cần may mắn.” Ông nhíu mày. “Nó đang tán tỉnh Hannah Harte.”

Cặp mày của bà Bev giương lên trong nỗi ngạc nhiên. “Tán tỉnh, ý là nó đang có quan hệ với con bé à?”

“Cả việc đó nữa. Đó là lỗi của Isabel. Nếu bà ta không để lại cái nhà chết tiệt đó cho hai đứa chúng nó, việc này đã chẳng xảy ra.”

“Chính xác chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh vừa bảo em đấy - chúng nó ngủ với nhau.”

“Anh chắc không?”

“Chết tiệt, cả thị trấn đều biết.”

“Hừm.” Bà Bev khẽ nghiêng đầu sang một bên khi ngẫm nghĩ thông tin đó. “Nếu em là anh em sẽ chẳng lo quá làm gì. Isabel là một phụ nữ cực kỳ thông minh. Hẳn bà ấy biết mình đang làm gì khi viết bản di chúc.”

Ông Mitchell càu nhàu. “Có thể đúng, có thể sai. Đằng nào thì cũng dẫn đến cùng kết quả. Rafe đang tán tỉnh Hannah mà gia đình con bé còn chẳng biết. Khi Sullivan Harte biết được, lão sẽ phọt… ừm, lão sẽ nổ tung vì giận.”

“Rafe và Hannah đâu còn là trẻ con nữa. Chúng trưởng thành cả rồi. Chúng tự ra quyết định cho mình.”

“Hừm. Như anh thấy, Rafe đã có quyết định rồi, và thề có Chúa chắc chắn anh sẽ khiến nó theo cho bằng được. Hannah là đứa tử tế, mặc dù là người nhà Harte. Nếu Rafe nghĩ nó có thể chơi bời với con bé rồi quất ngựa truy phong, nó sẽ biết tay.”

Bà Bev nhìn ông vừa thích thú vừa tò mò. “Anh đang nói là anh cảm thấy Rafe nên cưới Hannah à?”

Ông Mitchell đặt cốc và đĩa lên phần tay ghế rộng. “Ừ. Đó chính xác là điều anh nghĩ.”

“Từ khi nào anh trở thành tín đồ hăng hái của đạo đức truyền thống thế?”

“Từ khi anh thấy chúng nó ở bên nhau. Em nên thấy cái cách nó nhìn con bé, Bev. Muốn đau lắm.”

“Còn Hannah thì sao?”

“Nó nhìn thằng bé y như vậy. Vấn đề là chúng nó sợ nhau đến chết.”

“Anh nghĩ mình có thể đóng vai Cupid hả?”

“Trách nhiệm giải quyết vấn đề là của anh.” Ông Mitchell nhìn ra dòng sông. “Anh đặt Sinclair, con trai anh, vào tình cảnh bất hạnh khi nó còn nhỏ. Bày ra tấm gương xấu. Và thế là nó cũng quay lại làm điều y hệt với Rafe và Gabe. Anh nghĩ trách nhiệm của anh là dừng vòng quay này lại trước khi nó chuyển tới thế hệ tiếp theo.”

“Và anh sẽ làm thế bằng cách gả Rafe cho Hannah à?”

“Nếu anh làm được.” Ông Mitchell dừng lại, uống ngụm cà phê nữa. “Nhưng trước khi anh lo đến việc đưa Rafe tới nhà thờ, anh phải giúp nó và Hannah giải quyết một vấn đề nhỏ mới xuất hiện.”

“Chuyện gì?”

Ông nhìn bà. “Rafe tin rằng ai đó có thể đã cố giết Hannah và con chó của nó mấy đêm trước.”

Cơn sốc khiến miệng bà há ra mất vài giây.

“Anh nói thật hả?” Cuối cùng bà xoay xở thốt ra.

“Bề ngoài có vẻ như tên khốn muốn làm con chó chết đuối, nhưng Rafe nghĩ có thể đó cũng là nỗ lực nhằm giết Hannah. Nó chắc sự việc có liên hệ đến chuyện xảy ra với Kaitlin Sadler.”

“Nhưng thế thì kỳ quá”, bà Bev ấp úng. “Cái chết của Kaitlin là tai nạn. Ai cũng biết. Và lạy Chúa, nếu sự việc tồi tệ hơn thế, vì sao giờ đây tên sát nhân lại có hành động chống lại Hannah chứ?”

“Kể từ khi Rafe và Hannah quay về Vịnh Nhật Thực để giải quyết chuyện ở Mộng Tưởng, lời đàm tiếu đã xuất hiện. Dĩ nhiên một số là về chuyện chúng nó đang tán tỉnh nhau. Nhưng một số là về chuyện xảy ra trong quá khứ. Bản thân Rafe và Hannah đã bắt đầu có những nghi vấn, và giờ với vụ tai nạn liên quan đến con chó, chúng đang đào sâu hơn chút nữa.” Ông gặp ánh mắt bà. “Nói thật với em, anh sợ chúng sẽ phát lộ đám xương cũ, chứ tốt hơn hết nên để bị chôn giấu thì hơn.”

“Nhưng Rafe là Rafe, không chịu nghe lời anh khuyên bỏ mặc chuyện cũ đi, đúng chứ?”

Ông Mitchell nhún vai. “Nó chả bao giờ nghe.”

“Vậy là anh đã quyết định sẽ giúp nó tìm hiểu vấn đề à?”

“Đại để như vậy đấy.”

Bà Bev quan sát ông một lúc. Đoạn bà tặng ông nụ cười hiểu biết. “Anh cũng thích thú nữa, phải không? Em nghĩ anh thích ý tưởng đóng vai bác sĩ Watson trợ giúp vai trò Sherlock Holmes của Rafe.”

“Đây là lần đầu tiên Rafe và anh làm gì đó cùng nhau, kể từ hồi nó còn nhỏ.” Ông Mitchell có cảm giác nuối tiếc kỳ cục. “Mấy năm đầu khi nó và Gabe mới đến sống với anh, bọn anh rất hòa thuận. Nhưng từ lúc Rafe đến tuổi dậy thì, anh và nó lúc nào cũng đối nghịch. Mấy năm vừa rồi có khác hơn một chút, nhưng giống như bọn anh đang đi trên vỏ trứng vậy. Rất dễ để người nọ khiến người kia ngã. Anh cho là lỗi của anh.”

“Đừng quá khắt khe với mình, Mitch. Anh đã nuôi dạy các cháu anh tử tế. Sinclair đâu phải người cha tốt đối với hai thằng bé.”

Ông Mitchell siết chặt cốc. “Đó là vì anh đã làm gương xấu cho nó.”

“Vấn đề là sau khi con trai anh mất, anh đã đứng lên làm điều cần làm. Anh đã thôi lêu lổng –”

“À –”

Bà Bev bật cười. “Được rồi, cứ nói là anh giảm việc lêu lổng. Anh để tâm đến chuyện nuôi dạy Rafe và Gabe, và cả hai đứa đều sống tử tế. Em sẽ nói anh đã làm tốt.”

Bev luôn có cách khiến ông cảm thấy tốt hơn về mọi chuyện, ông nghĩ. Bà có cách chỉ cho ông thấy khía cạnh khác của vấn đề.

“Hãy quay lại lý do anh đến đây.” Bà đặt cốc sang một bên, ngả người về phía trước. “Anh nói anh muốn giúp Rafe tìm ra chuyện gì đã xảy đến cho con gái nhà Sadler. Nhưng ngộ nhỡ chẳng có âm mưu nào cần lật tẩy cả? Ngộ nhỡ cảnh sát trưởng Yates đúng, cái chết của con bé là tai nạn?”

Ông Mitchell lắc đầu. “Anh đã bắt đầu nghĩ rằng Rafe và Hannah mò kim đáy bể. Nhưng giờ anh không dám chắc nữa. Bev, em biết mọi thứ Ed biết về những chuyện diễn ra ở thị trấn, và Ed biết quá nhiều. Nếu anh nói rằng có khả năng Kaitlin Sadler có quan hệ với ai đó, người này lại muốn giữ quan hệ hoàn toàn bí mật, thì em có nghĩ ra ai không?”

“Kaitlin quan hệ với nhiều người đã lập gia đình.” Bà Bev nhăn mặt. “Con bé không được phụ nữ sống ở Vịnh Nhật Thực ưa thích, em có thể cho anh biết vậy.”

“Vậy nếu thêm các chi tiết là vài cuốn băng hình tục tĩu cùng đồ lót nữ cỡ đàn ông? Có thu hẹp danh sách lại không?”

Bà Bev nghiêng cằm. “Hừm”, bà trầm tư suy ngẫm.

Ông Mitchell chờ đợi.

“Không may”, bà Bev chậm rãi nói, “có một cái tên xuất hiện trong đầu em. Có lần Ed kể cho em một số lời đồn đoán anh ấy nghe được một thời gian ngắn sau cái chết của Kaitlin. Dĩ nhiên anh ấy bỏ qua. Ed là nhà báo phong cách thủ cựu. Không như đám báo chí ngày nay, anh ấy không thích trò in chi tiết về đời sống tình dục của người ta lên trang nhất tờ báo gia đình.”

Ông Mitchell cảm thấy mình bị kích động. Việc điều tra này vui thật. Ông bắt đầu hiểu vì sao Rafe hào hứng muốn chọc gậy vào cái hang cáo đặc biệt này. “Anh có thể biết tên người Ed không muốn đưa lên trang nhất không?”

Bà Bev do dự. “Em sẽ nói cho anh biết, nhưng cũng chẳng giúp gì được đâu. Đêm hôm đó cậu ta có chứng cứ ngoại phạm chắc chắn.”

“Làm sao em biết?”

“Vì em có thể bảo chứng cho nơi cậu ta có mặt đêm hôm ấy, cũng như nơi mà phần lớn những cư dân đang nổi, có tiếng tăm ở Vịnh Nhật Thực này có mặt.”

“Quỷ tha ma bắt.” Sự ghê tởm thay thế nỗi háo hức trong ông.

“Đừng bảo rằng em thấy hắn trong bữa tiệc tại trung tâm nghiên cứu đêm đó nhé?”

“Em e là đúng vậy”, bà Bev đáp. “Vẫn muốn biết tên hắn chứ?”

“Chắc rồi.” Một ý nghĩ nảy ra trong đầu ông. “Em không thể nói chắc được. Biết đâu hắn lẻn ra ngoài đủ lâu để giết con gái nhà Sadler. Với đám đông như thế, hắn có thể biến mất một lúc.”

“Tin em đi, người ta sẽ tìm hắn nếu hắn biến mất trong khoảng thời gian lâu hơn thời gian cần dùng nhà vệ sinh”, Bev nói. “Hắn tên là Trevor Thornley. Sẽ sớm trở thành Thượng Nghị Sĩ Thornley, nếu mọi chuyện diễn tiến như kế hoạch.”

Ông Mitchell rên rỉ. “Quỷ tha ma bắt.”

Chương 20

Trevor Thornley ư? Mặc quần lót ren và đi giày cao gót?” Hannah ngồi lại chiếc ghế mây. “Hình ảnh ấy thật không hình dung nổi.”

Rafe đi tới đi lui trong phòng sưởi nắng. “Nhưng rất có lý. Dell kể cho chúng ta rằng Kaitlin khẳng định cô ấy sẽ chơi lớn. Không ai trên danh sách của Virgil có đủ lực để gọi là món lớn cả. Có thể cô ta kiếm được vài trăm đô từ một số người, nhưng không đủ tài chính để chuyển đến nơi khác bên ngoài Vịnh Nhật Thực.”

“Nhưng một chính khách có tương lai sáng lạn trải dài trước mắt đối với chị ấy là con mồi hấp dẫn”, Hannah điềm tĩnh nói.

“Chắc chắn sẽ bẽ mặt vô cùng nếu Kaitlin có băng ghi hình ông ta mặc đồ lót nữ”, ông Mitchell nói. “Tám năm trước chuyện đó có thể khiến ông ta thua cử. Ông ta là ứng cử viên cho bên bảo thủ mà.”

Rafe tiếp tục di chuyển. “Có lẽ đối với Thornley đáng để giết người đấy.”

“Ông chưa bao giờ tin hắn”, ông Mitchell nói.

Trông Rafe gần như thích thú. “Chuyện lớn đây. Ông có bao giờ tin bất kỳ chính khách nào trong đời đâu.”

“Đó là giả thuyết tuyệt đấy, các ngài.” Hannah cầm ly rượu lên. “Nhưng đừng để say sưa quá. Như bà Bev đã chỉ ra, đêm hôm ấy Thornley là người không thể biến mất khỏi bữa tiệc mà không bị phát hiện.”

Rafe khựng lại, đặt một tay lên bậu cửa sổ khi anh nhìn dòng nước màu ánh thép của vịnh và suy ngẫm. “Nhớ điều ông Virgil bảo chúng ta chứ. Đối với việc tống tiền, ngoài nạn nhân ra, có những kẻ có động cơ giết người. Kẻ đã đầu tư vào nạn nhân có thể thấy rằng phải làm gì đó quyết liệt nhằm ngăn chặn kẻ tống tiền.”

Hannah lắc lắc rượu vang trắng trong ly của cô. “Anh đang ngụ ý rằng có thể vợ Thornley đã giết chị Kaitlin à?”

Rafe ngẫm nghĩ. “Marilyn Thornley dành tất cả cho sự nghiệp của chồng, như chính bản thân ông ấy. Một thập kỷ trước cô ta nổi tiếng với việc giành được những gì mình muốn. Khó tin là cô ta đã thay đổi nhiều trong những năm qua.”

“Em sẽ không hỏi vì sao anh biết”, Hannah lầm bầm.

Rafe nhún vai. “Đừng nhìn anh như thế. Marilyn chưa bao giờ muốn anh. Cô ta biết anh không có đầu óc làm việc lớn.”

Hannah cau mày. “Vậy vì sao anh biết rằng chị ta luôn tìm cách giành được những gì mình muốn chứ?”

Ông Mitchell là người trả lời. “Nó biết vì có một thời gian Marilyn đã muốn Gabe.”

“A ha.” Hannah nghĩ đến chuyện đó. “Chị ta, ừm, có chiếm được anh ấy trong một thời gian không?”

“Ta chưa từng thò mặt ra hỏi thẳng nó”, ông Mitchell nói ngắn gọn. “Nhưng nói thật là nếu chúng nó có quan hệ thì đối với Gabe cũng chẳng có nghĩa lý gì. Hồi ấy điều duy nhất nó quan tâm là hồi sinh công ty Madison. Và nó vẫn đang như thế. Ta thề, nếu thằng cháu trai đó của ta không hiểu ra rằng sống trên đời cần nhiều hơn là hợp đồng và kiếm tiền, nó sẽ đánh mất những gì thực sự quan trọng.”

Rafe nheo mắt nhìn ông. “Gabe hồi sinh công ty Madison vì ông, ông nội.”

“Cháu không cần phải bảo. Ông thừa nhận đã hướng nó theo con đường ấy. Nhưng chưa bao giờ ông có ý là nó biến cái công ty

chết dẫm đó thành cuộc sống của nó."

Rafe nhún vai. "Công ty là đam mê của anh ấy. Ông mong gì được chứ?"

"Tất cả chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra với người nhà Madison một khi anh ta tập trung vào đam mê lớn của đời mình." Hannah thì thầm trong ly rượu.

"Cháu nói như thể Gabe không có thời gian tìm vợ, nhưng không đúng thế đâu", ông Mitchell nói tiếp. "Lý do duy nhất nó chưa lấy vợ là vì nó gặp vấn đề với phụ nữ."

Hannah thích thú. "Vấn đề gì?"

"Nó chờ đợi phụ nữ hành động hệt như công ty nó." Giọng ông chứa đầy sự chán ghét và thất vọng. "Không biết nó kiếm đâu ra ý niệm rằng phụ nữ vận hành như bộ phận khoản thu của công ty hoặc nó có thể đối xử với họ như chi nhánh của phòng lãnh đạo. Chắc chắn không phải từ ta."

"Chúng ta đang đi lạc đề rồi", Rafe nói. "Sao không quay lại vấn đề trước mắt nhỉ?"

Hannah thẳng người trên ghế. "Phải rồi. Được, hãy xem cho đến nay chúng ta có gì. Chúng ta nghĩ Trevor Thornley có thể là mục tiêu tống tiền của Kaitlin. Chúng ta cũng biết ông ta không thể giết chị ấy đêm hôm đó vì ông ta là ngôi sao của bữa tiệc chiêu đãi. Như vậy còn khả năng cực kỳ yếu là ai đó không muốn Thornley bị làm hại có thể đã đến gặp Kaitlin và khiến chị ấy im lặng."

"Nghe có lý", ông Mitchell nói. "Chúng ta làm gì tiếp đây?"

Rafe xoay ly rượu trong tay. “Nói chuyện với bà Arizona Snow. Xem liệu bà ấy có cho chúng ta đọc sổ ghi chép về đêm hôm đó không.”

“Hãy hy vọng rằng đêm hôm đó bà ấy không bị cảm cúm nằm nhà”, Hannah nói.

“Cảm ơn, thưa quý cô Lạc Quan”, Rafe càu nhàu.

“Này, thú thật là em cứ tự hỏi chúng ta sẽ làm gì nếu tìm ra được đối tượng hợp lý nhất đã giết chị Kaitlin Sadler. Sau bao nhiêu lâu chúng ta khó hy vọng tìm được bằng chứng gì. Cứ giả sử chúng ta thành công đi. Làm gì tiếp?”

Rafe do dự. Ông Mitchell là người ngả về phía trước, quả quyết và hào hứng.

“Ta nói cho cháu biết việc phải làm”, ông nói. “Lật ngửa toàn bộ câu chuyện chết dẫm đó ra để không còn bí mật gì nữa. Cháu tới tòa soạn của Jed Steadman, đưa thông tin cho cậu ta. Cậu ta lúc nào cũng muốn trở thành phóng viên điều tra thực thụ. Đây là cơ hội lớn, ông cá là cậu ta sẽ nắm lấy. Như vậy, cháu có thể đảm bảo chắc rằng mọi tờ báo trong bang sẽ bắt đầu tìm hiểu sâu về cái chết của con bé nhà Sadler.”

“Ông nói đúng”, Rafe nói. “Có thể Jed không tìm ra bằng chứng vững chắc, nhưng toàn bộ người của Thornley sẽ phải vào tình trạng phòng ngự. Chết tiệt, chỉ riêng lời đồn về sở thích mặc quần lót là đủ để họ bận rộn giải quyết rồi. Kẻ đứng đằng sau chuyện này sẽ quá bận bịu chứng minh sự trong sạch của Thornley về cả hai mặt nên khó mà nghĩ đến chuyện tấn công Hannah hay Winston nữa.”

Hannah nhìn từ người nọ sang người kia. Cùng ý tưởng lạnh như băng sáng lấp lánh trong hai đôi mắt xanh màu biển của nhà Madison. Cô lắc đầu. “Thế mà hai người thắc mắc vì sao ai cũng nói hai người quá giống nhau đấy.”

***

Sau bữa tối Rafe bước ra ngoài hiên với ông Mitchell. Winston theo chân họ. Cả ba chăm chú nhìn chiếc xe SUV to lớn núp mình trong bóng tối trên đường đi vào nhà, dò xét, tìm kiếm thứ gì đó trông cực giống một chú khủng long bạo chúa thời hiện đại đang rình mồi. Khả năng là hy vọng một chiếc xe hơi loại nhỏ ăn dầu thực vật đần độn đi lọt vào tầm mắt, Rafe nghĩ. Trong bóng tối ngày càng dày, hình dáng Bryce sau bánh lái chỉ vừa đủ nhìn ra. Bộ não của con khủng long.

“Cảm ơn vì bữa tối”, ông Mitchell nói.

“Không có gì ạ.”

“Ông vẫn không thể tin nổi cháu biến thành đầu bếp thượng hạng như thế.”

“Có lẽ chỉ vì ông ăn quá nhiều đồ ăn do Bryce nấu thôi.”

“Có thể. Nhưng ông quen rồi.”

Rafe tựa mình vào cột. “Cháu chưa cảm ơn ông về thông tin ông tìm hiểu được ở Portland.”

"Không thành vấn đề." Ông Mitchell gõ đuôi gậy ba toong vào cạnh bậc thang. "Nói thật, khá là thú vị đấy. Chưa bao giờ ông làm chuyện gì thế này."

"Cháu cũng vậy. May cho chúng ta, ông và bà Bev Bolton là bạn bè tốt đến thế."

"Ừ hứ."

Một khoảng lặng ngắn. Winston ngáp.

"Ông hy vọng là chúng ta biết mình đang làm gì", sau một lúc ông nói. "Nếu chúng ta đúng có nghĩa là chúng ta đang thổi bay chiến dịch tranh cử của một ứng cử viên triển vọng cho Thượng Viện Mỹ đấy. Khi chuyện này qua đi kiện tụng có thể là điều cuối cùng chúng ta lo lắng."

"Từ khi nào người nhà Madison để những thứ nhỏ nhặt cản đường vậy?"

Ông Mitchell gật đầu. "Cháu nói đúng."

"Điều quan trọng là chúng ta phải ngăn chặn những chuyện đang diễn ra ở đây." Rafe khoanh tay. "An toàn của Hannah là đáng bận tâm nhất."

"Đương nhiên rồi", ông nói. "Tranh cử chính trị là gì khi so sánh với việc bảo vệ một quý cô chứ? Nói về Hannah –"

Rafe chuẩn bị tinh thần. "Phải nói ạ?"

“Bố khỉ, phải. Ông không muốn nói gì trước mặt nó, nhưng ông và cháu đều biết hai đứa không thể tư tình với nhau vô hạn định như thế này.”

“Tư tình à?” Rafe xoay xở biểu lộ vẻ ngây ngô lịch sự. “Cháu không nghĩ mình quen với từ đó.”

“Vớ vẩn! Cháu biết quá rõ ông đang nói về chuyện gì. Khi nào cháu sẽ làm điều phải cho con bé hả?”

“Khi nào ông sẽ làm điều phải cho bà Bev Bolton?”

Mặt ông căng lại. Rafe giật mình khi thấy đau đớn nhá qua mắt ông. Biểu cảm đó nhanh chóng biến mất sau cơn giận dữ.

“Ông sẽ lấy Bev Bolton ngay ngày mai nếu bà ấy chấp nhận”, ông Mitchell nói hung dữ. “Nhưng ông có tiếng về hôn nhân. Bà ấy không nghĩ ông biết cách sống cho đúng cái mà bà ấy thích gọi là sự gắn bó.”

Rafe nhìn ông, không nói gì.

Ông Mitchell chớp mắt một hai lần. Giận dữ dần chuyển thành nỗi chán nản mới phát sinh. “Quỷ tha ma bắt. Chúng ta ở trên cùng con thuyền thủng, phải không con trai?”

“Cháu không nghĩ Hannah tin chuyện ông kể về sự thiếu can đảm của cháu”, Rafe nói. “Cô ấy có cùng vấn đề với cháu như bà Bev Bolton có với ông.”

“Quá khứ chìm nổi của cháu à?”

“Đúng. Nhưng trong trường hợp của cháu thì không chỉ vấn đề hôn nhân của bản thân mà còn của ông và bố nữa.”

“Quỷ tha ma bắt.” Ông Mitchell rầu rĩ ngó đầu cây ba toong, sau đó ngó Rafe. “Chắc cháu không biết phải làm gì với vấn đề liên quan đến phụ nữ của người nhà Madison chúng ta đâu nhỉ?”

“Vâng.”

“Quỷ tha ma bắt.”

“Phải”, Rafe nói. “Quỷ tha ma bắt.”

“Hỏi Gabe chẳng ích gì. Nó cũng chẳng khá hơn chúng ta.”

“Có vẻ không.”

Ông Mitchell liếc nhìn Winston. Chú chó giống Schnauzer nghển đầu lên dò hỏi lịch sự.

“Hỏi nó cũng chẳng ích gì”, Rafe nói. “Hannah đã đưa nó đi thiến.”

Bóng đêm mau chóng tụ tập xung quanh họ, càng nhấn mạnh bầu không khí ảm đạm.

“Cháu nghĩ có điều gì đó phi logic ở đây”, cuối cùng Rafe lên tiếng. “Nhưng không chắc, vì cháu chưa học xong đại học.”

“Đã bảo cháu sẽ hối tiếc vì bỏ học mà.”

“Cháu biết. Nhìn cháu bây giờ xem. Bất hạnh vì sống mà không biết những thứ như phi logic và chủ nghĩa hậu hiện đại. Khá đủ để người ta hối tiếc về tuổi trẻ uổng phí của mình.” Rafe dừng lại. “Nhưng chắc chắn cháu sẽ vượt qua thôi.”

Ông Mitchell gật đầu. “Lấy ít uýt-ky và sô-đa rồi ra bãi biển đi dạo lâu lâu vào. Lúc nào những thứ đó cũng giúp được ông.” Ông đứng thẳng lên và bước xuống bậc thềm. “Cho cháu biết điều này”, ông nói với qua vai khi tiến về phía chiếc xe SUV đang chờ.

“Gì ạ?”

“Có thể cháu chưa học xong đại học, nhưng cháu là người nhà Madison.”

“Thì sao ạ?”

“Thì không người nhà Madison nào từng để bị cản đường khi anh ta quyết tâm giành được điều anh ta muốn. Nhớ điều ông nói. Cháu không thể tư tình với Hannah mãi. Thế không đúng. Cháu phải giải quyết việc lộn xộn đó. Nghe chưa?”

“Cháu nghe rồi.”

Ông mở cửa bên xe, leo vào. Rafe cùng Winston đứng nhìn con quái vật nặng nề di chuyển trên đường.

Khi ánh đèn hậu biến mất, Rafe ngó xuống con chó. “Mày biết không, Winston, một trong những lý do tao với mày hòa thuận đến vậy là bởi mày không bao giờ khuyên bảo nọ kia.”

Winston lại ngáp, đứng lên rồi thong thả quay vào nhà.

***

Ông Mitchell chăm chú nhìn đường qua kính chắn gió. “Tôi nghĩ hai đứa nó cần một tí lực đẩy đúng chỗ để di chuyển đúng hướng.”

“Lời khuyên của tôi là đứng ngoài chuyện này, thưa ngài”, Bryce nói. “Sắp đặt các mối quan hệ cá nhân không phải là điểm mạnh của ngài.”

“Tôi không trả lương cậu để nghe lời khuyên.”

“Bao năm qua ngài thể hiện điều đó nhiều lần rồi.”

“Cũng chẳng ngăn cậu xía vào được.”

“Đó là lý do ngài trả lương cho tôi.”

“Hừm.”

“Tôi ghét phải hỏi điều này”, Bryce nói, “nhưng ngài có kế hoạch nào để thực hiện cú đẩy mà ngài cho rằng cháu trai ngài và cô Harte cần không vậy?”

Ông Mitchell gõ tay lên bảng đồng hồ, nghĩ đăm chiêu. “Tôi đang thực hiện một cái.”

Bryce gật đầu. “Tôi đã sợ là thế.”

Rafe đang trầm tư, Hannah có thể nhận thấy rung cảm đó. Tâm trạng anh rất lạ lùng kể từ lúc quay vào nhà, sau khi tiễn ông Mitchell. Cô đã giúp anh dọn bát đĩa. Họ không nói chuyện gì mấy. Chỉ vài lời trao đổi tập trung suy đoán về những gì họ có thể biết được từ bà Arizona Snow.

“Bà ấy khác lạ lắm”, Hannah nói. “Có Chúa biết đám sổ sách của bà ấy trông ra sao, đấy là giả sử bà ấy cho chúng ta xem.”

“Anh nghĩ bà A.Z. sẽ cho anh xem.” Rafe lau khô chảo xong, nhét vội vào chạn. “Ngày xưa bà ấy và anh có quan hệ khá tốt.”

“Em biết.” Hannah liếc anh. “Mà này, sao hai người có quan hệ tốt thế?”

“Anh không biết vì sao bà ấy thích anh, nhưng anh có thể nói lý do anh thích bà ấy.”

“Tại sao?”

“Bà ấy là người duy nhất không bao giờ cố bảo anh về việc anh nên làm với đời mình.”

Hannah nhăn nhó. “Được rồi, em có thể hiểu sự hấp dẫn ở đây.

Bà ấy có bao giờ kể cho anh điều gì về quá khứ không?"

"Không."

"Đã bao giờ anh thắc mắc chưa?"

"Chắc rồi." Rafe đóng cửa tủ bếp lại. "Tất cả người dân thị trấn đều thắc mắc về quá khứ của bà ấy. Hầu hết người ta cho rằng bà ấy trăm phần trăm điên loạn."

"Hồi em còn trẻ", Hannah chậm rãi nói, "em hình dung bà ấy là đặc vụ bí mật bị ép về hưu vì đầu óc không còn bình thường do áp lực của việc nằm vùng."

"Nghe cũng có lý như những giả thuyết khác anh nghe được nhiều năm qua."

Sau khi rửa xong bát đĩa, họ thả bộ vào phòng sưởi nắng tối om. Rafe đặt hai cốc thủy tinh lên chiếc bàn nằm giữa đôi ghế tựa bằng mây đan, rồi đổ nước nóng vào. Anh cầm chai rượu cam lên và rót xuống hai ly rượu thân bầu. Sau đó anh ấp phần bầu của hai chiếc ly qua nước nóng để làm ấm rượu.

Xong xuôi, anh ngồi xuống một trong hai chiếc ghế và đưa một ly rượu cho Hannah.

Cô nhận ly rượu ấm dễ chịu và hớp một ngụm. Winston thò đầu vào cạnh ghế. Cô vuốt tai nó. Nó thở ra đầy mãn nguyện.

Bóng tối bắt đầu đậm hơn. Tâm trạng của Rafe cũng vậy. Cô chống lại thôi thúc phá vỡ im lặng. Hannah quyết tâm anh sẽ phải

là người làm việc đó. Nếu anh thích ủ ê thì cứ việc. Cô có phải vợ anh đâu, thậm chí cũng chẳng phải bạn thân, Hannah tự nhủ. Làm anh vui lên khi anh buồn, hay đùa bỡn để anh hết giận không phải việc của cô. Ừ thì họ làm tình với nhau vài lần đấy, nhưng thế không có nghĩa họ là người tình.

Thay vì trấn an cô, ý nghĩ ấy lại làm chính tâm trạng cô trở nên u ám.

Tuyệt thật. Giờ cô cũng trầm tư rồi.

Sau một lúc cô nghĩ Rafe sẽ không nói gì. Cô đang tự nhủ mình quen với sự im lặng đó thì cuối cùng anh cũng mở lời. Câu đầu tiên anh nói khiến cô giật mình đến độ không thể lên tiếng trong giây lát.

“Kể từ đêm Kaitlin chết”, anh nói, giọng nói có cảm giác như tới từ nơi xa xôi nào đó, “anh đã luôn tự hỏi rằng ông nội có tin rằng anh giết cô ấy không.”

Hannah hé miệng rồi khép lại. Cô quá ngạc nhiên nên không thể nghĩ ra một phản ứng thích hợp. Có lẽ cũng chẳng có phản ứng thích hợp nào.

“Ông chưa bao giờ nói gì cả.” Rafe xoay xoay ly rượu ấm giữa hai lòng tay. “Nhưng điều đó không có nghĩa gì hết. Lòng trung nghĩa của ông dành cho anh và Gabe đứng đầu tiên. Anh luôn biết vậy. Thậm chí khi anh và ông đối ngược nhau về mọi thứ, từ triển vọng nghề nghiệp tệ hại của anh đến cái xe máy rồi cách anh chọn bạn gái, anh vẫn biết rằng ông sẽ đứng bên anh bất kể có chuyện gì xảy ra. Ông có thể bất đồng. Có thể thất vọng. Có thể giận dữ. Nhưng ông sẽ luôn đứng cùng phía với anh trong trận chiến. Y như Gabe vậy.”

Hannah chầm chầm nhìn anh. “Thực sự những năm qua anh nghĩ rằng ông Mitchell thắc mắc về chuyện xảy ra đêm hôm đó sao? Anh không chắc ông tin lời anh à?”

“Anh chưa bao giờ biết chắc.” Hàm anh căng ra. “Và anh quá ư kiêu hãnh để đối diện mà hỏi thẳng ông.”

Cô ngẫm nghĩ. “Có lẽ anh sợ nghe câu trả lời.”

Anh nhìn ra những ngọn đèn phía góc xa của vịnh. “Có lẽ. Hoặc có lẽ anh không muốn đặt ông vào tình thế phải giả vờ rằng ông chưa bao giờ nghi ngờ anh. Ông và anh có vấn đề của mình, nhưng luôn thẳng thắn với nhau. Anh không muốn thay đổi điều đó.”

Cô nhớ lại điều ông Mitchell đã nói về Rafe trong đêm đầu tiên họ mời ông ăn tối. *Nó là người nhà Madison. Nó nóng nảy. Nhưng nếu đêm hôm đó nó ở cùng Kaitlin và có vụ tai nạn nghiêm trọng xảy ra, nó sẽ lao tới giúp, sau đó kể sự thật về chuyện đã xảy ra.*

“Ông nội anh biết anh không liên quan gì đến cái chết của chị Kaitlin”, cô nói. “Ông chưa bao giờ nghi ngờ anh.”

“Giờ anh biết rồi.”

Hannah chầm chậm thở ra. “Vậy là nếu trong vụ này chẳng có chuyện tốt đẹp nào khác, thì xét trên khía cạnh này anh và ông cũng đang giảng hòa với nhau sau thời gian quá hạn từ lâu. Đáng đấy.”

Rafe liếc xéo cô. “Vì sao em quan tâm chuyện ông và anh có dàn xếp bất hòa với nhau hay không?”

“Em sống để mang lại niềm vui và hạnh phúc cho những người quanh em.”

“Thử lý do khác đi.”

Cô nhăn mặt. “Đừng bắt buộc.”

“Được rồi.” Anh uống thêm ngụm rượu nữa.

Cô để cho anh vài giây. Khi thấy anh không chủ động nói thêm về vấn đề, cô thử chiến thuật khác.

“Em hứa với mình là sẽ không hỏi chuyện gì xảy ra giữa anh và ông Mitchell ngoài hiên ban nãy, nhưng trí tò mò của em thắng rồi.”

“Chẳng có gì ngạc nhiên.”

Cô lờ đi. “Coi này, anh vừa bảo em rằng anh không còn lo về việc có thể ông giữ mối nghi ngờ sâu sắc về chuyện xảy ra trong đêm chị Kaitlin chết. Và anh với ông đã quyết định sẽ cùng nhau thực hiện vụ điều tra nho nhỏ của chúng ta. Mà đấy, mấy ngày nay anh còn mời ông ăn tối cùng chúng ta nữa. Rõ ràng quan hệ của hai người đang được cải thiện mau chóng. Vậy chuyện gì không ổn đã xảy ra ngoài hiên?”

“Chẳng có chuyện gì không ổn cả.”

“Đừng dành cho em cái ánh mắt đàn ông thách đố và gây bối rối ấy. Em không nghe đâu.”

Anh thả mình sâu hơn trong ghế và phủ những ngón tay dài quanh ly rượu. “Anh nghĩ là mình khá giỏi thách đố và gây bối rối.”

“Không buồn cười đâu, Madison. Khi ra ngoài, anh bình thường vui vẻ. Khi trở vào, tâm trạng anh xấu hẳn. Không thể trách em tự hỏi điều gì đã gây ra sự biến đổi ấy được.”

Trong một lúc cô nghĩ anh sẽ không trả lời. Đoạn anh ngả đầu vào lưng ghế và nhắm mắt. “Ông nói rõ là ông không thích chuyện chúng ta đang, và trích nguyên văn nhé, đang *tư tình* với nhau.”

“*Tư tình* á?” Hannah nghẹn thở vì giận. “Ông ấy đã dùng từ đó thật à?”

“Đúng vậy.”

“Thật buồn cười. Không ai còn dùng từ ấy nữa.”

“Anh có bảo ông thế.”

“Nó là từ lạc hậu. Cổ hủ. Thể hiện hệ thống giá trị hết thời hạ thấp phẩm giá và sỉ nhục hai người trưởng thành thông minh, biết nghĩ khi họ tự ra quyết định về vấn đề cực kỳ riêng tư trong cuộc sống.”

“Quá đúng.”

“Nó là từ ngu ngốc ngụ ý về đạo đức thấp kém và hoàn toàn bất chấp các tiêu chuẩn xã hội.”

“Anh nghĩ em nói rất phải.”

“Nó tuyệt đối không thừa nhận lối sống khác biệt, tự do kết hợp và quyền sống, tự do và mưu cầu hạnh phúc.”

“Ờ, ông Mitchell chưa bao giờ nói đúng về chính trị, kể cả hồi còn trẻ.”

“Ngoài ra”, Hannah kết luận, “nó còn không đúng nữa.”

“Khá khó để giải thích những thực tế đó cho ông.”

“Chúng ta không tư tình.” Cô vung một tay vào không khí trong khi lóng ngóng tìm lời. “Tại Mộng Tưởng thậm chí chúng ta còn không ở cùng tầng, chứ đừng nói cùng phòng.”

“Tin anh đi, anh nhận thức rõ.”

“Thậm chí chúng ta còn chưa *làm* gì hết”, cô vội vã nói điên cuồng. “Kể từ lúc em chuyển đến Mộng Tưởng.”

“Anh cũng nhận biết thực tế đó nữa.” Giọng anh có vẻ thất vọng.

“Em sở hữu nửa ngôi nhà này.” Cô siết chặt tay ghế. “Nếu em muốn dùng nhà thì đó là việc của em.”

“Đúng vậy, em có quyền.”

"Hơn nữa, em chuyển tới đây là ý c*ủa anh*."

"Anh nhận hết trách nhiệm", Rafe ngoan đạo nói.

"Bố khỉ, đừng tỏ ra quá sức biết điều về chuyện đó thế." Cô ngồi phịch lại ghế với nỗi chán ghét. "Anh là người nhà Madison. Anh không được biết điều."

Chương 21

"Cậu muốn xem sổ ghi chép vào đêm Kaitlin Sadler chết à?" Bà Arizona Snow nheo mắt tránh làn khói thuốc bay lên từ điếu xì gà. Bà nhìn Hannah và Rafe qua bề mặt của chiếc bàn rộng chiếm lĩnh không gian của nơi mà bà âu yếm gọi là phòng chiến tranh. "Ờ này, không phải quá sức tình cờ sao nhỉ?"

Hannah trân mình. Cô cảm thấy Rafe ngồi bên cạnh cũng ở tình trạng y hệt. Winston rõ ràng cảm thấy bầu không khí căng thẳng bất thình lình, nó dùng việc đánh hơi chân tủ đựng hồ sơ bằng kim loại. Tất cả đều nhìn bà Arizona.

"Được rồi, bà có sự chú ý của chúng tôi rồi, A.Z.", Rafe nói. "Chuyện gì mà tình cờ vậy? Bà đang nói rằng có người khác cũng đã tới đây hỏi về ghi chép vào chính thời điểm đó à?"

"Nói thế cũng được." Bà Arizona nhét tay vào một chiếc túi trong số nửa tá túi trên chiếc quần kaki kiểu dân vận hàng. Bà trầm

ngâm cắn điếu xì gà rẻ tiền núc ních giữa hai bờ môi mỏng. “Hắn còn không hỏi lịch sự nữa. Trung tâm nghiên cứu cử một đặc vụ đột nhập vào nhà ta khoảng một tuần sau cái chết của Kaitlin. Chỉ lấy một thứ duy nhất. Cho hai người đoán là thứ gì.”

Hannah ngả về phía trước, sững sờ. “Phần ghi chép sự việc đêm hôm đó phải không?”

“Cô hiểu rồi đấy”, bà Arizona nói. Bà bỏ một tay khỏi túi và xòe bàn tay đập rầm xuống mặt bàn. “Ngay lúc đó ta đã biết có chuyện gì quan trọng đã xảy ra tối hôm ấy. Nhưng sáng hôm sau người dân trong thị trấn chỉ bàn tán một chuyện duy nhất về cái chết được gọi là tai nạn của Kaitlin Sadler cùng khả năng Rafe đã đẩy nó. Nào, chuyện đó không nói lên gì sao?”

Rafe quan sát bà một cách thận trọng. “Bà nghĩ rằng Kaitlin bị người nào đó ở trung tâm nghiên cứu giết à?”

Bà Arizona ném cho anh cái nhìn đắc thắng không gì lay chuyển được. “Theo như ta nghĩ thì chỉ có hai khả năng. Hoặc là con bé tội nghiệp bị đặc vụ giết nhằm đánh lạc hướng cho cái việc chết tiệt nào đó họ đang làm ở trung tâm nghiên cứu –”

“Hoặc?” Hannah thận trọng gợi ý.

Bà Arizona hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm nặng trĩu hàm ý u tối và điềm gở. “Hoặc như ta đã nói hôm trước, con bé nhà Sadler đã thấy điều nó không nên thấy. Dù là cái nào thì rõ ràng là cái trung tâm đó phải loại trừ nó trước khi nó tiết lộ, và rồi họ dùng Rafe như vật thế mạng. Nếu không nhờ cô, Hannah, cậu ta chắc đã vào tù rồi.”

Trái tim Hannah chùng xuống. Cô không dám gặp ánh mắt Rafe.

Cả hai người đều biết sẽ khó mà nói chuyện với bà Arizona Snow. Nhưng không ai hình dung khả năng cuốn sổ ghi chép cái đêm định mệnh đó lại bị mất.

“Bà có nghĩ ra ai có thể lấy cuốn sổ của bà không?” Rafe hỏi.

“Tôi bảo cậu rồi đấy thôi. Một đặc vụ của trung tâm nghiên cứu.”

“Ừm.” Rafe liếc Hannah.

Cô mỉm cười khích lệ bà Arizona. “Cháu không cho là bà nhớ được đêm hôm ấy có chiếc xe nào rời khỏi bãi đỗ xe của trung tâm tầm nửa đêm rồi quay lại trước khi tiệc chiêu đãi kết thúc đâu nhỉ?”

Bà Arizona lắc đầu vẻ tiếc nuối. “Tám năm rồi. Như ta nhớ thì đêm hôm ấy có quá nhiều hoạt động đằng đó. Hầu như bãi đỗ lúc nào cũng đầy xe. Nhiều người đến rồi đi. Có dân báo chí, mấy đặc vụ của trung tâm đến từ ngoài thị trấn và những kẻ cả tin ngây thơ ở Vịnh Nhật Thực đã chi nhiều tiền để mừng Thornley.”

Rafe dựa lưng vào đằng sau. “Chết tiệt. Đã bảo từ lâu là bà nên bắt đầu nạp dữ liệu vào máy tính rồi mà, bà A.Z.”

Bà Arizona khịt mũi ghê tởm. “Không tin máy tính được. Đứa nhóc nào cũng có thể xâm nhập vào rồi làm gì thì làm.”

“Ghi thông tin dạng bản cứng cũng có giúp gì được đâu”, Rafe lẩm bẩm.

Bà Arizona nhún một bên vai vững chãi. Bà nhìn hai người

khách của mình với ánh mắt láu cá lấp lánh.

Hannah quay sang phía Rafe. "Còn ý tưởng sáng lạn nào nữa không?"

"Để anh nghĩ." Anh xoa phía sau cổ. "Jed Steadman nói rằng có thể anh ta sẽ kiếm được danh sách khách mời đến trung tâm nghiên cứu đêm đó."

"Kiểm tra nơi những người đó đã ở trong vòng hai tiếng xảy ra chuyện đêm hôm ấy sẽ mất nhiều thời gian và nỗ lực", Hannah nói. "Cứ giả sử là làm xong hết thì chúng ta cũng không thể chắc chắn về độ chính xác được. Như bà Arizona nói, đã tám năm rồi. Chẳng ai còn nhớ nhiều chi tiết đâu."

Rafe nghiên cứu tấm bản đồ địa hình lớn về Vịnh Nhật Thực và vùng phụ cận nằm dưới lớp nhựa mỏng trên mặt bàn trong phòng chiến tranh. "Jed cũng có thể giúp chúng ta chuyện đó. Anh ta viết bài về bữa tiệc. Có thể vẫn còn những lưu chú."

Hannah nghĩ đến cách tiếp cận ấy và lắc đầu. "Có thể anh ấy còn giữ những lưu chú về những người có tiếng tăm nhất trong số khách tham dự. Nhưng chắc chắn anh ấy không để tâm đến tất cả mọi người trong đám đông dự tiệc."

"Nếu chúng ta đúng thì kẻ này là người có tiếng tăm, hoặc chí ít cũng gắn kết với chiến dịch của Thornley." Rafe nhổm dậy khỏi ghế. "Dù nhỏ nhưng vẫn có khả năng Jed giúp được chúng ta. Đáng thử đấy."

"Ừm, chúng ta cũng chẳng còn hướng nào khác." Hannah bắt đầu đứng dậy. "Không còn ghi chép của bà Arizona về đêm hôm ấy –"

“Ta đâu có nói là không còn ghi chép về đêm hôm ấy”, bà Arizona lè nhè.

Đang đứng dậy nửa chừng, Hannah khựng lại. “Gì ạ?”

Rafe đặt cả hai tay lên mặt bàn, phía trên tấm bản đồ và nghiêng người qua bàn. “Bà A.Z.? Bà đã bảo bọn cháu là cuốn sổ đã bị mất khỏi tủ hồ sơ.”

Tiếng cười khàn, trầm vang ra từ bà Arizona. “Cuốn sổ gốc bị đánh cắp, như ta nói.”

“Sổ gốc?” Rafe chờ đợi.

“Ta đâu có ngây thơ”, bà nói với vẻ thỏa mãn điềm nhiên. “Ta đã làm việc này lâu rồi. Điều đầu tiên ta làm khi trở về sau buổi trinh sát là sao chép ghi chú của ta.”

Rafe bắt đầu cười rạng rỡ. “Cháu nên đoán ra mới phải.”

Hannah cảm thấy hy vọng nhá lên. “Bản sao của cuốn sổ bị mất ở đâu hả bà Arizona?”

“Giấu trong boong-ke cùng những bản sao khác.” Bà liếc xuống chiếc đồng hồ thép đa chức năng to tướng trên cổ tay. “Mất vài giờ lái xe ra đấy, tìm cuốn sổ rồi quay lại thị trấn. Gặp nhau ở Mộng Tưởng lúc 11 giờ được chứ?”

“Bọn cháu sẽ chờ.” Rafe đứng thẳng người. “Cảm ơn bà A.Z.

Cháu cảm kích việc này."

"Ờ, không có gì." Bà nắm chặt thành ghế, đẩy mình dậy. "Ta mừng vì thấy cuối cùng cũng có người ở đây chú ý đến chuyện diễn ra ở cái trung tâm nghiên cứu đó."

"Lũ cả tin ngây thơ trỗi dậy", Hannah thì thầm. "Chẳng mất gì ngoài sự ngây thơ cả."

Rafe nắm tay cô và tiến về phía cửa. "Chúng cháu sẽ cho bà biết những điều bọn cháu khám phá ra, A.Z."

"Nhớ đấy." Bà ngập ngừng, trán nhíu lại với sự quan tâm. "Và hai cô cậu cẩn thận đấy, nghe chưa? Giờ hai người đã dính sâu vào chuyện ở trung tâm rồi. Điều đó có nghĩa là đấu lại bọn người tàn nhẫn. Có kẻ ở nơi đó đã ra lệnh giết con bé nhà Sadler nhằm che giấu chuyện gì đấy. Kẻ đó có thể sẵn sàng giết người lần nữa."

Hannah lạnh người. Cô hắng giọng. "Về lưu ý vui tươi ấy –"

"Mà này", bà Arizona ngắt lời cô với vẻ khá ngẫu nhiên, "hai cô cậu sẽ tư tình ở Mộng Tưởng đến bao giờ hả?"

Giận dữ bùng lên, tạm thời nhấn chìm nỗi khiếp sợ Hannah cảm thấy vài giây trước. Cô đứng khựng, quay người, trừng mắt nhìn bà.

"Chúng cháu *không* tư tình."

Rafe nắm chặt tay cô. "Hannah, đây không phải lúc nói về chuyện này."

“Không cái quái gì.” Hannah túm lấy cạnh cửa khi Rafe cố gắng lôi cô ra hành lang. “Cháu muốn làm rõ trước khi bọn cháu đi. Nghe này bà Arizona, Rafe và cháu sẽ *chia s*ẻ Mộng Tưởng cho tới khi đi đến thỏa thuận về cách giải quyết chuyện rắc rối bà Isabel đã đưa bọn cháu vào. Bọn cháu không tư tình ở đấy.”

“Khó nói sự khác biệt lắm”, bà Arizona đáp qua làn khói thuốc.

“Từ vị trí của cháu thì không khó”, Hannah trả miếng. “Bọn cháu ngủ khác tầng.”

“Nghe không được thoải mái lắm”, bà nói.

***

Hannah hiện là một khối giận dữ sôi sùng sục. Rafe cảm thấy cô đang rung lên trên chiếc ghế cạnh anh. Winston chồm người qua lưng ghế, liên tục liếm tai cô với nỗ lực an ủi, nhưng cô vẫn không thể bình tĩnh lại.

Đầu tiên Rafe thử dùng đòn sao lãng.

“Bà A.Z. có cách nhìn mọi thứ khác thường lắm, nhưng không dựng chuyện lên đâu”, anh nói. “Bà ấy nghĩ cuốn sổ bị đánh cắp. Anh có ý tin bà ấy.”

“Đã tám năm rồi. Có khi bà ấy để nó đâu đó.”

“A.Z. không như thế đâu. Bà ấy là nhà lý luận học thuyết âm

mưu giỏi tổ chức. Tin anh đi." Anh về số khi lái qua bến tàu. "Bà ấy làm em ngạc nhiên hả?"

"Em thừa nhận. Người ta nghi ngờ chúng ta có quan hệ đã đủ tệ rồi. Nhưng giờ hình như cả thị trấn này nghĩ chúng ta công khai sống với nhau ở Mộng Tưởng."

"Đúng vậy. Kiểu như thế."

"Chuyện ấy không làm phiền anh à?"

"Không, không hẳn. Hannah, anh đang cố duy trì cuộc đàm luận sáng suốt đây. Chúng ta đang nói về cuốn sổ ghi chép, nếu em còn nhớ."

"Chuyện ấy làm phiền em. Em biết người nhà Madison các anh quen bị người ta đàm tiếu ở Vịnh Nhật Thực này rồi. Nhưng người nhà Harte bọn em luôn cố tránh trở thành đối tượng cho chuyện phiếm và đồn đoán vô căn cứ."

Cô căng thẳng và bị ám ảnh, Rafe nhận ra. Hai tay cô bắt chéo trước ngực. Khuôn mặt cau có tức điên.

"Mọi người đã bàn tán về chúng ta kể từ ngày chúng ta đến đây", anh đều giọng. "Ban đầu chuyện ấy có vẻ làm phiền em lắm đâu. Sao giờ em nổi khùng vậy?"

"Em phát mệt vì chuyện ấy rồi." Cô trông ra ngoài vịnh. "Em nghĩ đến giờ mọi thứ sẽ xong xuôi. Lúc đầu mọi sự dường như quá đơn giản. Em sẽ mua lại phần của anh ở Mộng Tưởng rồi bắt đầu kế hoạch mở khách sạn mini. Nhưng mọi thứ ngày càng phức tạp."

"Ý em về 'Mọi thứ'," anh thận trọng nói, "chắc là đang nói về quan hệ của chúng ta, chứ không phải khả năng chúng ta đã đánh thức một kẻ sát nhân đang say ngủ?"

"Phải, em nói về quan hệ của chúng ta."

Anh nắm chặt vô lăng, lên tinh thần. "Được rồi. Em muốn thảo luận về chuyện đó thay vì chuyện cuốn sổ bị mất?"

"Không."

Anh hít một hơi sâu. Mình nên nhẹ nhõm mới phải, anh nghĩ. Nhưng không hiểu vì sao, anh cảm thấy thất vọng đến khó hiểu.

"Ờ, vậy đơn giản thôi", anh nói. "Quay lại cuốn sổ đi."

"Sao phải bận tâm? Chúng ta chẳng thể làm gì cho đến khi bà Arizona tìm được bản sao."

Anh buông lỏng tay trên bánh lái. "Sao cũng được. Anh cần xăng đây."

"Thì sao? Đổ đi."

"Vâng, thưa bà."

Anh lái qua thư viện và công viên nhỏ bên cạnh, sau đó rẽ góc vào khu vực kinh doanh chính của thị trấn. Trường đại học Chamberlain và trung tâm nghiên cứu đã có tác động đến nơi này. Trong nhiều năm, bưu điện cùng với cửa hàng đồ đạc, hiệu thuốc

và cửa hàng tạp phẩm là hạt nhân của khu vực kinh doanh nhỏ xíu của Vịnh Nhật Thực. Nhưng gần đây, lác đác một số hàng quán, bao gồm một hiệu sách và một nhà hàng đã xuất hiện nhằm phục vụ sinh viên và những người làm việc ở đó.

Anh lái xe vào trạm xăng Đổ và Đi của Vịnh Nhật Thực, dừng lại ở cây xăng đầu tiên rồi tắt máy. Anh nhận ra cơn giận của chính mình đang bắt đầu bung ra.

“Anh mong em đừng làm thế nữa”, anh nói.

“Đừng làm gì?”

“Đừng cáu nữa. Em bắt đầu khiến Winston và anh căng thẳng đấy.”

“Em tức giận. Em có quyền tức giận. Em định cứ tức giận cho đến chừng nào em thích thì thôi.”

Thế là đủ. Anh quay lại nửa chừng, vung tay qua lưng ghế. “Mà chuyện quái gì ở đây chứ hả? Anh không biết tại sao em để mình bực bội đến thế này chỉ vì một lời đàm tiếu đơn giản về chuyện chúng ta tư tình với nhau.”

“Em ghét từ đó.”

“Tư tình à?” Anh nhún vai. “Em phải chiếu cố cho những người già.”

“Giờ anh cũng bắt đầu nói như thế. Lần cuối cùng nhé, chúng ta không ‘tư tình’.”

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh đi.” Rafe nhìn dáng người có vẻ rất quen thuộc mặc bộ quần áo lao động lấm dầu ló ra từ gara và thong thả tiến về chỗ chiếc xe. “Quỷ thần ơi. Đó là Sandy Hickson phải không?”

Câu hỏi thu hút sự chú ý của Hannah trong giây lát. Cô chăm chú nhìn qua kính chắn gió. “Ừ, em nghĩ vậy.”

Rafe mở cửa. “Cậu ta chẳng thay đổi mấy nhỉ?”

“Không.” Miệng Hannah mím lại. “Cậu ta trông vẫn giống kiểu người kiểm tra tường nhà vệ sinh để tìm tên những người hẹn hò tiềm năng.”

“Người ta phải sử dụng bất cứ phương tiện sẵn có nào.” Rafe trèo ra khỏi ghế rồi đóng cửa. Anh chống một tay lên nóc xe Porsche và ngó xuống Hannah qua cửa sổ để mở. “Tốt hơn hết đừng có trừng mắt nhìn anh như thế nữa. Sandy có thể kết luận chúng ta là cặp tình nhân giận dỗi nhau. Nếu giờ em nghĩ tin đồn thật khó chịu thì thử tưởng tượng nó sẽ ra sao nếu người ta kháo nhau là chúng ta đang cãi vã.”

Hannah chọn cách lờ anh đi.

“Ê Rafe.”

Rafe thẳng người lên, gật đầu với Sandy. “Chào Sandy.”

“Nghe nói cậu đã về thị trấn. Mọi chuyện ra sao?” Sandy cúi xuống nói qua cửa sổ. “Chào cô, Hannah.”

“Chào Sandy.”

Sandy liếc Rafe hết sức thích thú. “Tôi giúp gì được cậu?”

“Cần đổ xăng thôi.” Rafe đẩy mình khỏi xe. “Thời gian qua cậu thế nào, Sandy?”

“Ổn.” Sandy rạng ngời tự hào. Anh ta nhấc cái nạo lưỡi cao su khỏi xô nước bẩn rồi mang tới cạo kính trước chiếc Porsche. “Tôi mua cái trạm này từ ông già Carpenter mấy năm trước.”

“Không đùa chứ?” Rafe để ý tấm biển chỉ dẫn cho khách vào nhà vệ sinh. Anh nghĩ đến bình luận ban nãy của Hannah. “Tiện thật đấy.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là chúc mừng. Cá là trong mấy tháng hè cậu làm ăn tốt lắm.”

“Nói đúng đấy.” Sandy nháy mắt. “Trông cậu cũng khá.”

“Sống qua ngày.” Linh cảm không hay bao trùm lấy Rafe. Có lẽ dừng chân đổ xăng không phải là ý hay.

Nhưng đã quá trễ để thay đổi. Nụ cười nhăn nhở của Sandy chỉ là phần nhỏ so với cái liếc đầy ý nghĩa. Anh ta thả cái cọ vào lại xô rồi tới gần Rafe, đoạn hạ giọng thành tiếng thì thầm bí mật.

“Nghe nói cậu và Hannah đang có nhiều thời gian vui vẻ với nhau ở Mộng Tưởng.”

“Tôi nghe rồi đấy, Sandy Hickson”, Hannah hét qua cửa sổ xe để mở. “Điều đó không đúng. Ngoài ra, nếu anh lặp lại một lần nữa thì tôi sẽ cuốn cái vòi xăng quanh họng anh đấy, nghe rõ chưa?”

Sandy chớp mắt, giật mình, vội lui một bước khỏi đầu xe. “Này Hannah, tôi không có ý gì đâu, thật đấy. Chỉ nói bâng quơ thôi mà.”

“Vớ vẩn”, cô nói. “Chỉ vì giờ đây anh sở hữu phòng vệ sinh của riêng mình và có quyền truy cập nguồn thông tin về số điện thoại không giới hạn, đừng có nghĩ ai cũng thích tham gia kiểu quan hệ hời hợt, hạn chế mà anh thích đâu nhé.”

“Được, được.” Sandy ném cho Rafe cái nhìn tuyệt vọng.

"Tôi xong rồi", Rafe nói nhanh. "Tôi cần trả bao nhiêu, Sandy?"

"Ừm, mười một đô, năm mươi xen", Sandy nói.

Một chiếc xe Cadillac có vây cổ điển tiến vào lối đi bên cạnh. Người phụ nữ nhỏ nhắn có mái tóc quăn màu lam xám bước ra. "Phải cậu Rafe Madison không đó?"

"Vâng, thưa bà Seaton." Rafe chộp lấy ví. Tốc độ là điều cốt yếu.

Edith Seaton ngắm anh từ đầu đến chân với vẻ ngưỡng mộ chân thành của giới nữ. "Ố ồ, cậu phát triển tốt đấy chứ?"

Rafe cảm thấy mặt mình đột nhiên nóng bừng. Anh có cảm giác bực bội là mình đang biến thành màu đỏ ngớ ngẩn. Không nhiều thứ có thể khiến anh đỏ mặt, nhưng bà Seaton đã mò ra bí quyết.

"Vui vì gặp lại, bà Seaton." Chết tiệt. Anh không có năm mươi xen lẻ. Anh tập trung kéo tờ mười đô và hai tờ một đô từ ví ra. "Tôi thấy bà vẫn mở cửa hàng đồ cổ ở góc phố."

"Ồ phải. Không biết làm gì ngoài mở cửa hàng." Bà Seaton liếc vào xe. "Cô đó hả Hannah?"

"Đúng vậy, bà Seaton." Giọng Hannah kiềm chế và hơi nghèn nghẹt.

"Tôi nghĩ vậy mà. Tôi nghe hết chuyện cô và Rafe thừa kế Mộng Tưởng rồi. Tôi nói chuyện với Isabel một thời gian ngắn sau

khi bà ấy làm di chúc. Bà ấy rất hào hứng với ý tưởng để lại ngôi nhà cho hai người." Bà Seaton nháy mắt. "Luôn là người lãng mạn."

"Ừm." Hannah nói. Giọng cô đầy băng đá.

Đám đông tăng lên nhanh chóng. Ngang qua phố, cửa quán Bar và Nướng Nhật Thực Toàn Phần mở ra, hai vị khách xuất hiện. Họ đứng vài giây bên dưới những chữ cái sáng đèn neon nêu khẩu hiệu của quán *'Nơi mặt trời không chiếu sáng'*. Sau đó, trí tò mò bị kích thích, họ băng qua đường tới trạm xăng xem chuyện gì đang diễn ra.

Chiếc Volvo màu lá quen thuộc lăn bánh tới chỗ bơm. Cửa sổ ghế tài xế hạ xuống. Perry Decatur ngồi sau bánh lái, mặc chiếc áo khoác thùng thình và đeo cặp kính sẫm. Anh ta xoay đầu về hướng chiếc xe.

Đám người tiếp tục tăng lên. Dứt khoát đến lúc đi rồi. Rafe thảy tiền xăng cho Sandy. "Đây. Giữ tiền thừa. Gặp cậu sau." Anh với tay sờ nắm cửa xe.

Nhưng anh không trốn được. Một chiếc xe tải hạng nhẹ màu trắng méo mó chạy tới chỗ bơm ngay trên đầu chiếc xe Porsche, một người đàn ông lực lưỡng mặc quần bò, đeo thắt lưng dưới bụng bước ra. Ông ta chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai che mái tóc thưa.

"Rafe Madison." Cặp mắt người đàn ông to lớn nhăn lại với vẻ sung sướng thật lòng. "Lâu lắm không gặp."

"Chào Pete."

Pete Levare kéo quần lên, vẻ mặt rất đỗi hiếu kỳ thuần túy. “Nghe nói cậu và con bé nhà Harte mỗi người có một mảnh ở Mộng Tưởng. Mà chuyện thế nào rồi đấy? Có thật là hai người đang –”

Anh ta không bao giờ hoàn thành câu nói. Cửa bên xe của Rafe bật mở.

“Thế là đủ.” Hannah phun trào từ buồng lái của chiếc Porsche, phiên bản người của núi lửa St. Henlens[1].

[1] Ngọn núi lửa đang hoạt động tại quận Skamania, Washington, trên khu vực tây bắc Thái Bình Dương thuộc nước Mỹ - ND.

Cảm thấy có trò chơi mới hấp dẫn, Winston nhảy xuống theo cô.

Cùng với nhau, chó và người lao vòng ra trước xe rồi bắt đầu tiến về phía Pete bất hạnh. Cảm giác tai họa treo lơ lửng trên đầu Rafe. Giống như xem một bộ phim mà các sự kiện trở nên mất kiểm soát. Tất cả những gì anh có thể làm là đứng đó, tự hỏi chuyện sẽ tệ đến mức nào.

“Ôi trời.” Pete xòe hai tay, giơ lên, vội vã lui về vùng an toàn nơi chiếc xe tải của mình. “Bình tĩnh nào, Hannah. Tôi đã nói gì? Tôi đã nói gì chứ?”

“Vấn đề không phải điều anh đã nói mà là điều anh định nói”, Hannah hét lên khi cô tấn công anh ta. “Anh nghĩ Rafe và tôi đang tư tình với nhau, phải không hả?”

“Tư tình à? Không, không, tôi có bao giờ nói thế đâu. Tôi có nói

không hả Rafe?" Pete liếc Rafe với vẻ bất lực và cầu khẩn.

Rafe lờ Pete. Anh quá bận ngưỡng mộ hình ảnh Hannah hoàn toàn mất kiểm soát với thịnh nộ. Sóng năng lượng vô hình tỏa ra bầu không khí xung quanh cô. Chiếc khăn màu xanh lá kiểu cách đeo quanh cổ cô lỏng ra trong làn gió. Ai mà nghĩ người nhà Harte lại bộc lộ cảm xúc dữ dội đến vậy ở nơi công cộng chứ?

Winston nhảy dựng lên nơi gót cô, bốn chân bé nhỏ của nó di chuyển nhanh đến nỗi nhìn đám móng vuốt chỉ còn là vết mờ màu bạc.

Thật là một cảnh tượng ly kỳ, nhưng anh biết sẽ có hậu quả.

Rafe hắng giọng. "Này Hannah –"

Cô không thèm chú ý đến anh. Rafe rên rỉ, khoanh tay và dựa vào cửa xe. Anh đã cố gắng. Sau đây nếu cô giận anh vì đã gây ra cảnh này, anh sẽ nhắc cô chuyện đó. Bất cứ chuyện gì xảy ra ở đây dứt khoát không phải lỗi của anh.

"Chú ý vào đây, Pete." Hannah khựng lại trước người đàn ông vạm vỡ và đặt hai tay lên hông. "Rafe và tôi không - nhắc lại là *không* - tư tình với nhau ở Mộng Tưởng. Thế đã rõ ràng chưa?"

"Chắc chắn rồi", Pete nói nhanh. "Phải rồi. Không tư tình."

Trông bà Seaton rất hứng thú. "Tôi nghe nói hai người đang lên kế hoạch kết hôn."

"Gì cơ?" Hannah xoay người chằm chằm nhìn bà ta. "Bà nghe

chuyện đó ở đâu?"

"Ở bưu điện sáng nay", bà Seaton rạng rỡ nói. "Tôi gặp ông Mitchell đang nhận thư từ. Mitchell nói ông ấy nghĩ cô và Rafe là một đôi tuyệt vời. Bảo có khả năng sắp tuyên bố gì đó. Chuyện đó đúng không?"

"Không!" Giọng Hannah vút lên. "Không có tuyên bố nào hết."

Rafe ngậm miệng.

Mọi người có vẻ chờ đợi.

"Cô chắc không?" Bà Seaton hỏi.

"Tuyệt đối chắc", Hannah nghiến răng. "Rafe và tôi chưa bao giờ nói chuyện về hôn nhân cả."

Không biết từ đâu tia chớp giận dữ phóng qua người Rafe. Anh cử động bên cạnh chiếc xe. "Nói đúng ra điều đó không hoàn toàn chính xác."

Hannah xoay người ghim chặt anh bằng ánh mắt nguy hiểm. "Anh đang nói gì hả?"

"Anh chỉ nói rằng chúng ta đã nói về chủ đề đó."

"Nói cái quái gì", cô hét.

“Anh đồng ý là chúng ta chưa đi đến kết luận dứt khoát nào, nhưng em không thể bảo chúng ta chưa từng nói về chuyện đó.”

“Đừng làm bộ với em, Rafe Madison.” Cô tiến một bước về phía anh. “Anh chưa bao giờ hỏi cưới em cả.”

“Em biết ông Mitchell nói gì về chứng sợ hãi của anh đấy.”

“Đừng lôi cái cớ ngu ngốc về chứng sợ hãi ra đây. Anh là người nói rằng cách tốt nhất để giải quyết chứng sợ hãi là đương đầu trực diện với nó. Em không thấy anh cố gắng dùng cách tiếp cận ấy.”

“Được.” Anh cảm thấy bụng vặn xoắn lại. “Anh đang hỏi đây.”

Trong một vài giây anh không nghĩ mình sẽ có câu trả lời. Rafe nghe tiếng bà Seaton nghẹn thở. Những người khác đăm đăm nhìn với vẻ chú ý say sưa. Thậm chí Perry Decatur cũng trố mắt nhìn sững sờ.

Hannah trấn tĩnh bản thân với một nỗ lực dễ thấy. Cô liếc nhanh xung quanh, như thể cuối cùng cũng tỉnh người. Rafe thấy nỗi lo sợ và cơn giận dữ tràn đầy trong mắt cô.

“Đó không phải lời cầu hôn thực sự.” Lúc này giọng cô có vẻ kềm nén lạ lùng. “Đấy là lời đùa cợt để làm em ngượng. Em không đánh giá cao đâu, Rafe.”

“Không đùa cợt gì hết”, anh nói khẽ. “Đối với anh lời cầu hôn là thật.” Anh giữ lấy sự chú ý hoàn toàn của cô. “Anh có nhận được câu trả lời không?”

Cô chầm chầm nhìn anh, mặt bất động. Và rồi, trước sự hoảng sợ của mình, Rafe thấy nước loáng lên trong mắt cô. Bờ môi hé mở, khẽ run.

“Quỷ thật.” Theo bản năng anh biết nếu cô bật khóc trước mặt tất cả những người này, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Anh bước khỏi xe và vòng một tay ôm eo cô. “Xin lỗi mọi người. Chúng tôi có hẹn.”

Anh đưa cô vòng qua mui xe vào ghế ngồi trước khi bất kỳ ai kịp hiểu điều gì đang diễn ra.

“Winston”, anh nói kiên quyết.

Winston mau lẹ nhảy vào xe. Rafe đóng cửa sau lưng nó, vòng ra đằng trước, ngồi vào sau bánh lái. Anh vặn khóa, ôm tay quanh cần số rồi phóng khỏi trạm đổ xăng vào đường Vịnh trước khi đám đông có thể phản ứng.

Khi kiểm tra gương chiếu hậu, Rafe thấy một dãy các khuôn mặt hào hứng. Anh biết quá rõ rằng đến năm giờ chiều tin tức về lời cầu hôn ở trạm xăng của anh sẽ lan khắp thị trấn.

Anh bồn chồn liếc Hannah. Cô chớp mắt mau chóng và dùng khăn tay chấm mắt, nhưng có vẻ đã kiểm soát được dòng lệ chực tuôn. Winston đặt mõm lên vai cô.

“Xin lỗi về chuyện đó”, cuối cùng anh lên tiếng.

“Ôi, im đi.”

Anh cố gắng nhìn vào mặt sáng của vấn đề. Ít nhất cô không nói không.

Chương 22

Nỗi thất vọng tệ hơn giận dữ hay nước mắt nhiều. Nó tiếp giáp với phiền muộn, Hannah nghĩ. Cô lui lên hiên gác ngay khi về đến nhà. Rafe không cố ngăn cô.

Nửa giờ sau, duỗi mình trên chiếc ghế tựa bằng mây đan, Winston trung thành lởn vởn bên cạnh, Hannah ráng sắp xếp những ý nghĩ hỗn độn và những cảm xúc sứt sẹo của mình. Cô ngắm mặt nước vịnh không ngừng chuyển động và tự nhủ lòng rằng mình đã phản ứng quá mạnh. Thực tế, cô đã nổ tung theo cái cách không giống cô chút nào.

Rõ ràng gần đây cô căng thẳng nhiều hơn là cô nghĩ.

Mình có toàn quyền điên tiết với Rafe vì chuyện xảy ra ở trạm đổ xăng, cô quyết định. Nhưng vì sao cô để mọi sự kích động bản thân như thế? Cô đã gào vào mặt Pete Levare. Suýt chút nữa cô đã khóc trước mặt tất cả mọi người.

Có chuyện gì với cô vậy?

Câu trả lời nằm đó, nhưng cô biết mình không muốn đối mặt nó. Hannah hầu như chào đón tiếng bước chân Rafe sau lưng cô. Bất cứ điều gì cũng tốt hơn là đối diện với thực tại khó khăn trong hoàn cảnh của mình.

"Em không sao chứ?" Anh hỏi.

Cô thỏa mãn phần nào vì vẻ lo lắng trong giọng anh.

"Em tức giận", cô nói.

"Ừ. Anh biết." Anh đưa cho cô cốc nước đá. Sau một giây do dự, cô nhận lấy. Anh có vẻ nhẹ nhõm. Hạ mình xuống chiếc ghế mây, anh đặt khuỷu tay lên gối. "Là lỗi của anh."

"Chúng ta đã xác nhận điều đó rồi." Cô quan sát cốc nước trong tay. Không phải loại trà đen thông thường. Nó có màu lục vàng lãng mạn. Một nhánh bạc hà được xếp đặt đầy tính nghệ thuật qua vành cốc, lá bạc hà nhỏ xíu đông cứng trong mỗi viên đá. Ống hút ló ra ngoài miệng cốc. Một lát chanh mỏng đến khó tin lơ lửng trong làn nước trong như pha lê. "Không có ô giấy nhỏ xíu à", cô hỏi.

Anh nhìn cái cốc đánh giá rồi lắc đầu một cái vẻ quả quyết. "Thêm ô nữa là quá nhiều."

"Giống cảnh ở trạm đổ xăng." Cô hút một ngụm trà. Hoàn hảo. Lạnh, đậm và bừng sinh khí. "Vì sao anh làm thế?"

"Làm gì?"

"Hỏi cưới em bằng cái cách ngu ngốc, nhạt nhẽo ấy?"

“Em có chắc muốn khơi lại chuyện đó không?”

“Em muốn câu trả lời.”

Anh trông ra làn nước màu bạc của vịnh. “Được rồi. Anh đã muốn lấy em từ cái hôm em xuống khỏi xe vào đây, nhưng anh biết em sẽ không chấp nhận anh. Ít nhất là không chấp nhận ngay lập tức.”

Trà rớt qua cạnh cốc của cô. Hannah lắp bắp điên cuồng, “Anh làm sao cơ…?”

Anh không phản ứng với sự xen ngang của cô. Thay vì vậy anh tiếp tục với quyết tâm ngoan cường. Cô có cảm giác một khi đã bắt đầu nói ra, anh chấp nhận đi đến tận cùng, kể cả nếu nó không hay.

“Trong mấy ngày qua anh nghĩ có thể chúng ta đã trở nên gần gũi nhau hơn. Có tiến triển.”

“Ý anh là ngủ với nhau.”

Anh gật đầu đồng ý. “Chuyện đó nữa. Nhưng anh không muốn thúc đẩy nó.”

“Chuyện ngủ với nhau á?”

“Mối quan hệ của chúng ta.”

“Ồ.” Cô quắc mắt. “Sao không?”

“Chủ yếu là bởi anh biết em sẽ lo lắng và rút lui.”

“Em á? Anh mới là người sở hữu nỗi sợ thầm kín rằng mình đã thừa kế khuynh hướng gen làm hỏng các mối quan hệ.”

“Anh có toàn quyền hành động thận trọng chứ. Anh không chắc mình đang đối mặt vấn đề gì. Dù sao chăng nữa, em nói rằng em đã viết ra danh sách phẩm chất mới cho người chồng. Chết tiệt, em còn chẳng bảo anh cái danh sách đã được chỉnh sửa ấy gồm những gì.”

Cô ngả đầu ra lưng ghế. “Cái danh sách ngu ngốc ấy.”

“Ừ. Cái danh sách ngu ngốc ấy. Lo lắng về nó là một trong những nguyên nhân gây căng thẳng cho anh, Hannah.”

Tay cô bất động trên đầu Winston. “Thật ư?”

“Bản danh sách chết dẫm đó khiến anh muốn điên. Chiều nay ở trạm xăng khi em nói với mọi người rằng chủ đề hôn nhân chưa từng xuất hiện giữa chúng ta, anh đoán mình hơi bực mình một chút. Chết tiệt, anh mất kiểm soát cơn giận.” Anh dừng lại. “Và cả bất kỳ mẩu lý trí nào anh có nữa.”

Cô chầm chậm hạ cốc xuống. “Anh nói nghiêm túc chứ?”

Anh quay đầu nhìn cô. “Nghiêm túc đến chết đi được.”

“Anh đã bắt đầu nghĩ đến hôn nhân kể từ lúc em đến đây à?”

“Trước đó, nếu em muốn biết sự thật.” Anh ngó xuống hai bàn tay bện lỏng lẻo với nhau trong giây lát. Khi anh ngước đầu lên, ánh mắt ảm đạm. “Có lẽ từ lúc anh nhận được tin về Mộng Tưởng qua luật sư của bà Isabel, và biết rằng em vẫn độc thân.”

“Em không hiểu”, cô thì thầm. “Điều gì khiến anh nghĩ đến hôn nhân? Có phải đấy là ý tưởng điên rồ về cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề thừa kế?”

“Chết tiệt, không. Hôn nhân không phải là cách đơn giản để giải quyết bất cứ việc gì. Anh biết thế rõ hơn ai hết.”

“Vậy thì tại sao?” Giọng cô lại vút lên. Mình phải để ý mới được. Dù sao mình là người nhà Harte mà.

Cằm Rafe cứng lại. “Khó giải thích lắm. Chỉ có cảm giác đúng đắn. Khi anh nhận được thư từ phía luật sư, mọi thứ bắt đầu đâu vào chỗ đó. Lần đầu tiên trong đời anh biết chính xác mình muốn gì. Như thể bao năm qua anh đã mò mẫm trong biển sương và rồi đột nhiên sương mù tan ra.”

“Chính xác anh muốn gì?”

Anh xòe tay ra. “Không quá bất thường. Em. Khách sạn và nhà hàng. Tương lai.”

Cô chờ anh bổ sung tình yêu bất diệt và sự dâng hiến từ hai phía vào danh sách. Nhưng anh không thêm vào. “Em hiểu rồi. Một số người sẽ nói hôn nhân giữa người nhà Harte và người nhà Madison dứt khoát là bất thường.”

Anh chăm chú nhìn cô. “Coi này, anh không biết trên danh sách mới của em có gì, nhưng anh đã thay đổi trong tám năm qua. Anh vẫn không đáp ứng được hết các tiêu chuẩn em nói hồi mười chín tuổi –”

“Đêm hôm đó em hai mươi tuổi, không phải mười chín.”

“Sao cũng được. Vấn đề là chí ít anh cũng đáp ứng được một số tiêu chuẩn, và anh sẵn lòng cải thiện để đạt được phần còn lại.”

“Vì sao?” Cô hỏi thẳng.

Anh ngả người về phía trước với vẻ mạnh mẽ và tha thiết. “Em là người nhà Harte. Em nên thấy được sẽ hợp lý ra sao nếu chúng ta lấy nhau. Chúng ta sẽ tiến tới hôn nhân với sự thấu hiểu mọi chuyện. Chúng ta biết nhau rõ hơn rất nhiều so với phần lớn người ta biết về bạn đời tương lai của họ. Chúng ta có chung một phần quá khứ. Chính xác là ba thế hệ. Chúng ta có cùng dự án đối với Mộng Tưởng. Hợp tác làm ăn là sự gắn kết rất lớn.”

“Anh nghĩ vậy sao?”

“Chắc chắn.” Lúc này anh trở nên nhiệt tình với chủ đề đó. “Về phần mình, anh có thể đảm bảo rằng nó sẽ không rơi vào kiểu hôn nhân điển hình của nhà Madison.”

Cô nhấp trà, bị hấp dẫn một cách miễn cưỡng. “Về phương diện nào?”

“Anh vừa nói đấy.” Anh xòe hai tay ra với cử chỉ bực mình. “Nó

sẽ không dựa trên ảo tưởng lãng mạn, điên cuồng của ham muốn vô tận."

"Không chút ham muốn nào à?" Cô hỏi trong khi hút trà.

Hàm anh cứng lại. "Anh không nói là em không quyến rũ. Em biết anh thấy thế. Chúng ta hợp nhau về tình dục. Điều đó quan trọng đối với hôn nhân."

"Hợp nhau về tình dục thực là tốt", cô đồng ý.

"Đúng vậy. Thật sự quan trọng."

"Điều anh đề nghị ở đây là một cuộc hôn nhân tiện cho cả đôi bên."

"Điều anh đề nghị", anh nói, giọng căng lại, "là một cuộc hôn nhân dựa trên những điều mà người nhà Harte thấy hấp dẫn, những thứ vớ vẩn trên cái danh sách cũ của em: mục đích chung, sở thích chung, vân vân và vân vân."

Sự căng thẳng trong giọng anh khiến cô thoắt nhìn lên, nhưng khuôn mặt anh giờ được che bởi một chiếc mặt nạ không thể đọc được.

"Đúng vậy." Cô xóc xóc ống hút giữa những viên đá. "Vớ vẩn."

Anh hít một hơi. "Được rồi, 'vớ vẩn' không phải là từ hay. Coi này, điều anh đang cố nói ở đây là anh nghĩ chúng ta có cơ sở để khiến cuộc hôn nhân thành công. Hannah, có lần em đã nói rằng anh không cần phải lặp lại sai lầm của bố và ông nội anh. Anh vẫn

chưa thành công trăm phần trăm, nhưng anh đã xoay xở tránh được một số thảm họa lớn. Và anh đã đạt được mục tiêu đặt ra tám năm trước."

"Anh không phải vào tù."

"Thế không được tính sao?"

"Hừm."

"Mất một thời gian anh mới tìm ra việc mình muốn làm, nhưng giờ anh thấy rõ rồi. Anh cần biết liệu em có thể cân nhắc danh sách tiêu chuẩn tuyển chồng mới của em cho hợp với anh không."

"Còn tùy." Cô trân mình. "Danh sách mới của em cực kỳ ngắn, ít ra là so với cái cũ. Chỉ có một yêu cầu thôi."

Anh nhìn cô y như Winston nhìn đám mòng biển. Hy vọng và quyết tâm cháy bừng trong mắt anh, nhưng cũng có thấu hiểu về khả năng thất bại.

Tiếng gầm động cơ xe tải ầm ầm trên lối dẫn phía bên kia ngôi nhà. Winston di chuyển đầu khỏi vị trí dưới tay Hannah và mau chóng biến mất ở góc phòng để đi thám thính. Rafe nhăn mày, rõ ràng bực mình vì bị ngắt nửa chừng. Sau đó anh nhận ra ai đang đến và đứng dậy.

"Hẳn là bà A.Z.", anh nói và bắt đầu đi theo Winston.

Hannah chằm chằm nhìn lưng anh. "Đào đâu ra tuyên bố tình yêu bất diệt và dâng hiến." Nhưng cô nói khẽ đến nỗi anh không

thể nghe được, bởi hoàn toàn có khả năng anh chẳng có gì trong hai điều ấy.

Ai mà đoán được một người nhà Madison lại muốn cuộc hôn nhân dựa trên sở thích và mục tiêu chung chứ?

Ai mà đoán được một người nhà Harte lại thèm khát tình yêu lãng mạn và đam mê điên cuồng chứ?

Tiếng động cơ xe dừng đột ngột. Hannah đứng lên, theo chân Rafe và Winston ra ngoài.

***

"Đây là sổ ghi chép về đêm hôm ấy." Bà Arizona mở cuốn sổ bọc da đen trên mặt bàn rồi xoay nó lại để Rafe và Hannah có thể đọc được. "Bữa tiệc chiêu đãi đầu tiên của Thornley là sự kiện lớn. Nhiều người đến đó, bao gồm một số người ở Portland."

"Chúng ta đang tìm ghi chép về một chiếc xe đã rời khỏi bãi rồi quay lại trong khoảng nửa đêm đến hai giờ sáng." Rafe kéo cuốn sổ lại gần để nhìn kỹ hơn những ghi chú tỉ mỉ, nhỏ xíu. "Cháu cho là bà ở đó cho tới khi tiệc tàn, đúng không A.Z.?"

"Đến khi cái xe cuối cùng rời bãi", bà cam đoan. "Chẳng có lý gì khi ghi chép nửa vời cả."

Hannah lật các trang sổ. "Có nhiều mục ở đây. Sẽ mất một thời gian để xem hết."

"Cứ từ từ." Bà Arizona đứng lên. "Chắc ta sẽ ra phòng sưởi

nắng nghỉ ngơi trong khi hai người tiến hành nghiên cứu. Có phiền nếu ta lấy thêm ít cà phê nữa không, Rafe?"

"Bà cứ tự nhiên." Anh với lấy bút và xấp giấy kẻ li đặt trên bàn.

"Cảm ơn." Bà Arizona với tay lấy bình. "Đã lâu rồi ta chưa ngồi trong phòng sưởi nắng của Isabel. Ta nhớ những chuyến thăm ấy. Isabel luôn có chuyện hay ho để kể."

Vẻ u sầu buồn bã trong giọng bà khiến Hannah ngạc nhiên. Cô thoắt nhìn lên.

Bà tiến về phía cửa bếp, cốc cà phê trong tay. "Ta có thể nói chuyện với bà ấy, biết không? Bà ấy hiểu khi ta kể về chuyện diễn ra ở trung tâm. Không cười như người ta."

Bà thong thả bước ra hành lang rồi biến mất về hướng phòng sưởi nắng. Hannah đăm đăm nhìn theo một lát với chút tò mò.

"Em tự hỏi bà Arizona và bà Isabel thực sự thân nhau đến mức nào", cô lặng lẽ nói. "Như em biết, cả hai chưa từng kết hôn. Họ là bạn bè lâu năm. Liệu anh có nghĩ…?"

"Không phải chuyện của chúng ta." Rafe viết ra biển số xe. "Việc này sẽ nhanh hơn nếu em ghi, anh đọc."

"Được rồi." Cô cầm bút từ tay anh và đặt xấp giấy vào vị trí. "Bắt đầu đi."

Đó là một quy trình gây nản lòng. Ghi chép của bà Arizona không đơn giản là danh sách biển số xe, tên và thời gian. Nó bị

phức tạp hóa bởi rất nhiều ghi chú. Rafe đọc to một vài trong số chúng.

... Thành viên Vòng Lân Cận?

... Khẳng định đến từ Portland nhưng phát hiện tờ New York Times trên ghế sau...

... Xuất hiện tại cuộc họp bí mật vào thứ ba tuần trước tại trung tâm. Chắc chắn bên trong...

"Bà ấy tạo ra thế giới tưởng tượng cho chính mình", Hannah thì thầm. "Thật đáng kinh ngạc."

"Anh không chắc chuyện đó đáng kinh ngạc hơn việc chúng ta đang ngồi đây, xem sổ ghi chép về thế giới tưởng tượng của bà ấy vì nghĩ rằng chúng có thể giúp giải đáp một vụ giết người tám năm về trước."

"Được, anh có lý." Hannah gõ bút lên xấp giấy. "Em có thể hiểu một số người đi đến kết luận là chúng ta cũng có vấn đề như chính bà Arizona."

Mất gần nửa tiếng mới xem xong ghi chép về đêm Kaitlin Sadler chết. Hannah sắp chịu thua đến nơi khi Rafe dừng lại ở một biển số xe.

"Hừm", anh nói.

Cô mau chóng nhìn lên. "Sao?"

“Chúng ta vẫn đang tập trung vào biển số và phương tiện của những người có liên hệ tới chiến dịch của Thornley.”

“Thì sao?”

Rafe chầm chậm ngả người ra, anh nhét hai tay vào túi quần sau và nhìn cuốn sổ. “Không chiếc xe nào bỏ đi rồi quay lại trong hai giờ đó. Có lẽ chúng ta đã tiếp cận nhầm hướng.”

Hannah không thích sự hào hứng mơ hồ trong giọng anh. “Anh nghĩ có thể kẻ bỏ đi gặp Kaitlin đã mượn xe của người khác à?”

“Có thể.” Rafe do dự. “Nhưng cũng có khả năng khác nữa. Từ những gì chúng ta biết, đêm hôm ấy Kaitlin hành động bộc phát. Cô ấy quyết tâm rời thị trấn sáng hôm sau nên cần tiền mặt ngay. Chúng ta đã giả thiết rằng cô ấy cố bán mấy cuộn băng tống tiền cho ai đó trong ban bệ của Thornley. Nhưng có một nơi khác cũng có thể bán mấy cuộn băng.”

“Nơi nào?”

“Báo chí.”

“À phải.” Hannah quăng bút sang một bên. “Nhưng vì sao kẻ làm báo đó lại giết chị ấy sau khi đồng ý mua những cuộn băng tố cáo? Không nhà báo nào muốn loại bỏ nguồn tin của mình. Hắn muốn có người làm chứng câu chuyện.”

“Sẽ không như vậy nếu”, Rafe chậm rãi nói, “nếu hắn có kế hoạch tự mình sử dụng đám băng để tống tiền Thornley.”

Hannah hít sâu rồi thở ra từ từ. “Tin tức về việc Thornley thích mặc đồ ren chưa bao giờ xuất hiện trên phương tiện truyền thông. Anh nghĩ đó là vì một nhà báo dự tiệc đêm hôm đó đã giữ đống băng và dùng nó tống tiền Thornley bao năm qua ư?”

Không nói một lời, Rafe rút một tay khỏi túi sau và xoay cuốn sổ lại để cô đọc phần ghi chú anh đã đánh dấu.

“Không phải một nhà báo bất kỳ”, anh lặng lẽ nói. “Phải là người Kaitlin biết đủ rõ để gọi gấp đêm hôm đó. Phải là người cô ấy có lý do tin rằng có thể sẽ thích thú với chuyện không hay của Thornley. Một người quen lâu năm cô ấy nghĩ tin được.”

Hannah nhìn xuống cái tên viết bên cạnh một biển số xe. Sững sờ, cô liếc nhanh vào những dòng đã viết. Chiếc xe rời bữa tiệc sau nửa đêm một chút. Nó quay lại lúc một giờ bốn mươi bảy phút sáng.

“Một nhà báo”, Rafe lặng lẽ nói tiếp, “người có thể biết rằng bà Arizona Snow có thói quen giấu mình trong bóng tối và ghi chép về các sự kiện xảy ra ở trung tâm. Một người đã quyết định rằng mặc dù không ai ở thị trấn buồn quan tâm đến lý thuyết âm mưu của A.Z., thì vẫn nên đánh cắp cuốn sổ ghi chép về đêm hôm đó.”

Cảm giác lạnh giá không tin nổi khiến Hannah tê điếng. “Anh nghĩ chị Kaitlin đã cố bán mấy cuộn băng cho Jed Steadman sao?”

***

Một giờ sau, Hannah dừng nửa chừng giữa phòng sưởi nắng, chằm chằm nhìn ông Mitchell, Rafe và bà Arizona. Cả ba người chằm chằm nhìn lại cô.

“Chúng ta nên làm cái quái gì bây giờ?” Cô gặng hỏi. “Ý tưởng là đưa bằng chứng cho Jed rồi để anh ta lật tẩy câu chuyện. Giờ xem ra anh ta là đối tượng tình nghi chính.”

Bà Arizona lắc đầu, tặc lưỡi. “Đáng lẽ tôi phải đoán ra báo chí trong vùng giúp che đậy hoạt động của trung tâm. Điều này giải thích được nhiều chuyện đấy. Không lạ là họ có thể duy trì tấm màn bí mật cho hoạt động ở đó.”

“Nếu chúng ta đúng thì chuyện này chẳng liên quan gì đến trung tâm nghiên cứu”, Hannah nói với sự kiên nhẫn không hề cảm thấy. “Chỉ đơn giản là vụ tống tiền, giết người thôi. Có vẻ đêm hôm ấy Kaitlin đã gọi cho Jed. Hắn muốn gặp chị ấy trên đường ra Vũng Ẩn Giấu. Có thể chị ấy đề nghị hắn cùng tham gia tống tiền. Hoặc có thể chỉ muốn bán mớ băng cho hắn. Cách nào thì hắn cũng thấy cơ hội vàng kiếm tiền nhờ mấy cuộn băng.”

“Nhưng hắn hiểu rằng tốt hơn hết là loại bỏ Kaitlin”, ông Mitchell nói. “Nhiều khả năng Jed không tin cô ta giữ mồm giữ miệng. Hoặc là hắn không muốn chia đôi khoản tiền có thể kiếm được.”

Rafe xoa xoa sau cổ. “Điểm cốt yếu là chúng ta không có bằng chứng nào về việc này cả.”

“Có sổ ghi chép của tôi”, bà Arizona nhắc anh.

“Không có ý xúc phạm đâu, bà A.Z., nhưng chúng ta cần nhiều hơn thế mới báo cảnh sát được.”

“Vẫn còn lựa chọn đưa câu chuyện lên mặt báo”, Hannah nhắc anh. “Hiển nhiên không phải tờ Nhật báo Vịnh Nhật Thực. Nhưng biết đâu có báo ở Portland sẽ thấy hứng thú.”

“Có thể có. Mà cũng có thể không.” Rafe gõ ngón tay vào tay vịn ghế mây. “Anh tính Jed sẽ tiếp tục đào bới từ thông tin chúng ta đưa ra vì đây là vụ việc nổi trội trong vùng. Hắn có lý do hào hứng với sự việc.”

“À đúng, hắn sẽ phát điên vì sự việc”, ông Mitchell ủ ê. “Chắc chắn sẽ kiện chúng ta.”

Hannah trông ra ngoài vịnh. “Cháu mong có bằng chứng hiệu quả hơn. Anh Rafe nói đúng. Chúng ta không có bằng chứng vững chắc nào cả.”

Im lặng ảm đạm theo sau lời cô.

“Giờ hai đứa biết ai là đối tượng”, rốt cuộc ông Mitchell lên tiếng. “Nếu không làm được gì khác thì hãy dùng những thứ hiện có để dọa Jed Steadman cho bay hồn vía. Hãy để hắn biết chỉ cần hắn có hành động sai lầm, nhiều người sẽ biết. Như vậy sẽ kiểm soát được hắn.”

Bà Arizona càu nhàu. “Sao không gọi cho người của Thornley rồi bảo họ chúng ta biết kẻ tống tiền ứng cử viên của họ bao năm qua? Thế sẽ gây xao động một chút.”

“Cháu không chắc Jed đã và đang tống tiền Thornley”, Rafe trầm ngâm nói.

Tất cả nhìn anh.

Anh ngả về phía trước, gập tay để trên đầu gối. “Nghĩ cho kỹ,

không có dấu hiệu nào cho thấy Steadman sống trên mức thu nhập của mình. Nếu hắn kiếm được tiền từ Thornley thì tiền đi đâu hết rồi?”

Một khoảng im lặng khác chào đón nhận xét ấy.

“Quỷ tha ma bắt”, ông Mitchell lầm bầm. “Vì sao hắn giết người lấy mấy cuộn băng rồi ngồi yên không làm gì suốt tám năm?”

Đôi mắt bà Arizona lấp lánh đầy vẻ láu cá. “Vì sao mất thời gian kiếm vài trăm đô từ một chính trị gia tầm thường của bang khi mà anh có thể giữ đạn dược để dùng cho một vị thượng nghị sĩ chính cống chứ?”

Hannah nghe một loạt tiếng hít thở.

“Bà biết gì không, bà A.Z.?” Nụ cười của Rafe không chút hài hước. “Đối với một nhà lý luận học thuyết âm mưu mà nói, thỉnh thoảng bà có lý lắm.”

“Đúng là bà có lý.” Ông Mitchell khẽ huýt sáo tán dương. “Ngay từ đầu mọi người đều biết rằng có khả năng Thornley sẽ lên tới vị trí ở Washington.” Ông liếc Rafe. “Cháu biết Steadman rõ hơn bất cứ ai. Cháu có nghĩ hắn là loại lên kế hoạch dài hạn không?”

“Có thể”, Rafe trầm ngâm. “Lúc nào hắn cũng nói về tầm quan trọng của thời điểm và kế hoạch.”

Hannah nắm chặt hai tay sau lưng. “Nếu thời gian qua Jed đang chờ cơ hội với mớ băng hình thì hẳn lúc này hắn đang có chút sốt ruột vì khoản tiền lớn gần như trong tầm với rồi. Chẳng lạ vì sao

hắn lo sợ khi Rafe và cháu quay về Vịnh Nhật Thực và người ta bắt đầu bàn tán về quá khứ."

"Câu hỏi là chúng ta sẽ làm gì với tất cả suy đoán này?" Ông Mitchell hỏi chung mọi người.

Rafe nhìn ra vịnh. "Nếu có thể, chúng ta kiếm thêm chút thông tin nữa."

Hannah quay phắt người lại. "Anh sẽ làm gì?"

"Tối nay hội đồng thị trấn họp. Họ sẽ thảo luận kế hoạch nâng cấp vịnh. Jed sẽ đưa tin về sự kiện. Chắc chắn sẽ tan muộn."

Thình lình cô hiểu. Hannah vội tiến một bước về phía anh. "Anh định mò vào tìm kiếm trong nhà hắn hả? Rafe, anh không được mạo hiểm thế. Ngộ nhỡ xe chở xăng đi qua nhà hắn khi anh đang ở trong, rồi anh bị phát hiện thì sao? Nếu bị thấy, anh sẽ bị bắt vì tội đột nhập gia cư bất hợp pháp. Anh sẽ phải ngồi tù đấy."

"Thế thì mỉa mai quá", Rafe nói. "Hoàn thành lời tiên tri đã được báo trước từ lâu."

"Chẳng buồn cười đâu." Cô quay người nhìn ông Mitchell. "Cháu chắc ông không muốn anh ấy mạo hiểm như vậy. Anh ấy là cháu ông. Giúp cháu thuyết phục đi."

Ông Mitchell vuốt cằm. Biểu cảm như chó sói chờ mồi quen đến khó chịu. "Ờ, chắc chắn ta không muốn tự nó mạo hiểm ngu ngốc như thế. Ta phải đi cùng để giữ nó tránh khỏi rắc rối."

Hannah nhìn hết vẻ mặt ông Mitchell đến vẻ mặt Rafe. Cô rền rĩ. “Quỷ tha ma bắt. Đúng lúc này hai người lại quyết định gắn bó với nhau.”

Ông Mitchell quan sát ngôi nhà lớn từ bên dưới tán cây ướt đẫm sương. Nhà Jed Steadman tối om và câm lặng trong màn sương mù ẩm ướt. “Cháu nghĩ chúng ta sẽ làm gì nếu làm rung chuông báo động?”

“Cháu không nghĩ có chuông báo”, Rafe nói. “Không nhiều người ở Vịnh Nhật Thực này lo về tội phạm.”

“Nếu chúng ta đúng về Steadman thì hắn không hẳn là đại diện đặc trưng của thị trấn đáng tin của chúng ta. Gần đây cháu và Hannah đã khiến hắn lo lắng. Có thể hắn đã lắp đặt chuông báo động. Ông chỉ muốn biết cháu có kế hoạch dự phòng nào trong trường hợp chúng ta gặp phải không.”

“Ông nghĩ cháu sẽ làm việc mạo hiểm này mà không lường trước mọi tình huống à?”

“Nói xem chúng ta sẽ làm gì nếu làm rung chuông báo động.”

“Chúng ta chạy trối chết.”

Ông gật đầu. “Ông đã e là thế.”

“Ông muốn lui trước khi chúng ta vào trong à?”

“Chết tiệt, không. Bao nhiêu năm chưa thấy vui thế này.”

Rafe hé môi cười. “Cháu đã e là thế.”

Họ vào trong nhà rất dễ dàng. Có lẽ là quá dễ, Rafe nghĩ khi anh kéo mở cửa sổ phòng ngủ không khóa. Hạ một chân qua ngưỡng cửa, anh dừng lại mấy giây, lắng nghe yên lặng.

“Chuyện gì vậy?” Ông gặng hỏi.

“Không có gì ạ.” Rafe rút chân kia qua cửa, và rồi anh đứng trong phòng ngủ.

Anh nhận thức sự tĩnh mịch kỳ quái của ngôi nhà. Sự cô đơn tràn qua bóng tối xung quanh anh. Rafe quá quen với cảm giác sầu muộn, trống trải này. Anh nhận ra sự trống rỗng trong nhà mình ở San Diego rất lâu trước khi quyết định chuyển về Vịnh Nhật Thực. Có lẽ đây là đặc điểm nhà của bất cứ người đàn ông nào khi không có bàn tay phụ nữ làm dịu góc cạnh và sưởi ấm bóng tối.

“Giờ sao đây?” Ông Mitchell thì thầm sau khi trèo qua cửa sổ.

“Ông kiểm tra phòng này. Ông tìm xem có két sắt không. Cháu sẽ đi tìm phòng làm việc. Ông có găng tay chưa?”

“Rồi, nhưng chúng ta không phải là chuyên gia trong mấy việc này. Ngộ nhỡ sau đấy hắn nhận ra có người đã sờ mó vào đồ đạc thì sao?”

“Thì cho hắn thêm vài lý do để lo lắng”, Rafe nói. “Nếu chúng ta không tìm được mấy cuộn băng, thì dọa cho hắn sợ có thể là sách

lược duy nhất chúng ta có để chống lại hắn."

Anh rời khỏi phòng, mau chóng ra hành lang. Anh dừng chân ở ngưỡng cửa phòng ngủ thứ hai và bật đèn bút. Căn phòng gần như trống rỗng. Như thể chưa từng có ai ngủ ở đây. Anh mở cửa phòng chứa đồ. Một đống đồ cắm trại cũ chất bên trong.

Anh đóng cửa, vòng ra phòng khác. Liếc nhanh qua, anh biết Jed dùng nơi này làm trung tâm giải trí. Chiếc tivi đồ sộ chiếm phần lớn trên một mặt tường. Cặp loa cùng thiết bị điện tử trị giá vài ngàn đô được đặt quanh chiếc ghế tựa lớn bọc da đen.

Sọt rác nằm cạnh ghế. Rafe liếc vào trong thấy một ít rác. Một mảnh nhỏ hình vuông gồm giấy màu vàng và một chút lá kim loại bọc thực phẩm bám vào cạnh sọt.

Rafe soi đèn gần hơn vào cái vỏ kẹo. Nó y hệt cái vỏ anh đã tìm thấy dưới gốc cây cuối đường dẫn vào căn nhà nghỉ của gia đình Harte. Nó không phải bằng chứng xác đáng cho thấy Jed là người đã theo dõi ngôi nhà đêm hôm đó, nhưng bằng cớ đang ngày càng nhiều.

"Rafe." Giọng ông Mitchell khẽ vang ra từ phòng ngủ, khàn và cấp bách. "Cháu nên xem cái này đi."

Rafe xoay mình lại, mau chóng quay ra hành lang. "Cái gì vậy ạ?" Anh rẽ ở góc và chiếu đèn vào ông Mitchell, người đang đứng trước một chiếc tủ nhiều ngăn. "Ông tìm thấy gì à?"

"Vấn đề là cái ông không tìm thấy." Ông vẩy tay về phía ba ngăn kéo để mở. "Không có gì trong này. Trống trơn."

“Ông chắc không?”

“Tự cháu nhìn đi.”

Rafe đi tới tủ chứa đồ, giật mở. Ba chiếc áo sơ mi treo hờ hững phía góc kia, một đôi dép lê cũ mòn nằm trên sàn. Không còn gì khác. Cửa két sắt đặt bên trong tủ chứa đồ áp vào tường đã mở sẵn. Không có gì bên trong.

“Trông như hắn đã dọn dẹp và bỏ đi.” Ông Mitchell cài hai ngón tay cái vào thắt lưng. “Có lẽ hắn biết được chúng ta đang theo hắn.”

“Làm sao hắn biết được?”

Ông nhún vai. “Thị trấn nhỏ mà. Có thể hắn thấy xe của Arizona đỗ ở Mộng Tưởng chiều nay. Không khó để cộng hai với hai. Hắn biết rằng cháu là một trong số ít người tin bà ấy. Có thể hắn phát hiện ra bà ấy đang giúp cháu tìm hiểu cái chết của con bé nhà Sadler. Đối với hắn không khó để biết.”

“Không phải.” Rafe nghĩ về điều ông nói. “Không phải thế nếu hắn đã hình dung về khả năng này. Có lẽ hắn đã lên kế hoạch một ngày nào đó có người sẽ đến hỏi này hỏi nọ.”

“Một điều chắc chắn.” Ông Mitchell quay lại phía két sắt để mở. “Nếu Steadman đã dọn sạch để đi luôn, chắc chắn hắn sẽ không để lại mấy cuộn băng cho chúng ta tìm ra đâu.”

Chương 23

Rafe lại trầm tư. Hannah chịu đựng hết sức mình, nhưng đến mười giờ tối cô bắt đầu bực bội. Cô theo dấu con mồi của mình xuống phòng sưởi nắng, nơi anh đang ngồi trong bóng tối. Một tay anh để trên cổ Winston, lơ đãng vuốt phía sau tai nó.

“Em đề nghị chúng ta đưa Winston ra biển dạo tối”, Hannah nói từ ngưỡng cửa.

Nghe thấy tên mình đặt trong cùng một câu với từ ‘dạo’, Winston mau chóng rời khỏi tay Rafe rồi nhảy về phía cửa.

Bàn tay Rafe dừng giữa không trung, tại nơi Winston vừa nằm một giây trước. “Trời tối rồi, trong trường hợp em không để ý.”

Hannah bước qua ngưỡng cửa, hai tay khoanh lại. “Không có sương. Trăng sáng. Chúng ta chỉ cần đèn pin thôi.”

“Muộn rồi.”

Cô nhìn phía đằng sau đầu anh. “Mới hơn mười giờ. Lần đầu tiên em với anh đi dạo trên bãi biển là sau nửa đêm.”

Một khoảng lặng. Không nói một lời, Rafe đẩy mình khỏi ghế.

Họ rời nhà qua cửa kính dẫn ra hiên tầng dưới. Rafe bật đèn pin, nhưng Winston lờ ánh đèn đi. Nó nhảy tới phía trước, chạy vụt qua mấy bậc tam cấp rồi hướng về đường ra bãi biển tối om với

sự dễ dàng của một sinh vật sống nhờ đủ loại giác quan.

Rafe và Hannah theo bước chân nó.

Trời mát nhưng không lạnh. Vịnh biến thành tấm gương tối sẫm bên dưới mặt trăng băng giá trắng toát. Một đường màu bạc tạo vệt trên mặt nước tưởng như phẳng lặng. Từ đằng xa, ánh đèn nơi bến cảng và những con đường của thị trấn nhỏ thuộc Vịnh Nhật Thực sáng lấp lánh. Hannah có thể thấy ánh sáng rực rỡ ở trường đại học Chamberlain và trung tâm nghiên cứu nằm trên đồi.

Mọi thứ về đêm nay khiến những ký ức của lần đầu tiên dạo bước trên bãi biển cùng Rafe ùa về. Cô tự hỏi liệu anh có đang nhớ về tối hôm ấy, và nếu có thì anh nghĩ gì.

Khi đến bãi cát, họ theo Winston lại chỗ những ao vũng tạo bởi đá hở ra bởi nước triều thấp.

“Lần này là về Jed Steadman, phải không?” Sau một lát Hannah hỏi. “Em biết anh cảm thấy khó khăn khi khám phá ra rằng có thể anh ta là người đã giết chị Kaitlin. Dù sao anh ta cũng là bạn của anh.”

“Jed chỉ là người anh quen biết lâu năm”, Rafe lạnh nhạt nói. “Người anh có thể cùng chơi bi da vào buổi tối chán ngán.”

Cô chăm chú nhìn anh. “Em nghĩ hồi trước hai người khá gần gũi.”

“Trong tám năm qua hiếm khi anh nghĩ đến anh ta, chứ đừng nói là nhấc điện thoại gọi. Và chắc chắn anh ta chẳng bao giờ buồn giữ liên lạc với anh. Bọn anh không phải bạn bè thân quen. Chỉ là hai

thằng đàn ông cùng nhau làm việc nọ việc kia vào những ngày cuối tuần trong mùa hè dài dặc, bởi bọn anh có một điểm chung rất lớn."

"Điểm gì? Chị Kaitlin Sadler à?"

"Không. Điểm chung lớn là cả hai đứa đều không còn cha."

Hannah nhét tay vào túi áo khoác len. "Em có thể hiểu sự gắn bó của những người đồng cảnh ngộ."

"Nói thật là anh có hơi ghen tị với anh ta. Lúc nào anh cũng nghĩ rằng anh ta là người may mắn. Dường như luôn biết mình đang làm gì. Có kế hoạch cho tương lai. Biết mình đang đi đâu. Kiểu người sẽ không làm hỏng việc."

Nửa đường xuống bãi biển, Winston dừng lại tìm hiểu một khúc gỗ trôi dạt. Rafe chiếu đèn vào nó rồi soi ra mặt nước đầy bọt sóng.

"Em biết không, anh đã sai về Jed", Rafe nói sau một lúc.

"Ý anh là sao?"

"Anh ta không phải là người may mắn. Anh mới là người may. Sau khi bố mẹ mất, anh vẫn có ông nội. Cả anh Gabe và anh đều có ông. Anh lêu lổng một thời gian, nhưng ít ra anh biết vẫn còn có nơi dừng chân, nhờ ơn ông."

Hannah gật đầu. "Em hiểu."

“Anh không nghĩ đã từng có ai ở bên Jed như vậy. Bố anh ta suốt ngày uống rượu, rồi một ngày ông ta biến mất. Mẹ anh ta tái hôn hai ba lần.”

“Hừm”, Hannah nói.

“Thế nghĩa là sao?”

“Đừng có sa đà quá vào chuyện thông cảm hay tội nghiệp cho Jed vì anh ta không có một gia đình bình thường. Em chắc rằng tất cả đều đúng, nhưng em không thể tin anh ta không biết một vài luật lệ. Cái đêm giết Kaitlin Sadler nhằm chiếm mấy cuộn băng tống tiền, anh ta đã phá vỡ những luật lệ ấy. Em chắc chắn anh ta nhận thức rõ mình đang làm gì.”

“Em biết không, Hannah, đây là một trong những điều anh thích ở em.” Lần đầu tiên trong cả tối hôm đó, giọng Rafe có vẻ vui thú. “Lúc nào anh cũng có thể tin tưởng em sẽ đưa ra bản chất của vấn đề.”

Hannah thở dài. “Được rồi, nếu anh không trầm tư vì Jed thì anh có phiền cho em biết vì sao cả buổi tối tâm trạng anh tồi tệ vậy?”

“Anh nghĩ ngợi.”

“Không có ý xúc phạm đâu, nhưng em không chắc chuyện đó tốt cho anh.”

“Anh đánh giá cao phản hồi có tính tích cực.”

“Được, được. Em không muốn tranh cãi.”

“Nhưng em cực giỏi việc đó.”

Cô nắm chặt tay trong túi áo. “Lại từ đầu đi. Nói cho em biết anh nghĩ gì về tối hôm nay.”

Anh yên lặng trong giây lát. Cô có ấn tượng rằng anh đang lấy đà cho một cú nhảy xa.

“Anh đã quyết định sẽ chuyển nửa phần của anh ở Mộng Tưởng cho em”, anh nói.

Trong vài giây cô nghĩ mình hiểu nhầm. Cô tua lại câu nói đơn giản của anh hai lần trong óc trước khi quyết định rằng cô nghe chính xác ngay từ đầu.

Hannah đột ngột dừng lại trên bãi biển rồi quay người đối diện anh. “Anh sẽ *làm gì* cơ?”

“Em nghe rồi đấy.” Anh dừng chân, nhìn cô. “Mộng Tưởng là tài sản của nhà Harte. Luôn luôn như thế. Anh biết bà em có ý tưởng về chuyện lãng mạn, nhưng sự thực là anh không có quyền gì ở đó. Nó là của em. Anh sẽ không đấu đá với em vì nó.”

Nỗi hốt hoảng bóp chặt Hannah. Cô giật tay khỏi túi áo khoác và túm chiếc áo len đen của anh bằng cả hai nắm tay. “Em đã nghĩ chúng ta có thỏa thuận mà.”

“Em có vẻ thích thú gì đâu.”

“Em chưa có cơ hội phản ứng.” Cô nhón gót, ngả về phía anh. “Bà Arizona Snow mang cuốn sổ đến đúng lúc chúng ta đang bàn công chuyện, anh nhớ chứ. Sau đó là những suy luận quan trọng liên quan đến cái chết của chị Kaitlin Sadler.”

“Hannah –”

“Rồi đến chuyện anh và ông anh quyết định dính líu vào vụ đột nhập gia cư bất hợp pháp. Điều tiếp theo chúng ta biết là Jed Steadman đã rời thị trấn còn anh thì trầm tư. Tất cả diễn ra trong cùng một ngày quá sức bận bịu. Em đã không có cơ hội trả lời đề nghị công việc của anh.”

“Anh biết từ lâu là quyền sở hữu một phần Mộng Tưởng là điều duy nhất anh có thể dùng để chi phối em. Anh không muốn dùng đến nó.”

“Xin lỗi nếu em nhầm, nhưng em có cảm tưởng rằng anh coi em và Mộng Tưởng là hợp đồng trọn gói.”

“Anh có thể xây dựng nhà hàng ở nơi khác.”

“Mơ ước mở nhà hàng là đam mê của anh. Mộng Tưởng là nơi tốt nhất để làm việc đó, anh biết thế mà. Anh không thể từ bỏ được.”

“Anh có tin cho em đây, Hannah. Nhà hàng quan trọng, nhưng nó không phải đam mê lớn nhất của anh.”

“Rafe –”

“Anh không muốn em và nhà hàng trở thành một thỏa thuận kinh doanh.”

“Chính anh là người đã đề nghị như vậy.”

“Anh đã tuyệt vọng.”

Hy vọng bay vút trong lòng Hannah. Cô kiên quyết ấn nó xuống, buộc mình xem xét vấn đề trước mắt. “Giờ anh đổi ý rồi à? Anh không muốn em nữa sao?”

Anh dùng bàn tay để không phủ lên một nắm tay cô. “Anh muốn em, Hannah, nhưng sẽ chẳng là gì trừ khi em muốn anh. Tối nay anh nhận ra rằng từ bỏ Mộng Tưởng là cách duy nhất để biết em thực sự cảm nhận về anh ra sao.”

Cô không thể kìm nén sóng triều hy vọng thêm nữa. Nó phóng vút qua người cô. “Anh muốn biết em cảm thấy thế nào à? Để em nói cho anh biết. Em yêu anh, Rafe Madison. Em muốn ở lại Vịnh Nhật Thực với anh. Em muốn mở khách sạn năm sao và nhà hàng ở Mộng Tưởng với anh. Em muốn có con và có tương lai với anh.”

Trong khoảnh khắc anh không cử động. Rồi đột ngột anh ôm một tay quanh người cô, kéo cô sát vào ngực. “Em chắc chứ?”

Hannah rúc vào anh. Cơ thể vững chãi ấm áp của anh bao bọc cô. Rafe là tương lai của cô.

“Em chắc.”

“Anh yêu em”, anh nói trên tóc cô. “Em mới là đam mê của anh,

không phải nhà hàng. Em biết thế chứ?”

“Giờ em biết rồi.” Nhẹ nhõm và vui sướng ào qua cô. Một khi người nhà Madison xác định đam mê của mình, không thứ gì được phép cản đường.

“Còn danh sách mới của em thì sao?” Anh lặng lẽ hỏi. “Anh có đáp ứng không?”

Cô mỉm cười trên cổ anh. “Chỉ có một điều trên đó thôi. Em muốn lấy người em yêu bằng cả trái tim. Người đó cũng yêu em y như vậy.”

“Không vấn đề. Anh đáp ứng tất cả các tiêu chuẩn.” Anh ôm cô chặt hơn. “Chúng ta sẽ làm được. Chuyện của chúng ta. Mộng Tưởng. Tương lai. Chúng ta sẽ làm được. Anh thề đấy.”

“Với giấc mơ của anh và bộ não của em, làm sao chúng ta thất bại được?”

Anh dùng tay đẩy cằm cô lên. “Cái đêm trên bãi biển, anh tự nhủ lòng sẽ không bao giờ có được em, nhưng ngay lúc ấy anh đã biết sẽ không bao giờ quên được em.”

“Em tự nhủ điều y như thế về anh.”

Anh mỉm cười trên môi cô. “Em và cái danh sách chết tiệt kia lúc nào cũng nằm đâu đó trong đầu anh. Em muốn biết sự thật không? Một phần trong anh muốn em hạnh phúc. Nhưng phần khác lại hết sức hy vọng rằng em sẽ không bao giờ tìm được người đàn ông đáp ứng tất cả các tiêu chuẩn tuyển chồng kia.”

“Anh và cái mục tiêu sự nghiệp to lớn là không phải vào tù lúc nào cũng nằm đâu đó trong đầu em. Ý nghĩ rằng tiềm năng lớn như thế lại bị bỏ phí khó chịu vô cùng.”

“Xem ra chúng ta đã là nguyên cớ gây bực bội không ngừng cho nhau trong suốt những năm qua.”

“Em không thể nghĩ ra nền tảng hôn nhân nào tốt hơn.”

Anh tươi cười. “Anh cũng thế.”

Ánh đèn pin phóng qua bãi cát khi anh hạ miệng xuống miệng cô. Hannah say sưa tận hưởng nụ hôn. Hạnh phúc ngân nga như muốn nổ bùng trong cô.

Tiếng sủa sắc nhọn, dữ tợn của Winston phá vỡ cơn mê mải.

Rafe miễn cưỡng nhấc đầu lên. “Anh không nghĩ chó của em tán đồng việc chúng ta làm trên bãi biển.”

“Nó sẽ phải quen đi.”

Winston bỏ khúc gỗ trôi dạt để tâm nãy giờ và nhảy bổ về phía họ. Nó lại sủa tiếp, lần này to và gấp gáp hơn. Không phải kiểu đòi hỏi được quan tâm hay muốn nô đùa.

Lo sợ dâng tràn trong cô. “Em nghĩ có chuyện không ổn.”

Winston không dừng lại khi đến chỗ Hannah và Rafe đang đứng. Nó lao về phía con đường dẫn tới Mộng Tưởng. Giờ tiếng sủa trở

nên dữ dội.

“Cái quái gì?” Rafe xoay người theo con chó cùng với dải sáng từ đèn pin. “Ôi, chó chết.”

Anh lao mình chạy.

Hannah nhìn về phía ngôi nhà. Cô sững sờ. Tiếng sóng biển rì rào phía sau ngăn chặn bất cứ âm thanh nào phát ra từ Mộng Tưởng. Nhưng cô không cần nghe tiếng tí tách xì xèo của ngọn lửa. Hannah có thể thấy khá rõ những lưỡi lửa liếm vào màn đêm.

***

Mình nên mang theo di động, Rafe nghĩ khi anh lao về phía ngôi nhà. Nhưng khả năng ngọn lửa vẫn có thể bị khống chế bằng vòi nước tưới vườn là rất cao, tốt hơn việc vòng vào nhà gọi 911.

Anh nhảy qua mấy bậc thềm, chạy hết chiều dài hiên. Winston chạy trước anh một chút. Nó đang phóng hết tốc lực. Tiếng sủa không còn mang vẻ báo động nữa mà đầy tính cảnh cáo và gằn từng tiếng. Ánh sáng trên hiên phản chiếu hàm răng nhe ra cùng đôi tai dựng đứng của nó.

Anh đã đúng về Winston trong lần đầu tiên gặp nó, Rafe nghĩ. Dứt khoát không phải chó cảnh.

“Em sẽ gọi cứu hỏa”, Hannah gào lên.

“Được.” Anh không nhìn lại khi rẽ ở góc hiên.

Tiếng gầm của Winston là dấu hiệu cảnh báo duy nhất trước khi anh nháng thấy một dáng người sấp bóng bởi ngọn lửa sau lưng. Người đàn ông nỗ lực bỏ chạy, nhưng con chó đã ngoạm cả hàm vào ống chân.

Rafe nhìn nạn nhân của Winston giơ can xăng lên, chuẩn bị đập xuống đầu chú chó Schnauzer.

“Con chó chết tiệt”, Jed hét.

Rafe lao vào hắn. Can xăng bay ra mặt cỏ, xa khỏi đám lửa. Jed ngã vật xuống sàn gỗ. Hắn mở mắt, choáng váng và giận dữ. Nỗi căm ghét và cơn thịnh nộ bừng cháy còn dữ hơn ngọn lửa bùng bùng.

Winston cố gắng ngoạm chặt chân Jed.

“Thôi, Winston.”

Con chó buông gấu quần ra và nhìn Rafe.

“Mày đúng là đồ chó chết”, Jed rống lên. “Tao đã dự định tất cả. Chờ đợi bao lâu. Thế mà mày quay về và phá hỏng mọi thứ.”

Hắn nặng nhọc đẩy mình dậy, hai tay giơ về phía cổ Rafe.

Rafe thấy cơn điên loạn trong mắt hắn và lui khỏi tầm với. “Tất cả qua rồi, Jed.”

“Vì sao mày quay về đây phá hỏng hết mọi thứ hả? Vì sao, đồ

chó chết?”

“Tất cả qua rồi”, Rafe nhắc lại.

Từ phía xa tiếng còi xe rền rĩ. Winston nhảy dựng lên vì lo lắng và lại bắt đầu sủa. Hannah xuất hiện ở góc hiên, tay cô cầm bình chữa cháy trong bếp.

“Lạy Chúa tôi.” Cô khựng lại vì cảnh tượng trước mắt.

“Tao đã dự định tất cả cho tới khi mày quay về.” Mặt Jed nhăn nhúm vì tức giận. “Thứ nào đã vào thứ ấy. Sau bao nhiêu năm, thứ nào đã vào thứ ấy. Và rồi mày quay về.”

Hắn điên cuồng quăng mình vào khoảng trống nhỏ ngăn cách giữa hắn và Rafe.

Rafe né sang một bên và giơ một chân ra. Jed vấp ngã, lao vào tường nhà. Hắn bám vào đó mấy giây rồi từ từ trượt xuống tư thế ngồi.

Lần này khi hắn mở mắt ra, cơn thịnh nộ đã biến mất. Chỉ còn nhận thức trống rỗng về thất bại khốn khổ của mình.

“Tao đã dự định tất”, hắn lẩm bẩm.

Chương 24

“Winston là anh hùng của thời chúng ta lúc này.” Hannah nhìn chú chó của mình đầy tự hào, nó đang gặm khúc xương tổng hợp. “Nhờ nó mà thiệt hại do ngọn lửa gây ra là tối thiểu. Anh em nhà Willis đảm bảo rằng mọi thứ sẽ ổn thỏa sau vài tuần.”

“Nếu ta là cháu thì ta sẽ tính ra vài tháng”, ông Mitchell nói. “Việc xây dựng chẳng bao giờ hoàn thành đúng hạn cả, đặc biệt khi anh em nhà Willis chịu trách nhiệm.”

“Cũng có thể như thế”, Hannah nói. “Dù sao bọn cháu cũng muốn thực hiện vài sửa đổi ở phía đó. Bọn cháu có thể kết hợp luôn vào lần sửa chữa này.”

“Có lý.” Ông Mitchell dựa lưng vào ghế, phóng cái nhìn đánh giá tới cuối hiên. “Mất công làm đấy. Nhưng ta nghĩ cuối cùng cháu sẽ có một khách sạn mini và nhà hàng rất ổn.”

“Năm sao”, Rafe nói. Giọng anh đầy sự chắc chắn.

“Không nghi ngờ gì.” Ông Mitchell bật cười. “Lúc nào ta cũng biết cháu có thể làm bất cứ việc gì nếu để tâm. Vấn đề chỉ là dùng vào việc gì.”

Hannah tươi cười. “Ồ, tình cờ quá. Có lần cháu đã bảo anh ấy như thế.”

Rafe chụm gót vào lan can, uống một hớp bia trong chiếc chai đang cầm. “Làm sao cháu bỏ lỡ được khi mà cả hai người đều bảo cháu phải làm gì với đời mình?”

“Mất kha khá thời gian cháu mới đạt được kỳ vọng, nhưng cuối cùng cháu cũng làm được.” Ông Mitchell ấp chai bia trong một nắm tay, mắt nheo lại dưới ánh hoàng hôn. “Có tin gì khác về Jed Steadman không?”

“Chỉ biết mọi thứ diễn ra gần giống như chúng ta hình dung.” Rafe nhìn ra ngoài vịnh. “Dĩ nhiên, ngoại trừ việc Jed khẳng định cái chết của Kaitlin là tai nạn thông qua luật sư của hắn.”

“Kết quả của vụ tranh luận xung quanh mấy cuốn băng”, Hannah giải thích.

“Phải, phải”, ông Mitchell lầm bầm. “Nếu chuyện đó được chứng minh thì hắn sẽ chỉ phải đối mặt với tội ngộ sát. Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho mấy cuốn băng?”

“Jed khẳng định rằng chúng đã rơi xuống biển cùng Kaitlin. Hắn nói hắn chưa từng xem chúng.”

“Ha.” Ông nhăn nhó. “Nếu cháu tin thế thì ta có mấy bất động sản thuộc khu bến cảng ở Arizona có thể bán cho cháu.”

“Cháu không nghĩ có ai thực sự tin lời hắn”, Hannah chậm rãi nói. “Nhưng nếu không tìm thấy mấy cuộn băng thì không ai chứng minh được điều ngược lại. Người của Thornley đang tuyên bố rằng vụ tai nạn chẳng liên quan gì tới ứng cử viên của họ. Nhưng có lời đồn rằng Trevor Thornley gặp Kaitlin khi chị ấy làm việc trong chiến dịch tranh cử đầu tiên của ông ấy.”

“Không biết có bao nhiêu bản sao của mấy cuộn băng”, ông Mitchell suy ngẫm.

“Đó không phải chuyện của chúng ta”, Rafe nói. “Thornley là người phải lo lắng đến một ngày mở tờ báo lá cải ra và thấy hình mình mặc quần lót ren. Chúng ta có việc khác.”

Ông Mitchell nhướng một bên mày. “Như là?”

“Như là lên kế hoạch đám cưới”, Hannah nói êm ả.

Trong một giây, ông Mitchell có vẻ sững sờ. Khoảnh khắc tiếp theo niềm vui thú nổ bùng trên nét mặt phong ba. Ông reo lớn đến nỗi Winston thả khúc xương xuống, đứng dậy, bước qua ghế của ông xem có chuyện gì náo nức đến vậy.

“Quỷ tha ma bắt”, ông nói khi cuối cùng cũng kiểm soát được sự hồ hởi của mình. “Ông biết hai đứa sẽ làm điều đúng đắn mà. Chỉ cần đá khẽ vào chỗ cháu-biết-là-gì-đấy.”

“Không biết bọn cháu sẽ xoay xở ra sao nếu không có sự giúp đỡ của ông”, Rafe vô tư nói. “Việc ông bảo những người ở bưu điện rằng Hannah và cháu đang lên kế hoạch đám cưới chắc chắn là chất xúc tác cho bọn cháu. Phải không Hannah?”

“Dứt khoát là vậy”, Hannah nói.

Hiển nhiên ông Mitchell khó lòng kìm chế niềm vui sướng. “Đấy là điều tối thiểu ta làm được. Chờ đến khi Sullivan và những người nhà Harte cứng nhắc, câu nệ kia nghe được chuyện này. Gia đình cháu sẽ cùng nhau nổi cơn tam bành cho xem, Hannah.”

Hannah nhăn nhó. “Cháu chờ đợi sẽ có pháo nổ khi Rafe và cháu

báo cho họ tin tốt lành."

"Pháo sẽ nổ sáng trời", ông Mitchell vui vẻ đồng tình. "Chắc chắn ta muốn có mặt khi cháu thả tin cho họ."

"Không có chuyện đó đâu ạ", Rafe thì thầm. "Ông sẽ không được đến gần."

"A –"

"Nói về phản ứng gia đình", Hannah vững vàng nói, "cháu sẽ tổ chức đám cưới này. Mặc dù có khá nhiều kinh nghiệm nghề nghiệp, nhưng cháu phải thừa nhận rằng sự kiện đặc biệt này đưa đến một số thách thức độc nhất vô nhị."

Ông Mitchell cười như nắc nẻ. "Lo về vụ cãi lộn trong nhà thờ hả?"

Hannah nhìn ông một cách áp đảo. "Cháu chờ đợi nhận được thái độ hợp tác, kiềm chế và lịch sự từ tất cả mọi người. Ông rõ chứ ạ?"

"Đừng nhìn ông như thế." Ông Mitchell xoay xở để tỏ ra cực kỳ bị xúc phạm. "Người nhà Madison bọn ta không gây chuyện om sòm."

"Quá đúng", Rafe đồng ý. "Nếu có rắc rối thì không phải do nhà Madison khơi mào."

Hannah dành cho hai người đàn ông cái nhìn nghiêm khắc. "Nếu có, tốt hơn hết cũng đừng giải quyết cho xong chuyện ấy ở đó."

***

Đám cưới được cử hành hai tháng sau tại nhà thờ công của Vịnh Nhật Thực. Tất cả người dân thị trấn đều được mời, và gần như tất cả mọi người đều đến. Bất chấp vài dự đoán cực kỳ ghê gớm về một vụ tàn sát, buổi lễ diễn ra không một chút rắc rối.

Giữa đường tới bữa tiệc được tổ chức tại Mộng Tưởng, ông Mitchell không thể kiềm chế bản thân thêm nữa. Ông đi tìm Sullivan để ra mặt hả hê.

Ông tìm thấy người cộng sự đồng thời là địch thủ cũ của mình trên hàng hiên. Sullivan đứng một mình gần lan can, một tay cầm ly sâm panh, tay kia cầm gậy ba toong.

Quỷ tha ma bắt, ông Mitchell nghĩ. Hắn cũng mất nhiều tóc như ta vậy. Hình như ngày xưa hắn cũng cao hơn. Cả hai đứa ta đều lùn đi rồi.

Nhìn Sullivan cứ như nhìn vào tấm gương cũ. Ông chờ gì chứ? Mong họ sẽ trẻ trung, năng nổ mãi sao? *Chí ít mình không phải là người duy nhất chống gậy.*

“Ê, Sullivan.” Ông dừng chân cách vài bước. “Ông nghĩ gì về thằng cháu rể mới của mình hả?”

Sullivan chầm chậm quay lại đối diện ông. Mitchell thả lỏng ra một chút. Gã cộng sự cũ của ông có thể không còn như xưa, nhưng ánh mắt vẫn cháy bừng sự thông thái. Vẫn con người này đã cùng chiến đấu cạnh ông trong chiến dịch quân sự nhiều năm về trước, giờ không ai có thể nhớ được ngoài những người đã tham dự. Vẫn

con người này đã cứu sống ông trong khu rừng rậm khốn khổ, và là người ông đã cứu.

Vẫn con người này đã cùng ông mạo hiểm mọi thứ trong ván bài đầu tư, ván bài đã giúp cả hai giàu có một thời gian. Vẫn là người ông đã cố đánh gãy răng trước cửa siêu thị Fulton.

Ông gặp ánh mắt Sullivan và biết cả hai đều nhận thức sự thật. Mối gắn kết giữa họ không bao giờ biến mất.

Sullivan nhìn xuống cuối hiên nơi Rafe đang đứng cùng Hannah. “Cũng được. Tôi luôn bảo nó có tiềm năng mà.”

“Chắc chắn tôi chưa bao giờ nghe ông nói thế.”

“Lâu rồi chúng ta không nói gì với nhau mấy, Mitch.”

“Phải. Hẳn thế.”

“Ông nuôi dạy Rafe và Gabe tốt đấy.”

Giật mình, Mitchell liếc nhanh về phía ông, và cũng mau chóng rời mắt đi như vậy. “Tôi không nhận hết phần khen được.”

“Không, nhưng một vài thì được.”

Họ đứng cùng nhau một lúc, quan sát đám đông. Mitchell để ý Sullivan không có vẻ muốn rời đi.

“Xem ra chúng ta sẽ còn gặp lại nhau nhiều đấy”, cuối cùng Mitchell mở lời. “Tôi nghe nói nhà Harte các ông thích tụ họp gia đình.”

“Phải.” Sullivan nhìn ông. “Bọn tôi thích những việc như thế. Ông thấy đứa cháu dâu mới thế nào?”

Mitchell mỉm cười. “Cũng được.”

“Chuyện này thành công đấy, Mitch. Tôi thề có Chúa, nếu thằng Rafe không đối xử tốt với con bé –”

“Đừng có thề.” Mitchell nhìn Rafe lướt tay quanh eo Hannah đầy bảo bọc. “Con bé là đam mê của nó. Ông biết người nhà Madison với đam mê của mình thế nào rồi đấy.”

“Phải.” Sullivan thỏa mãn. “Tôi biết người nhà Madison với đam mê của họ ra sao. Không thứ gì có thể ngáng đường.”

Chương 25

Một tháng sau…

Điện thoại reo, phá vỡ khoảnh khắc. Rafe dừng lại khi đang cúi người hôn Hannah. Cô ngước nhìn anh từ dưới gối.

“Điện thoại kìa”, cô nói.

“Anh biết nên tắt chuông trước khi chúng ta lên giường tối nay mà.”

Điện thoại kêu liên hồi.

“Anh nên trả lời đi. Có thể là ông nội anh đấy.”

“Càng có lý do lờ đi.” Miễn cưỡng, anh nhấc điện thoại. “Chuyện này nên quan trọng thì hơn”, anh nói với bất cứ ai trên đầu dây bên kia.

“Anh xen vào chuyện gì à?” Gabe hỏi lịch sự.

“Phải. Kỷ niệm một tháng ngày cưới của bọn em.”

“Mới chín giờ mà.”

“Những người đã kết hôn già cả như bọn em đi ngủ sớm.”

“Anh nghe rồi”, Gabe nói. “Thực ra nó có liên quan đến chuyện anh muốn nói với em.”

Rafe rên rỉ, thả đầu lại gối. “Tối nay em thực lòng không muốn nói về đường tình duyên trắc trở của anh.”

“Anh chẳng có tình duyên gì mà trắc trở.”

“Một cuộc hẹn hò đi lệch hướng nữa à?”

“Quá lệch.”

Rafe liếc Hannah, cô nhướng một bên mày. “Em đã bảo anh rằng ý tưởng sử dụng cách tiếp cận kinh doanh để tìm vợ sẽ không thành công lắm.”

“Không, anh biết mình đang đi đúng hướng. Chỉ cần tinh chỉnh chiến lược thôi. Tối nay anh nhận ra rằng cần phải tiếp cận vấn đề như khi tiến hành liên doanh hoặc sát nhập. Anh cần thuê một cố vấn chuyên môn.”

Linh cảm thấy thảm họa tấn công Rafe. “Em hy vọng anh không nói điều em nghĩ anh sẽ nói.”

“Việc đầu tiên sáng mai, anh sẽ gọi cho chị gái Hannah và đăng ký với trung tâm mai mối của cô ấy. Anh hiểu rằng cô ấy vận hành hoàn toàn bằng máy tính.”

Rafe nhắm mắt. “Chuyện này là ác mộng đây. Chắc chắn.”

“Anh nói chuyện qua với Lillian ở lễ cưới. Cô ấy nói trung tâm có tỉ lệ thành công rất cao.”

“Gabe, em không nghĩ đây là ý hay.”

“Sao không?”

“À –” Rafe ngập ngừng. “Em không biết. Chỉ cảm thấy bất trắc

sao đó."

"Anh có gì để mất đâu?"

"À, ừm –" Rafe cảm thấy cổ tay mình bị giật mạnh. "Giờ em treo máy đây, Gabe. Em muốn quay lại mừng kỷ niệm một tháng của em."

"Chúc Hannah những điều tốt nhất hộ anh. Nếu thành công với trung tâm Tìm Cho Bạn thì anh cũng sẽ sớm có kỷ niệm của riêng mình."

"Điều gì đó cho em biết chuyện sẽ không đơn giản như thế", Rafe cảnh báo. "Anh là người nhà Madison, nhớ chứ? Liên quan đến hôn nhân, chúng ta không làm mọi thứ đơn giản được. Chúng ta luôn đi theo đường khó."

"Chỉ khi chúng ta sai lầm để tình cảm dẫn dắt thôi. Anh không định mắc phải sai lầm đó."

"Chúc may mắn." Rafe ngắt máy, ném điện thoại lên bàn và lăn mình quay lại chỗ Hannah.

Đó là khi anh nhận ra rằng cổ tay trái của mình đã bị buộc vào khung giường bằng sắt rèn màu đỏ. Anh thích thú quan sát cái còng tay băng dán rất quen mắt mà Hannah đã dùng để trói anh.

"Em lấy đâu ra cái còng đấy?" Anh hỏi.

"Em mua ở chỗ ông Virgil." Cô giơ cái còng thứ hai lên. "Quà kỷ niệm."

“Ôi trời.” Rafe chậm rãi mỉm cười. “Không biết liệu anh có chịu được từng ấy kích động không nữa.”

“Em biết anh vượt qua được thách thức mà.”

“Anh sẽ cố hết sức.” Anh với bàn tay tự do ra, kéo cô vào ngực mình. “Anh yêu em, Hannah.”

“Em cũng yêu anh.”

Anh xòe tay đan vào tóc cô. “Anh nên cưới em từ tám năm trước mới phải.”

“Có thể nên, có thể không. Em nghĩ cả hai ta cần thời gian để quyết định chúng ta muốn điều gì trong đời.”

“Có lẽ em nói đúng.” Anh ngẫm nghĩ lời cô trong giây lát. “Đêm hôm ấy anh đã bảo em đường về nhà sẽ dài đấy.”

“Vâng, đúng vậy.” Cô lướt môi lên môi anh. “Nhưng cả hai chúng ta đều về đến nhà an toàn. Đó mới là điều quan trọng.”

